

Giới thiệu Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương

Thể loại: ngôn tình

Cô diễn viên sau bao lỗi lầm mà mình gây ra, muốn quay đầu sám hối với người chồng đã và đang vẫn còn yêu cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Hồi tưởng và khởi đầu

“Hiệu Lam, nhất thiết phải như vậy sao??”

Tú Ly lắc đầu ngán ngẫm nhìn cô gái trẻ đang đứng trước tủ lười hết đồ đạc ra, rồi kéo cái va li màu xanh trong góc ra, đặt trên giường, đang cúi đầu xếp thì nghe hỏi như vậy liền ngẩng đầu lên đáp lại:

“Đúng vậy, tớ phải ra khỏi cái nơi này, một phút một giây cũng không thể. Minh không hề yêu anh ta, tại sao phải cố ép bản thân ở bên cạnh anh ta, hiện giờ anh ta đang nằm trong bệnh viện hôn mê, đây là một cơ hội ngàn năm có một để mình trốn khỏi thành phố này, Tú Ly, cậu không được ngăn mình”

“Cậu sao vậy, Cảnh tiên sinh yêu chiều cậu hết mực, chưa lần nào dám chọc giận cậu, không cho cậu đi làm bởi vì ngài ấy sợ cậu khổ, bị xã hội thị phi, cậu lại nhân cơ hội ngài ấy đang hôn mê muốn trốn đi!”

Tô Hiệu Lam không phản bác lại vì đó là sự thật, nhớ lại anh ta ngay từ lần đầu gặp đã yêu cô mê muội, kiên nhẫn theo đuổi cô, sau đó lại quỳ xuống một gối cầu hôn cô, ánh mắt anh ta lúc ấy tràn ngập yêu thương lẫn sự mong chờ, khiến cho đối phương không nỡ cự tuyệt trước sự nhiệt tình, lãng mạn của anh. Lúc ấy, cô như có ma lực, đầu óc không kịp tiêu hóa hành động cầu hôn đột ngột của anh, vô tình gật đầu chấp nhận.

Anh ta nhìn thấy cô gật đầu thì cười rạng rỡ, vui mừng không thôi, nhanh chóng đứng lên đeo nhẫn vào ngón áp út của cô, bàn tay anh ta giống như đang nâng niu bàn tay cô vậy, chỉ sợ sợ ý làm đau cô, đeo xong lại áp bờ môi nóng ấm lên mu bàn tay cô hôn 1 cái, lúc đó trong lòng cô như bị điện giật vậy, như cô công chúa trong một giấc mơ đẹp gặp được vị hoàng tử của cuộc đời mình. Cô còn nhớ anh ta thì thầm bên tai cô “Cảm ơn em, Lam nhi, anh hiện giờ rất hạnh phúc”. Nói xong, anh ta liền lấy tay vòng qua eo cô, làm cô ngã về phía sau, anh cúi đầu xuống đặt môi anh lên môi cô hôn nồng nhiệt, chỉ hận không thể hòa nhập chung một cơ thể.

Không biết cô đã chìm trong hồi tưởng bao lâu mà khi Tú Ly lay lay cánh tay cô, cô mới kịp hoàn hồn, ngơ ngơ một hồi mới hồi phục tinh thần lại, nhanh chóng xếp đồ hết vào va li, kéo tay cô bạn ra khỏi căn phòng mà cô đã từng cùng anh ngủ chung, cô không hề quay đầu lại nhìn một lượt căn biệt thự, quyết tâm ra khỏi đây, không hề luyến lưu, không hề đem theo bất cứ thứ gì mà anh tặng cho, chỉ mang theo đồ đạc của cô cùng cô bạn ra sân tới ga-ra lấy chiếc xe hơi kiểu dáng bình thường của cô ra lái đi, đạp chân ga phóng thẳng ra cổng an ninh của khu biệt thự, tiến tới cuộc sống mới sắp bắt đầu của Tô Hiệu Lam cô.

Bệnh viện tư nhân thành phố A.

Bên trong phòng bệnh, người đàn ông nằm trên giường gấn đầy dây nhợ, chân phải và tay trái đều bị bó bột, khuôn mặt vốn hồng hào nhưng bây giờ lại tái nhợt, đôi mắt quần dài băng trắng, đang phải thở bằng oxy. Trong lúc hôn mê cứ cố gắng gọi tên “Lam ... nhi” đứt quãng từng hồi. Em gái ngồi cạnh chồng mình thấy người anh hai mà mình yêu thương đang chiến đấu với tử thần giành sự sống thì thấy xót không thôi, hai tay úp vào mặt khóc vô cùng thương tâm, người chồng thấy vậy thì kéo vợ vào lòng, an ủi không ngừng, khoe mặt anh cũng ướt và anh cũng bực bội vì tới giờ này chị dâu tại sao không tới chăm sóc cho anh vợ. Anh đoán không sai, cô chị dâu này ngay từ lúc bước vào cửa Cảnh gia, anh nhìn sơ qua thôi đã biết cô gái này lòng dạ khó lường, mưu mô xảo quyệt, không tốt đẹp gì thể mà lại làm anh vợ anh yêu điên cuồng. Cô gái tên Tô Hiệu Lam này thật không đơn giản, chỉ sợ anh vợ u mê không còn đường lui, cô Hiệu Lam này một cước đá văng anh vợ thì lúc ấy người đau khổ nhất chính là anh vợ. Quả nhiên, ông trời đã phoir bày ra bộ mặt thật của cô ta, lúc anh vợ gặp nạn chắc đã cuốn gói cao chạy xa bay rồi. Từ Chính Vũ anh trong lòng khinh bỉ, mắng nhiếc, trù ẻo Tô Hiệu Lam ngàn vạn lần sống không được, chết cũng không xong.

Một năm trước

Vào một ngày, một sự kiện trọng đại diễn ra, làm rung động hết trong nước ra ngoài nước, đó là lễ cưới giữa CEO của tập đoàn quốc tế JC cùng nữ diễn viên nổi tiếng Tô Hiệu Lam sánh bước bên nhau, các phóng viên canh trước cổng chờ khách sạn lớn nhất thành phố để chụp được những vị tai to mặt lớn, những doanh nhân thành đạt, có tầm ảnh hưởng đến cả nước, đi theo những người đàn ông ưu tú ấy thì luôn có những cô người mẫu, ca sĩ hạng A thuộc hàng top kẻ cắp dất nhau vào tham dự lễ cưới. Ai nấy đều hào hứng, hồi hộp, chế giễu vì con người giữ thân như ngọc như Cảnh Luân rốt cuộc lại có ngày này. Để cho bữa tiệc diễn ra tốt đẹp, đã sắp xếp các vệ sĩ, bảo vệ đứng canh cửa vào, nghiêm cấm mọi thành phần xấu trà trộn, đồng thời không cho phép phóng viên vào trong chụp hình nếu không có thiệp mời.

Trong phòng nghỉ,Tô Hiểu Lam ngồi thẩn thờ trước bàn trang điểm suy nghĩ,dù biết mình đã đến nước này rồi,có hối hận cũng không kịp, đã quyết định rồi thì cứ theo kế hoạch,cô ngẩng đầu lên nhìn bản thân trong gương,cười giễu”Mày quá tham vọng rồi”.

Lúc này,cửa phòng nghỉ mở ra, người đàn ông ưu tú khoác lên mình bộ vest trắng thuần khiết,đang nở nụ cười trên môi, phân nửa mái tóc đen vuốt ngược qua một bên trái càng làm cho anh thêm cuốn hút,vô tình nghe được câu nói của cô vợ nhỏ thì vô cùng ngạc nhiên.

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Lễ cưới nhớ đời

“Lam nhi,em đang nói gì thế??Tham vọng gì???”

Hiểu Lam đang ngồi quay lưng nên không biết anh vào,nghe được câu hỏi của anh, cô như có tật giật mình,chậm chạp quay lưng lại, nở nụ cười băng quơ”Em.em có nói vậy hả??”

Anh đóng cánh cửa lại, không quên khóa chốt,bước từng bước tới trước mặt cô,cúi đầu thấp xuống, khoanh hai tay trước ngực,giả bộ chất vấn”Thật không???”

Cô vội vàng né tránh tầm mắt anh, mặt ửng đỏ lên,, tim đập liên hồi,nói lắp”Em.em nói thật mà.Chắc anh già rồi nên lãng tai ý”

Cảnh Luân nghe cô vợ nhỏ nói mình già thì bực bội không thôi,hắn giọng nói”Dám chê anh già?Lá gan của em càng ngày càng lớn rồi?”Anh ôm cô vào lòng, ngẫu nhiên hôn cho đỡ tức,này thì dám chê.Hiểu Lam đột ngột bị hôn, muốn tránh cũng không được,né cũng không xong,cô chừa rồi,không dám nói anh già một lần nào nữa đâu.

Thỏa mãn rồi lưu luyến thả mối cô ra,nhìn cô gái đang có thờ lầy thờ dề vì thiếu oxi thì anh bật cười”Hình phạt của tình yêu đấy”.Cảnh Luân nhìn đồng hồ bạch kim trên cổ tay cũng sắp tới giờ rồi,dẫn dò người trang điểm này giờ đang đứng úp mặt vào tường không dám nhìn đôi vợ chồng ân ái,hôn má vợ yêu một cái rồi hí hửng rút hai tay vào túi quần, huyết sáo bước ra ngoài.Hiểu Lam lúc này úp hai tay vào mặt xấu hổ chết đi được,có người ngoài ở đây mà anh lại coi như người chết vậy,lúc nào cũng đùa giỡn cô cho bằng được,đúng là không có tiền đồ mà.

Ở đại sảnh,các khách mời đã tới đủ,chật kín cả căn phòng hoa lệ,Cảnh Luân sửa sang lại thất nơ đen trên cổ rồi vững vàng đi lên sân khấu nói vài lời cảm ơn cùng bắt đầu bữa tiệc.Mọi người ai nấy đều vỗ tay, chúc mừng nồng nhiệt,ở một bàn ăn gần sân khấu Cảnh Luân đang đứng thì có tốp người lú lo, nhốn nháo nãy giờ,đó là những CEO của nhiều tập đoàn lớn khác đồng thời là đối tác làm ăn lớn của JC,Sở thiếu-Sở Thiên Mặc, một con người hơi hợp,vô tư,giống như cả thế giới sắp sập xuống anh vẫn vô tư uống rượu thưởng gái đẹp,cầm ly rượu nói năng luyện thuyên không ngừng, tay thì ôm người đẹp”Này mọi người,Sở thiếu tôi từ lúc lọt lòng cho đến nay chưa từng thấy Luân cặp kè với cô nào, nào ngờ chỉ một phát súng,cậu ta đã rút được cô diễn viên xinh đẹp đó rồi.Đúng là định mệnh khó đoán.Há há”

Lâm Thiếu ngồi dựa vào ghế,khoanh hai tay trước ngực”Tương lai người quý dưới gót vợ coi chừng là Sở thiếu đây.Cười người hôm trước, hôm sau người cười.”Người nào đó bị xia xối, không chịu yếu thế”Á à,Lâm thiếu,cô vợ bé bỏng của anh đâu rồi,sao không dẫn theo, nếu thiếu hơi phụ nữ, tôi có thể cho anh mượn người của tôi để anh đỡ stress.Anh thấy thế nào??”Lâm Việt nghe thấy vậy thì khoe miệng cả giết,3 đường hắc tuyến hiện trên mặt,gần giọng như một con hổ sẵn sàng nuốt chửng con mồi”Cầm cái miệng thối của cậu lại,ai nướn cậu,Huyền của tôi không khỏe cho nên tôi cho cô ấy ở nhà nghỉ rồi.Cậu mà dám nói lại câu đó trước mặt cô ấy đi,tôi xử đẹp cậu”Lâm Việt bẻ từng khớp ngón tay tạo ra những tiếng răng rắc,Sở Thiên Mặc nghe tiếng bẻ như từ thần múa cây liễu hái thì đành rút lui ngấm mồm mình lại,ai đòi chơi ngu chọc cho anh ta đánh chứ,khuôn mặt lẫn body đẹp của mình sao để cho anh ta chà đạp.Sở Thiên Mặc hứ một cái,quay đầu chui vào bộ ngực đầy đặn bên cạnh, làm bộ đáng ủy khuất,cô bạn gái thấy vậy thì cung chiêu xoa đầu,an ủi”Anh thấy không, cả đám chỉ có mình em chịu nổi anh thôi”Sở Thiên Mặc trong lòng vui như mở hội, lén nở nụ cười mím.

Cả đám đồng loạt cười nháo cả lên,Lục thiếu ngồi im lặng coi kịch nãy giờ cuối cùng cũng mở miệng”Mọi người im lặng một chút nào, cái bàn tiệc này ồn ào nổi nhất phòng rồi”Lục Quân lắc đầu ngán ngẫm,tự hỏi tại sao mình lại có thể chơi với những con người này được,đột nhiên tầm mắt lơ đãng lướt qua bàn bên kia có một cô gái trẻ đang trò chuyện cùng với bạn,nụ cười như ánh mặt trời chiếu rọi vào tim anh vậy,anh say mê ngắm cô gái đó suốt cả buổi tiệc,dẫn với lòng là lát nữa phải đi làm quen người ta mới được.Cảnh Ly ngồi cùng chồng-Từ Chính Vũ thấy bạn bè chí cốt của anh hai vui nhộn như vậy thì cứ cười khúc khích,Từ Chính Vũ thấy vợ mình vui vẻ thì cũng phụ họa nói theo.

Hiểu Lam mặc đầm cưới ôm sát người,bộ phận nào cần nhô thì có nhô,bộ phận nào cần nhỏ thì có nhỏ, trên cổ đeo một sợi dây chuyền đính đá kim cương tinh xảo, trên thế giới chỉ có một sợi, ánh sáng của viên đá tương phản với ánh đèn càng làm cho cần cổ cô thêm nổi bật,một tay cầm ly rượu sâm panh còn tay kia thì khoát tay Cảnh Luân đi mời rượu từng bàn,nhận những lời chúc phúc quý báu,những câu nói đùa như sớm sinh quý tử, trăm năm hạnh phúc,quản chồng cho chặt vào,Cảnh Luân nghe vậy thì cười đáp lại”Ai da,tôi thì sao dám trêu ghẹo người con gái khác chứ.Câu quản chồng cho chặt phải đối ngược lại mới đúng,phải quản vợ cho chặt.Haha”Hiểu Lam thực yêu cùi chỏ vào eo anh,đôi mắt liếc anh một cái,không thêm đề ý người nào đó.Cảnh Luân thấy cô buông tay ra thì cảm giác hụt hẫng, kéo tay cô lại, khoác chặt vào cánh tay anh không cho buông ra.

Khi tới bàn của Sở thiếu,mọi người đều nâng ly chúc mừng 2 vợ chồng,Sở Thiên Mặc còn mở miệng trêu chọc, đứng lên khoác vai người bạn mình”Luân

à,hai chúng ta từ xưa đến nay luôn luôn có nhau, nào là ăn chung, ngủ chung,tắm chung vậy mà giờ cậu lại nỡ lòng nào bỏ rơi tôi hả?Tôi buồn lắm đấy”Sở Thiên Mặc lại làm bộ đáng thương tâm, ôm hai tay trong ngực rên rĩ, chỉ thiếu 2 dòng lệ rơi nữa thì xuất sắc.Lâm Việt, Lục Quân thờ dài,ai oán chia buồn cùng Sở Thiên Mặc,để sau ngày mai cậu ta dám ra đường không.Cảnh Luân ghé sát vào tai Hiểu Lam”Em đừng có ghen nhé”

Gi cơ??Tô Hiểu Lam cô mà lại đi ghen bóng ghen gió, thậm chí cả con trai sao, lúc nào vậy chứ,cô nhìn xéo qua người đàn ông tên Sở Thiên Mặc đó thì trong lòng khinh bỉ không thôi, sinh ra đã là con trai, đáng vóc, khuôn mặt cũng ưa nhìn thế kia mà lại...Cô chỉ tiếc cho giới phụ nữ thôi,traí đẹp đã hiếm mà còn bị bóng nữa

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Mãn nguyện là sao???

Bữa tiệc cưới vừa kết thúc,Lục Quân nhanh chóng kéo ghế ra đằng sau, mắt vẫn dán trên người cô gái trẻ gần đó, chạy thật nhanh tới bắt chuyện, giọng điệu có hơi lớn”Cô gái, có thể cho anh làm quen được không?”

Từ Huyền đang kiểm tra lại túi xách thì bị giật mình, ở đâu chui ra một tên đàn ông thế này, làm hết cả hồn, thậm chí rửa người đàn ông trước mặt, không thêm đề ý con người bất lịch sự này, hứ một tiếng rồi nâng gót tới chỗ anh hai. Lục Quân biết mình hấp tấp, không điều chỉnh được âm lượng nên cảm thấy thất thố, không biết phải nói sao, đành đứng nhìn Từ Huyền bỏ đi trong sự tiếc nuối,tên con gái nhà người ta còn chưa biết đã gây ấn tượng không tốt rồi, Lục Quân mày ề là phải.

Sở thiếu từ đằng xa trông thấy màn này thì cười thiếu chút lẩn ra giữa sân, hóa ra là thằng này đi tán gái mà chưa làm ăn được gì, người ta đã bỏ đi rồi. Bởi có lẽ số trời đã định là thằng cha này không có số kiếp đào hoa,chắc,không thân con tôi, à không, thằng bạn thân tôi. Còn Lâm Việt thì tới chỗ Lục Quân vỗ vỗ bả vai an ủi,bên ngoài thì như quan tâm còn bên trong thì nén nhin cười.Bây giờ chỉ còn thằng cha Quân này cùng thằng cha Thiên Mặc là chưa có người chung giường thôi.

Trong phòng nghỉ, Hiểu Lam rót cuộc cũng có thể thay đồ bình thường.một chén được,lúc này tay vừa cầm ly rượu vừa phải nỡ nụ cười đi từng bàn kính rượu, bây giờ cơ mặt cũng sắp cứng đờ rồi.Đột nhiên thấy thiếu thiếu gì đó, cố nhớ lại hồi này đi từng bàn một không hề thấy bạn thân của mình, lấy điện thoại trượt danh bạ tìm kiếm, tên TÚ LY hiện chính inh rồi nhấn nút gọi.

“A lô” Người vô tâm đã bắt máy.

“Tú, hay cho cậu, hôm nay là ngày trọng đại của tớ mà không chịu vác mặt đi tham dự lễ cưới, cậu coi tớ là gì hả?? Ném tớ qua một bên đi với trai hay sao?? “

“Gi cơ, tớ có việc đột xuất, sắp tớ tự nhiên gọi nói là hồ sơ hợp có vấn đề, bắt tớ làm lại, tớ còn đang tăng ca đây này.Thôi để bữa nào tớ đi tạ lỗi với cậu,gửi quà cưới sau nhé.”Tú Ly bên đây ảo não này giờ, cô đã định làm xong hết rồi đi dự lễ cưới của bạn luôn, thế mà gặp boss hôm nay không vui, bắt bẻ cô sửa lại hồ sơ.Đúng là nhà tư bản, ức hiếp người quá đáng, có còn tình thương người hay không.

“Tạm tha cho cậu, mốt đi ăn cho cậu bao chết”Hiểu Lam có lẽ tạm chấp nhận được cái lý do này nên không trách móc nữa. Chúc cho cô bạn may mắn thoát được kiếp này, chộc cho Tú Ly tức giận lên, chưa kịp mở miệng đáp trả đã bị Hiểu Lam cúp máy trước.

Hiện giờ lễ cưới đã xong xuôi, coi như một bước tiến đến thành công của kế hoạch, Hiểu Lam trong lòng đầy tự hào về bản thân đồng thời cũng cảm thấy vui vẻ, mãn nguyện, cơ mà khoan đã, mãn nguyện là sao???? Mãn nguyện vì cô đã thành công hay là một điều gì khác??? Tự nhiên cô rất muốn tìm hiểu nhưng sợ nó lại là một điều gì đó nằm ngoài dự đoán.

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Xém chút hiểu lầm

Hiểu Lam dọn dẹp đồ dùng cá nhân rồi xách túi đi ra đại sảnh, chỉ thấy đám Sở thiếu cùng một số người khác mà không hề thấy Cảnh Luân, chồng cô đâu cả, hỏi Sở thiếu thì thằng cha chỉ nói chắc đằng ấy còn đang trong WC, này bị ép uống nhiều rượu như vậy thì “mắc” là đúng rồi, khuyên cô đợi đằng ấy mấy phút rồi cả đám lại đi tầng hai.Đứng đợi mấy phút thì thấy chồng cô vừa đi vừa lau tay, thấy cô thì nhanh chóng bước tới khoác eo cô đi ra xe đồng thời hú các đồng chí đằng sau.Lâm Việt nhận được cuộc gọi của vợ thì tưởng vợ không cho, ai ngờ cô còn ham chơi hơn anh, muốn anh về chờ đi, anh chỉ lắc đầu cười, bó tay cô luôn.Lục Quân thì còn ầm ức vụ hồi này nên cũng xách thân đi chơi, giải nỗi sầu không ai thèm thấu.Còn người cuối

cùng.Sở Thiếu là tín đồ của những cuộc chơi thì sao lại thiếu thẳng chả được, không có Sở thiếu thì chỗ đó sẽ như một cái hội dành cho những người bình thường.À không,nói “ cho những người bình thường “ thì thấy thiệt thòi cho Sở thiếu quá, đành chinh lại là dành cho những người chỉ biết tận hưởng ngoại cảnh, đối đáp bình thường thôi.

Sở thiếu là người đầu têu địa điểm nên anh cùng cô bạn gái lái xe dẫn đầu.Hai vợ chồng Cảnh Luân theo sau,Lục Quân thì không hề vương bận cô nàng nào hết,cuối cùng là Lâm thiếu phải vòng xe chạy về khu biệt thự nhà mình “ hót” nữ hoàng của đời mình theo.Đồng loạt ba chiếc siêu xe nối đuôi nhau ra quốc lộ, thay phiên vượt qua nhau, giống như nếu anh mà đứng nhất, tôi sẽ không chịu đứng thứ hai.Trên xe,Hiệu Lam dựa người vào ghế sau, ngắm nhìn những khung cảnh liên tục thay đổi, hoàn toàn không để ý Cảnh Luân đang lái xe, để không khí thêm vui thì Cảnh Luân mở miệng trước ”Lam nhi,em có hạnh phúc không? ”

Hiệu Lam nghe anh nói vậy thì cô xoay đầu lại nhìn phía anh, tỏ vẻ không hiểu.Cảnh Luân thấy vậy liền nói tiếp “Ý anh là em có hối hận đã cưới anh không?”.Cảnh Luân vừa ngừng nói, tiếp tục chuyển tâm lái xe thì cô đã đáp lại anh ”Có chứ”.

Cảnh Luân nghe vậy thì hoảng hồn, ba hồn bảy vía gì bay tán loạn, anh vội vàng đánh lái sang khúc cua, thắng một cái.

Kết!!!!

Quay đầu sang bên phải, bắt cô phải đối diện với anh, quát”Nếu như đã hối hận thì sao còn chấp nhận cưới anh?”.Hiệu Lam biết mình lỡ lời, đang suy nghĩ thì bị anh hỏi như vậy, trả lời trong vô thức, cái miệng cô lại nói sự thật, cô nhanh trí trả lời anh”Em nói có là vì hối hận tại sao không chịu chấp nhận anh sớm hơn, anh nghĩ em có mục đích xấu xa nào sao?Chỉ một câu nói đùa của em thôi mà anh lại cuống lên như vậy!”

Cảnh Luân xấu hổ không thôi, ai đời lại đi hiểu lầm vợ mình chỉ vì một câu nói đùa chứ, anh kéo tay Hiệu Lam qua, hôn cô một cái coi như giải hòa, tiếp tục đạp chân ga, đi vòng lại quốc lộ, tiếp tục cuộc chơi.Hiệu Lam trong lòng cân nhắc mình không được nói đùa kiểu này nữa, nếu không hậu quả khó lường, ảnh hưởng kế hoạch.

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Quả báo

Từ đằng xa, Lâm Việt đã thấy vợ yêu của mình đứng chờ trước cổng nhà, cái đầu cô ngó qua ngó lại làm cho mái tóc bùm bê cũng lay theo, cái miệng nhỏ nhắn chu lên tỏ vẻ hờn dỗi, Lâm Việt anh thấy cung chết đi được, chỉ hận bây giờ không xuống xe bay tới đề cô ra hôn thôi.Lăng Huyền vừa ngó qua bên trái thì thấy được xe của chồng cô, cái miệng nhỏ đã hết hờn liền chuyển sang cười tít cả mắt chạy lẹ tới, Lâm Việt đạp thắng xe rồi mở cửa xe ra, giang hai tay ra chờ cô nhào vào lòng anh, anh nhắm mắt để chờ cô chạy tới mà đợi tới 10 giây rồi mà thấy trong lòng trống không,mở mắt ra quay sang dòm cửa kính xe thì thấy vợ yêu ngồi yên phịch, thất dây an toàn, đang cười vẫy tay mình.Khóe miệng anh giật giật, anh chỉ muốn lãng mạn một chút thôi mà.

Anh mở cửa xe ra, ngồi vào bên trong kéo dây an toàn xong xuôi liền quay sang vợ ”Huyền à, cục cưng à, bảo bối à, lúc nãy anh giang hai tay ra để em nhào vào lòng anh mà sao em nở cho ông chồng tội nghiệp như anh tự kỷ một mình hả?”

Lăng Huyền nhanh nhẩu phản bác lại”Cho chưa cái tội bắt người ta đứng chờ ngoài đường lâu như vậy,gió lạnh thổi vào người em, lạnh chết em rồi.Hừ, lại còn bắt em nhào vào lòng anh, anh tính đóng cảnh sau bao lâu chia ly, chúng ta lại tìm thấy nhau à ”.Cô khoanh hai tay trước ngực, lại chu cái miệng nhỏ lên hờn.Lâm Việt biết vợ yêu mình lạnh thì thương quá, điều chỉnh âm lượng nhẹ nhàng, cười tươi nói”Được rồi, được rồi, là anh lỗi, mai mốt không vậy nữa, chỗ nào của em lạnh nào, để anh xem rồi anh sưởi ấm cho”.Lăng Huyền đưa hai tay nhỏ nhắn, trắng nõn chìa trước mặt anh, Lâm Việt liền lấy hai tay to lớn bao bọc hai tay cô, truyền chút hơi ấm vào giữa hai tay cô, xong xuôi hết lại tặng lên mu bàn tay cô nụ hôn phớt nữa, làm Lăng Huyền thẹn thùng, đỏ hết cả mặt, bèn tháo dây an toàn ra, bỏ nhào qua anh, hôn mạnh lên bờ môi anh,Lâm Việt bị bất ngờ nhưng vẫn đáp trả lại vợ, 2 người tình tứ trên xe một hồi rồi mới chịu buông ra để đi tới chỗ hẹn.

-----Chuyển cảnh-----

Bên trong xe Sở thiếu.

Quái lạ, Sở thiếu anh đang lái xe thì nhìn vào gương chiếu hậu thì thấy chiếc xe màu đen của Cảnh Luân đột nhiên quẹo cua, chả hiểu đầu cua tai nheo gì, trong đầu thoáng hiện lên suy nghĩ, chẳng lẽ chơi đánh lẹ, bỏ rơi đồng bọn?.Không, không, tình đồng chí gắn bó như keo sơn, chắc quẹo đi mua đồ nhắm cho anh em thôi, rồi lát sau anh lại thấy chiếc xe của Cảnh Luân trở lại, còn định vượt qua anh.Sở Thiên Mặc anh làm gì có chuyện nhường, đạp mạnh chân ga, bỏ xa thẳng Luân phía sau.Anh cười hờ hớ lên rồi cô bạn gái kế bên nhắc anh”Mặc, phía trước yêu cầu xe giảm tốc độ, chạy chậm lại đi anh”.Sở thiếu đang sung sướng trong lòng thì làm gì có chuyện câu nói nhắc nhở của cô bạn gái lọt vào tai được chứ,anh lại càng đạp chân ga, xe lại càng chạy như bay, bạn gái thấy vậy chỉ đành ngồi dựa vào ghế, hết nói nài.

Cảnh Luân ở phía sau thắc mắc không ngừng, nói với Hiệu Lam ”Lam nhi, em có để ý là xe của Thiên Mặc chạy càng ngày càng nhanh không?”.Hiệu Lam cũng bình luận”Ừ, em cũng để ý nãy giờ, hình như đoạn đường này yêu cầu xe giảm tốc độ mà anh nhỉ” Cảnh Luân gật đầu đồng ý rồi lại bàn tiếp “

Chắc thằng này có hơi gái kích thích.Haha”

Quả nhiên, ông trời không dung túng cho những kẻ không chịu chấp hành luật giao thông, nguyên một đoàn cảnh sát giao thông lái xe chuyên dụng rượt theo xe Sở thiếu, yêu cầu tấp vào lề.Hai vợ chồng Cảnh Luân cùng Lục Quân đi gần sát nhau nên thấy chiếc xe của Sở thiếu bị bắt tấp vào lề, cả ba cười hả hê.Lục Quân cười không nhặt được mồm, tay liên tục đập vào tay lái,đây là quả báo đây mà, cho chừa cái thói mở miệng chọc quê người khác.

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Hai con người giả dối

Sở Thiên Mặc anh ngàn vạn lần không hề nghĩ mình sẽ bị bắt như vậy, muốn trốn cũng không được, ba bốn chiếc xe cảnh sát bao vây xung quanh xe anh thì trốn kiểu gì, nét mặt phứt trước còn hớn hờ, phứt sau lại ỉu xiu như miếng bánh trắng ướt vậy, đành tấp vào lề, dặn dò cô bạn gái ngồi yên trong xe, để cô ấy xuống, anh thấy càng quê hơn, mặt giả ngu ngơ, chỉnh sửa lại áo khoác, vuốt lại mái tóc, mở cửa xe bước ra ngoài.

Cảnh sát trưởng cầm giấy tờ bước tới, mặt vô cùng nghiêm trang”Chàng trai,cậu biết cậu đã vi phạm luật giao thông chưa? Từ xa đã có hiện biển báo giảm tốc độ rồi, cậu lại càng phóng xe chạy nhanh hơn,cậu có tính phải không?”

Sở thiếu bị tra hỏi như vậy thì ừ ớ không biết có nên gạt đầu không thì cảnh sát trưởng lại nói tiếp”Nếu cậu không chịu giải thích thì thôi vậy, đành phạt tiền,giam xe cậu 3 tháng, giữ bằng lái cậu vậy,còn không thì nhìn cậu sơ qua một lượt, tôi đoán cậu là cậu ả của gia đình giàu có nào đó, kêu họ tới đây đóng tiền phạt rồi tôi sẽ suy nghĩ lại, tha cho cậu”.

Trong lòng Sở thiếu phi nhỏ một lượt, ăn hiếp người quá đáng, giọng điệu như mấy bà đi đòi nợ mà không đòi được vậy,anh đây chỉ chạy vượt tốc độ cho phép một chút, có hại chết người nào đâu còn đòi kêu ba mẹ anh lên, giờ hai ông bà đi du lịch hết rồi, ngon thì gọi đi.

Cô bạn gái Lina thấy không ổn, Mặc không chịu hợp tác với người ta, cô liền mở cửa xe đi tới bên cạnh anh”Chú cảnh sát, là bạn trai cháu không đúng,anh ấy không nên chạy xe cầu thả như vậy, tất cả đều là lỗi của cháu, chú có phạt thì chú phạt cháu, đừng phạt bạn trai cháu”.Lina đánh sai sát chiều,gĩa bộ uất ức, rơi hai giọt lệ, Sở Thiếu liền nhanh tay phụ họa, cùng song kiếm hợp bích”Đừng như vậy mà Lina, lỗi là do anh, có phạt thì phạt anh đi, anh là người cầm lái cơ mà, em đừng như vậy, tìm anh đau như lưỡi dao xuyên qua một miếng thịt bò bít tết chưa kịp chín vậy.Uhuhu”.

Hai con người không còn gì để nói, ôm nhau khóc thảm thương không ngừng, đầu cảnh sát trưởng bắt đầu đau với 2 vị này rồi,đành tha một lần, sự việc cũng không quá mức nghiêm trọng, không gây tổn hại đến người tham gia phương tiện khác, đứng giáo huấn hai con người giả dối này một lượt rồi cho hai người rời đi.

Sở thiếu nghe vậy thì gạt 2 dòng lệ, nói câu cảm ơn và xin lỗi vô cùng có phép tắc rồi ôm eo người đẹp, đi như chạy về phía xe mình, nhanh chóng đập chân ga chạy, mà chạy chậm chậm

Cảnh Luân định tấp xe vào lề tới giúp bạn gái vậy thì thấy bình an vô sự rồi, chỉ cười trừ lắc đầu chạy theo đằng sau thôi.Lục Quân thì đầu thềm xả thân cứu thẳng cả, lúc này bị bắt, anh đã cười đau cả bụng rồi giờ còn chứng kiến cảnh diễn kịch của cặp đôi này thì lại ngồi cười không biết trời đất.

-----Chuyển cảnh nhẹ-----

Xe của Lâm Việt đã chạy vào cổng khu vực đỗ xe, ngoái bốn phương tám hướng, cứ tưởng anh tới trễ nhất, hóa ra anh lo xa quá,chả thấy móng nào, chạy sang phía bên kia xe, mở cửa cho vợ rồi dắt tay vợ ra đứng chờ ngoài cổng.Lăng Huyền lại nháo với anh”Lâm Việt, anh lừa em, ở đây ngoài em với anh ra còn ai nữa đâu“

“Oan cho anh quá, rõ ràng tui Sở thiếu bàn tới đây chơi mà” Lâm Việt cảm thấy oan ức, lỗi có phải tại anh đâu.Không lẽ anh bị lừa?? Lâm Việt liền đút tay vào túi quần tìm cái điện thoại, lướt rồi chạm vào, đội con người vừa bị xui xẻo nào đó bắt máy.

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tạm gạt kế hoạch

Vừa đứng chờ vừa phải dỗ dành vợ yếu, đã vậy gọi còn không thèm nghe máy, Lâm Việt sốt ruột, vừa không biết có bị lừa không vừa không biết có chuyện gì xảy ra giữa đường không.Ba con người này muốn bức anh chết hay sao.

Đứng đợi gần 15 phút cuộc đời thì đã thấy ba chiếc xe nối đuôi nhau chạy vào bãi, anh thở một cái, coi như anh không bị lừa nhưng mà phải chờ thẳng cha kia mới được. Sở Thiên Mặc như vừa được cứu rồi, lại trở về trạng thái ban đầu, không quên nắm chặt tay dẫn Lina, đang định mở miệng thì thấy Lâm Việt hùng hổ bước như chạy tới trước mặt anh, nở nụ cười ác quỷ ”Sở thiếu hay nhì?”

What, Sở Thiên Mặc chả hiểu chuyện gì cả, trả lời lại “Hay? Hay gì cơ??”

Lâm Việt nhìn không được nữa, quát thẳng vào mặt Sở Thiên Mặc “Làm cái quái gì giờ mới tới,đã vậy gọi điện thoại còn không thèm bắt,vợ chồng tôi tưởng tới trễ, ai dè tới đây chả thấy ai,tôi còn tưởng bị lừa.Cậu đi chết đi cho tôi! “ Lâm Việt liền đập Sở thiếu xấu số một phát mới vừa lòng hả dạ, người chồng thì bạo lực, người vợ thì hùa theo xúi người chồng ”Đập tiếp cho em”.

Sở thiếu sau khi bị ăn đập thì lại nghe Lăng Huyền kêu Lâm Việt đập thêm thì hoảng hốt” Bậy, hai bạn vừa già vừa trẻ tạm thời dừng mạnh động.Nghe tôi giải thích đi chứ,chưa gì hai vợ chồng xúm lại chà đập tôi giữa bầu trời đầy sao, phá vỡ không khí lãng mạn của các đôi uyên ương hết rồi!”

Sở thiếu hắng giọng một tiếng rồi bật chế độ quan trọng hóa lên giải thích hết toàn bộ sự việc xảy ra ban nãy.Hai vợ chồng mạnh động kia nghe xong thì lại cười như điên, muốn chọc tức anh đây mà.

Ba con người nào một hồi thì mới phát hiện hai vợ chồng Cảnh Luân với Lục Quân chơi đánh lẻ, bỏ bốn người còn lại đứng giữa sảnh bơ vơ bốn mình.Sở Thiên Mặc, Lâm Việt tranh thủ dắt 2 người con gái về phòng ngủ mà đã đặt trước từ lâu.

-----Chuyển cảnh-----

Cảnh Luân dắt tay Hiểu Lam đi tới chỗ khúc quẹo thì lại đột nhiên cúi người xuống, bế cô lên cả hai tay, làm cho cô hoảng hồn la lên một tiếng”Luân,anh làm gì vậy?”

Anh không nói gì cả, chỉ mỉm cười im lặng bế vợ kiểu công chúa về phòng ngủ,tôi noi tay anh luôn thế từ lưng cô ra quẹt một cái.

Ting!

Cánh cửa tự động mở ra, Cảnh Luân nghiêng người để anh bế dễ dàng lọt qua hơn.Anh bế cô tới giường, nhẹ nhàng thả cô xuống, bắt đầu nhiệm vụ động phòng.Hiểu Lam thấy anh cởi áo sơ mi ra thì hoảng hốt”Anh cởi áo làm gì.Anh tính làm gì em?” Cô đưa hai tay bắt chéo bao lấy ngực,tư thế phòng bị bảo mật thấp như vậy sao làm khó được anh.

“Lam nhì, ngoan, tối nay là đêm động phòng của chúng ta, không phải đây là việc mà vợ chồng nào mới cưới đều làm hay sao??Em đây là sợ cái gì?” Cảnh Luân xông tới nhẹ nhàng hôn cô, từ từ mở khóa tư thế phòng bị bảo mật thấp, cởi áo quần ngoài của cô ra,lộ ra một tuyệt cảnh đẹp như ở trên thiên đường vậy.Làn da mượt mà,không tỳ vết,vòng hai thon gọn, vòng một đầy đặn, khắp cơ thể không hề có một chút thịt thừa nào, dục vọng bấy lâu nay đã thức tỉnh mãnh liệt, dưới ấy đã căng cứng sắp bung quần tây của anh mà nhào ra rồi, anh không chịu nổi nữa liền mạnh bạo xé áo ngực, quần trong của Hiểu Lam.Anh định xông vào nhưng một chút lý trí còn sót lại, hỏi xem cô có đồng ý không” Lam nhì, cho phép anh được không?Anh không chịu nổi nữa”

Hiểu Lam cô biết nếu không đồng ý thì kết cục vẫn sẽ như vậy, cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi, cô nhắm mắt lại, gật đầu thay lời đồng ý.Cảnh Luân thấy cô đồng ý thì không còn kiêng dè gì nữa, xông phá vùng cấm địa.Hiểu Lam đau đớn không ngừng, 2 dòng nước mắt thì nhau chảy xuống, ướt cả ga giường.Cảnh Luân liền liếm những giọt nước mắt ấy, ghé sát vào hóm cổ cô thủ thỉ”Lam nhì,anh yêu em. Em nghe rõ chưa?”

Trong lòng cô hiện giờ ngổn ngang trăm mối,anh ấy thật lòng yêu mình bằng cả mạng sống,cô lại mang tham vọng của mình để lợi dụng tình cảm anh dành cho cô, tự nhiên cô có chút hối hận, tạm gạt kế hoạch ra sau đầu, toàn tâm toàn ý phó thác, vừa lòng anh.Hiểu Lam nghe xong chỉ càng khóc thêm, chỉ thấy anh thật đáng thương.

”Vâng,em nghe rõ rồi,Luân, em cũng yêu anh” từ sâu trong tim đã nhen nhóm khói của tình yêu mà Tô Hiểu Lam không hề dự đoán trước được.

Cả căn phòng tràn ngập hương vị tình yêu, càng ngày càng ái muội.....

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cảnh Luân gặp ác mộng

Còn ở một căn phòng nào đó trái ngược với ba phòng còn lại, Lục Quân vừa uống rượu vừa hưởng thụ vẻ đẹp thiên nhiên mang lại vào màn đêm, anh đoán chắc ba đồng chí kia đang tăng năng suất rồi,anh nhếch miệng cười giễu một tiếng rồi lại ngửa cổ ra uống hết rượu,uống như uống nước lã,anh muốn cho bản thân anh say, vì nếu như anh say, anh sẽ ngủ ngon hơn, không suy nghĩ vẩn vơ nữa nhưng đêm nay thật quái lạ, rõ ràng ngày thường anh đã lã ra ngủ rồi mà sao càng uống càng tỉnh.

Một tia nghi ngờ xẹt qua, không lẽ là do cô gái ở buổi tiệc???? Anh liền dẹp ngay cái suy nghĩ ấy đi, càng cố dẹp thì lại càng bám vào tâm trí anh hơn. Lục Quân sàu sảo, tự hỏi bản thân anh có gì không bằng ba người kia??? Đáng thương đến nỗi không có một mối tình để gọi nhớ, để ngậm nhấm thử hương vị của tình yêu.

Có lần Sở Thiên Mặc nói với anh, là anh quá thụ động, không chịu đi tìm tình yêu mà cứ chờ đợi. Bây giờ thì anh đã có thể chủ động đấy thôi nhưng kết quả thì sao?? Lục Quân anh không muốn nghĩ nữa, cầm chai rượu đổ đầy ly, nốc cạn.

-----Chuyển cảnh-----

Sáng hôm sau

Hiếu Lam từ trước đến nay luôn dậy sớm, cô ráng lết thân thể mệt mỏi, từng bước chậm rãi đi vào nhà tắm, vệ sinh cá nhân. Khi cô bước ra thì Cảnh Luân vẫn còn ngủ say, cô không muốn đánh thức anh dậy nên vòng qua chỗ anh kéo rèm cửa lại, sau đó đóng cửa phòng đi tham quan sẵn kêu người trong khu nhà nghỉ chuẩn bị đồ ăn sáng.

Bên trong phòng Lâm Việt, hai vợ chồng đang ôm nhau ngủ say sưa. Còn bên phòng Sở Thiên Mặc thì mỗi người nằm quay một phía, nghe đồn từ lâu Sở thiếu có thói ngủ không yên phận, lúc ngủ mà cũng nhón nháo không thua lúc tỉnh.

Hiếu Lam đi tham quan một vòng rồi quay lại phòng đã 9h rồi, mở cửa ra thì thấy ông chồng mình đã tỉnh, đôi mắt có hơi mất hồn, khuôn mặt ư nhìn của anh chây nhiều mồ hôi, ngồi tựa vào đầu giường. Cảnh Luân thấy cô đi tới thì hốt hoảng ôm cô vào lòng. Hiếu Lam không hiểu chuyện gì, cô vỗ vỗ nhẹ vào lưng anh, hỏi "Luân, có chuyện gì sao anh??"

Cảnh Luân nói đứt quãng "Anh.anh gặp ác mộng. ...anh mơ thấy em rồi bỏ anh còn anh thì nằm trong bệnh viện hôn mê bất tỉnh, em còn nói với anh.là ngay từ đầu em không hề yêu anh, lúc đó anh như người mất hồn vậy, chỉ còn lại thể xác trống rỗng."

Cô nghe xong thì có tật giật mình, tròn tròn hai mắt, lắp bắp nói lại "Đấy chỉlà con ác mộng thôi, anh đừng suy nghĩ. ...lĩnh tinh, làm gì có chuyện em không. ...yêu anh" Hiếu Lam cố gắng cười trừ cho qua, Cảnh Luân lại nói tiếp "Khi anh tỉnh dậy, mở mắt ra lại không thấy em, anh rất sợ, Lam nhi. Em sẽ không giống trong con ác mộng đó đâu, phải không?"

Hiếu Lam như có hàng ngàn con kiến cắn xé trong lòng, thấy anh bị dọa sợ như vậy thì tự nhiên cô thấy khó chịu, cảm giác như cô cùng anh trải nghiệm thật sự vậy, không ngờ chỉ là một con ác mộng thôi mà anh đã như vậy rồi, tương lai sự thật đó diễn ra thì anh sẽ giống như trong con ác mộng, hôn mê bất tỉnh sao??.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Lãng Huyền ghi hận

Hiếu Lam xoa dịu lòng anh một hồi thì đã 9h36 rồi, cô đợi anh vệ sinh cá nhân xong rồi dắt tay nhau ra ăn sáng. lúc này từ ba hướng đối diện đã chịu mở cửa, hai cô nàng Lãng Huyền với Lina, à còn kèm theo Lục Quân nữa, không hẹn mà gặp đúng thời điểm ăn sáng, cả năm người ngồi ăn, Lục Quân đang ăn thì hỏi thăm 2 đồng chí kia "Việt, Thiên Mặc chưa chịu dậy à???"

Lãng Huyền kẹp lại kẹp tóc kitty xong thì cười nói "Việt tối qua làm việc mệt quá ấy mà. Hihi, mấy anh chị cũng biết là việc gì rồi đó". Còn Lina thì thờ dãi "Mặc tối hôm qua như muốn trút giận lên em vậy, làm xong rồi lại lăn ra ngủ, ngủ rồi thì còn múa may quay cuồng nữa. Hết nói nổi". Lục Quân nghe xong lại chế giễu hai con người luôn luôn vượt qua ngưỡng tăng năng suất này rồi lại ngó qua Cảnh Luân, thấy cậu ta hơi thất thần, bèn hỏi thăm "Có chuyện gì vậy Luân, sao thất thần vậy?"

Cảnh Luân hơi giật mình vì bị điểm danh, Hiếu Lam nhanh miệng "À, Lục thiếu, thật ra sáng nay anh ấy gặp ác mộng khá thực nên hơi thất thần một chút thôi". Cảnh Luân liền nắm chặt tay vợ, gật đầu với Lục Quân.

16 phút trôi qua

Cả đám lại thấy 2 nhân vật không chính cũng không phụ không hẹn mà gặp đi ké bên nhau, Lâm Việt thì mắt nhắm mắt mở đi tìm vợ yêu còn Sở Thiên Mặc, dằng về cả lo phát phờ, ngáp liên tục, để tay trước bụng gãi gãi, Lâm Việt đi lại ngồi ké bên vợ thì dựa vào vai vợ, ý nói anh tìm được vợ rồi, anh ngủ tiếp đây. Lãng Huyền hạnh phúc không thôi, thấy Việt của mình đáng yêu vô cùng, nói nhỏ với chồng là anh mau ngồi dậy để em còn chuẩn bị đồ ăn sáng cho anh. Sở Thiên Mặc lết thân được tới bàn đã là kỳ tích rồi, gục mặt xuống bàn ngủ tiếp, Lina ngồi dọa, nếu anh không tỉnh ngủ, không kịp ăn sáng thì tui em sẽ bỏ anh ở lại đây một mình.

Sở thiếu nghe vậy liền bật người dậy, tỉnh ngủ hoàn toàn "Không cho phép bỏ rơi Sở thiếu anh"

Lâm Việt bị giật mình, cũng tỉnh ngủ hẳn, Lãng Huyền thấy chồng mình bị hết hồn, ai oán liếc Sở Thiên Mặc, ghi nhớ việc này để lát mách với chồng xử lý thẳng chả.

Cả đám ăn sáng xong xuôi rồi trở lại phòng chuẩn bị đồ đi chơi, Cảnh Luân nhận được cuộc gọi từ tập đoàn nên kêu cả đám dắt vợ anh đi trước, anh sẽ theo sau. Hiểu Lam cũng không ý kiến gì, lẳng lặng khép cửa lại rồi khoác tay hai người Lăng Huyền, Lina cùng nhau đi, để ba người đàn ông vác đồ theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lục Quân hạ quyết tâm

Cảnh Luân bàn giao với trợ lý qua điện thoại rồi tức tốc đi kiểm vợ. Lúc này Lục Quân đã gửi địa chỉ cho anh rồi nên không sợ đi lạc, chạy thẳng tới khu lưu niệm, từ cửa vào đã thấy vợ mình đang lựa quà lưu niệm, anh đi tới từ đằng sau khoác eo vợ, hỏi "Em đang lựa gì vậy?"

Hiểu Lam hai tay cầm cặp dây chuyền hình hoa cẩm tú cầu màu xanh lam được làm bằng thủ công, màu sắc hài hòa, tinh tế, cô nhìn là đã thấy thích rồi, liền vui vẻ đáp lại anh "Em vừa nhìn đã kết cặp dây chuyền này rồi, em sẽ mua nó" Cô thò tay vào túi xách định lấy ví thì thấy anh cũng móc bóp ra lấy thẻ, cô liền lấy tay ngăn hành động của anh lại, mắng nhẹ "Từ khi hai chúng ta quen nhau cho tới hiện giờ, em chưa tặng anh một món quà gì cả, sợi dây chuyền này để em trả"

Cảnh Luân ngạc nhiên, tay vẫn trong tư thế lấy thẻ, nghe cô nói vậy, anh như được rưới đường lên, ngọt lịm trong tim "Anh không cần quan tâm nó ra sao, chỉ quan tâm đến sở thích của em thôi" Hiểu Lam thưởng lên má anh một nụ hôn lướt nhẹ như cánh bướm rồi vui vẻ đi tính tiền. Cảnh Luân cũng đi theo sau cô.

Bên góc khuất, có hàng dây kẹp tóc kitty đủ loại hình dáng, kích cỡ, màu sắc đa dạng. Lăng Huyền hai mắt như tìm được kho báu đầy vàng, hớn hờ lời lôi kéo cánh tay ông chồng đang cố gắng che mặt kín nhất có thể, lựa chung với mình. Lâm Việt muốn than thân trách phận cũng không được, ai đòi lại kéo một thằng đàn ông đi lựa đồ cho con gái chứ, đã vậy còn là hello kitty....

Ở gần quầy kitty thì cặp Sở Thiên Mặc với Lina thì đang chơi trò chơi ai búng dây thun trúng vật cản nhiều nhất, 2 người đang đấu hăng say thì điện thoại Sở Thiên Mặc nổi lên nhạc chuông báo sủng đùng đùng, cuộc gọi tới là của Tú Ly, thư ký của anh gọi tới đã sửa lại xong toàn bộ hồ sơ hợp, anh hạ lệnh nhanh gọn đem tới cho phó giám đốc xem lại rồi chuẩn bị họp đi, tôi đây còn nhiệm vụ cao cả đang chờ.

Anh cúp máy, xoay đầu lại thì thấy Lina thẳng áp đảo cặp đôi kia rồi thì nháo cả lên, anh hôn Lina một cái rồi nhận thưởng là hai cái gối hình cái đùi gà hiệu Ông Vịt, còn tặng 2 vé đi ăn gà miễn phí một lần nữa. Sở thiếu anh lại may mắn trở lại rồi, cứ ôm cái gối cười suốt.

Lục Quân thì thấy cái vô sò xoắn tít về một đầu màu tím thì không khỏi nhớ tới hình ảnh cô gái hôm qua, đôi bông tai cũng là cái vô sò tím này, anh không do dự mua liền 1 cặp, bỏ vào túi quần, còn mua thêm phụ kiện làm bông tai nữa. Anh quyết định rồi, tìm cho ra cô gái đó.

Hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tách ra đi riêng

Cặp đôi hoàn cảnh Sở Thiên Mặc và Lina quây một hồi thì cả hai nảy ra ý kiến, tách hết đám đàn ông, phụ nữ ra đi chơi riêng với nhau. Lina kéo tay Hiểu Lam "Hiểu Lam, ba chúng ta tách nhau ra đi chơi riêng đi". Ánh mắt Lina tròn trĩnh chớp chớp mắt, quay sang nhìn Cảnh Luân đang không vui "Cảnh tiên sinh, cho tôi bắt cóc phu nhân của anh một lát nhé, anh cùng với Sở thiếu, Lâm thiếu, Lục thiếu chơi đi"

Lina không chờ Cảnh Luân mở miệng thì lôi Hiểu Lam tới quầy kitty. Sở thiếu dụ được Lục Quân rồi, chỉ còn Lâm Việt đang đứng trong góc thôi, Sở thiếu thấy hai vợ chồng này hài hài thế nào ấy, người vợ thì hí hửng lựa kẹp tóc, người chồng thì mặt méo, nhăn nhó đứng kê bên lựa chung. Cảnh tượng này hiếm khi bắt gặp được Lâm Việt trong tình cảnh này, nhanh chóng móc túi quần lấy cái điện thoại chụp mấy tấm, để xem sau này còn xia xoi anh đây nữa không.

"Lâm thiếu gia à~, tôi tưởng cậu nam tính lắm chứ, hóa ra là thích hello kitty à, chắc chắn, lại còn màu hồng nữa, cậu cưới được Lăng tiểu thư có chung một sở thích là phước một đời cậu rồi. Haha". Sở Thiên Mặc chất lưỡi rồi như phát hiện ra được hiện tượng lạ vậy.

Lâm Việt oan ức, phản bác lại "Sở thiếu đây cũng rảnh lắm nhì, tôi cùng vợ tôi lựa kẹp tóc chung thì đã sao nào, gia tăng thêm tình cảm, còn cậu thì như một đứa con nít, trò gì không chơi đi chơi búng thun".

Sở thiếu không thèm tranh cãi với thằng cha này, tốn biết bao nhiêu giây phút quý giá của anh”Việt, bốn người đàn ông chúng ta đi chơi riêng đi!”

Lăng Huyền kể bên cũng bị Lina bắt cóc không biết từ lúc nào.Lâm Việt không còn cách nào khác đành theo các đồng chí “ gấn bó như keo sơn” này vậy.

-----Chuyển cảnh-----

Ba người con gái trẻ đẹp khoác tay nhau đi vào chỗ bán đồ bơi,dạo một hồi thì Lăng Huyền lựa được bộ bikini màu hồng cột hai dây,Lina thì chụp ngay bộ bikini hai mảnh màu đen quyến rũ, không dây.Hiểu Lam chọn một bộ màu xanh biển cột dây vào cổ.Tính tiền xong xuôi rồi bay vào quán nước bên đường uống nước trái cây.

Lina hút một miếng cho đỡ khát, nhìn lên hai cô gái ngồi đối diện”Tôi không biết nên xưng hô như thế nào mới phải.Tôi giới thiệu trước vậy, tên thiệt của tôi là Dương Minh Đan, 27 tuổi, đang là người mẫu”

Hiểu Lam nghe giới thiệu xong, gật đầu một cái”Tô Hiểu Lam,24 tuổi, diễn viên”.Lăng Huyền đang ăn bánh kem, nuốt vội một cái, cười trả lời”Em tên Lăng Huyền, tháng sau là em 21 tuổi, còn nghề nghiệp em là thư ký của Việt.Hihi”

“Vậy tôi lớn nhất rồi, tôi kêu chị em nhé.Hai đứa thấy chồng mình như thế nào?? “ Minh Đan hỏi

Thấy chồng mình như thế nào??? Hiểu Lam dò ngẫm lại Cảnh Luân”Cảnh Luân là một người rất lịch thiệp,ăn nói nhỏ nhẹ,tài giỏi,luôn luôn mỉm cười trước người đối diện, khiến họ không bị áp lực, chiều chuộng em,hết lòng vì bạn bè.Mọi cái tốt như hội tụ về anh ấy vậy”.Hiểu Lam kể xong thì thấy tự hào về ông chồng của mình.Minh Đan vừa lòng, gật đầu một cái coi như đã đồng ý câu trả lời vừa rồi của Hiểu Lam, quay sang nhìn Lăng Huyền”Còn Lâm thiếu?”

Lăng Huyền thì chỉ tóm lại một câu thôi, cung vợ như cung trướng,nói xong thì cười tít cả mắt

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Cá cược

Sở thiếu giới thiệu cho ba đồng chí của mình tới coi đua ngựa,lâu rồi anh không cá độ rồi, có chút ngứa ngứa.Anh cười gian xảo, mở miệng rú cá cược”Ba vị thiếu gia chơi cá không, xem con ngựa nào mình chọn về đích trước thì người thắng sẽ yêu cầu ba người thua mỗi người một điều.Sao nào,sao nào?”.

{Nhắc nhẹ: Trẻ ngoan không nên chơi cá cược với những đứa về mặt có chút gian, những đứa ấy luôn sẵn sàng giờ trò với mình bất cứ lúc nào}

Lục Quân khinh bỉ, liếc Sở Thiên Mặc “Cứ tưởng Sở thiếu đã rửa tay gác kiếm, nào ngờ chỉ là chờ đợi thời cơ tới, thật không thể suy nghĩ tốt về cậu được”.Cảnh Luân gật đầu nói thêm “Đúng vậy, tôi còn nhớ ba tháng trước Thiên Mặc cậu phải dâng hai chiếc xe mình thích, một căn biệt thự nghỉ mát cho Việt vụ cá cược “.

Sở Thiên Mặc không đáp trả được, đó là sự thật, ăn chơi cá cược ăn sâu vào máu rồi muốn né muốn kiêng cũng không được, cười trừ ” Rồi rồi, quyết định vậy đi, bốn người chúng ta vào thôi”

Trong trường đua ngựa

Bốn người đàn ông đi nối đuôi nhau tìm chỗ thích hợp ngồi xuống.Sở thiếu vừa đặt mông xuống đã chỉ ngay con ngựa nâu số 6.Lâm Việt nhăn mày”Chọn lạ như vậy là có vấn đề, chọn con khác cho tôi,cậu đừng hòng chơi ăn gian, cậu biết trước con ngựa đó sẽ thắng chứ gì”.

Sở thiếu mặt nhó, chu môi chọn con ngựa số 7.Bên ngoài giả bộ tiếc nuối, bên trong như mở hội xuân, đánh lừa ngoạn mục.Thật ra con ngựa số 7 mới là vô địch, anh nghe người khác nói trước với anh là con ngựa này đã phi thì sẽ tới đích trước nên mới chọn, dù Lâm Việt lầm tưởng là con ngựa số 6.

Lục Quân ngồi thảo luận vs Cảnh Luân một chút thì cả hai chọn lần lượt số 1 và số 3,Liêm Việt thì chọn số 5.Ai mà biết được thằng cha Thiên Mặc giờ trò gì

Đến giờ thi đấu, các huấn luyện viên đã ngồi vững trên lưng ngựa, vuốt vuốt lông ngựa để trấn an, động viên các con ngựa.

Trọng tài giờ súng chia lên trời, tư thế chuẩn bị bắn.

Đùng!!!!!!

Các con ngựa lần lượt xuất phát.Con ngựa số 7 phi lên dẫn đầu, kế tiếp là con số 3 của Cảnh Luân, rồi tới 2 con số 1 và số 5 của Lục Quân và Lâm Việt.Sở Thiên Mặc thấy con ngựa mình chọn đang đứng nhất thì hả hê, lưng dựa vào ghế, khoanh hai tay trước ngực,nhắm mắt chờ nó chạy tới đích.

Đột nhiên con ngựa số 7 khi vượt qua chướng ngại vật gần cuối thì bỗng dừng chạy chậm lại, dờ dưng không chịu phối hợp với huấn luyện viên, chạy ngược lại đường đua.Lần lượt con ngựa số 3 chạy về tới đích, theo sau là đồng loạt số 1 và số 5 về và các con ngựa khác.

Tiếng hò reo vui mừng của những người cá cược thắng vang khắp trường đua.Sở Thiên Mặc nghe tiếng hò reo như vậy thì tưởng con số 7 của mình đã thắng, bật người dậy la om sòm khoe chiến thắng của mình.

Cảnh Luân thấy bạn mình bị hớ thì họ nhẹ một tiếng, nhắc nhở”Thiên Mặc, cậu nhìn lại cho kỹ, là con ngựa của ai thắng?”

Sở Thiên Mặc nhìn lên màn hình, nguyên một bán mặt con ngựa mang số 3 hiện chính mình về đích đầu tiên,theo sau là số 1 và số 5, còn con số 7 của mình thì đứng chót.Anh áp a áp úng, què một cục, âm thầm nguyên rủa con người đã kêu anh chọn con ngựa màu như cục phân kia.Lâm Việt đứng dậy, phúi quần một cái, nở nụ cười man rợ ”Thiên Mặc à, bây giờ có lẽ nên thực hiện điều kiện của ba người thắng rồi nhỉ?”.

Sở Thiên Mặc cảm thấy cả thế giới thật đáng sợ, chỉ muốn chuồn về úp mặt vào ngực người con gái anh thương,sống ẩn dật tách biệt với thế giới này.

Hết Chương 12

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Sở Thiên Mặc hờn cả thế giới

Ăn uống xong xuôi, Hiểu Lam nhận được cuộc điện thoại.Cô đứng dậy, kêu hai người kia chờ một chút rồi đi ra một góc nhận cuộc gọi.

“A lô, Hiểu Lam tôi nghe đây”

“Chị Hiểu Lam, sáng nay công ty vừa nhận được vài hợp đồng đóng phim mới, nhiều đạo diễn bên đó muốn chị làm nữ diễn viên chính,chị sắp xếp khoảng tuần sau tới công ty xem xét thử nhé”

“Được,tôi sẽ sắp xếp.Tạm biệt.” Hiểu Lam nói xong rồi cúp máy, mới làm lễ cưới với Cảnh Luân hôm qua xong thì hôm nay lại có người muốn cô đóng phim,quả nhiên, trong cái giới giải trí này không thể hoàn toàn dựa vào tài năng, một phần cũng phải có người chống lưng cho mình.Hầu hết các nữ minh tinh đều được đại gia bao nuôi,cô cũng như vậy nhưng may mắn hơn họ nhiều.Cảnh Luân thật lòng yêu cô,luôn trải thảm đỏ cho cô bước tới ánh hào quang rực rỡ của điện ảnh.

Hiểu Lam dừng suy nghĩ lại rồi cất điện thoại vào túi, đi ra cửa tập trung lại với Minh Đan và Lăng Huyền.

Đang đi bộ về phía khu nhà nghỉ thì Cảnh Luân gọi tới, cô trượt màn hình qua nhận cuộc gọi.

“Em nghe”.

“Lam nhi, em đang ở đâu vậy?”.Bên phía Cảnh Luân thì nhộn nhịp hơn, Sở Thiên Mặc dờ dưng hờn, muốn đi cá cái khác, Lâm Việt và Lục Quân thay phiên nhau chọc ghẹo thắng chả.Cảnh Luân xoay đầu dòm ba người họ rồi xoay lại nghe Hiểu Lam nói tiếp”Ba đứa em đang về khu nhà nghỉ, anh ăn trưa chưa, chưa ăn thì đi ăn gì đó đi rồi về nghỉ ngơi, em chờ”.

Cảnh Luân nghe câu “em chờ” thì chỉ muốn chạy nhanh về ôm vợ thôi, anh vui vẻ nói “Em về nghỉ trước đi, anh chạy về bên em liền, chờ anh một chút.”

Cô ừm một tiếng rồi dặn anh đi đường cẩn thận, cúp máy.

Lăng Huyền nãy bị bắt cóc giờ có chút nhớ ông chồng rồi, gọi cho chồng mà không được, chỉ để lại lời nhắn thoại.

“Việt ơi ~~,em nhớ anh quá, về ngủ trưa với em đi.Nhận được tin nhắn thì LẬP TỨC PHI VỀ CHO EM!!!!!!”

Minh Đan, Hiểu Lam đứng cạnh đó nghe cô nàng hét vào điện thoại thì nổi cả da gà, tưởng cô nàng hiền thực lắm, ai ngờ sức công phá dữ dội thật.Minh Đan cũng cảm thấy nhớ Mặc, tính gọi mà Mặc đã gọi trước rồi, nhân trả lời “Mặc” vô tình nghe thấy tiếng rên sâu đời của Sở Thiên Mặc bên kia”Lina, thế giới này thật đáng sợ, anh không muốn chơi với đám đàn ông này nữa đâu.Hức hức”

Minh Đan chẳng hiểu gì cả, hỏi lại ”Là sao???”

Sở Thiên Mặc mới nãy chơi trò búng thun thắng mà, thật ra là nhờ Minh Đan, nhưng anh cũng góp chút sức lực búng mà, tại sao bây giờ lại đen đuôi như vậy, cá cược đua ngựa đã thua thì thôi đi, còn ham hố rửa thù chơi cá cái khác lại thua đậm dưới tay ba người đàn ông nhẵn tâm này,Sở Thiên Mặc anh không phục!!!!.

Hết chương 13

Chương 14: Sắc hồng của tình yêu

Lâm Việt sờ sờ túi quần thì thấy điện thoại rung một cái, lấy ra xem thử thì hiện tin nhắn thoại của vợ yêu, chạm vào thì nghe tiếng “Việt ơi ~~, em nhớ anh quá, về ngủ trưa với em đi. Nhận được tin nhắn thì LẬP TỨC PHI VỀ CHO EM!!!!!!”

Anh nghe câu đầu thì yêu vợ hơn, lấy điện thoại kê vào tai để nghe kỹ hơn. Không ngờ mấy giây sau giọng nói được tăng âm lượng, hét thẳng vào tai anh. Đầu cứ ong ong cả lên, muốn nhanh chóng về thỉnh tội với vợ.

Mất ngủ qua chỉ thấy Lục Quân, Sở Thiên Mặc thôi. Cảnh Luân đâu??. Chắc lại về ôm ấp vợ mới cưới rồi chứ gì, Lâm Việt cũng tranh thủ cáo từ hai đồng chí, tức tốc chạy bộ về.

-----Chuyển cảnh-----

Trong phòng nghỉ

Hiệu Lam đoán chắc Cảnh Luân sẽ không chịu ghé vào quán nào ăn trưa nên đã chuẩn bị sẵn chờ anh rồi. Đã là vợ rồi thì phải nghiêm túc thực hiện nghĩa vụ của một người vợ, hết tuần này là cô ít gặp anh rồi, không biết tới đó anh có chịu cho cô đi diễn không. Cô thở dài một hơi, tay chống cằm trên bàn, mắt hướng về phía cửa.

Cảnh Luân chạy nhanh về phòng đã thấy cửa mở sẵn rồi, khuôn mặt anh ướt đầm mồ hôi, thở từng hơi, một tay chống cửa, anh liền thấy Lam nhi của anh bày đồ ăn sẵn ra, chống cằm chờ anh. Ánh mắt anh tràn ngập nhu tình, bước từng bước đến ngồi bên cạnh cô, Hiệu Lam dặn “Luân, anh phải rửa tay rửa mặt đã rồi em cho anh ăn”.

Cảnh Luân gạt đầu rồi đi rửa tay rửa mặt, ra ăn chung với vợ, hai người vừa dứt nhau ăn vừa cười nói vui vẻ, cả không gian tràn ngập sắc hồng của tình yêu.

Ở phòng khác, hơi hơi trái ngược tý.

Lâm Việt vừa mở cửa đã thấy Lăng Huyền nằm ngủ trên giường rồi, nhẹ nhàng khép cửa lại, rón rén tới giường, trèo lên im lặng hết mức có thể, chuẩn bị giờ tay ra kéo cô vào lòng ngủ, Lăng Huyền đột nhiên xoay lưng đối diện anh, mặt vô cùng không vui “Còn biết đường về đây à, đi luôn đi, để móng vuốt của anh ra”.

Cô đứng bật dậy trên giường, cúi đầu xuống nhìn Lâm Việt từ trên xuống, quay mặt hứ một cái rồi nhảy mạnh xuống nền, cổ cho oai tý mà sự thật cô vừa nhảy xuống, lòng bàn chân trực tiếp áp xuống nền, mặt nhăn nhó lại, đau chết được.

Lâm Việt thấy vợ xuýt xoa một hơi thì muốn tới kiểm tra chân cô, Lăng Huyền quay lại, ánh mắt cảnh cáo “Đừng có tới đây”.

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Minh Đan lo lắng

Ở Từ gia

Cô gái đang nằm trên sofa, miệng ngậm miếng bánh quy, tay lướt lướt chạm chạm vào điện thoại tìm kiếm cái gì đó, nét mặt lúc thì hồi hộp, lúc thì hụt hẫng, chán nản ngồi dậy với tới ly nước lọc trên bàn, hớp một hớp lớn, cảm lý không đi vào nhà bếp đặt ly xuống chỗ rửa chén.

Từ Diên Vỹ muốn tìm chút thông tin cá nhân của anh chàng hôm qua, cứ tưởng trên mạng có, tìm kiếm cả tiếng mà không hề tiết lộ gì về anh. Cô nghĩ một hồi liền gọi điện cho anh hai-Từ Chính Vũ hỏi một chút, có thể sẽ biết được.

Lục Quân không về nhà nghỉ mà đi dạo vòng vòng, chơi bắn súng trường. Đang bắn tại trại, anh tháo mắt kính bảo hộ xuống, thả tai nghe ra, lau mồ hôi, các cô em tiếp viên gần đó mãi mê ngắm anh, thấy anh chưa có nước uống nên một cô gái bạo gan tới hỏi anh “Lục thiếu, anh có cần nước uống gì không

em đi lấy cho?”.

Nãy giờ mới để ý, anh đã chơi liên tục hơn một tiếng rồi,nước chưa kêu “Lấy chai bia lại đây”

Cô gái cười, gật đầu một cái rồi đi lấy,mắt thấy các cô tiếp viên khác nhìn cô đầy ngưỡng mộ thì cô hãnh diện, hất cằm lên, không thèm quan tâm những cô nàng nhát gan ấy.

Lục Quân ngồi xuống ghế sofa đằng sau, khom lưng về phía trước, hai tay đan vào nhau, mắt nhìn xa xăm, tự hỏi có nên hỏi ba đồng chí kia có biết cô gái đó không nhưng anh lại không muốn 3 thằng cha đó biết, nhớ lại cảnh đó chỉ thấy quê hơn.Lắc đầu một cái, cười khổ, từ hôm qua tới giờ mày cứ nhớ cô gái kiều ngạo đó hoài.

Cô gái bụng mâm nhỏ đứng đồ khui cùng chai bia, bụng tới trước bàn Lục Quân đang nhìn xa xăm,cô đã son môi màu đỏ đậm hơn một chút so với ban nãy, cười ním cui người xuống, để lộ khe rãnh ngực quyến rũ, vênh mông lên như đang mời gọi Lục Quân.Anh chỉ với tay lấy đồ khui nắp bia, uống ừng ực, hoàn toàn không biết cô ta đang làm trò mèo gì, có biết anh cũng không quán cô ta chỉ cho mệt.

-----Chuyển cảnh-----

Minh Đan từ trưa nhận được cuộc gọi của Mặc, anh ấy than vài câu thì tự nhiên cúp máy cái rụp, cô gọi lại mà không được, cũng không thể đi tìm, lỡ anh về không thấy cô, sang phòng Lâm thiếu hỏi thì thấy anh ta đang đuổi theo Lăng Huyền cầu xin gì đấy, cô lại sang phòng Cảnh thiếu, anh ta lại nói tôi và Việt về trước nên không biết, em thử hỏi Quân thử xem

Tua lại 2 tiếng trước

Sở Thiên Mặc cúp máy vì vô tình thấy nhiều cô gái dáng thon dài, mái tóc xoăn thả tới lưng, sánh bước đi cười nói với nhau, mặc những bộ bikini đầy gợi tình chuẩn bị ra bãi biển.Thói trắng hoa ngàn đời không thể bỏ nổi lên, anh huyết sáo một cái đầy thích thú, chỉnh trang lại tóc, đeo mắt kính mát đắt tiền lên mũi, bộ dáng hiên ngang đi theo sau các cô.

Anh hoàn toàn quảng cô bạn gái đang chờ ở nhà.Đi theo những cuộc chơi.

Hết chương 15

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Không bao giờ buông

Dỗ dành Lăng Huyền quay về mãi mới chịu về,cái cô bé này càng ngày càng hư, lúc cưới nhau cô bé này còn nịnh nọt Lâm Việt anh, bây giờ thì hay rồi, hoán đổi lại vai trò chỉ trong một khắc.Lâm Việt nhìn đồng hồ trên cổ tay thì đã gần 6h30 tối rồi,dắt tay người nào đó đi ăn tối sẵn ăn kem hạ hỏa.Lăng Huyền nghe thấy ăn thì y như rằng,quăng cục giặt kia ra sau đầu,lăng lạng ngoan ngoãn để anh dắt đi.

Dụ gì thì dụ, lúc nào đem đồ ngọt ra là sáng cả mắt, hoàn toàn không coi ông chồng ra gì mà nhờ vậy Lâm Việt anh mới yêu Lăng Huyền, yêu sự hồn nhiên, trẻ con của cô,không mưu mô tính kế hãm hại ai,biết anh lớn hơn cô nhiều tuổi nhưng mà đã sao.Anh càng cưng chiều cô, yêu cô nhiều hơn.Lâm Việt đi phía trước, nắm bàn tay Lăng Huyền càng ngày càng chặt như sợ cô bỏ trốn, trên khuôn mặt anh nở nụ cười mãn nguyện vì đã may mắn cưới được cô.

Cảnh Luân đang ngồi trong phòng chờ hàng đưa tới mà anh dặn trợ lý hỏi sáng, đếm từng phút từng giây,Hiếu Lam ngồi bên cạnh anh thì thắc mắc”Luân,sao anh nhìn đồng hồ mãi thế?”.Cảnh Luân để một ngón tay lên miệng, nuốt một cái”Bí mật”.

Reng!

Điện thoại bàn reo lên khắp phòng, Cảnh Luân nhanh nhẹn chụp lấy, để bên tai”Tối chưa??”

Người đầu dây bên kia nói đã chuẩn bị xong, người mang đồ đang đem tới phòng.Cảnh Luân ừ một tiếng rồi nghe tiếng gõ cửa.Anh đứng dậy đi tới mở, người trước mặt cung kính cúi chào một cái rồi giao hai túi đồ cho anh rồi lại cúi thêm một lần nữa, rồi đi.

Hiếu Lam đứng nhìn, chả hiểu chuyện gì đang xảy ra thì anh đã đặt túi đồ vào trong tay cô,dặn dò”Em vào thay bộ đồ này đi rồi chúng ta đi ăn”.Hiếu Lam chỉ đành gật đầu, ôm túi đồ vào nhà tắm.

10 phút sau

Cảnh Luân thấy cô chưa ra thì sốt ruột,tự mở cửa nhà tắm đi vào xem, thấy cô vẫn còn mặc y xì bộ ban nãy”Em sao thế, bộ đồ không vừa hay em không thích?Anh kêu người đổi lại nhé?”

Hiếu Lam lắc đầu “Không, không phải bộ đồ không vừa mà đây là đồ dành cho người đi motor mà?”

Anh cười với cô “Đúng là đồ dành cho người đi motor”

Hiếu Lam thấy vậy liền nói “Thế sao anh lại đưa cho em, người ta đưa lộn sao??”

Thấy mặt vợ mình nãy giờ ngu ngơ, chắc chưa đoán được, đành nói toạc ra “Chúng ta sẽ đi bằng motor, ngồi xe hơi chả vui chút nào, chả được em ôm gi cả”

Hiếu Lam đã hiểu thì mặt cô bỗng đỏ lên, ngượng quá, thế mà nãy giờ không đoán ra.

“Thay xong rồi ra đợi anh, không được đi trước anh”. Cảnh Luân hôn môi cô một cái rồi đi ra ngoài, không quên đóng cửa nhà tắm lại.

Hiếu Lam tranh thủ thay rồi đi ra ngoài đợi, mấy phút sau anh đã thay xong, cô nhìn thấy anh mặc áo khoác da màu đen đầy nam tính, bên trong áo thun đen, quần jean, tim cô đập thình thịch, đầu óc thì mê mẩn hình dáng anh làm Cảnh Luân cười khúc khích, trêu cô “Chồng em ngày nào em cũng được ngắm miễn phí mà, đầu cần em phải “nghĩa” anh, “soi” anh kỹ như vậy”.

“Đi ... đi thôi, không phải anh nói chúng ta đi ăn à, trễ bây giờ”. Hiếu Lam xấu hổ chạy ra cửa, Cảnh Luân chạy theo, tay trong tay ra ngoài cổng.

Người phụ trách đưa chiếc motor của Cảnh Luân từ đằng xa đã thấy Cảnh tiên sinh cùng phu nhân bước từng bước lại anh. Anh chấp hai tay thẳng, úp sát vào hai bên quần, cúi chào “Xin chào Cảnh tiên sinh, Cảnh Phu Nhân, xe của ngài tôi đã đem tới rồi, đồng thời cũng đã kiểm tra lại xe đăng hoàng. Đây là chìa khóa xe, chúc hai người đi chơi vui vẻ”

Cảnh Luân tiếp nhận chìa khóa, quay sang người đứng kế bên người phụ trách lấy hai cái nón bảo hiểm màu đen, đưa cho vợ một cái, Cảnh Luân giúp cô đội, cài dây an toàn cho cô rồi mới tới lượt mình vuốt tóc về đằng sau một chút rồi đội nón, hạ mắt kính xuống.

Anh đi tới kế bên chiếc xe motor yêu quý của anh, cắm chìa vào, giang một chân dài thon qua rồi ngồi lên, đeo găng tay vào, chờ cô. Hiếu Lam bước tới, hai tay vịn eo anh trèo qua.

Cảnh Luân dặn cô “Lam nhi, ôm eo anh cho chắc vào, em mà lơ là buông lỏng là té đấy”. Hiếu Lam ngoan ngoãn nghe lời anh “Vâng, em sẽ không bao giờ buông anh ra đâu”.

Rất lâu sau đó, Tô Hiếu Lam nhớ lại thì chỉ hồi hận thêm thôi...

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Một Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ngồi hóng kịch vui của Sở thiếu

Lâm Việt đang đi bộ trên đường cùng với vợ tới tiệm kem thì nghe tiếng gầm của một chiếc motor phân khối lớn từ đằng sau lưng, hai vợ chồng bị giật mình một phen, quay ra đường dòm đưa nào đi xe mà lão thế, muốn hù chết người ta mà.

Chiếc motor đen phóng như một con báo, xẹt nhanh qua chỗ Lâm Việt đang đứng. Anh ngó người khi phát hiện chiếc xe quen quen, nhìn biển số xe, lục lại chút kí ức về nó thì ngạc nhiên không thôi. Là xe của thằng Luân đây mà, nó chuyển xe tới đây hồi nào vậy?

Lăng Huyền trầm trồ khen người lái tướng thật ngon lành, à không, Lăng Huyền dùng từ sai rồi, soái ca mà mình lại tưởng tượng người ta ra đồ ăn, phải là ngẫu quá đi, còn diện nguyên cây đen nữa, người con gái ngồi đằng sau cũng vậy, ba vòng đều đầy đủ, cân xứng. Cô hâm mộ, ganh tỵ quay qua chồng làm nũng

“Ông xã ~~, em muốn anh chở em đi motor. Nhìn hai người hồi nãy đi, ngẫu biết bao nhiêu, dòm lại hai vợ chồng mình, đi bộ nãy giờ, chẳng thấy ngẫu chút nào!”

Khỏe miệng Lâm Việt giật giật liên hồi “Đi bộ cho thư giãn gân cốt, tốt cho sức khỏe, vả lại, người nào đó lúc nãy nổi giận đùng đùng, chạy bộ như đúng rồi. Bây giờ còn than với anh là thế nào??”

Lăng Huyền gật đầu thừa nhận hành động của mình, cười giải hòa “Hihi, em quên ý mà, không phải đi ăn kem sao, đi thôi, đi thôi”.

Lăng Huyền hai tay kéo cánh tay chồng tiếp tục cuộc phiêu lưu càn quét các tiệm đồ ngọt ở phố đêm này.

-----Chuyển cảnh-----

Lục Quân chơi bắn súng chán rồi thì từ ghế sofa, đi dạo ra bãi biển, nghe nói ở đó có một quán bar cũng nổi lắm.

Khi anh vào quán thì ôi thôi rồi, trố mắt nhìn người đàn ông từ đằng xa đang đứng kế bên cột cờ, chỉ chừa cái quần dưới, đang nhảy theo nhạc xập xình cùng với những cô nàng mặc áo không ra áo, thà không mặc còn hơn. Lục Quân ụp bàn tay vào mặt, xấu hổ dìm thẳng bạn. Có nên quay video lại không, anh nghĩ là nên, anh móc điện thoại quay Sở Thiên Mặc đang nhảy những kiểu nhảy khác loài người, mặt thì như phê cần vậy. Ngày mai cho coi xong chắc chắn chỉ muốn lao đầu xuống đất chết cho xong.

Anh mặc kệ thẳng chả, lại quây kêu bartender rót cho ly rượu ngồi nhắm nháp xem Sở Thiên Mặc sẽ làm gì tiếp theo.

Hết chương 17

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đôi vợ chồng son ăn BBQ

Ngồi coi được một lúc thì thấy Sở Thiên Mặc không ổn, anh ta loạng choạng bước xuống bậc thang sân khấu.

Sở Thiên Mặc bây giờ chỉ thấy đầu óc như chiếc trục thẳng quay vòng vòng trên đầu, lắc lắc đầu cho tỉnh nhưng lại càng nhưc đầu, lao đảo đi một hồi, đụng vào nhiều người, anh chỉ cười xin lỗi rồi lại đi tiếp, anh cần phải về, trước mắt tự nhiên tối sầm lại, Sở Thiên Mặc mém ngã xuống sân thì đã được Lục Quân kịp thời chụp lấy xóc anh đứng dậy, lấy tay trái vòng qua vai Lục Quân, Sở Thiên Mặc tìm được đồng minh rồi thì phó thác toàn bộ thân thể cho Lục Quân lôi về.

Lục Quân chán nản, quen một người đàn ông có thói trăng hoa như Sở Thiên Mặc phải là người chịu nhằn nhẹn giỏi, có tấm lòng vị tha như đức mẹ thì mới được. Anh thật khâm phục cô bạn gái tên Lina này, tại sao đến giờ vẫn còn quen nhau được, gặp anh thì đã đá từ lâu rồi.

Giữa màn đêm trên bãi biển, hai bóng dáng hai người đàn ông diu nhau về, ai đi ngang qua đều dễ hiểu lầm là hai thằng đang chơi gay với nhau giữa bãi cát mềm mòng.

-----Chuyển cảnh-----

Cảnh Luân đang tập trung lái, Hiểu Lam thì ngồi đằng sau không dám lơ là, luôn ôm hai bên áo của anh. Tới đèn đỏ dừng lại, anh kéo hai tay cô lên trước bụng anh "Em phải để hai tay đan vào nhau vậy này, để hai tay nắm hai bên áo anh làm gì, nếu té thì thế nào, ai dạy em to gan thế".

Hiểu Lam thật ra là có ý để hai tay mình như vậy, không phải cô không sợ té nhưng mà cô không muốn sau này nhớ lại sẽ không nở buông tay anh, vội phản bác "Em để như vậy được rồi, anh chạy thì làm sao nở để em té chứ, gan em nó tự lớn đó".

Cảnh Luân chiều theo ý cô, tới nhà hàng tiệc nướng BBQ, chạy xe vào bãi, treo 2 cái nón vào xe rồi còi dây kéo áo khoác, bao tay ra, dắt cô vào trong.

Vào trong thì nhân viên phục vụ đã đứng chờ sẵn, dẫn 2 người vào phòng VIP, thấy khách quý đã an tọa thì từ từ bung đồ ăn lên, bung hai ly trà đào để trước mặt khách. Nhân viên đứng đợi đã đầy đủ món thì cúi đầu cảm ơn quý khách rồi lui ra, trả lại không gian riêng cho đôi vợ chồng.

Anh lấy đĩa gấp miếng thịt cuộn nấm kim châm để lên lò, lần lượt là sườn heo, thịt cuộn phô mai, thịt ba chỉ, trong lúc chờ chín thì gấp miếng cá da bò vào đĩa của vợ "Lam nhi, em ăn cái này trước đi, thịt chín rồi anh gấp cho em".

Hiểu Lam nhìn Cảnh Luân ân cần chu đáo như vậy thì cũng đáp lễ anh, gấp rau xà lách vào đĩa anh, trêu "Luân, anh ăn rau xà lách trước đi, thịt chín rồi em gấp rau xà lách cho anh ăn tiếp. Haha"

Cảnh Luân nào chịu yếu thế "Nhìn bộ dạng em chắc cũng không muốn ăn đồ ăn trên lò rồi, anh gấp rau cho em ăn nhé. Đồng vợ đồng chồng, người chồng ăn gì thì người vợ cũng phải ăn theo"

Thấy anh định thả rau xuống đĩa cô thì cô bung cái đĩa lên chạy né anh vào một góc. Cảnh Luân vẫn trong tư thế cầm đĩa thì ngớ một phút rồi phá lên cười "Vừa rồi ai ngồi trên xe nói là gan tự lớn nhỉ, dám làm lại không dám chịu lại à. Em ranh ma thế. Không giận nữa, lại đây ngồi, thịt chín rồi". Anh quắc tay như mèo chiều tài kêu cô lại mà cô vẫn không lại.

Cô thấy chưa chắc chắn nên vẫn đứng cầm đĩa "Đừng hòng dụ em. Ai biết anh sẽ làm gì chứ".

Ánh mắt lúc nào cũng đề cao cảnh giác, chỉ còn một cách cho cô ấy ngoan ngoãn ngồi ăn thôi "Anh đếm 1 đến 3 em chưa lại thì anh lại chỗ em. Một.."

Lại tiếp tục đếm "Hai..."; cô vẫn phòng bị, Cảnh Luân sắp mở miệng đếm đến số ba thì thấy cô bung đĩa lại ngồi cạnh anh, anh hài lòng gấp thịt vào đĩa cho cô, xoa đầu cô một cái coi như phần thưởng nhỏ.

Hai người lúc sau thì nhau nướng cho nhau ăn, hưởng thụ cả một buổi tối.

Chương 19: Lâm Việt than thở

Về tới khu nhà nghỉ, Lục Quân đã mệt đứt hơi rồi, nhìn người đàn ông dựa vào anh ngủ ngon lành thì trách móc như bà mẹ trách con, ăn cái gì mà nặng vậy. Minh Đan ngồi chờ ở đại sảnh mấy tiếng đồng hồ, thấy Lục thiếu diu Mặc của mình về vừa vui mừng nhưng cũng lo lắng “Mặc sao vậy?”.

Lục Quân trình bày lại ngắn gọn, đã lược bớt nhiều cảnh, diu Sở Thiên Mặc về phòng dùm cô bạn gái, cô chỉ đành theo sau. Lục Quân quăng bạn lên giường, gơ hai tay lên làm động tác dẫn cơ rồi dặn dò Minh Đan chăm sóc bạn trai cho tốt, chính mình thì về phòng tắm lẹ rồi lăn ra giường ngủ.

Hai nhà hàng nào đó vẫn còn hai cặp vợ chồng chưa chiến xong với đồ ăn.

Ở nhà hàng chuyên về trà sữa bánh ngọt nổi tiếng nhất vùng, Lâm Việt với vợ thi nhau ăn hết đĩa bánh thập cẩm, Lăng Huyền quát xong cái cuối, lấy ly trà sữa lên uống một ngụm, dựa vào lưng ghế thở ra hơi, vuốt vuốt cái bụng đã căng cứng, thỏa mãn con thêm ăn. Còn Lâm Việt đáng thương, răng cầm cái bánh cuối cùng mà dạ dày không cho phép chứa nữa, trong cổ họng lại muốn trào ngược ra ngoài, đành bỏ cái bánh matcha xuống, chấp nhận chịu thua lần thứ n. Anh ngửa cổ uống hết ly trà sữa, than với vợ “Ngày nào cũng đi ăn như vậy có ngày anh biến thành ông mập xấu xí mất thôi”.

Lăng Huyền xót chồng, an ủi “Ngày mai không bắt anh ăn nhiều nữa, được chưa?Đàn ông gì mà hờ chút lại than với vợ”.

Lâm Việt với Lăng Huyền cười với nhau, chuẩn bị dắt tay nhau đi về.

Bên trong phòng VIP nhà hàng BBQ, Hiểu Lam cầm ly hút trà đào, đầu dựa vào vai Cảnh Luân. Còn Cảnh Luân thì xoa bụng vợ cho dễ tiêu.

Đội cô uống xong thì cả hai quyết định đi dạo một vòng rồi mới về ngủ.

-----Chuyển cảnh-----

Hai vợ chồng Cảnh Luân đi dạo xong, đang phóng xe về nhà thì Cảnh Luân thấy bên kia đường, Lâm Việt đang dắt tay Lăng Huyền về, anh chạy sát vào lề, kêu “Việt, xe đâu mà đi bộ?”.

Lâm Việt thấy bạn mình chạy chiếc xe motor hồi nãy thì đã đoán trúng phóc “Đi bộ tốt cho sức khỏe, đồng chí nên bắt chước theo tôi, nên dắt tay vợ đi như này này, lãng mạn biết bao nhiêu”.

Lăng Huyền bất ngờ, nhớ lại soái ca đi motor hồi nãy thì la lên “Không phải chứ, tại sao lại là Cảnh thiếu với chị Hiểu Lam, nãy xẹt qua 2 đứa em, em còn tưởng soái ca chở mỹ nhân nào đó, không ngờ luôn!”. Lâm Việt nhìn vợ mình nói cứ như mới phát hiện ra được kỳ quan mới của thế giới vậy.

Hiểu Lam ngồi đằng sau, bật mắt kính lên “Hai người đi ăn sao? Ăn ở đâu mà tới giờ mới về thế?”. Cô tưởng chỉ có cô cùng Luân là về trễ nhất, ai dè lòi ra cặp này.

Lăng Huyền hai ngón tay chọt chọt vào nhau, mặt thẹn thùng, nũng nịu nói với Cảnh Luân “Cảnh thiếu gia ơi, cho em nhờ tý được hông?”

Cảnh Luân tắt máy, gạt đầu với Lăng Huyền “Được, em nói đi!”

Lâm Việt nghi ngờ, cô nàng của mình bắt đầu giờ trò gì đây.

Lăng Huyền nói toạc ra tiếng lòng của mình “Có thể cho hai vợ chồng em mượn xe của anh chạy một tí được hông Cảnh thiếu, chỉ một tý thôi, tụi em sẽ gửi xe cho anh đằng hoàng”.

Đôi mắt tròn xoe, ngập nước chớp chớp cộng thêm mái tóc bum bê kẹp tóc kitty phụ họa theo, ý tứ anh dùng cự tuyệt sự dễ thương này mà. Lâm Việt bó tay, Cảnh Luân gật đầu ngay, không hề do dự “Vậy em kêu Việt chở đi, anh với Lam nhi đi bộ về là được”.

Hiểu Lam nãy giờ cũng không có ý kiến, Cảnh Luân gạt chống xe, giúp vợ đi xuống, cởi bao tay, tháo nón của mình đưa cho bạn, Hiểu Lam thì đưa nón cho Lăng Huyền. Cô nàng về mặt hơn hờ, cảm ơn riu rít “Cảnh thiếu tốt bụng ghê, sau này cần tụi em giúp đỡ cứ hù tụi em, tụi em có mặt liền”.

Cảnh Luân nghe khen vậy chỉ để một nắm tay lên trước môi, nhắm hai mắt lại cười mím, Hiểu Lam thì dặn dò Lăng Huyền “Nhớ nhắc Lâm thiếu đi đường cẩn thận, về sớm một chút, em là con gái đó”.

Lâm Việt thầm khen hai vợ chồng này rồi nói giọng điệu chắc như đinh “Yên tâm đi, thằng nào dám đụng vào vợ tôi, tôi sút thẳng đó luôn. Haha”.

Bàn giao chuyển nhượng chiếc xe tạm thời cho Lâm Việt xong, nhìn hai người vút xe chạy đi rồi Cảnh Luân với Hiểu Lam mới đan tay vào nhau cùng đi bộ.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Mẹ chồng kiểm con dâu

Đang đi về thì Hiểu Lam mở miệng xin phép Cảnh Luân “Luân, hồi trưa em nhận được cuộc điện thoại của công ty em”.

Cảnh Luân gật đầu “Họ nói gì với em?”

Cô nói tiếp “Có vài bản hợp đồng đóng phim, nhiều đạo diễn muốn mời em nhận vai nữ chính”. Hiểu Lam lén nhìn nét mặt anh một chút, thấy vẫn bình thường “Họ hẹn em tuần sau tới công ty xem thử. Anh đồng ý cho em đi đi”.

Anh thấy vợ mình nấn nỉ như vậy, anh không muốn từ chối cũng không được, chiều theo “Được, anh cho phép nhưng anh sẽ điều người của anh tới giám sát mọi hoạt động trong lúc quay tại phim trường. Em chịu không?”.

Hiểu Lam không nghĩ anh sẽ chịu, cười rặng rờ lộ ra hàm răng trắng tinh “Em chịu, em chịu”. Được cho đi quay phim như vậy, trong lòng cô vui vẻ, áp môi mình lên hôn môi anh, Cảnh Luân luồn tay ra sau lưng cô, ôm cô hôn giữa phố.

-----Chuyển cảnh-----

Sáng hôm sau

Cả bảy người không ai dậy sớm được hết, ngủ như chưa từng được ngủ, Hiểu Lam sáng nay cũng dậy không nổi, chui vào lòng chồng ngủ tiếp, vợ chồng Lâm Việt tối qua đi chơi gần tới sáng chắc chắn qua trưa mới tỉnh, Lục Quân cùng cặp đôi kia tối qua cũng lán lè bò lét không thua kém ai.

11h30

Cảnh Luân không bị gặp ác mộng giống hôm qua nữa nên chậm rãi mở mắt ra thấy Lam nhi chui vào lòng mình ngủ ngon như vậy thì anh hôn trán cô một cái mới vừa lòng, nằm đợi chừng nào cô tỉnh thì thôi.

Lúc này điện thoại anh reo, nhạc chuông bật lên thì anh vội vàng với tay nhận cuộc gọi liền, nhìn sang cô thì chỉ thấy cô nhắm mày một chút rồi lại chớp chớp miêng quay lưng ngủ tiếp. Cảnh Luân thở phào rồi áp điện thoại vào bên tai.

“Con trai, sao hai ngày rồi mà không thấy dất con dâu về nhà gia đình chồng hả, tính xem mẹ như không khí phải không? Hừm?”

Anh bị mẹ nhắc như vậy thì phát hiện ra hai ngày nay lo chơi, quên bém “Tại con lo chăm sóc vợ con nên con quên mất”.

Bà mẹ nghe xong, giáo huấn anh “Anh hay nhì, có vợ rồi quên cha, quên mẹ, quên cả em gái. Lập tức đem con dâu về đây cho tôi!”.

Đã 34, 35 tuổi rồi còn như con nít, chả biết lo gì cả, có vợ rồi cứ bu lấy vợ, bà thờ dài chán chường cho con trai ngoan của bà.

“Bây giờ ả?” “Cảnh Luân đính chính lại mẹ mình.

“Đúng, ngay bây giờ”, Bà mẹ giờ giọng hùng hồn.

“Nhưng mà tụi con đang ở rất xa thành phố, đi về liền phải 3,4 tiếng mới tới nhà mình, mẹ đợi được không? Vả lại con đang hưởng tuần trăng mật mà, mẹ sẽ không nỡ để con chịu thiệt đấy chứ”. Con trai ngoan từ tốn kể lể.

“Thôi vậy, hai anh chị cứ vui chơi cho thoải mái đi rồi về trước hai ngày cuối tuần là được”. Bà mẹ rốt cuộc cũng bỏ qua cho con trai, chuyển sang kiểm con dâu “Con dâu mẹ đâu, đưa máy cho mẹ nói chuyện”.

Cảnh Luân thấy vợ chưa tỉnh “Con mới ngủ dậy, cô ấy còn đang ngủ, mẹ đừng làm phiền Lam nhi mà”.

Khá khen cho con trai ngoan của bà, bà chỉ mới mở miệng kiểm con dâu thôi, chưa kịp làm gì mà thằng oắt con ấy lại bảo vệ vợ chăm chặt, bà nghiêng răng ken két “Con bé nó ngủ thì thôi, tôi có làm phiền gì con bé đâu mà anh lại cuống lên như gà mắc đề vậy hả? Đản ông con trai đã 34 tuổi rồi chưa một chút tiền đồ lại cho con mình đi! Cúp máy đây! NHỚ VỀ ĐÂY!!!!”.

Bà mẹ hậm hực cúp máy, hồi nhỏ nó bám mình bao nhiêu, lớn rồi thì lại bám vợ bấy nhiêu, đản ông nhà này sao lại không có tiền đồ nào vậy.

Hết chương 20

Chương 21: Tức tốc trở về

Cảnh Luân để điện thoại lên tủ đầu giường, nghe tiếng động dậy, tưởng cô tỉnh “Luân,,,,,,em yêu anh.anh có biết ...không?”. Anh đáp lại liền “Anh biết” rồi mấy giây sau không nghe cô nói tiếp, nhìn lại cô thì biết cô đang nói mơ, anh cười khổ. Thiet tình, chừng nào em mới làm anh bớt lo đây, Lam nhi.

12h30

Hiệu Lam mở mắt ra, đập vào mắt mình là khuôn mặt Cảnh Luân đang chăm chú quan sát khuôn mặt cô, anh liền nở nụ cười “Lam nhi, buổi trưa tốt lành”.

Mặt cô bây giờ như trái cà chua chín, xấu hổ ngồi dậy xuống giường, xỏ dép chạy vô nhà tắm. Cảnh Luân cũng ngồi dậy theo sau cô, cùng nhau vệ sinh cá nhân.

Ở phòng Sở Thiếu

Sở Thiên Mặc vừa tỉnh dậy, đầu vẫn còn đau, nhìn xung quanh phòng, xác định là phòng mình thì yên tâm thả lỏng, cúi xuống nhìn Lina đang ngủ thì cảm giác tội lỗi ngập tràn, từ trưa hôm qua anh gọi cho cô xong, điện thoại cũng hết pin, lại còn theo các cô gái khác ra quán bar bãi biển, uống say bí tỉ, hại cô lo lắng như vậy nhưng anh thối mác, ai đã đưa anh về phòng, chắc không phải Lina, thế thì ai đã “hốt” anh về đây?. Không lẽ ma dắt anh về?? Bậy nữa, suy ra ai không suy đi suy ra má.

Sở Thiên Mặc cốc đầu mình mấy cái cho đỡ nhức đầu rồi dòm đồng hồ, ngủ qua trưa rồi sao, anh say tới mức độ không biết trời trăng.

Lục Quân gõ cửa từng phòng kêu dậy, quái lạ, hôm nay là ngày cùng nhau ngủ nướng à, cặp nào cũng ngủ như chết. Anh hy sinh thân mình, làm nhiệm vụ đánh thức mọi người, cả đám đã lỡ bữa ăn sáng rồi, không thể không ăn trưa.

Phòng Lâm Việt gần nhất, gõ trước, không thấy động tĩnh gì, Lục Quân lại gõ mạnh thêm, vẫn không có động tĩnh, lại gõ mạnh thêm nữa, áp lỗ tai vào cánh cửa, nghe được tiếng bịch rồi tiếng rên khe khẽ rồi lại im bặt. Người ra mở cửa là Lâm Việt, thẳng chả mặt như khi ăn ớt, tay xoa xoa mông, ánh mắt muốn giết người “Có việc gì mà gõ cửa, nói mau”.

Lục Quân nói như tên bán “Dậy ăn trưa, bỏ một bữa sáng rồi”.

Lâm Việt thấy có lý, cơ mặt giãn ra, gạt đầu “Biết rồi, kêu mấy người kia đi, lát ra sau”. Lâm Việt lùi về sau, đóng cửa lại, tới giường đánh thức vợ “Huyền à, dậy thôi em, ăn trưa”.

Lăng Huyền ôm gối ôm kitty ậm ừ, tỏ vẻ không muốn, xoay mông đối diện mặt anh. Lâm Việt không còn cách nào đành ra chiều “Lina, Hiệu Lam hẹn em đi ăn bánh ngọt kia, dậy lên”.

Cô liền tung gối ôm, ngồi bật dậy, mái tóc rối bù “Em cũng đi”. Lâm Việt bế vô nhà vệ sinh.

Lục Quân định gõ phòng Sở thiếu thì cánh cửa mở ra, Sở Thiên Mặc đã xuất hiện cùng bạn gái, anh kêu cặp đó ra bàn rồi lại tiếp tục nhiệm vụ tới phòng Cảnh Luân, hai người nắm tay đi ra.

Ăn trưa xong, Sở thiếu nhận cuộc gọi từ Tú Ly nói cần anh quay về tập đoàn gấp, đầu vẫn còn đau còn sinh thêm chuyện. Cảnh Luân, Lâm Việt đề xuất có về thì cùng về, anh em có chuyện gì rắc rối thì còn giúp đỡ nhau.

Cả đám gạt đầu đồng ý rồi dọn dẹp đồ đem ra xe, cả bốn chiếc phóng về thành phố nhanh nhất có thể, còn chiếc motor của Cảnh Luân thì sẽ có người phụ trách đem về sau.

Chiếc xe của Sở thiếu vừa tới cửa tập đoàn thì quãng xe ở đó, lao vào thang máy, nhấn nút lên tầng cao nhất. Anh vừa mở cửa phòng họp thì đã tề tựu đủ đội ngũ tinh nhuệ ngồi chờ anh sẵn.

Sở Thiên Mặc an tọa trên ghế tổng giám đốc, tay chống trán, nghiêm giọng mở miệng tra hỏi “Tại sao dự án có vấn đề? Trả lời cho tôi, Trương phó tổng!!!”.

Hết chương 21

Chương 22: Giải quyết nhanh gọn

Người đang ngồi xéo với tổng giám đốc không dám ngược lên nhìn Sở Thiên Mặc, run không ngừng. Sở Thiên Mặc không kiên nhẫn chờ nữa, quát: "Dự án 14 tại sao lại không tiến hành, làm chậm tiến độ? NÓI MAU!!".

Trương phó tổng ấp a ấp úng, nói nhẹ tựa lông chim: "Sáng hôm qua Tú Ly đem hồ sơ qua cho em xem xét, định qua trưa sẽ đi đàm phán bên Từ Thị, họ dõ chứng không chấp nhận hợp tác tiến hành dự án 14, muốn hủy hợp đồng".

Sở Thiếu Mặc ngã người ra ghế, hai ngón tay xoa ấn đường: "Nếu họ đã không muốn hợp tác thì bỏ đi, lập tức mời luật sư đem hợp đồng hợp tác hai tập đoàn sắp xếp lại, bắt họ bồi thường tổn thất cho tập đoàn Sở Thế".

"Nhưng dự án 14 ấy cũng nằm trong kế hoạch phát triển của tập đoàn chúng ta". Cao Khải ngồi đối diện lên tiếng.

Sở Thiên Mặc bỏ hai ngón tay ra, liếc Cao Khải: "Không có dự án 14 này thì tập đoàn Sở Thế vẫn tiếp tục lớn mạnh thêm, chỉ là một dự án con con, còn rất nhiều dự án khác đang chờ phê duyệt. Cao Khải, tôi thấy trường phòng kế hoạch càng ngày càng mất phong độ, tôi có nên thay người không? Hừm?".

Cao Khải lạnh cả sống lưng, cười cười: "Haha, không nên, không nên, tôi nói sai rồi".

Con người này nhân lúc anh vắng mặt thì buông thả công việc, không chịu nghiêm túc, quyết định trừ lương, trừ tiền thưởng cuối năm, để Sở Thiên Mặc anh đây chờ xem, lúc đó còn cười được không. Anh nhếch mép khinh bỉ rồi đứng dậy, cả đội cũng đứng dậy theo, không quên dặn dò: "Hoàn tất xong dự án 13 cho tốt, sau đó đợi tôi hai ngày, tôi trở lại đi làm thì lập tức lên kế hoạch hợp tác với tập đoàn JC dự án 15. Giải tán".

Cả đội cúi chào tổng giám đốc, chờ anh bước ra ngoài thì mới thở phào nhẹ nhõm. Cao Khải hứa với lòng là sau này phải suy nghĩ trước khi nói, miệng còn nhanh hơn não, mém hại chết anh.

Trương phó tổng kêu Tú Ly đứng gần cửa hôm nay có văn kiện gì cần ký thì cứ mang hết qua cho anh. Tú Ly gật đầu một cái rồi cầm giấy tờ ra khỏi phòng họp. Tất cả sau đó cũng giải tán, quay trở lại làm việc.

Trong tập đoàn Sở Thế có quy định nghiêm cấm các nữ nhân viên không được dòm ngó tổng giám đốc, chuyên tâm làm việc cho tốt, muốn dòm thì xin anh, anh đứng lại cho chụp một tấm rồi về nhà nhốt mình trong phòng mà dòm. Sở Thiên Mặc chỉ chơi đùa với các cô gái bên ngoài, phải làm tấm gương sáng cho cả cánh đàn ông trong tập đoàn.

Sở Thiên Mặc mở cửa xe, ngồi vào thấy Lina vẫn còn ngủ thì hôn trộm cô một cái, mở máy xe phóng thẳng về nhà.

Cảnh Luân chờ Hiểu Lam về biệt thự riêng thì gọi cho Sở Thiên Mặc, đợi thẳng chả bắt máy.

"Sở thiếu đẹp trai phong độ nghe". Vừa lái xe vừa đeo tai nghe Bluetooth.

"Con cưng của cậu gặp chuyện gì?". Cảnh Luân hỏi thăm.

"Từ thị dõ chứng không hợp tác với con cưng của tôi, tôi đành quảng dự án 14 đó đi". Không nhắc lại thì thôi, nhắc lại thì Sở thiếu anh càng bức bối, nhớ ra gì đó, hỏi lại: "Từ thị không phải là của em rể cậu đó chứ?".

Cảnh Luân trả lời ngay: "Đúng vậy, của em rể tôi, có cần tôi nói nó coi lại dự án 14 không?".

"Đã quyết định bỏ rồi, hai ngày nữa lên kế hoạch tiến hành dự án 15, ai da, lúc đó nhờ Cảnh tiên sinh chiếu cố cho con cưng của tôi chút nha". Sở Thiên Mặc giả giọng con gái rù quền Cảnh Luân.

"Để xem thái độ của cậu sao đã, chưa bắt đầu mà tôi đã muốn hủy rồi. Haha".

Sở Thiên Mặc sắp mở miệng chửi tay đôi thì Cảnh Luân kịp cúp máy. Lời chưa tuôn đã dội ngược lại, quân tử trả thù mười năm chưa muộn, đợi tương lai Cảnh Luân có cần tập đoàn Sở Thế của anh hợp tác không, lúc đó trả thù cũng còn kịp.

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Vô tình gặp lại

Cảnh Luân là một người con ngoan nên gọi cho mẹ báo hai vợ chồng đã về, bà mẹ hớn hờ kêu nghỉ ngơi chút rồi về nhà ăn cơm. Anh dạ dạ một hồi rồi cúp máy, lên lầu giúp Hiếu Lam dọn đồ ra khỏi túi.

Mở cửa phòng đã thấy cô đang khom người xếp đồ ra một bên, anh lại ôm eo cô từ đằng sau. “Lam nhi, ba mẹ chúng ta họ muốn gặp con dâu. Em đi không?”.

Hiếu Lam chịu ngay lập tức. “Tất nhiên phải đi chứ, từ lúc làm lễ cưới xong tới giờ em chưa thăm hỏi ba mẹ chồng gì cả, sợ mẹ anh trách em không biết thân biết phận cô tình dụ dỗ không cho anh về gia đình chồng”.

Cô biết trước sau gì cũng phải gặp lại ba mẹ chồng, đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, lần gặp đầu tiên là lúc anh dắt cô về Cảnh gia ra mắt, rồi tiếp theo là ở lễ cưới, lát nữa về phải chiều lòng gia đình chồng cho có thành ý chút, mua giò trái cây vậy.

Cảnh Luân vui về. “Bây giờ hai đứa mình nên vận động một chút, tối qua chưa gì em đã ngủ rồi”.

Hai người lên giường ân ái một hồi rồi ôm nhau ngủ tới chập tối.

-----Chuyển cảnh-----

Từ Diên Vỹ đi mua sắm một mình ở trung tâm thương mại thuộc Từ thị nhà cô, đứng order nước uống ở Starbuck thì phát hiện anh chàng hù mình đang cầm một cái túi nhỏ, một tay rút túi quần thông dong đi ngang qua chỗ cô, phản ứng nhanh lẹ chạy vụt ra cửa kêu Lục Quân đang đi quay lưng với Từ Diên Vỹ.

“Anh gì đó, đứng lại cho tôi!”.

Lục Quân đang đeo tai nghe nhạc, làm gì biết cô gái kiêu ngạo đó kêu. Từ Diên Vỹ bị bơ, đập mạnh giày cao gót gang hai tay chặn đầu anh, giựt hai tai nghe xuống, nạt nộ. “Tôi kêu anh nãy giờ đó, cho tôi ăn bơ muốn no”.

Lục Quân tròn tròn hai mắt, bất ngờ bật ngược lại đằng sau, dòm cô gái trước mặt, là cô gái chọc quê anh hôm bữa. Khoan đã, làm gì như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy.

Định lát đi tìm thông tin cá nhân của cô, mua quà hồi lộ cho Sở Thiên Mặc, nhờ thằng chả giúp anh. Ai ngờ, định mệnh sắp đặt, gặp lại cô ở đây, còn thấy lại được bộ dáng tức tối của cô nàng thì phì cười, mở miệng “Có chuyện gì từ từ nói”.

Từ Diên Vỹ kéo ống tay áo anh đi vào tiệm Starbuck, hỏi anh uống gì, anh nói Capuccino, cô gật đầu đi order lại nước. Cầm sổ và bill thanh toán tới bàn, ngồi xuống đối diện anh. “Về vụ ở lễ cưới, tôi cũng có phần không đúng, tỏ thái độ với anh nhưng mà anh cũng sai trước, hù tội một phen”.

Lục Quân quan sát cô nàng, mái tóc dài xoắn màu nâu hạt dẻ xõa sau lưng, khuôn mặt trái xoan trang điểm nhẹ, đôi môi son màu đỏ cherry ở lòng môi, đôi mắt chớp chớp động nước khi nói chuyện, ngó qua hai bên tai cô thì thấp thoáng đôi bông tai vỏ sò tím đỏ. Anh nhìn không chớp mắt, hoàn toàn chìm đắm trong một khoảng không gian khác, tưởng tượng vô số cảnh tình từ giữa hai người.

Hết chương 23

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Rơi vào lưới tình

Lăng Huyền chán chường nằm dật dờ như xác chết coi hoạt hình ở phòng khách, vừa coi vừa hờn. “Hức, chưa gì đã quay về rồi, em còn chưa đi càn quét hết tiệm đồ ngọt ở đó mà, không chịu đâu”.

Lâm Việt bung tởm đã rửa sạch đặt trước bàn, đi tới chen chúc ngồi chung ghế sofa với vợ. “Em không chịu cũng không thay đổi được gì, ăn dâu đi”.

Lâm Việt chụp một trái bỏ vào miệng Lăng Huyền, cô nàng nhai nhai mấy lần rồi nuốt xuống, mặt vẫn còn nhăn, chu miệng lên. “Công nhận ngồi motor sướng thật, Việt, sao hồi trước anh không chịu sắm một chiếc, tối nay em muốn đi nữa cơ”.

Anh nhéo má cơ rồi giải thích. “Trước anh chưa biết chạy, tập chung với Luân mém đập mấy lần, ghét, không thèm mua, nhìn em thèm khát tới vậy, lát anh với em đi coi, để em tự chọn xe, thấy thế nào?”.

Lăng Huyền ngồi dậy choàng hai tay lên cổ anh, cái mũi nhỏ xinh cọ vào mũi Lâm Việt, cười tươi như hoa. “Việt, cưng anh quá à, anh nói rồi đấy nhé,

lát em chọn chiếc nào, anh cũng phải tươi cười chấp nhận nhe chưa!”.

“Vâng, vâng, nữ hoàng của tôi”.Anh lại tiếp tục bỏ vô miệng cô trái dâu chín mọng, cùng cô coi tiếp phim hoạt hình.

-----Chuyển cảnh-----

“ Anh tên gì, bao nhiêu tuổi. Này, này, có nghe tôi nói gì không?.Thức tỉnh cho tôi!!!!”.

Từ Diên Vỹ đầu muốn bốc khói chuẩn bị nhem nhóm lửa, hai ba lần muốn đứng lên bỏ về nhưng lý trí giữ lại, phải hỏi anh ta tên tuổi, số điện thoại đi động nữa, nhẫn nhịn chồm tới vỗ vỗ tay vào má anh thật ” nhẹ nhàng” cho anh hoàn hồn, nhập về đúng thể xác.

Lục Quân bị đánh đau, la một tiếng”Cô gái, mới gặp lại đã hành hung tôi!”.

Từ Diên Vỹ hừ, trở lại vị trí, khoanh tay trước ngực “Tôi hỏi anh tên gì, bao nhiêu tuổi?”.

Anh trả lời”Lục Quân, Quân trong mình quân ấy, năm nay tròn 34, còn cô?”.

Khuôn mặt tràn ngập hứng thú, chờ đợi cô gái giới thiệu mình nhưng cô chỉ gật đầu, hỏi anh tiếp”Công tác ở đâu, chức vụ gì? “.

Lục Quân hất cằm, bật chế độ khoe khoang chảnh cún”Nếu như cô muốn biết, tôi cũng sẵn lòng trả lời, tôi là CEO của tập đoàn tài chính Đại Lục trái dài bốn hèm, à không, bốn phương. Như vậy đủ chưa, muốn hỏi gì cứ hỏi nhưng cô cũng phải giới thiệu lại cho công bằng chút chứ!”.

Từ Diên Vỹ cũng không nhây nữa, nghiêm túc”Họ tên đầy đủ là Từ Diên Vỹ, 25 xuân xanh, đang là phó tổng của tập đoàn Từ thị “.

Á à, thì ra là em gái Từ Chính Vũ, em rể của thằng cha Luân à, đúng là toàn mối quan hệ ngoằn ngoề, đi tới đâu cũng “ vô ” người thân của nhau.Lục Quân xoa xoa cằm, mắt sáng lên khác thường, này ra một ý ” Không còn gì nữa, tôi đi trước.Tạm biệt “.Không được hấp tấp, phải nhịn một chút, giả vờ không quan tâm, bỏ về trước, như vậy cô mới càng dễ rơi vào lưới tình của Lục Quân anh.

Qủa nhiên, ông trời không phụ lòng người, cuối cùng cũng cho anh gặp lại được người mình thích mà không tổn chút sức nào,anh vừa mới đứng dậy lấy cái túi, giả vờ đi thì cô nàng kêu ngạo Từ Diên Vỹ cũng cầm ví cùng ba bốn túi đồ, hỏi há hỏi anh” Anh chưa cho tôi số điện thoại của anh”.

Anh cười gian,rút danh thiếp mình ra, xoay lưng lại, khuôn mặt đã trở lại bình thường,chia ra đưa cô.Từ Diên Vỹ hai tay nhận lấy, nhìn một chút, trên danh thiếp đó có sẵn tên anh, tên tập đoàn bao gồm cả số điện thoại nữa.

“Nhớ tôi thì hú tôi một tiếng không thì tới tập đoàn Đại Lục kiếm tôi, đưa danh thiếp này ra, nhân viên của tôi sẽ dẫn cô lên ngay.Nhớ phải gọi đầy,đi đây”.

Lục Quân sai từng bước đi, vừa đi vừa cười như điên, cảm thấy mình có thành tựu lắm.

Hết chương 24

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Giữa bọn họ không thể có con

Ở Cảnh gia

Có hai cô nhóc mặc đầm búp bê giống nhau, một bé thì cột hai chùm tóc màu xanh, bé còn lại thì chùm màu hồng, đang nghịch cá cảnh trong sân vườn rộng lớn, cả hai cười nói vui vẻ, còn tóe nước vào đối phương.

Cảnh Ly đi lại hai cô con gái sinh đôi bé bỏng của vô rồi ngồi chồm hóm xuống, rầy la”Từ Uyên Ninh,Từ Uyên Ngôn, hai đứa tại sao không nghe lời mẹ hả, không được nghịch nước, lỡ bị cảm thì sao, mẹ sẽ đau lòng đó”.

Hai đứa bé bị mẹ la rầy thì không dám nghịch nữa, đồng loạt ôm Cảnh Ly”Con với Ngôn Ngôn không dám nghịch nữa, mẹ đừng đau lòng nhe”.

Cô ôm lại hai đứa nhóc, thơm vào má hết đứa này hết đứa kia, ba mẹ con ôm nhau tạo thành bức tranh xinh đẹp ở sân vườn đầy hoa,đầy bướm bướm.

Ting!Ting!Ting!

Tiếng kèn xe quen thuộc của anh hai Cảnh Luân của cô, ba mẹ con hớn hờ dất nhau ra nghênh đón anh cùng chị hai về.

Chú bảo vệ đã mở cổng, cúi đầu chào Cảnh Luân đang chạy xe vào sân,Hiếu Lam nhìn ra ngoài cửa sổ xe, đúng là những căn biệt thự dành cho những

gia đình giàu có, một nữ diễn viên như cô nếu không gặp anh, cô sẽ không mở mang được tầm mắt mình, sẽ không biết được cuộc sống thượng lưu của họ xa hoa như thế nào.

Quan sát căn biệt thự trước mặt, thiết kế theo kiểu Anh Quốc lấy màu trắng bao quát, tạo ra nét trắng lộng lẫy, trước căn biệt thự là một hồ nước nhân tạo, chính giữa đặt một bức tượng trắng đang phun nước xuống hồ.

Cảnh Luân vòng qua hồ nước rồi đạp thắng xe, đậu trước lối vào, mở cửa cho mình rồi vòng qua mở cho cô, tay anh đặt ở trên cô, sợ cô bước ra bị đụng đầu.

Hai đứa nhóc thấy cậu thì cười tít mắt, chạy lẹ tới ôm hai chân Cảnh Luân. Anh hơi bất ngờ một chút rồi cúi xuống bế hai đứa cháu gái ruột, mở miệng cười "Ninh Ninh với Ngón Ngón ở nhà có ngoan không?".

Ninh Ninh nhanh lẹ "Con ngoan nhất, Ngón Ngón chẳng ngoan gì cả, em ấy hồi nãy tóe nước trong hồ cá vào con, ướt hết đồ, hại mẹ la cả hai đứa. Hừ".

Ngón Ngón không chịu nhận tội "Chị ấy nói dối, chị ấy cũng tóe nước vô con. Cậu đừng để bị chị ấy lừa".

Hiếu Lam chứng kiến cảnh ba cậu cháu thân thiết thì tự hỏi, nếu cô cho anh những đứa con kháu khỉnh, anh cũng sẽ thương yêu chúng nó giống như vậy sao. Nhưng cô không thể, đợi tới lúc kế hoạch của cô thành công thì cô cũng đã buông tay anh rồi, giữa bọn họ không thể có con được...

Cảnh Ly thở hắt ra chạy từ phía vườn ra "Hai cái đứa này, bỏ mẹ chạy trước, thấy cậu thì thơm tướt, quăng mẹ qua một bên".

Hết chương 25

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Không khí gia đình

Ninh Ninh trông thấy mẹ thì kêu to "Mẹ, sao mẹ đi chậm thế, tới đây lẹ lên".

Cảnh Luân xoay đầu thấy em gái mình, thả hai đứa cháu xuống, Ngón Ngón tò te chạy kéo mẹ. Hiếu Lam cúi đầu chào Cảnh Ly "Chào Cảnh tiểu thư". Cảnh Ly xua xua tay "Chúng ta là người một nhà, sao chị hai phải chào em như người xa lạ vậy chứ".

Cảnh Luân gật đầu "Đúng vậy, Lam nhi, kể từ giây phút chúng ta quen nhau thì ở đây đã chính thức là gia đình của chúng ta rồi, không cần khách khí. Ly, ba mẹ, chồng em đâu?".

"Ba ra nước ngoài vẫn chưa về, mẹ thì ở trong bếp phụ cô giúp việc nấu ăn, anh Vũ ở Từ Thị".

Ba người lớn cứ đứng ngoài cửa nói chuyện, Ngón Ngón liền dắt một tay Hiếu Lam đi vào trước, Cảnh Luân với em gái cũng theo sau.

Lệ Văn đang bụng hai đứa thì con dâu bà chạy lẹ, nhận lấy 2 đĩa bụng ra bàn "Mẹ, cứ để con làm. Mẹ ra với anh Luân đi ạ". Hiếu Lam để giỏ trái cây to ở ngoài phòng khách nên tay không vướng bận gì.

"Hai đĩa này để mẹ bụng, con vào bụng tô canh ra đi". Bà trong lòng tán thưởng con dâu chu đáo, hiếu thảo không như thằng oắt con kia.

Hai người mẹ chồng con dâu, cô giúp việc dọn đầy bàn những món ngon, kêu Cảnh Luân, ba mẹ con vào bàn ăn.

Cảnh Luân an tọa, không thấy Lam nhi đâu, hỏi mẹ "Mẹ, vợ con đâu rồi?".

Thái độ gì đây, Lệ Văn hất cằm về hướng bếp "Con bé còn trong bếp". Thấy con trai ngoan định đứng dậy thì bà giáo huấn "Anh ngồi xuống cho tôi, ngồi xuống ngay, tôi chỉ nhờ vợ anh phụ cô giúp việc làm nốt món còn lại mà anh thấy xót vợ rồi à, không nỡ cho vợ vất vả hay sao? Hả".

Con trai ngoan đáp lại mẹ "Con... thì mẹ biết tính con vậy, mẹ còn ngăn con làm gì?".

Cô con gái ngoan của bà cũng phụ họa theo anh nó "Mẹ ơi, anh hai cùng chị hai như cùng trứng, mẹ còn bắt ảnh chứng kiến vợ mình vất vả như vậy, ảnh chịu sao nổi?".

Hay lắm, phản hết rồi, tôi là người đã mang nặng đẻ đau mấy người, là mẹ của mấy người, tôi làm oai trước cô con dâu mới cưới một tý mà đã đồng loạt trả treo với mẹ ruột, bà nghiêm rằng "Cảnh tiên sinh, Cảnh tiểu thư, hai người muốn làm gì thì làm, người làm mẹ này không thêm quản nữa, anh làm gì thì làm đi, tôi đôi ý lẹ lắm đấy".

Anh như được ân xá, kéo ghế ra định bước vô nhà bếp thì thấy Hiếu Lam đi ra, bắt gặp ánh mắt anh thì cô cười tươi, bụng món cuối cùng ra đặt trên

bàn.Cảnh Luân kéo ghế cho vợ, cả hai ngồi xuống

Ninh Ninh, Ngôn Ngôn ngậm thìa này giờ không lên tiếng, hai đứa nhóc bỏ thìa ra, đồng thanh “Mợ hai đẹp thật!!!”.

Cảnh Luân nghe hai đứa cháu mình khen Hiểu Lam đẹp thì tự hào không thôi”Tất nhiên, vợ của cậu là đẹp nhất “.

Hai đứa nhóc cười khoái trá, Cảnh Ly với mẹ cũng cười,những tiếng cười rộn rã làm cho căn biệt thự trở nên ấm áp hơn, chỉ thiếu hai thành viên thôi nhưng như vậy cũng có không khí của một gia đình rồi.

Hết chương 26

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đặt biệt danh

Bên trong cửa tiệm xe motor

Lăng Huyền dòm qua dòm lại dòm tới dòm lui,thở dài”Chiếc nào em cũng thích,chiếc nào em cũng ưng, Việt, anh đứng đó ngắm hoài, lại đây coi mấy chiếc này này”.

Từ lúc vào cửa Lâm Việt đã có ấn tượng với chiếc WSR-650*,màu đen đỏ chủ đạo, nhìn bảng giá kèm thông tin kể bên, là phiên bản cao nhất cho tới thời điểm hiện tại của hãng Woz*, tuy không được chau chuốt nhiều về thiết kế nhưng được đánh giá cao về tốc độ tối đa 298km/h, tăng tốc 0-100km/h trong 2,9 giây, khối động cơ 997cc.....

Gọi nhân viên tới giải đáp một số chỗ như thuế, bảo hiểm dân sự,phí biển số,có chương trình khuyến mãi gì không.Lâm Việt nói với Lăng Huyền vậy thôi chứ không phải thích là được, một phần phải xem chiếc xe đó như thế nào, có phù hợp với người lái là anh hay không.

“Huyền, em coi chiếc này được không, anh thích chiếc này cơ”.Lăng Huyền nghe chồng nói thích như vậy thì gật đầu,chồng thích là chính, chồng chờ chứ có phải cô đâu.

Lâm Việt cùng nhân viên làm thủ tục, bàn bạc xong xuôi,quản lý nói mai sẽ sai người đưa xe tới nhà nữa là hoàn tất vì đây là dàn xe mới nhập về nước.

Lâm Việt đồng ý rồi dắt vợ ra lên xe đi về, mai anh còn phải đi họp sớm,Lăng Huyền cũng phải chuẩn bị hồ sơ họp cho chồng.

-----Chuyển cảnh-----

Nhà Sở Thiên Mặc

Nếu lúc chiều con cưng của anh không gặp vấn đề thì chắc cả đám còn đi chơi dài dài rồi.Cảm giác tội lỗi bám riết tới tới, ở phòng khách Sở thiếu khui lon bia,mở laptop lên KoK*, tạo khung chat nhóm, tag từng người một, đặt biệt danh cho từng cặp.

Minh Đan ngồi kế bên, ngó qua anh đang cắm đầu vào bàn phím, không biết đang làm gì.Hai phút sau điện thoại cô rung một cái, nhìn vào màn hình thì....., chụp lấy cái gối sofa chọi thẳng người anh.

“Mặc, sao anh đặt biệt danh cho em kì cục thế??”.

Sở Thiên Mặc xoay đầu nhìn qua cô, khó hiểu”Biệt danh dễ thương thế mà kì cục gì??”

Minh Đan lại tiếp tục “thường” cho anh thêm một cái gối vào mặt”Heo cái đầu anh, sửa lại ngay!!!”.

Trên KoK*, chỉ có người tạo khung chat nhóm mới có quyền đặt và đổi biệt danh.Sở Thiên Mặc thấy có gì sai”Biệt danh *Bé Heo* dễ thương,hợp với em“

“Này thì hợp!”.Cô đá anh văng ra bàn trà, tay phản ứng nhanh giữ được cái máy”Không thích thì anh đổi lại,đá vô mộng mới đau chứ”.Sở Thiên Mặc xoa cái mộng tội nghiệp rồi gỡ sửa lại.

Minh Đan cầm điện thoại rung lên, hài lòng cười với Sở Thiên Mặc”Sớm ngoan thì đã không bị đá rồi”.

Sở thiếu liếc cô một cái, nhăm nhăm trong miệng rồi tiếp tục nhiệm vụ đặt biệt danh.

Hết chương 27

[Tên xe, hãng xe, mạng xã hội đều không có thật nhưng thông tin xe là mém không có thật]

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Biệt đội nhí nhỏ

10 phút sau, đồng loạt các điện thoại của hai cặp công thêm một anh lẻ rung lên.

Tên nhóm chat: Biệt đội nhí nhỏ

Mặc mong manh:- Các bạn trẻ, nhào vào đây tâm sự chút nào!!! *icon vịt vẫy tay chào*

Lu lạnh lùng:- Gì đây??? *icon cún nghiêng đầu* (Cánh Luân)

Huyền heo:- Ai đặt biệt danh em là heo. Khai Mau!!!! *icon heo giận dữ* (Lăng Huyền)

Việt cuồng hương:- Sở Thiên Mặc, đừng để tôi nhìn thấy cậu, tôi sẽ đánh cậu như từ. Dám đặt biệt danh hai vợ chồng tôi không ra gì!!!! * icon kitty phẫn nộ* (chắc không cần nói đầu)

La lạc loài:- Sở thiếu đặt tên tôi lạ vậy hả?!!! *icon thỏ thối mồm* (Hiếu Lam)

Quân quần:- Quân quần là ý gì?? Giải thích cho tôi!!!! * icon khi lườm* (Lục Quân)

Li lung linh:- Nãy giờ Mặc như bị điên, ngồi trước laptop cười sặc sụa *icon gà lắc đầu* (Lina, Minh Đan)

Mặc mong manh:- Ba đồng chí bình tĩnh, ba bé gái bình tĩnh, tất cả đều có lí do chính đáng. Haha *icon vịt lăn lộn*

Huyền heo:- Sao không đôi được biệt danh!!!! Huhu *icon heo khóc nhè*

Lu lạnh lùng:- Cũng không thoát ra được *icon cún về mặt ngây thơ*

La lạc loài:-

Việt cuồng hương:- Chắc đến tới Sở Thiên Mặc cảm thấy ngứa da *icon kitty cầm dao hù dọa*

Quân quần:- Tên tôi đẹp như vậy, vào đây bị Sở Thiên Mặc làm cho biến chất. Muốn giết người!!

Mặc mong manh:- Tôi đây là muốn gắn bó với nhau hơn, mạng ảo ra đến ngoài đời thực. Lí do cao cả đến thế là cùng.

Huyền heo:- Không thêm đề ý đến thằng chả nữa, còn cả đồng hồ sơ trước mặt, mai còn phải dậy sớm.

Cả sáu người đồng tình, không để ý đến Sở Thiên Mặc, tắt hết thông báo tin nhắn của thằng chả, muốn làm gì thì làm, tụi này không quan tâm.

Sở Thiên Mặc mới tạo khung chat mà đã bị hắt hủi vậy rồi, tức, xóa luôn, không thêm tạo ba cái nhóm nhí đó nữa, lướt từ trên xuống dưới toàn chửi rủa, nghĩ xấu về anh. Quăng laptop sang một bên, bé Minh Đan về phòng đi ngủ.

-----Chuyển cảnh-----

Cảnh gia

Cánh Luân đang ôm Hiếu Lam trên giường coi TV, đồng loạt bỏ điện thoại xuống, lắc đầu ngán ngẫm. Sở thiếu ăn ở không không có việc làm chỉ thích đi quấy rối người khác.

5 phút sau, điện thoại Hiếu Lam đổ chuông, cô thoát ra khỏi lòng anh, ngồi dậy nhận cuộc gọi.

“Tớ nghe “

“Hiếu Lam, cậu về thành phố chưa?”. Tú Ly tối nay rảnh rồi, rủ bạn đi chơi.

“Tớ về hồi chiều, có việc gì?”. Hiếu Lam quay qua phải nhìn Cánh Luân, thấy anh đang coi TV tiếp, cô quay lại chờ Tú Ly trả lời.

“Cậu đang ở đâu, chúng ta đi chơi uống nước chút đi”

“Đợi một chút, xin phép chồng đã”.Hiệu Lam hỏi Cảnh Luân, anh đồng ý cho đi, về trước 22h tối.

“Đón tớ ở XXXXXX”

Hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Lí do của kế hoạch

Tú Ly chờ Hiệu Lam tới Café Garden

Hai người khoác tay nhau lựa chỗ mát mẻ, kín đáo ngồi xuống.Nhân viên bưng hai ly nước lọc rồi chia menu nước cho Tú Ly, cô kêu một ly sinh tố bơ, kêu cho Hiệu Lam nước ép bưởi.

Chưa đầy 10 phút, nhân viên bưng mâm tới, để hai miếng lót lên mặt bàn, nhẹ nhàng đặt hai ly nước rồi lui ra.

Hiệu Lam hỏi “Tôi nay không có việc để làm à??”.

Tú Ly uống một miếng rồi trả lời “Chiều này,Sở tổng dặn dò hoàn tất dự án 13, tớ xong nhiệm vụ lâu rồi, nhân cơ hội được thanh thoi, rủ cậu đi uống, quà cưới đây”.Cô thò tay vào túi xách lấy ra hộp quà được gói kín mít, đẩy qua cho Hiệu Lam,dặn dò “Quà này lát nữa hai vợ chồng cùng mở nghe chưa cô gái?”.

Làm ra vẻ huyền bí làm gì không biết, Hiệu Lam giả bộ nghi ngờ “Không phải chứa bom thúi đấy chứ??”

Tú Ly nghe bạn thân nghi ngờ thì sắc nước sinh tố “Ừ, bom thúi, lát mở cho hai vợ chồng ngộp chết.Hứ”

Hiệu Lam cười rộn lên “Vậy tớ không mở đâu!!”.Mấy ngày không gặp, nói móc càng giỏi “Không thích thì trả đây”.

Tú Ly chồm người muốn giật lại quà, Hiệu Lam đem quà né ra khỏi móng vuốt cô “Quà đã tặng không thể đòi về”.

“Hiệu Lam này”.Đột nhiên bật chế độ nghiêm túc lạ vậy, Hiệu Lam chưa phản ứng kịp “Gi?”.

“Chuyện kế hoạch của cậu. ...cậu vẫn muốn tiếp tục sao??”.Tú ly mặt nghiêm trang, nhìn thẳng vào đôi mắt của Hiệu Lam nhằm có thể bắt được suy nghĩ của cô.

“Chỉ một năm thôi,khi tớ đoạt được danh hiệu Ảnh hậu của điện ảnh thì tớ sẽ buông tay Cảnh Luân”.Hiệu Lam nói đầy vẻ quyết tâm làm Tú Ly chả bắt được chút gì khác thường, đúng là diễn viên lão luyện, che giấu cảm xúc giỏi thật.

“Rước cái khổ vào người không mệt à??Cảnh tiên sinh yêu cầu thật lòng, cậu lại. hết nói nổi.Tìm cậu quảng ở đâu, tớ đi nhặt về cho??”.Tú Ly mệt mỏi với cái quyết tâm của Hiệu Lam, ghét cái tham vọng ngu ngốc của cô.

“Ngay từ đầu chấp nhận Cảnh Luân là tớ sẽ theo đến vạch cuối cùng của kế hoạch.Tớ biết như vậy sẽ tổn thương anh ấy nhưng tớ không còn con đường nào khác, tớ phải cho cả thế giới này biết tớ là nữ diễn viên tài giỏi như thế nào!!”.Hiệu Lam nói ra tiếng lòng.

Lúc trước mới vào nghề, cô luôn cố gắng thể hiện tài năng diễn xuất của mình thật xuất sắc để gây sự chú ý của đạo diễn, cô đã thành công được chọn làm nữ chính, đổi lại kết quả sau cùng là cô nữ diễn viên Đào Anh dùng thân thể mình, ngủ chung với đạo diễn một đêm, ông ta liền hất cô ra, cho Đào Anh lên làm nữ diễn viên chính bộ Nước Mắt Thiếu Nữ, bộ phim đã từng hot nhất màn ảnh, cô hụt hẫng như rơi xuống đáy,cái người tên Đào Hoa đó còn trêu chọc cô “Không phải cứ tài năng là được mà là chiêu trò, đầu óc tính toán thì mới trụ được trong giới điện ảnh dài lâu.Cô nhớ lấy lời tôi, Tô Hiệu Lam!”.Cô ta khinh bỉ, miệt thị cô, nâng gót rồi đi đầy kiêu ngạo.

Tối đêm đó, cô khóc rất thương tâm, nhiều lần hỏi tại sao.Qua một thời gian,cô thay đổi khác thường, không còn nhu nhược, hồn nhiên,Hiệu Lam nhận dịp công ty tổ chức buổi tiệc cảm ơn các nhà đầu tư, diện một bộ đầm dạ tiệc màu đen hở lưng huyền bí, trang điểm đậm tăng thêm sự sắc sảo, mái tóc dài cuộn lên, thả một vài sợi tóc xuống,cầm ví, mang giày cao gót bước tới trước gương, soi lại một lần nữa rồi đẩy cửa đi xe tới buổi tiệc.

Trong lúc cô ở trong nhà một thời gian, cô đã quyết định lập ra kế hoạch từng bước đến danh hiệu Ảnh hậu mà ai cũng ao ước nhưng rất khó đoạt được danh hiệu ấy, từ lúc xuất hiện thì chỉ có ít nhất hai người được xưng Ảnh hậu của giới diễn xuất, cô biết một người có thể giúp cô tới đó nhanh nhất, đó là Cảnh Luân-tổng giám đốc tập đoàn JC, 32 tuổi, độc thân hoàng kim.

Đi vào đại sảnh phòng tiệc đang diễn ra, Hiệu Lam liên tục quan sát tìm kiếm hình bóng anh,phát hiện anh đang ngồi uống rượu vang ở gần sân khấu.Cô nhếch mép, tiến tới làm quen với anh.

“Tiên sinh, có thể cho tôi... ngồi chung không?” Cô tỏ vẻ thẹn thùng

“Cô cứ tự nhiên”. Cảnh Luân đồng ý cho cô ngồi, cũng không để ý cô mấy nhưng cô làm gì nắn nắn, ghé sát người anh, thân thể quyến rũ như con rắn, giọng nói đầy mê hoặc “Tiên sinh thấy tôi thế nào?”.

Hết chương 29

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Nhớ lại quá khứ

Thấy thế nào sao. Cảnh Luân quan sát cô gái trước mặt. Rất xinh đẹp, khuôn mặt nếu không trang điểm đậm chắc sẽ đẹp hơn, đôi môi đầy gợi tình, đôi mắt đen sáng chớp chớp, hai hàng mi dài cong vút, mặc đầm đen hở lưng trông vô cùng quyến rũ. Tim Cảnh Luân vô thức đập liên hồi, mắt luôn nhìn về Tô Hiểu Lam.

Hiểu Lam trong lòng cười chiến thắng, ai nói Cảnh Luân khó gần chứ, về mặt khi bị cô hấp hồn nhìn dễ thương chết đi được.

Sau buổi tiệc, Cảnh Luân muốn đưa cô về nhà. Hiểu Lam vui mừng còn không kịp, ngoan ngoãn lên xe anh. Tới trước cổng, cô xuống xe, không quên mi giọng anh “Tạm biệt Cảnh tiên sinh, chúc ngủ ngon”.

Cô xoay lưng về phía anh, đột nhiên Cảnh Luân rướn người ra “Em còn chưa cho tôi biết tên!”.

“Có duyên sẽ gặp lại sớm thôi”. Phải ra về một chút, từ từ đánh, thời gian còn dài.

Cảnh Luân nghe vậy chỉ cười lắc đầu, đạp chân ga xe rồi đi.

Ba tuần sau, cô lại gặp được anh ở phim trường, trong lúc cô đang diễn vô tình bắt gặp ánh mắt anh đang đứng một góc nhìn cô, thấy cô trở mặt thì chỉ cười mỉm làm cô đỏ mặt hại đạo diễn la một trận.

Nghỉ trưa, Hiểu Lam đang ngồi mở hộp rau trộn, chuẩn bị ăn thì kẻ bên động đậy, cô quay sang thì giật cả mình.

Cảnh Luân một thân áo vest đen ngồi xuống kế bên cô “Xem như chúng ta thật sự có duyên rồi, Tô tiểu thư”.

Hiểu Lam tròn tròn hai mắt, há hốc mồm, không ngờ anh biết cả họ cô “Chắc định mệnh sắp đặt, haha”.

Anh đồng ý câu nói của cô “Nếu định mệnh đã sắp đặt như vậy tại sao chúng ta không thử quen nhau đi?”

“Sao, nhanh vậy, Cảnh tiên sinh anh đang đùa phải không?” Cô không ngờ trước được chỉ mới ba tuần chưa gặp mà anh đã đòi quen cô rồi, còn chưa làm gì hết.

Cảnh Luân lắc đầu không vui “Cảnh Luân tôi không đùa giỡn chuyện tình cảm, tôi nói thật!”.

Kể từ buổi trưa đó, Hiểu Lam bắt đầu hẹn hò với Cảnh Luân. Báo chí đăng tin liên tục, tên tuổi cô càng ngày càng có nhiều người biết, cô được mời đóng những bộ phim truyền hình lẫn phim điện ảnh, mới đây còn được mời làm đại sứ thương hiệu thời trang, quảng cáo cho hãng nổi tiếng thế giới, vô tình làm cho những nữ diễn viên khác ganh tỵ bao gồm cả người tên Đào Hoa, tự hỏi cô có gì mà tốt số rở được con rùa vàng Cảnh Luân chứ.

Hiểu Lam hả hê, hào hứng không thôi, coi như mình đã quyết định đúng khi tiếp cận anh, khi hẹn hò với cô, anh rất chu đáo, yêu thương, cô thích cái gì liền mua tặng cô, cô muốn làm diễn viên chính bộ này bộ kia, anh cũng cho cô.

Qua lại hai năm, cô mới biết anh yêu cô ngay từ cái ngày cô tiếp cận anh, bắt ngờ khi Cảnh Luân quỳ xuống cầu hôn cô, lúc đấy cô biết cô không hề yêu anh, chỉ đang lợi dụng anh nhưng không hiểu làm sao lại vô tình gặt đầu đồng ý, chắc là cô biết được việc anh yêu cô từ ngày đầu gặp gỡ.

Sau đó tổ chức lễ cưới rồi cùng anh sống cuộc sống vợ chồng tới hiện nay.

Trở về hiện tại

“Uống lệ rồi chúng ta đi chơi tiếp. Cậu muốn làm gì thì làm, đừng có hối hận, đừng trách mình tại sao không nhắc nhở cậu trước”. Tú Ly không muốn nói nữa, đó là mục đích sống Hiểu Lam chọn, cô muốn lừa gạt tình cảm của người khác thì cứ tiếp tục lừa đi, chắc chắn sau này sẽ hối hận.

Hiểu Lam uống xong rồi cùng nhau ra cửa, Tú Ly bao nên không phải trả tiền, hai cô nàng đi chơi một hồi thì đã 22h15, đành thả bạn về với chồng.

Tú Ly chở Hiếu Lam tới cổng khu an ninh biệt thự, bảo vệ không cho Tú Ly chạy vào, Hiếu Lam xuống xe dặn dò đi đường cẩn thận rồi đi bộ từ từ về biệt thự Cảnh gia.

Hết chương 30

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tú Ly cảnh báo trước

Hiếu Lam tới cổng Cảnh Gia, mở khóa đi bộ vào sân thì đã thấy Cảnh Luân chạy tới trước mặt cô.

“Anh dẫn em về trước 22h, tại sao về trễ, Lam nhi?”. Anh chờ cô về, đã qua 22h rồi không thấy cô, sốt ruột không biết có xảy ra chuyện không.

Hiếu Lam đang ngẫm lại những câu nói của Tú Ly, hoàn toàn bỏ ngoài tai lời Cảnh Luân vừa nói.

“Chúng ta vào nhà thôi, trễ rồi”. Cô dắt tay anh nhẹ nhàng lên lầu, thay đồ đánh răng rồi trèo lên giường, quay lưng về phía anh.

Cảnh Luân thấy vợ đi chơi về hơi mất hồn, đã vậy không thèm chui vào lòng anh ôm ngủ, giờ một tay choàng qua người cô, bắt cô quay lại đối diện anh. “Lam nhi, em giận anh sao, anh xin lỗi, tại anh lo cho em nên mới lỡ nói lớn tiếng, em đừng không để ý đến anh mà”.

Không phải cô giận anh, cô không đáng để anh giận, là cô nhớ lại quá khứ, tự thấy mình ích kỷ đến nhường nào, nãy lại nghe Tú Ly nói “đừng có hối hận”, bây giờ anh lại tưởng anh là cô nên xin lỗi cô, cô không nhận được, bật khóc.

Cảnh Luân lưỡng lự ngồi dậy kéo cô vào ngực, liên tục xin lỗi “Là anh không đúng, đừng khóc, anh sai rồi, đừng khóc, sau này anh không vậy nữa, sẽ không nói lớn với em”. Hiếu Lam nghe xong lại càng gào khóc to hơn.

Anh dỗ cô tới nửa đêm, cô khóc mệt rồi ngủ thiếp trong lòng anh, anh hối hận, thấy cô khóc thương tâm như vậy, tim anh đau như ngàn lưỡi dao đâm, đặt cô nằm xuống, với tay lấy khăn giấy ở tủ đầu giường lau những giọt nước mắt của cô.

-----Chuyển cảnh-----

Sáng hôm sau

Biệt thự Lục gia

Có người đang say giấc nồng thì bị tiếng chuông điện thoại phá đám, bực bội với tay lấy cái điện thoại, cổ mở một mắt dòm tên, quái lạ, không có tên, ai vậy, không lẽ không bố ban ngày gọi tới hăm dọa anh.

Lục Quân ráng bơ, tiếp tục ngủ, người đầu dây bên kia gọi lại lần nữa. Anh không ngủ được, chạm ngón tay kéo qua nhận, quát “Làm cái trò gì đấy, mới sáng sớm không cho người khác ngủ à?”.

Từ Diên Vỹ bị quát vào lỗ tai, quát lại “Ngủ cho chết luôn đi!!!!”

Lục Quân nghe tiếng thì tỉnh ngủ, giả vờ ngu ngơ “Từ tiểu thư hà, lúc này bắt lịch sự quá, tại tôi đang ngủ mà bị đánh thức nên hơi cộc, hihi”.

Cô cũng không bực nữa, nói gì đó qua điện thoại làm hai mắt Lục Quân sáng cả lên.

-----Chuyển cảnh thêm-----

Tập đoàn Lâm Thịnh

“Thư ký Huyền, phát tài liệu cho mọi người”. Lâm tổng ra lệnh cho Lăng Huyền.

Cô đi phát xong rồi quay trở lại ngồi kế bên anh, bật laptop sẵn sàng. Trong lúc chờ mọi người đọc tài liệu thì người nào đó tranh thủ nắm tay vợ dưới bàn, xoa xoa một hồi. Lăng Huyền không dám mở miệng, sợ người khác biết, nên chỉ liếc chồng, bắn đầy tia dữ truyền cho Lâm Việt. Anh nháy mắt yêu với Lăng Huyền rồi bỏ tay ra, nói “Đọc xong hết rồi chứ?”.

Mọi người gật đầu, Lâm Việt nói tiếp “Đây là tài liệu tổng hợp con số thống kê các dự án mới, các đối tác dự tính thầu với chúng ta trong tương lai tôi đều đề cập đầy đủ trong tài liệu này đồng thời đính kèm số phần trăm hoa hồng Lâm Việt tôi thưởng cho các cô cậu về thành công của dự án trước, có gì thắc mắc cứ việc hỏi”.

Lăng Huyền kể bên ghế bàn phím liên tục, sao nói nhanh vậy, cô sao nhớ hết được, thậm chí rửa ông chồng.

“Lâm tổng, trong các dự án này có một cái hợp tác với tập đoàn JC.Họ chịu hợp tác sao??.Lúc trước họ đang hợp tác thì tự dưng rút lui, hại Quách thị tổn thất lớn rồi phá sản”.Đoan Mịch phát biểu ý kiến.

“Đó là do họ không có năng lực, Quách thị từ khi đổi chủ thì càng ngày càng sa sút dẫn đến phá sản”.

“Tuần sau phải tiến hành rồi sao, có nhanh quá không Lâm tổng?”.Mã phó tổng thấy gấp rút như vậy sợ không chuẩn bị kịp.

“Không nhanh, vừa vặn thời gian.Còn gì nữa không???” Lâm Việt thấy đói bụng rồi, sáng đã dậy sớm tới đây họp, vợ anh còn chưa ăn, chắc ngồi rửa chồng này giờ.Giải tán lệ, chờ vợ đi ăn sáng.

“Cuộc họp kết thúc, mọi người mang tài liệu về phòng coi kỹ lại.Giải tán”.

Lăng Huyền đến giờ vẫn chưa gõ xong, đợi phòng họp vắng rồi Lâm Việt dẫn cơ mặt ra.

“Làm thư ký cho tổng giám đốc mà gõ bàn phím cũng lâu, em mà làm chỗ khác chắc em đã bị sa thải lâu rồi.Tất đi, đi ăn sáng”.

“Anh nói lại mấy câu hỏi này được không, em chưa xong, ăn gì mà ăn”.

Lâm Việt giật cái laptop, gấp lại kẹp nách, kéo vợ đi ra ngoài, kêu anh nói lại chắc khỏi ăn sáng.

Hết chương 31

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đề cao cảnh giác

Từ Chính Vũ tới qua ngủ quên ở Từ thị nên không về ăn cơm, sáng mờ mắt là đã tức tốc chạy về nhà với vợ con, gặp vợ chồng anh hai.

Vào cửa gặp mẹ vợ cùng chị dâu đang ngồi trên ghế sofa,Từ Chính Vũ vắt áo khoác trên tay tiến tới chào”Chào buổi sáng, mẹ,chị dâu”.

Chị dâu này nhỏ hơn anh 6 tuổi nhưng xét về vai vế trong nhà, anh cũng phải gọi Hiểu Lam tiếng “chị”.Lén nhìn Hiểu Lam từ trên xuống dưới, đánh giá một lượt.

Lệ Văn thấy con rể sáng sớm về, hỏi han”Chính Vũ, công việc bận rộn tới vậy hả con, tối còn không về ăn cơm”.

Từ Chính Vũ cười”Con ngủ quên mất.Con lên lầu xem ba mẹ con con cái”.Được sự đồng ý của mẹ thì anh đi vòng qua sau ghế sofa lên phòng.

Hiểu Lam này giờ ngồi sao lại không biết Từ Chính Vũ đánh giá cô,thâm tâm cô bắt đầu đề cao cảnh giác với người em rể này, anh ta không đơn giản, ánh mắt quan sát cô như con chim ưng trực chờ rình con mồi dưới mặt đất.

Còn hai ngày nữa là cô quay lại diễn xuất, tiếp tục tiến tới danh hiệu Ảnh hậu,từ hôm nay nên trốn tránh Cảnh Luân nhiều một chút, cô đi diễn rồi sẽ thoải mái hơn,cô có cảm giác bên trong con tim có gì đó thay đổi, sợ một ngày nào đó không khống chế được tình cảm nữa.

Hiểu Lam nói với mẹ chồng”Mẹ. con đi ra ngoài một chút, tối con về.Mẹ với mọi người khỏi chờ con về ăn, nhe mẹ?”.

Lệ Văn nghe con dâu nói tối mới về thì lo lắng”Tại sao tối không về ăn, thằng oắt con chọc giận gì con phải không, để mẹ xử, không ăn cơm trưa ở nhà cũng phải tranh thủ về ăn tối, chịu thì mẹ cho đi!!”.

Hiểu Lam được mẹ chồng cưng chiều còn tưởng Cảnh Luân bắt nạt mình thì vui vẻ nở nụ cười “Anh ấy thương còn không hết, nào dám chọc giận con.Hihi”.

Bà mẹ gắt đầu”Cũng đúng, thôi con đi đi, đi chơi cho thoải mái đầu óc ”.

Cô đứng dậy nói cảm ơn mẹ rồi lên lầu thay đồ, sáng nay Cảnh Luân đi làm sớm nên cô thấy dễ chịu, vừa hát vừa tắm.

Lái xe tới trung tâm thương mại một mình,đỗ xe đúng nơi qui định rồi cầm túi xách, đeo kính râm vào, thông dong đi dạo.

Hiểu Lam định rủ Minh Đan, Lăng Huyền nhưng nghĩ hai người bận rộn,đi ngang qua cửa hàng VVet,họ trưng một cái đầm ren màu xanh lam tươi mát hai dây, bên dưới váy xòe ra, còn có họa tiết hoa cầm tù cầu cô thích, tháo kính râm ra,đi vào, hào hứng chỉ cho nhân viên cái váy gần cửa kính.

Nhân viên nữ nhiệt tình đưa cô tới phòng thử đồ, cầm cái váy treo vào phòng.

6 phút sau

Hiếu Lam từ từ bước ra, nhân viên cùng với bốn người con gái khác trong tiệm trà trở khen ngợi cô không ngớt, có người còn ghé "Cái váy này được thiết kế ra là để dành riêng cho cô rồi".

Cười cảm ơn rồi quay lại phòng còi ra tính tiền. Đang đứng chờ nhân viên gói hàng, tiếng gót giày vang lên phía sau lưng, giọng nói kiêu ngạo vẫn không bỏ "Tô Hiếu Lam, tôi không ngờ cô bây giờ còn rảnh rồi đi mua sắm trong khi những người khác thì đổ mồ hôi xương máu cố gắng luyện tập, cười được người chồng như Cảnh Luân thì thấy hạnh phúc lắm chứ gì? Đúng là hạng rẻ tiền!!".

Người phụ nữ lòng dạ rắn rết vừa mới cất tiếng không ai khác là người đã dùng cơ thể mình hy sinh cho sự nghiệp, Đào Hoa.

Hiếu Lam nhếch miệng, quay lưng đối diện với cô ta "Tôi đúng là hạng rẻ tiền nhưng cũng đỡ hơn hạng người không biết nhục nhã, chuyên giành giật những thứ không thuộc về mình, bán rẻ cơ thể mình qua đêm với người đàn ông khác, tôi thắc mắc cô có thật là yêu nghề diễn viên không hay chỉ là muốn lên giường chơi trò chơi tình ái!!".

Đào Hoa bị nói trúng tim đen "Hơ, thì sao chứ, ít nhất tôi là nữ diễn viên chính bộ phim gây sốt màn ảnh cả một thời gian dài. Còn cô?? Bám lấy đại gia, lừa gạt tình cảm, tham vọng của cô bây giờ chắc đã cao hơn đỉnh núi Everest rồi. Haha".

Hiếu Lam dẫn với lòng không cái tay đôi với cô ta, không đáng, hôm nay đã nói mình đi chơi cho thoải mái, nợ nần cười lạnh "Cô cứ tiếp tục giữ cái bộ dạng chanh chua này đi, qua tuần sau tôi chính thức quay trở lại, lúc đó tuyên chiến với tôi cũng chưa muộn, đừng có ở đây vạch áo cho người xem lưng".

Cô nhận lấy túi đồ, đeo kính lên, không thèm để ý cô ta đang nghĩ gì, đi một đường ra ngoài tiếp tục dạo khu mua sắm.

Hết chương 32

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hiếu Lam nhấn tâm tắt máy

Minh Đan sáng giờ lo huấn luyện đào tạo các cô người mẫu mà cô đã chọn trong chương trình Trở thành siêu mẫu 2018 được tổ chức hàng năm, qui mô toàn cầu, số lượng người theo dõi cao ngất ngưỡng, hầu như mỗi tập phát sóng trên TV đều thu hút được người hâm mộ, các cô gái được chọn đều được các siêu mẫu như Minh Đan đào tạo, chỉ sau một năm đã có thể tự tin trên bước đường sự nghiệp của bản thân.

Sở Thiên Mặc quen được Minh Đan là lúc cô tham gia chương trình này, đứng trước ban giám khảo khắt khe, cơ thể hơi run cầm mic, tưởng không thể vượt qua được nhưng Sở Thiên Mặc ngồi chỗ ban giám khảo đã mở miệng cổ vũ tinh thần cho cô.

Cuối cùng giới thiệu bản thân bằng tiếng anh thành công trước ban giám khảo, Minh Đan cúi đầu cảm ơn đồng thời cũng cảm ơn Sở Thiên Mặc, anh cười rồi trưa đó hẹn cô đi ăn, làm quen, sau đó trở thành đôi tình nhân.

Nhớ lại quá khứ thì Minh Đan hạnh phúc, chỉ cho các học viên xong đã tới giờ nghỉ trưa, cô gọi cho Lăng Huyền với Hiếu Lam hẹn đi ăn.

Lăng Huyền rảnh rồi đồng ý liền, Hiếu Lam nói đang ở trung tâm thương mại, cô kêu Hiếu Lam lựa nhà hàng trong đó rồi cô và Lăng Huyền sẽ tới.

Hiếu Lam chọn được nhà hàng Sushi Nhật Bản, vào chọn chỗ, ngồi nhấn tin cho hai cô nàng, uống chén canh miso rong biển lót dạ, gọi các món cho nhân viên ghi vào giấy, nhân viên gật đầu đi chuẩn bị.

20 phút sau

Minh Đan, Lăng Huyền tới, cô giơ tay lên nhằm để thấy được cô. Hai người cười tủm tỉm đi tới ngồi, tám một chút rồi nhân viên bưng đồ ăn lên, chén thấy thương.

"Hiếu Lam, em mua gì nhiều vậy??" Minh Đan tròn hai mắt dòm ba, bốn túi đồ kê bên Hiếu Lam.

"Hai ngày nữa em phải đi tới phim trường ở xa thành phố quay phim rồi". Hiếu Lam giải thích.

"Chị đi rồi ai đi ăn với hai đứa em??" Lăng Huyền vừa nuốt xuống cục sushi thanh cua.

Minh Đan cũng gật đầu tiếc nuối "Đúng vậy, em tính bỏ hai người con gái xinh đẹp bơ vơ hai mình ở chốn này hà!?"

Hiếu Lam cười "Em có phải đi luôn đâu, em quay xong rồi em đem quà về cho hai người".

Vừa dứt thì điện thoại đổ chuông, cô nhìn màn hình, tên CHỒNG YÊU hiện chính ình, muốn trượt sang nhận cuộc gọi nhưng cô tắt máy, không muốn nói chuyện với Cảnh Luân.

“Ai gọi vậy chị Hiểu Lam??”.Lăng Huyền ngậm đũa thấy Hiểu Lam do dự nhìn điện thoại một phút rồi tắt, bỏ vào túi xách.

“Số lạ, chị không bắt”.Hiểu Lam đánh trống lảng, Lăng Huyền cũng không hỏi nữa, ba người tiếp tục ăn.

Tập đoàn JC

Cảnh Luân đang đứng bên cửa sổ trong phòng làm việc, gọi nhiều cuộc cho Hiểu Lam mà cô tắt máy.Anh gọi về nhà cho mẹ thì mẹ nói với anh là cô đi chơi, tối khỏi chờ cơm con bé.

Anh đứng hình một hồi, lấy áo khoác bật cửa ra ngoài đi tìm cô.

Lam nhi...

Vào bên trong xe, nhấn chân ga phóng thẳng trên đường cái.

Hết chương 33

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Trốn tránh

Cảnh Luân nghĩ Hiểu Lam có thể đi cùng Lăng Huyền hoặc Minh Đan nên gọi Lâm Việt, Sở Thiên Mặc hỏi số hai cô.Anh nhấn số Lăng Huyền trước,cô nàng “A lô Lăng Huyền xin nghe”.

“Lăng Huyền, anh Cảnh Luân, em đang ở đâu??!!!!”.Lăng Huyền ngạc nhiên, tại sao lại biết số cô, hơi thờ gáp gáp truyền qua điện thoại.

“Tụi em đang ăn sushi”

“Có chị Hiểu Lam ở đó không?.Trả lời anh!”.Không được rồi, nghe giọng nói tức giận như vậy.

“Chị ấy ở ngay đây”.Lăng Huyền nhìn Hiểu Lam

“Nhấn địa chỉ cho anh liền!”.Cảnh Luân cúp cái rụp.

Lăng Huyền như bị ma xui quỷ khiến, nhấn với tốc độ nhanh chưa từng thấy.Hiểu Lam nghe được cuộc gọi của Cảnh Luân thì bàng hoàng đứng dậy, ý nghĩ muốn trốn’Em...em đột nhiên nhớ ra có việc gấp...em đi trước”.Minh Đan chưa kịp mở miệng đã thấy cô ôm đồ chạy ra khỏi nhà hàng.

Lăng Huyền nhấn xong bị Minh Đan lôi ra ngoài đuổi theo Hiểu Lam.Hiểu Lam đã tính tiền lúc gọi món xong rồi nên không bị giữ lại.

Không xong, không xong rồi!!!!

Hiểu Lam vừa chạy vừa sợ, Cảnh Luân đang tức tốc tới đây, cô không thể đối diện với anh, khuôn mặt xinh đẹp trở nên lo lắng, lấm tấm mồ hôi.

Minh Đan, Lăng Huyền đi giày cao gót nên không đuổi kịp được Hiểu Lam, một người chống tay lên tường, một người ngồi chồm hỏm xuống thở hổn hển.Làm gì chạy như ma đuổi vậy.

Cảnh Luân chạy xe vào bãi, một thân chạy vào cửa vào trung tâm mua sắm, ngo qua ngo lại, hơi thở dồn dập, vài cọng tóc sà xuống trán anh nhưng càng làm anh thêm phong độ.Ai đi ngang qua anh thì khen không ngừng, người đầu mà đẹp trai, đáng mặc vest đen chuẩn ghê....

Hiểu Lam đang xuống thang máy, thấy tầng dưới tầng cô đang xuống, một đám thiếu nữ la ó um sùm đang bao quanh người nào đó.Cô rướn người nhìn một chút thì trợn hai mắt, anh tới thiệt rồi!!!!.

Hết chương 34

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Giăng co

Hiệu Lam chạy nhanh xuống thang máy cuốn lầu 1, chạy lại góc có thang máy hộp, nhấn xuống chỗ gửi xe.

Cảnh Luân lên thang máy cuốn chạy như bay lên lầu 2 chỗ nhà hàng sushi, không thấy ai gọi cho Lăng Huyền. Cô mới tưởng thuật lại, lúc cô ngồi nhắn tin cho anh, chị Hiệu Lam đã ôm đồ chạy trốn rồi. Tội em đuổi theo mà không kịp.

Cảnh Luân đầu tóc rối bù, bung cả hai cúc áo đầu tiên, nghĩ gì đó rồi lại chạy tuốt xuống tầng trệt nhanh nhất có thể, anh vừa chạy ra cổng đã thấy một chiếc xe chạy xẹt qua, trong đó có Hiệu Lam đang cầm lái. Lùi về sau mấy bước rồi chạy đi lấy xe, thờ cũng không kịp thở.

Anh ngồi vào xe, cầm chìa, chạy đuổi theo cô nhưng không kịp, bị mất dấu, anh đập tay vào tay lái, cúi đầu dựa vào tay lái, thờ không ra hơi.

Lam nhi, tại sao lại trốn anh?.....

-----Chuyển cảnh-----

Bên trong xe Hiệu Lam

Cô chỉ muốn tịnh tâm thôi, sao anh lại tới chứ, giờ cô biết đi đâu bây giờ.

-----Chuyển cảnh-----

Sở Thiên Mặc đang ngồi trên xe đợi đèn đỏ, huyết sáo quay qua trái quay qua phải thì anh thấy có gì đó sai sai, nghĩa qua bên trái thì bất ngờ thấy Hiệu Lam lái xe kế bên, chưa mở miệng gọi cô, đèn giao thông đã chuyển màu xanh, Hiệu Lam đạp chân ga chạy trước anh.

Anh nhìn một bên sườn mặt cô thì thấy cô tâm trạng không ổn, chạy đuổi theo đằng sau, xe thường của cô làm sao địch nổi xế hộp của Sở Thiếu anh.

Xe cô chạy tới một căn nhà gần ngoài ngoại vi thành phố, Sở Thiên Mặc thắc mắc, cô tới đây làm gì.

Thấy cô tắt máy xuống xe đi vào thì anh gọi điện cho Cảnh Luân.

“Không có việc gì thì đừng gọi!” .Dù gì đây, anh chưa kịp nói mà đã mắng anh.

“Cảnh tiên sinh làm gì vợ mà để cô lái xe một mình thế hở?” .Sở Thiên Mặc cúi đầu xuống, để Hiệu Lam ra thấy bản mặt anh thì công toi.

“Cậu thấy cô ấy sao, ở đâu?” .Cảnh Luân vẫn còn chạy trên đường.

“Tôi đi theo Cảnh phu nhân tới căn nhà gần ngoài ngoại vi thành phố, đường XXSS, tới đây lẹ lên, sắp ra đi lên xe rồi!!!!” .Sở Thiên Mặc ngược lên nhìn phía trước, thấy Hiệu Lam vác va li nhỏ vào cốp xe, chắc, chắc, vợ chồng mới cưới chưa gì đã giận hờn, muốn ly thân rồi.

Cảnh Luân biết chỗ đó, là nhà cũ của cô. Anh đánh tay lái vòng lại xe, chạy thẳng một mạch.

Hiệu Lam bước tới xe thì Sở Thiên Mặc không biết chui từ đâu ra “Cảnh phu nhân đi đâu mà vợ vắng thế?”

Hiệu Lam giật mình, sao biết cô ở đây, nếu Sở Thiên Mặc tới đây chắc chắn sẽ gọi cho Cảnh Luân, cô mở cửa xe định ngồi lên thì Sở Thiên Mặc nhanh tay nhanh chân chặn cửa, rút chìa khóa xe ra, bỏ vào túi, thời thì lưu manh một lần làm phước cho bạn vậy.

“Cảnh Luân đang tức tốc tới đây, em đừng có nháo, ơ, ơ, chạy đi đâu đấy?? Quay lại đây”

Sở Thiên Mặc không ngờ cô chạy bộ luôn, thế anh rút chìa làm quái gì nữa, công cóc, chạy đuổi theo cô, chân anh nhanh hơn nên đã tóm cổ tay trái cô lại, có phần hơi dùng sức, đã lưu manh rồi, kiêng nể ai.

“Thả ra” .Hiệu Lam giãy giụa, hét toáng lên.

May là ở đây không có ai chứ không bị hiểu lầm là đi quấy rối, đánh anh không thương tiếc, còn cho anh về đồn uống trà đàm đạo với mấy anh cảnh sát.

Hai người một trai một gái giăng co một hồi thì chiếc xe của Cảnh Luân tới. Từ đằng xa, anh đã thấy Thiên Mặc giữ cổ tay Hiệu Lam, cô thì gào khóc giãy tay cố thoát khỏi thẳng chái.

Hết chương 35

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Trở nên im lặng thỏa hiệp

Thấy người mình yêu khóc thảm thương, Cảnh Luân tung cửa chạy tới hai người.

Hiệu Lam hoảng hồn thấy Cảnh Luân tóc tai không vào nếp, cúc áo bung ra, đang tiến tới gần “Anh đừng tới đây!!!!”.

Cảnh Luân lo lắng đứng lại, mắt nhìn cô rồi lại chuyển sang tay cô, quát “Bỏ tay cô ấy ra cho tôi!!!”

Căng rồi, căng thiết rồi, Sở Thiên Mặc toác mồ hôi, giựt tay ra như bị điện giật, làm lưu manh vẫn phải kiêng nể người đã có chồng.

Cổ tay Hiệu Lam bầm tím đi vì nãy giờ giãy giụa, Sở Thiên Mặc còn cách nào đâu.

Hiệu Lam nhân cơ hội hai người đàn ông không để ý, lùi về sau mấy bước rồi quay lưng chạy thụt mạng.

Cảnh Luân chạy xéo chặn cô lại, giữ cô trong ngực, mặc kệ cô, đã trong tay anh rồi thì còn lâu mới thoát.

“Đừng chạy trốn anh nữa”.

Sở Thiên Mặc rút lui, cho hai vợ chồng riêng tư.

“Thả em”.Hiệu Lam đánh vào ngực anh nhưng vẫn không xoay chuyển.

“Không thả”.Cảnh Luân nói cứng rắn, cúi đầu thấp xuống ôm cô chặt hơn”Anh làm sai ở đâu, em nói đi!”

“Anh không sai gì cả, em muốn được yên tĩnh một mình”.Hiệu Lam hít sâu một hơi, từ từ đẩy anh ra, không chạy nữa, lấy hai tay lau nước mắt, ngược mặt lên đối diện với anh.

“Anh về đi, được không?? Để em chuyên tâm quay phim xong trở về với anh”.Hiệu Lam năn nỉ anh, giọng nói yếu ớt không còn chút sức.

Cảnh Luân dờ người ra, âm ỉ”Nếu em về cùng với anh, anh sẽ cho em đi quay.Ngược lại, em đừng có hòng đi quay bộ phim chết tiệt nào cả!!!”.

Đúng vậy, cô nghĩ cô là ai, anh là Cảnh Luân, giả sử cô có đi được thì đạo diễn cũng không cho cô quay,người nào dám đắc tội anh, người đó lãnh hậu quả tàn khốc.

“Anh đang dùng quyền lực uy hiếp em phải không??”.Mắt cô không chớp.

Cảnh Luân thở dài bất lực “Anh không dùng thì với tư cách là chồng em, em có chịu về không?.Về với anh đi mà”.

Hiệu Lam cười nhạt “Được, về thì về.”

Cô quay lại đi về phía xe mình lấy túi xách,Sở Thiên Mặc lấy hai ngón tay cầm khâu chìa khóa xe, nhẹ nhàng đưa cho Hiệu Lam,lúc này thà cô la lối đi còn đỡ, bây giờ trở nên im lặng càng đáng sợ.

“ Anh chạy trước đi, tôi chạy sau, không trốn nữa”.Nói với Cảnh Luân rồi ngồi vào xe, khởi động máy, chờ người nào đó.

Cảnh Luân vẫn không yên tâm, kêu Sở Thiên Mặc chạy phía sau cùng.

Tới khu an ninh biệt thự Cảnh gia

Sở Thiên Mặc xong nhiệm vụ, về trước.Bảo vệ mở cổng cho Cảnh Luân với Hiệu Lam chạy vào sân.Cô mở cửa xe, cầm túi xách đi thẳng một mạch lên lầu, không chào hỏi ai.Cảnh Luân đi vào sau, mắt vẫn dán lên người cô đang lên cầu thang.

Cảnh Ly hỏi” Chị hai sao vậy anh??”. Anh lắc đầu”Lần này giận thiết rồi”.

Lệ Văn nghiêng rặng”Hồi sáng tôi đã thấy con bé không vui, anh lại còn chọc cho nó giận như vậy, đáng đời.Đi lên dỗ con bé đi!”

Cảnh Luân không còn cách nào khác lên phòng coi cô thế nào.

Hết chương 36

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Khổ nhục kế

Cánh Luân mở cửa, đi lại chỗ cô đang mở tủ quần áo”Lam nhi...”.

Hiệu Lam giả vờ không nghe, lấy xong quần áo đóng cửa tủ, né qua anh vào nhà tắm, anh ngồi trên giường, mắt hướng về cửa nhà tắm, thờ dài. Xong đòi, liếc anh cô còn lười liếc.

Cô mở cửa ra thấy anh đang thần thờ thì bơ tiếp, vòng qua tủ đầu giường đằng sau Cánh Luân, thò tay vào túi xách lấy điện thoại với cục sạc, lấy cái gối đi ra cửa. Chưa kịp mở, anh đã đưa tay đè lên cánh cửa”Cầm gối đi đâu??”.

Cô hít rồi thở ra, quay người lại”Đi qua phòng khác ngủ, tránh ra!!!”.

Cánh Luân tức giận”Không tránh!! Em làm gì anh?”.

Khá lắm, chặn cửa không cho cô ra còn lên giọng với cô, đành sai khổ nhục kế”MẸ!!!! ANH LUÂN BẮT NẠT CON!!!! HUHUHU!!!!”.

Cánh Luân giật mình, không tin được vợ lại..... mách với mẹ anh.

Lệ Văn dưới lầu nghe tiếng con dâu la tên bà thì hốt hoảng kêu hai vợ chồng Cánh Ly đi theo lên phòng. Bà gõ cửa liên tục, nói vọng vào.

“Có chuyện gì thì từ từ nói, đừng động tay, động chân với con bé, thằng oắt con kia. Mở cửa ra!!!!”.

Hiệu Lam liền bật cửa xông ra nhào vào người mẹ chồng, giả bộ uất ức, nấc từng nấc”Anh ấy hăm dọa, định đánh con đó mẹ. Hức, hức”.

Từ Chính Vũ nhắc nhở anh hai”Anh à, dù gì cũng là người mình yêu, sao không nhỏ nhẹ xin lỗi vợ mà còn định đánh chị hai thế?”.

Cánh Ly thất vọng về anh hai”Em tưởng anh hai là mẫu người chồng lý tưởng, ai ngờ....anh còn định đánh vợ”.

Cánh Luân áp a áp ứng hết nhìn ba người rồi lại nhìn vợ mình thút thút trong lòng mẹ”Con...anh...không phải...”.

Hiệu Lam thấy anh thất thố thì như mở cờ trong bụng, lén cười một cái rồi chuyển lại bộ dáng nhu nhược”“Anh...anh..huhu”.

“Nó làm gì con nữa, nói mẹ nghe”. Lệ Văn ôm cô con dâu, chờ cô nói tiếp.

“Anh hai còn làm gì chị?? Chị nói ra đi, em kêu anh Vũ xử cho chị, không để chị bị uất ức đâu!”. Cánh Ly kể bên phụ họa theo, Từ Chính Vũ gật gật đồng ý.

“Anh bắt con ôm gối, đuổi con ra khỏi phòng, không cho ngủ”. Đã diễn thì phải diễn cho trót.

“CON KHÔNG CÓ!!!”. Cánh Luân phản bác.

“Cái thằng trời đánh này, còn nói không có, nắm cổ tay con bé bầm tím hết rồi kia”. Bà tức thằng con trai quá, chỉ vào cổ tay con dâu.

Từ Chính Vũ thấy Cánh Luân định bước tới chị dâu thì ngăn anh lại”Không được làm bậy, anh hai, kìm chế cảm xúc, sai thì nhận mình sai, tiến tới định làm gì chị dâu vậy?”.

Cánh Ly mở miệng”Con thấy nên tách hai người ra, để anh hai ngủ riêng chứ ai biết nửa đêm anh ấy còn định động tay với chị thì biết làm sao??”.

Lệ Văn tán thành”Quyết định như vậy, Cánh tiên sinh, anh ra phòng khác nằm sám hối đi!. Còn Hiệu Lam, con vào phòng ngủ, nhớ khóa cửa phòng lại cẩn thận, để phòng ban đêm sói già lên vào bắt nạt con”.

Sói già??? Cánh Luân không biết phải giải thích sao cho ba người hiểu, anh mới là người bị hại đây này.

Hiệu Lam lau hai giọt nước, gạt gạt đầu rồi né người anh ra đi vào trong, Lệ Văn kéo tay Cánh Luân ra ngoài, còn không quên”Chúc con ngủ ngon, Hiệu Lam”. Cô cũng chúc bà lại rồi hí hửng trở lại giường thân yêu. Có người mẹ chồng thương con dâu như bà đúng là may mắn.

Bên ngoài hành lang

Cánh Luân quay đầu thì thấy Hiệu Lam nhanh chóng đóng cửa phòng, còn khóa cửa lại làm anh hụt hẫng, buồn bực không thôi.

“Tôi nói này, Cánh tiên sinh, ngày mai mà để tôi nghe anh làm gì con bé nữa thì tôi đuổi thẳng cổ, giữ con bé ở đây cho tới khi tôi chết thì thôi!!..Anh nên noi theo ba anh, em rề anh đi, néo yêu còn sợ vợ đau, còn anh thì thế nào, còn định đánh vợ!”. Bà mẹ tức xì khói, thờ hồng học, muốn đè thằng oắt con này đánh vào mông mấy cái cho bỏ tức.

“Anh hai làm tụi em thất vọng quá, đưa chìa khóa phòng ra cho em”.Cảnh Ly chìa lòng bàn tay phải ra.

“Đưa em làm gì?”.Cảnh Luân nghĩ lát nữa quay về phòng mà cái đứa em gái này lại đề nghị anh giao chìa khóa, kế hoạch bị phá sản.

“Kêu đưa thì đưa đi, thắc mắc làm gì?”.Bà mẹ nói.

Cảnh Luân đưa chìa khóa ra rồi nhìn ba người đi xuống dưới nhà, anh lại gõ cửa”Lam nhi, anh biết lỗi rồi, cho anh vào được không, không ôm em, anh ngủ không được.Lam nhi!”.

Trả lời anh là không có tiếng trả lời, gõ vài lần nữa đành bỏ cuộc, tui thân đi sang phòng kế bên, lạ giường lại không được ôm vợ ngủ nên cả đêm thức trắng Còn Hiếu Lam thì ngủ ngon lành, còn ôm gối mơ một giấc mơ đẹp.

Hết chương 37

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Cà phê đen tiếp thêm năng lượng

Sáng hôm sau

Hiếu Lam mở mắt dậy, vệ sinh cá nhân, đi xuống lầu ăn sáng, đứng trước phòng ăn đã thấy anh ngồi đầu bàn gục mặt xuống ngủ, nhìn cũng thương nhưng phải cho anh biết mùi thêm đã.

Hai con bé Ninh Ninh với Ngôn Ngôn thấy cậu hai ngồi gục thì lại kéo góc áo Cảnh Luân “Cậu bị bệnh hả?”.Cô cũng ngồi xuống cách anh ba ghế, tập trung lắng tai nghe.

Cảnh Luân nguyên đêm không ngủ,hai quầng thâm dưới bọng mắt, dật dờ ngồi dậy lấy hai tay xoa xoa mặt cho tỉnh bớt”Cậu không sao,hai đứa ngồi ăn đi”.

Ngôn Ngôn nói ”Nhìn cậu như con gấu trúc ở Trung Quốc ỹ”.

Hiếu Lam nghe con bé nói anh như vậy thì che miệng cười, Cảnh Luân làm gì có sức quản miệng lưỡi của hai đứa cháu, nhìn sang vợ đang cười mình.

Cô không thèm liếc anh, chụp lấy bánh mì ăn với trứng ốp la.Anh khó chịu nằm gục xuống bàn, không đụng vào đồ ăn sáng.

Bà mẹ ngồi kế bên gấp thêm cho cô thêm cái trứng nữa, vợ chồng Cảnh Ly mỗi người phân chi cho hai đứa nhóc ăn, hoàn toàn bỏ người nào đó.

Ăn xong, Lệ Văn có hẹn ra ngoài, hai vợ chồng kia dắt Ninh Ninh, Ngôn Ngôn đi chơi công viên, còn cô đang ngồi uống sữa, anh vẫn ngủ.

Hiếu Lam đứng dậy bê đĩa không vào bồn rửa chén, pha cho anh ly cà phê đen, bùng tới để trước anh, nghe tiếng ly đặt xuống thì ngẩng đầu dậy, thấy ly cà phê đen trên bàn, Cảnh Luân nhìn phía ngoài phòng ăn, dù cô giận nhưng vẫn lo cho anh, anh vui như điên, niềm vui tiếp thêm năng lượng, ngồi thẳng dậy vừa ăn sáng vừa uống cà phê chậm rãi.

Cô lén nhìn vào trong, che miệng cười khúc khích rồi đi lên lầu.

-----Chuyển cảnh-----

Biệt thự Lâm gia

Bịch! Bịch! Bịch!

“Huyền, thay đồ đi làm đi chứ, tính nghỉ hả, anh không cho phép!!! Trờ lại ngay, em ngon bước ra cửa coi!!!”.

Lâm Việt trên người chỉ mặc độc chiếc quần đùi chạy theo Lăng Huyền ra cổng nhà, la lớn.

”Hôm nay em nghỉ, anh đi làm một mình đi!”.Lăng Huyền chạy lẹ hơn nên đã chạy ra cổng, đi băng băng ngoài lề đường.

Cô phải đi coi chị Hiếu Lam đã về nhà chưa, trước hết qua nhà Sở thiếu hú chị Minh Đan đã.

Hết chương 38

Chương 39: Cảm thấy xa cách

Lục Quân sáng tinh mơ đã đứng ngoài ban công hát líu lo như chim, hôm nay là ngày anh và cô gái kiều ngạo Từ Diên Vỹ đi hẹn hò. Người anh như đang bay trên chín tầng mây, cứ lơ lửng trên đó không đáp xuống.

Biết là chưa tới giờ nhưng nồn nóng quá dậy sớm hơn ngày thường, tuốt lại bản thân một tí.

-----Chuyển cảnh-----

Biệt thự Sở thiếu

Ting! Ting!

Tiếng chuông cửa phá vỡ sự yên tĩnh của cả căn biệt thự. Minh Đan đang ôm Sở Thiên Mặc ngủ, nghe tiếng chuông, nhả mặt bước xuống giường, ra khỏi nhà, đi từ từ ra cổng. Lăng Huyền gọi "Chị Minh Đan ơi, good morning".

Khóe miệng giật giật "Mới sáng em tới đây kiểm chị rồi?".

Lăng Huyền sờ sờ trên đầu cái chùm tóc mái mới cột nhổng lên, cười hi hi "Em tới rủ chị tới nhà chị Hiểu Lam, coi chị ấy về chưa".

Nhắc mới nhớ, hôm qua Hiểu Lam chạy trời chết, không biết có về nhà không. Minh Đan gật đầu "Để chị mở cửa, em vào nhà nghỉ một chút để chị thay đồ".

Minh Đan mở cửa cho Lăng Huyền rồi dắt nhau vô nhà.

-----Chuyển cảnh-----

Tập đoàn Lâm Thịnh

Trong phòng tổng giám đốc, trên đầu Lâm Việt là một bầu trời âm u lạnh lẽo trái ngược với bên ngoài nắng sớm mai ấm áp, ngồi mắng cô vợ nhỏ vô tâm, nhân lúc anh chưa dậy đã hí hửng thay đồ, bỏ chồng đi làm một mình, Lâm Việt anh là tổng giám đốc kiêm chồng cô, anh còn chưa cho phép, tự ý chạy đi chơi.

Thôi bỏ đi, nhắc điện thoại di động lên, lướt tìm kiếm tên trong danh bạ, chạm vào áp lên tai chờ người đầu dây bên kia nhắc máy.

"A lô". Cảnh Luân đang cài khuy áo cổ tay, kẹp điện thoại giữa tai với vai.

"Tôi, Việt, rảnh không, tôi muốn thảo luận với cậu một chút về".

"Được, tôi qua chỗ cậu hay cậu qua chỗ tôi?". Cảnh Luân cầm điện thoại, lấy sắp tài liệu bỏ vào cặp, đi xuống lầu, thấy Hiểu Lam ngồi coi TV, không dám mở miệng sợ cô giận thêm, bước thẳng ra ngoài.

Hừ, còn không thèm chào cô một tiếng, biết vậy không pha cho anh ly cà phê.

Cảnh Luân vừa lái xe đi thì chiếc xe sau chạy tới. Lăng Huyền dòm địa chỉ "Nhà gia đình chồng chị Hiểu Lam đây, để em bấm chuông".

Bảo vệ ra hỏi Minh Đan với Lăng Huyền rồi mở cổng cho xe chạy vào, Lăng Huyền tung cửa chạy vào trước, chưa thấy người đã nghe tiếng "Chị Hiểu Lam, chị Hiểu Lam, where are you~~~~!!".

Hiểu Lam bị giật mình, đứng dậy thấy Lăng Huyền, Minh Đan, ngạc nhiên "Không đi làm sao?".

"Tụi em đến xem chị thế nào, hôm qua tự nhiên chị bỏ chạy, em với chị Minh Đan đuổi theo, mệt muốn đứt hơi".

"Về nhà rồi thì tốt, mai mốt có chuyện gì cứ nói với chị, nói với Lăng Huyền, ba chúng ta cùng giải quyết, đừng giống như hôm qua nữa. Chị có cảm giác xa cách lắm". Minh Đan ngồi xuống ghé sỗ pha, chạm rai nói.

Lăng Huyền gật gật đầu đồng ý làm nhúm tóc mái cột nhổng lên đung đưa theo. Hiểu Lam thấy có lỗi "Xin lỗi hai người, hôm qua em hoảng quá, bảo đảm không có lần sau".

Ba người tám một hồi, quyết định đi siêu thị mua đồ về nấu lẩu nhưng, rủ cả đám đàn ông kia với gia đình chồng Hiểu Lam ăn luôn. May hôm nay cô giúp

việc xin nghỉ, Hiểu Lam chạy thay đồ, lấy tiền rồi ba người lên xe Minh Đan đi tới siêu thị.

Hết chương 39

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Xuống nước

Hiểu Lam đứng lựa bắp cải với Minh Đan, Lăng Huyền hí hửng cầm bó rau làm trò, cả ba cười vui vẻ trong siêu thị.

Lát sau, chiếc xe đầy đã chất đầy như núi, ngoài nguyên liệu ăn lẩu ra còn chứa nhiều cái không liên quan cho lắm, nào là bàn chải, bông tắm, dầu dừa, kem dưỡng da.....

Minh Đan gọi cho Mặc nói trưa qua nhà Cảnh thiếu ăn lẩu nhé, thằng chả đồng ý liền. Lăng Huyền chỉ dám nhắn tin cho chồng, gọi thì sẽ bị nghe chửi. Hiểu Lam không gọi cho Cảnh Luân.

Điện thoại trên bàn rung một cái, Lâm Việt tạm dừng cuộc thảo luận với Cảnh Luân, nhìn tin nhắn của vợ, cô vợ nhỏ cũng biết nhớ đến chồng đấy, rồi ngược lên hỏi Cảnh Luân.

“Huyền vợ tôi rủ tôi lát trưa qua nhà cậu ăn lẩu nhé, cậu có biết không?”

Cảnh Luân lắc đầu, tại sao đến giờ cô không gọi nói anh. Lâm Việt thấy thằng bạn mình bị vợ lãng quên, an ủi.

“Chắc lo lựa đồ nấu lẩu, quên không gọi nói cậu thôi, không sao, lát đi chung qua nhà cậu. Quên nữa, gọi cha Quân”.

Lâm Việt chạm vào tên QUÂN, gọi.

“Lục Quân đẹp trai nghe đây”. Hôm nay cha Quân uống lộn thuốc thì phải.

“Trưa rảnh qua nhà thằng Luân ăn lẩu nhé”.

“Trưa rảnh thì đi, bạn cậu đang chuẩn bị chiến đấu rước người đẹp về dinh”. Lục Quân đứng xịt keo lên tóc.

“Hò, cô nào mà xấu số được Lục thiếu rước được vậy? Haizz, khổ thân con gái người ta. Haha”. Lâm Việt nghe Lục Quân nói rước người đẹp về, tò mò, không biết tiểu thư con nhà nào.

-----Chuyển cảnh-----

Hai vợ chồng Cảnh Ly muốn hai đứa nhóc chơi thỏa thích nên nói với Hiểu Lam trưa không về, còn mẹ chồng thì ở lại nhà bạn, chiều mới về. Cô dặn ba người họ tối đừng ăn ở ngoài, về nhà ăn lẩu nhé.

Còn Cảnh Luân thì cô chưa gọi, chưa nhắn tin, đang do dự không biết nên gọi không.

“Chị Hiểu Lam, đi ra xe thôi”. Minh Đan, Lăng Huyền mỗi người hai túi lớn đứng chờ cô, cô bỏ điện thoại không gọi vào túi xách, cười xách hai túi ra theo.

-----Chuyển cảnh-----

Sở Thiên Mặc lái xe tới trước cổng thì không hẹn mà gặp Lâm Việt đi cùng Cảnh Luân, ba người chạy xe vào, vừa bước vào cửa đã nghe mùi thơm tỏa khắp phòng khách bên cùng đi tới nhà bếp coi thử.

Lăng Huyền phụ trách rửa nguyên liệu, Hiểu Lam đứng kế bên cắt đồ ăn, Minh Đan đứng canh nồi nước.

Ba người phụ nữ đang tập trung thực hiện nhiệm vụ, đứng ba phía quay lưng lại, không hề biết cả ba người đàn ông của mình đứng ngoài phòng bếp chứng kiến hết một màn này thì hạnh phúc dâng trào trong tim.

Lăng Huyền xoay lưng lấy túi cà chua thì la một tiếng “Ba người các anh đứng đây này giờ sao không nói, hết cả hồn. Hừ”. Lâm Việt chạy tới hôn má vợ một cái, phụ vợ rửa cà chua.

Minh Đan cũng xoay lại “Mặc, chờ tui em một chút, nước lẩu sắp xong rồi”. Sở Thiên Mặc nháy cà tung lại bạn gái, khoác eo Minh Đan đòi ném thử.

Cảnh Luân thấy Hiểu Lam không nói gì với anh, tìm anh nói, nếu anh không biết cô rủ cả đám ăn lẩu, cô có gọi anh về không?.

Hiếu Lam đang cắt, dù giận anh nhưng ở đây có mặt của hai cặp kia, họ tình tứ như vậy, cô lại nhẫn tâm không để ý tới anh, khiến anh đứng bơ vơ lẻ loi tội nghiệp, đành xuống nước lần này” Luân, lại đây phụ cắt với em nè”.

Cảnh Luân rút cuộc cũng được cô đề ý, đi chậm rãi tới bên cạnh cô. Ngoan ngoãn lấy con dao cắt miếng thịt bò.

Ngoài Sở Thiên Mặc ra thì Minh Đan, Lăng Huyền, Lâm Việt đều biết hai vợ chồng kia giận nhau, Lâm Việt mới đầu còn định mở miệng giúp bạn thì Hiếu Lam đã kêu Cảnh Luân lại rồi.

Hết chương 40

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Nồi lẩu gắn kết

Cảnh Luân đang chuyên tâm cắt thì nghe Hiếu Lam mở miệng nhỏ nhẹ”Tha cho anh lần này, thấy anh tội nghiệp như vậy em cũng thấy trong người khó chịu”.

Cô khó chịu thật, biết anh đứng đằng sau lưng đau khổ như thế nào khi thấy hai người bạn mình thì quây quần bên vợ, bên bạn gái, anh lại bơ vơ không biết nên làm gì, tối qua còn gián tiếp hắt anh qua phòng khác, hại anh mất ngủ.

Cảnh Luân được vợ tha lỗi thì mừng rỡ, nở nụ cười”Ừ, anh biết lỗi rồi, không dám làm em buồn nữa đâu”.Hiếu Lam xoay đầu nhìn anh, tưởng tượng anh như một chú cún con bị chủ cũ bỏ, lại vô tình được chủ mới nhận nuôi, quấy đuôi không ngừng.

Hai người cười làm hòa với nhau thì trừ Sở thiếu ra, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, coi như Cảnh Luân qua được kiếp nạn.

Nửa tiếng sau

Trên bàn ăn, nồi lẩu nóng hổi thơm lừng đặt giữa bàn, hai rổ rau hai bên, ba đĩa thập cẩm tôm cá thịt, bún tươi, mì gói, mấy chén nước mắm ớt, chén dưa đều soạn đầy đủ.

Sở thiếu khui mấy lốc bia chia ra từng người một, định không chia cho Lăng Huyền với Hiếu Lam mà thấy ăn lẩu cay mà uống bia thì mới tăng vị giác, kích thích thêm ăn, chia luôn.

Ba cặp an tọa thì bắt đầu trận chiến càn quét đồ ăn, ba người đàn ông hy sinh thân mình đứng nhúng đồ ăn cho vợ, cho bạn gái.

“Việt, em muốn ăn thịt bò, nhúng nhiều lên!” , Lăng Huyền hối thúc chồng.”Rồi, rồi, đợi chút, nguyên nui đang nhúng đây”.

Cảnh Luân cũng nhúng cho vợ thịt với sò, bỏ vào chén cho vợ. Hiếu Lam lấy khăn giấy lau mồ hôi cho Cảnh Luân rồi thổi cục sò điệp cho bớt nóng, đút cho anh ăn.

Còn Sở thiếu nhúng với một tốc độ mém gần với tốc độ ánh sáng, hết tôm đến thịt, hết thịt đến vót nghêu bỏ vào chén Minh Đan một đồng như núi. Minh Đan quát”Còn chưa kịp chín, nhúng lại cho em, làm ăn gì cầu thả”.

Ba cặp đôi, người nhúng người đút bên nồi lẩu ấm nóng, quây quần bên nhau, tình cảm càng gắn kết, thắt chặt vào nhau hơn.

Hết chương 41

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Không khí gia đình vui vẻ trở lại

Sở Thiên Mặc, Lâm Việt, Cảnh Luân uống bia hết cả thùng, say hết cả ba, ngửa lưng ra ghế nhắm mắt.

Ba người phụ nữ uống bia tới lon thứ hai là ngừng rồi, mỗi người đỡ chồng, đỡ bạn trai lên phòng nhà Cảnh Luân nghỉ ngơi.

Đờ hết lên giường nằm xong xuôi thì Minh Đan, Lăng Huyền, Hiểu Lam xuống lầu dọn dẹp bãi chiến trường.

“Lâu lâu ăn lẩu chung với mọi người như vậy vui ghê”.Lăng Huyền bỏ vỏ bia lại vào thùng, cười tít mắt.

Minh Đan, Hiểu Lam gật đầu rồi cười, dọn xong lên ôm chồng, ôm bạn trai ngủ trưa.

Hiểu Lam mở cửa phòng ra, tới giường nằm cạnh anh, anh nói mở”Lam nhi, một đừng hành hạ anh nữa, anh đau lắm”.Nói mở xong ngủ tiếp.

Cô hôn anh một cái rồi chui vào lòng anh, Cảnh Luân cũng theo quán tính giờ tay ôm lại.

“Dô!! Cưng ly tiếp, say hay không say cũng không về!”.Minh Đan nghe Sở Thiên Mặc la, giờ tay lên làm tư thế cưng ly, “thương” anh cái tát yêu, ngủ cũng làm ôn người ta cho bằng được.

Riêng Lâm Việt không quấy phá, im lặng ngủ say sưa với vợ.

-----Chuyển cảnh-----

Chập tối

Hai vợ chồng Cảnh Luân ra cổng tạm biệt hai cặp về rồi dắt tay nhau đi vào nhà.

Hiểu Lam vào bếp chuẩn bị nồi lẩu nhúng, rửa rau, đĩa tôm thịt, nước chấm mới lên bàn, chờ mẹ chồng với gia đình em chồng về ăn.

Lệ Văn xách hai túi mỹ phẩm bên Mỹ mà bạn tặng, kêu bà về đưa cho con gái với con dâu sài, bốn người Từ Chính Vũ cũng kịp về, Ngón Ngón dúm vào tay Hiểu Lam bịch kẹo mà nẩy con bé chơi trò chơi thắng.Hiểu Lam hôn má một cái rồi dắt hai đứa vào bếp ngồi ăn lẩu.

Hiểu Lam biết con nít không ăn cay nên từ trưa đã nhờ chị Minh Đan đổ một ít nước lẩu chưa bỏ ớt vào nồi mini cho Ninh Ninh với Ngón Ngón.

Cảnh Luân với cô cũng ngồi ăn chung, bà mẹ chồng với hai người Cảnh Ly, Từ Chính Vũ thấy vợ chồng hòa thuận rồi thì vui vẻ trò chuyện.

“Hiểu Lam, con chịu tha cho thằng oắt con này rồi hả, sao con không giận thêm mấy ngày nữa cho nó biết mùi?”.Bà mẹ không thềm bênh con trai.

Lúc sáng cô cũng định giận anh thêm mấy ngày nhưng do buổi trưa xảy ra sự việc ngoài ý muốn, tha cho anh sớm.

Cảnh Luân nhủ mày”Mẹ, con là người bị hại mà?!!”.

“ Ai biết anh đang nói thật hay nói xạo, lo ăn đi”.

Hai vợ chồng Cảnh Ly, cô với hai đứa nhóc phá lên cười.Không khí gia đình trở lại.

Hết chương 42

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Quà cưới độc đáo

Trong phòng ngủ, Cảnh Luân đang dựa lưng đầu giường, Hiểu Lam nhớ ra món quà của Tú ly kêu hai vợ chồng mở mà giận anh xong quên luôn.

Cô cầm hộp quà leo lên giường, dựa vào anh, anh choàng tay qua vai cô, nhìn cái hộp”Quà ai tặng em?”.

“Hồi em đi uống nước, Tú Ly đưa quà cưới cho em, dặn là hai vợ chồng cùng mở ra”.

“Em mở đi”.Hiểu Lam mở bao bọc bên ngoài, rồi lại dùng móng bóc lớp keo ra, vừa mở ra liền đóng lại.

Cảnh Luân thấy vợ không lấy ra mà đóng lại, thắc mắc”Sao thế, có bom trong đó hả Lam nhi?”.

Hiểu Lam đỏ mặt lắc đầu, quăng quà qua cho Cảnh Luân, anh chả hiểu mô tê gì, lấy tay mở ra thì phá lên cười”Bạn em là ai mà tặng quà cưới độc đáo vậy?? “.

Anh lấy ra hai cái quần lót cặp màu đỏ chói, cười không ngớt.

“Em sẽ gởi lại, trả chủ, sao mà có suy nghĩ tặng quần sịp chứ!!”.Hiểu Lam nói vậy thôi chứ cũng cười theo.

Ngày mai cô đi, nói "Luân, mai em đi tới công ty nhận hợp đồng rồi tới thẳng phim trường ở thành phố C, em không ở đây với anh một thời gian, anh đừng có buồn nhé".

Cảnh Luân thay đổi sắc mặt, không vui "Nghỉ đi, anh nuôi em, anh mới được tha thứ chưa bao lâu đã xa vợ rồi, không muốn!!".

Hiệu Lam lắc đầu, cười "Không được nhõng nhẽo, đàn ông con trai 34 tuổi rồi ra dáng một chút nào!".

Anh đề cô ra hôn ngẫu nhiên, sờ vào áo trong của cô, xoa nắn đủ kiểu, kể tiếp

-----Chuyển cảnh-----

Kết thúc buổi hẹn hò đầu tiên.

Lục Quân chưa bao giờ biết có người yêu hạnh phúc như thế nào, hôm nay lại tự mình cảm nhận được, anh càng thấy yêu cuộc sống hơn, lúc này ngồi ăn tối lơ mơ miệng hỏi cô gái kiều ngạo Từ Diên Vỹ làm bạn gái anh.

Tường sẽ không được đáp lại, ai ngờ cô gạt đầu đồng ý liền, gạt xong còn chủ động qua ngồi với anh, tựa đầu vào vai anh, tùm tùm cười lộ hai lúm đồng tiền dễ thương.

Xong rồi, anh chính thức rơi vào bể tình, sâu không thấy đáy, hộ tống Từ Diên Vỹ về, anh hôn môi cô một lát rồi nhìn cô đi vào nhà, Lục Quân nhảy nhót ngồi lại vào xe, bật nhạc lên, vừa lái vừa hát, ôi cuộc đời thật đẹp biết bao.

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Cô đơn chiếc bóng

Sáng thứ hai hôm sau

Biệt thự Sở thiếu

Minh Đan ngồi xếp bằng trên giường, nhìn Sở Thiên Mặc đi tới tủ này mở ra rồi lại tới tủ khác mở, tìm kiếm cái gì đó, vẻ mặt anh căng thẳng, cô chóng mặt, cúi "Mặc, anh tìm cái gì vậy??".

Sở Thiên Mặc mới mở ngăn tủ, nhìn vào không thấy, mở miệng hỏi "Lina, cặp vé ăn gà miễn phí em để đâu??".

Thì ra là tìm voucher, tưởng cái gì "Không hỏi em sớm, em để ở trong va li đồ chưa lấy ra.Em lấy cho anh nhé!".Cô bò chân xuống giường, ngón chân mới chạm đất, anh ra dấu ngăn cản "Đề anh, em ngồi yên đó!".

Minh Đan ngơ ngác nhìn anh tung cửa phòng qua phòng kế bên. Hai phút sau, vẻ mặt thẳng chảnh đã hết căng thẳng, cười tươi như hoa "Tường mắt, Lina, tối nay chúng ta vác kiếm đi tiêu diệt gà thôi! Há há".

Trên mặt Minh Đan hiện ba đường hắc tuyến, muốn cô béo phì à "Ăn gà dầu mỡ, em ăn em mập em đề chết anh!!".

Ồ ha, quên Minh Đan dễ tăng cân, cô còn là người mẫu, thế cặp voucher này vứt à "Thế anh đi với ai?? Hức". Sở Thiên Mặc khóc không ra nước mắt.

"Được rồi, em đi với anh được chưa, còn giả bộ đáng thương". Minh Đan hét nói nổi, Sở Thiên Mặc làm chuột túi, nhảy lên trên giường chọc cô nằng cười đau cả bụng.

-----Chuyển cảnh-----

Hiệu Lam sửa soạn đồ, Cảnh Luân cầm va li nhỏ của cô nắm tay cô xuống lầu. Bà mẹ chồng cũng không muốn con dâu đi xa nhà "Hiệu Lam, nghỉ đi, mẹ nuôi con, mới ở nhà được mấy bữa đã đi quay rồi. Không muốn đâu".

Cảnh Luân đơ ra, sao câu này quen quen, tối qua anh cũng nói với vợ y chang câu mẹ anh mới nói, lẽ nào.....

"Mẹ!! sao mẹ nói giống con thế, mẹ nghe lên tụi con phải không??".

"Con giống mẹ là nhà có phúc, anh chưa nghe qua à, nghe, nghe, nghe cái gì?!!".

Con trai ngoan định cãi lại mẹ thì Hiểu Lam cười, ngăn anh lại “ Anh tính cãi với mẹ suốt buổi luôn hả, vậy đưa va li cho em, em tự mang ra”.

Cô định giựt cái va li từ tay anh, anh đã lùi tay cầm va li ra đằng sau “Anh mang, anh mang, không cãi nữa”.

Hiểu Lam đi sớm nên hai vợ chồng em về với hai đứa nhóc chưa dậy, cô chào tạm biệt mẹ chồng, bà dặn dò nhớ ăn uống, có việc gì gọi cho gia đình. Cô gật đầu, hai người đi ra xe Hiểu Lam, Cảnh Luân mở cốp xe nhét va li vào rồi đóng lại.

Vòng lên phía cửa lái, ôm eo cô hôn không chịu buông”ÚmLuthả e...ra”.

Anh thả môi cô ra, tay vẫn ôm eo, mặt như đưa đám”Anh hồi hận rồi, miệng thì nói cho em đi mà trong lòng anh không cho em đi”.

Bắt đầu Cảnh Luân ngủ một mình, cô đơn chiếc bóng, buồn này ai thấu.

Hiểu Lam không vòng vo với anh nữa, dặn dò anh không được đi kiếm hơi người con gái khác, cô đi hai tuần rồi về, anh yên phận cho em, nhớ thì gọi webcam hay gọi điện thoại di động.

Cảnh Luân ậm ừ, về mặt không nở đóng cửa xe lại cho cô, nhìn cô lái xe ra khỏi cổng. Thấy cô đi khuất rồi vào nhà lên phòng thay đồ đi làm.

Hết chương 44

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Hội bà tám

Tập đoàn Lâm Thịnh

“Thư ký Huyền đâu??”.Lâm tổng nhìn bàn thư ký ở lối vào phòng mình trống không, hỏi trợ lý thư ký.

“Cô ấy nói đi xuống lầu dưới photo tài liệu, thưa Lâm tổng”.Trợ lý đứng dậy trình bày, Lâm Việt gật đầu rồi mở cửa đi vô phòng.

Dưới lầu, cả một đám con gái ngồi bao quanh nhau tám mặc kệ trong giờ làm việc.

“Huyền, chị mới biết tiệm bánh mới mở gần đây, từ công ty mình quẹo phải là tới, nghe nói bánh ngon bá cháy, khách vào đông nghẹt, chị kêu nhân viên giữ chỗ cho đám tụi mình hai bàn rồi, trưa kéo nhau đi đi”.Chị Cơ ở phòng nhân sự rù.

“Chị Cơ đã mở miệng rù như vậy, chị em mình sao nở từ chối, chị bao mà phải không chị Cơ??”.Đoan Mịch trêu.

“Cho tôi đi với các người đẹp ~”.Mã phó tổng đi vào uống nước thấy các cô bàn đi ăn, anh cũng mặt dày xin theo dù biết mình là đàn ông.

“Chỗ con gái tụi em đang nói chuyện, anh tự nhiên xen ngang vậy hả??.Phép lịch sự tối thiểu đâu?”.Lăng Huyền ý kiến, cả đám con gái phá lên cười chọc quê Mã phó tổng.

Mã phó tổng mặt mày bí xị không thèm lấy nước nữa, ra khỏi phòng thì gặp Lâm Việt đang đi tới, Mã Trình xoay đầu nhìn cửa rồi lại nhìn Lâm Việt, nuốt ực nước miếng xuống cổ.

Sao đây, nên làm gì đây, né qua cho Lâm tổng vào bắt tại trận hay giải vây cho các bà tám trong kia.Đầu óc rối mù đành chơi liều, quay người chạy vào lại, chặn cửa không cho Lâm Việt vào, la lên.

“Lâm tổng đang tới, về lại vị trí mau!!!!”.

Cả đám bật ghế hốt hoảng di tản, có người nhảy xuống bàn, có người chạy về chỗ, Lăng Huyền nghe chồng mình tới thì hồi hả chạy tới máy in giả bộ cúi đầu chờ.

Mã Trình thấy ai nấy đều vào vị trí giả ngơ thì phi nhỏ một lượt, nãy còn hất hủi không cho anh đi, lát đám không rù anh, sau này anh mặc kệ.Mã Trình sửa lại cả vạt, nở nụ cười mở cửa đón Lâm Việt.

Nhìn phó tổng trước mặt, Lâm Việt nhủ mầy, lúc nãy thấy anh không thèm chào còn quay ngược đóng cửa nhốt anh bên ngoài.

“A, chào Lâm tổng, buổi sáng vui vẻ”. Mã Trình anh rút trước đây, các cô gái bảo trọng.

Lâm Việt liếc người đàn ông đi vòng qua anh rồi bước vào, quan sát từng nhân viên một, cô nào cũng chăm chú nhìn màn hình máy tính, lật qua lật lại giấy tờ, không ai hỏ hể, im lặng đến đáng sợ.

Quan sát một hồi thì đã thấy cô nàng nào đó cúi đầu đứng trong góc chỗ máy in, không dám nhìn Lâm Việt.

Hết chương 45

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Sống động

“Thư ký Huyền!!!”.

Làm gì là người ta lớn vậy chứ, Lăng Huyền ngẩng đầu lên cười trừ với Lâm Việt đang không vui ở cửa vào.”Em nghe”.

“Qua đây”.Lâm tổng một tay dứt túi quần, một tay bật một ngón ngoắc cô vợ nhỏ.

“Em đang đợi in.Không qua!!!”.Cô thư ký không nghe lời, cãi lại sếp.

Cả đám nhân viên nữ âm thầm suyt xoa, trong công ty chỉ có mình thư ký Huyền dám cãi lại Lâm tổng thôi,tiếp tục lắng tai lên nghe hai người định làm gì.

“Em coi lời nói của tôi là gió thoảng qua tai sao, trừ lương!!!”.Lâm tổng hăm dọa.

Lăng Huyền âm ức, ghét, không kiêng nể gì nữa “Trừ thì trừ, không qua là không qua, đang photo “.

Người chồng nào đó bực bội, không quan tâm, xoay người đi ra khỏi phòng,đóng sầm cửa lại.Lăng Huyền rửa mấy lần, mắt vẫn liếc về cửa xong tiếp tục lấy giấy tờ bỏ vào máy.

Đau tim quá, thư ký Huyền tối qua lại ăn tiếp gan cộp hay sao, làm tổng giám đốc tức giận như vậy, cô còn không thêm quần.

-----Chuyển cảnh-----

Tập đoàn Sở Thế

Cô ta tới đây làm gì, ai cho phép cô ta vào phòng Sở Thiên Mặc anh, không thêm dòm cô ta, nhìn vào màn hình máy tính, đuổi cũng không đi.

Cô bạn gái cũ Roxie nhân lúc anh đi làm lại thì không kiêng nể ai, tự ý vào không xin phép, cô ta lượn lờ cơ thể mình ngồi trước bàn Sở Thiên Mặc, hai chân thon dài mở giày cao gót gang ra nâng cầm anh lên,giữ giọng nũng nịu”Sở thiếu, sao không tới tìm em, mấy tháng nay em gọi cho anh, anh không thèm nhận gì cả, người ta buồn lắm đấy”.

Ồ hay, cô buồn thì liên quan gì tới tôi, nhếch mép cười gian”Em buồn đến vậy à, để tôi xem xem em buồn tới mức nào!!!”.

Vừa dứt lời, Sở Thiên Mặc bật dậy cầm gót chân của ả giơ lên, ả giật mình ngã người ra sau, lưng đập mạnh lên bàn, rên một tiếng đầy ma mị.Sở Thiên Mặc trời hai tay cô ta bằng cả vạt đặt trên đỉnh đầu, một tay giữ không cho động, một tay cời váy.

Anh đang chuẩn bị trò hay, cánh cửa đối diện bàn anh mở nhẹ ra, Minh Đan không hề biết trước mình sẽ bắt gặp anh trong tình huống như vậy, hôm nay cô không có lịch, rảnh rỗi kiếm anh, hơ, không ngờ, còn thấy bức tranh xuân full HD, sống động đến mức nào.

Sở Thiên Mặc đứng hình, não bị nhiễu sóng, tay còn cầm cái váy của ả Roxie, miệng há hốc nhìn Minh Đan không biết phải giải thích gì.

Hết chương 46

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 47: Không xứng

Bỏ chạy hay ở lại?.

Minh Đan biết Sở Thiên Mặc là người đàn ông trắng hoa, râu ghẹo những cô gái đẹp, cô cũng chỉ là bạn gái hiện tại tạm thời của anh, cô không biết anh có yêu cô hay không, điều đó không còn quan trọng nữa, sớm hay muộn anh chán sẽ chia tay cô, đi tìm tình nhân mới.

Bây giờ nhìn thấy anh chơi trò chơi tình ái trong phòng làm việc, hành động đó thay anh tuyên bố Sở Thiên Mặc chính thức đá Dương Minh Đan.

Cô nhìn anh nở một nụ cười khó coi, khuôn mặt ướt đầm nước mắt không cam lòng "Sở Thiên Mặc, anh có thể trực tiếp nói với em là anh muốn chia tay em, không cần anh phải giả bộ thương yêu trước mặt em, sau lưng lại chơi đùa với con gái khác. Dương Minh Đan em cũng là một con người, có trái tim, có khao khát tìm hạnh phúc cho riêng mình đồng thời cũng có lòng tự trọng, em chịu đựng anh đủ lắm rồi. Kể từ hôm nay, Dương Minh Đan không can hệ gì tới Sở thiếu lòng dạ sắt đá, coi phụ nữ như rác, thích chà đạp, sỉ nhục phụ nữ. Anh không xứng có được tình yêu chân thành!!".

Cô như hét to lên đầy căm phẫn, ánh mắt giết người nhìn Sở Thiên Mặc, liếc cô à Roxie làm à nổi cả da gà, xoay gót bỏ đi đầy kiêu hãnh.

Sở Thiên Mặc chạy đuổi theo Minh Đan, tới cửa thang máy cô định bước vào, tay bị anh nắm lại "Lina, à không, Minh Đan, không phải như vậy, nghe anh giải.".

Bốp!!

Lời chưa kịp tuôn hết, cô đã tát anh, khuôn mặt xinh đẹp đầm lệ, bị phần quất "Sở thiếu, anh mà cũng hạ mình đi giải thích với tôi hay sao, vậy con nằm trong kia anh nở bỏ rơi con à đó à???? Vậy để tôi quay lại chăm sóc con đó dùm cho anh, bảo đảm làm anh hài lòng!!".

Phụ nữ một khi đã nổi giận thì không thể giải thích liền được, họ sẽ coi đó là một lời ngụy biện thêm cho hành vi của đàn ông thôi, mặc kệ đúng hay sai.

Đang yên đang lành, tôi còn định cùng cô đi ăn gà, anh chỉ định dạy dỗ Roxie một chút thì lại bị cô hiểu lầm, tiêu đời.

Sở Thiên Mặc thấy Minh Đan muốn quay lại phòng định làm gì Roxie, thâm tâm anh nhắc nhở không nên cho cô vào, chắc chắn sẽ có án mạng, gắt gao ôm chặt giữ cô lại, mở miệng "Minh Đan, đừng như vậy, em muốn làm gì cô ta??".

Minh Đan đột nhiên có sức mạnh, hất thẳng anh ra, làm anh không kịp trở tay, lao vào phòng, thấy cô à Roxie còn ngồi trên bàn không biết chuyện gì, cô khinh bỉ tiến tới nắm đầu tóc à ta, bắt à đối diện với cô.

Hết chương 47

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Nhẫn nhẫn không nổi nữa

"Cô...thả ra....thả ra mau!!!" Bị nắm tóc đột ngột, Roxie hét lên, cảm giác tóc mình như muốn bứt ra khỏi da đầu.

"Tôi nói cho cô biết, thứ đồ cũ như cô còn dám vác mặt tới đây nói lại tình xưa à, cô nên rút lui đi, Sở thiếu đã quăng cô ra đằng sau lưng rồi không có chuyện nhặt lên lại, tôi và cô chỉ là rác rưởi trong mắt anh ta thôi, cô nghĩ cô là ai??". Minh Đan châm biếm cười nhạt với Roxie.

"Cái...cái gì????!!!!!!". Roxie không ngờ người con gái trước mặt, đáng vẻ lẫn khuôn mặt đều xinh đẹp thế mà nói năng độc địa, ngoáy vào chỗ hiểm để bình luận về người khác.

"Minh Đan!!!!!!". Sở Thiên Mặc tức giận, sao cô có thể nói anh vậy, còn nói cô là rác rưởi, anh muốn giải thích mà không chịu nghe, giờ nhìn Minh Đan giống bà trùm xã hội đen, nếu có dao hay súng kề bên chắc đã bị cô giết chết lâu rồi.

Minh Đan quay qua nhìn Sở Thiên Mặc "Sao?? Xúc phạm con đàn bà của anh một chút, muốn nhắc nhở cô ta vài câu cũng không được????".

Sở Thiên Mặc tình trường bao nhiêu cũng không thể lựa được câu nào làm cô nguôi giận, càng ngày lửa giận càng lên cao, đập kiểu gì cũng còn. "Anh không hề chà đạp, phản bội lên tình cảm của hai chúng ta, Minh Đan, thả cô ta ra, chúng ta nói chuyện phải trái với nhau!".

"Phải trái??Ho, anh còn định nói chuyện đàng hoàng với tôi?? Tôi yêu anh, tôi cũng biết thói hư của anh không thể bỏ xuống được, tôi chấp nhận anh trêu người phụ nữ khác vài câu, miễn là anh không lên giường với những người đó, chịu đựng nhẫn nhịn mỉm cười, Dương Minh Đan này mệt mỏi rồi. Chia tay nhau, anh muốn trêu, ôm hôn, chơi với con nào thì mặc xác anh!!!!".

Minh Đan khóc không có giọt nào, thả tóc cô à kia ra, phui phui tay, bước ra khỏi phòng.

Roxie không dám ở lại đây, mặc đồ lại chạy trốn chết, chỉ còn Sở Thiên Mặc một mình đứng chôn chân. ...

-----Chuyển cảnh-----

Buổi trưa, cả hội bà tám kèm một ông tám đi nguyên đám queo qua bên phải tập đoàn Lâm Thịnh thưởng thức bánh ngọt.

Lâm Việt đứng bên cửa sổ trên lầu nhìn xuống Lăng Huyền đang trò chuyện, cười vui vẻ với các đồng nghiệp, trong lòng bức bối khó chịu, kéo rèm lại, không quản vờ nữa.

-----Chuyển cảnh-----

Từ Diên Vỹ ngồi kế bên Lục Quân ăn trưa, anh nói gì với cô mà cô cứ che miệng cười không ngớt.

Bên này cặp đôi Lục Quân đang trở nên tốt đẹp thì hai cặp Sở Thiên Mặc, Lâm Việt càng ngày càng lạnh nhạt.

Hết chương 48

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Uống rượu

Đến tối, Sở Thiên Mặc nhắn tin cho ba đồng chí kia đi uống rượu.

Quán bar Kim Tuế

Sở Thiên Mặc ngồi lùi thúi một góc nóc hết chai này tới chai khác, Lâm Việt cũng đang khó chịu trong người ngửa cổ ra uống. Cảnh Luân cảm ly rượu nhấp từ từ, một người thì bị bỏ đá, một người giận dữ với vợ, còn người cuối cùng mới được vợ tha thứ đã bỏ rơi chồng.

“Tại sao Minh Đan không chịu nghe tôi giải thích?? Hức..... Tại sao??!”. Sở Thiên Mặc đau khổ ôm đầu.

“Đó là vì cậu ngu!!”. Lâm Việt cũng say, nhả mày trả lời.

“Lam nhi trưa giờ không thèm gọi hỏi thăm tôi gì cả”. Mặt Cảnh Luân phỉếm hồng.

Lục Quân mới chờ Từ Diên Vỹ về đã lái xe tới đây, thấy ba thằng bạn mấy ngày trước còn vui vẻ bây giờ lại buồn rầu, tự chúc bản thân say khướt đến không biết trời đất, ngược lại với anh dữ vậy.

“Mấy con người này, lát rồi ai hốt về đây??”. Không lẽ anh vác hết ba thằng ra ngoài, Lục Quân ngồi bó tay, lắc đầu ngán ngẩm.

-----Chuyển cảnh-----

Khách sạn thành phố C

Hiếu Lam sáng nhận hợp đồng, nhận kịch bản phim điện ảnh, cô nhìn sơ qua thì bất ngờ thấy tên Đào Anh cũng có mặt trong dàn diễn viên thứ, là kẻ thù của nữ chính.

Tối bật đèn phòng cho sáng, ngồi xuống ghế dựa đọc kịch bản, mai là bấm máy quay, nếu diễn tốt thì trước hai tuần có thể thành thạo một chút.

Hiếu Lam hớp miếng nước lọc, nhớ ra cô chưa gọi cho anh, lấy điện thoại chạm vào tên CHỒNG YÊU.

“Lam nhi....”. Cảnh Luân không say như hai người kia, còn tỉnh nhận điện thoại được.

“Anh ngủ chưa?? Nghe giọng anh lạ lạ “. Hiếu Lam chờ anh trả lời.

“Ừm, anh đang uống với tụi Thiên Mặc, Lam nhi, anh nhớ em~”.

“Uống ít thôi, còn phải lái xe, đi về cẩn thận, ngủ ngon”. Hiếu Lam không chờ Cảnh Luân nói đã cúp máy trước, cô còn phải đọc kịch bản.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ww.EbookFull.Net**.

Chương 50: Nhất thời yêu lắm

Minh Đan nhân lúc Sở Thiên Mặc không có ở biệt thự, mở cửa vào dọn đồ đạc, những người như anh, cô không chơi nổi.

Những thứ xa xỉ như bông tai, dây chuyền anh tặng lúc cô đi nhận giải thưởng, Minh Đan bỏ hết vào một cái hộp đen, đặt trong góc tủ, ghi vài chữ vào giấy ghi chú dán lên trên, trang sức này anh tặng cho tình nhân của anh đi.

Cái gói hình đuôi gà lúc đi chơi bùng thun, cô tách ra lấy một cái bỏ vào va li, xoay qua xoay lại không còn đồ gì thuộc về mình nữa rồi kéo va li ra.

Nhất thời yêu lắm một người không có trái tim, đánh đổi sự bình yên vốn có trước đây, bây giờ đau đớn không nói nên lời, Sở Thiên Mặc, cô cả đời cũng không quên, quên con người nhẵn tâm này.

-----Chuyển cảnh-----

Lăng Huyền biết cô còn trẻ, tính tình còn nông nổi bốc đồng nhưng cô đã qua lứa tuổi chịu sự sai bảo của người lớn, hồi sáng không chịu nghe lời Lâm Việt vì cô không muốn nhân viên biết hai người là vợ chồng. Anh lại không hiểu, không quan tâm cô, tan làm cũng phóng xe chạy đi đâu một mình.

Công bằng ở đâu?. Không thêm ở nhà chờ Lâm Việt về nữa, Lăng Huyền mang ba lô ra khỏi nhà, anh đã muốn trốn tránh cô như vậy, ở đây chỉ cho chướng mắt anh.

Đang đi bộ trên đường, cô gọi cho chị Minh Đan.

“Chị nghe”., Minh Đan đang lái xe.

“Chị cho em tá túc bên nhà chị mấy ngày được không?”. Lăng Huyền ghé vào cửa hàng tiện lợi mua mì gói.

“Em đang ở đâu?? Chị qua”.

Lăng Huyền cầm ly mì với chai nước ra quầy tính tiền “Em đang ở cửa hàng tiện lợi gần nhà em”.

“Đợi chị một chút”.

Minh Đan chạy xe tới, đi vào cửa hàng thấy Lăng Huyền ngồi ăn mì, ngồi kế bên “Lâm thiếu đâu mà để em ăn mì?? Còn cái ba lô to này nữa??”.

Lăng Huyền hút cộng mì lên nhai, nuốt xuống cổ, kể lại cho Minh Đan nghe một hồi, thở dài “Hôm nay đầu phải thứ 6 ngày 13 mà vẫn xui xẻo hết sức, hai chị em gặp chuyện gì đâu không!”.

Cô ngồi kể cho Lăng Huyền nghe chuyện của mình, cô nàng cười “Đúng là đàn ông ý có quyền có thế, ức hiếp, lừa gạt tình cảm con gái. Sở Thiên Mặc thì lừa gạt chị, Lâm Việt thì ỷ anh ta là sếp là chồng muốn em phải ngoan ngoãn nghe lời. Chỉ có chị Hiểu Lam là sướng thôi. Hừ”.

Minh Đan nảy ra một ý, rủ Lăng Huyền “Chúng ta xin nghỉ phép đi thành phố C du lịch đi!!”.

“Đi bây giờ ạ???” Lăng Huyền ngó người hỏi.

-----Chuyển cảnh-----

Biệt thự Sở thiếu

Cảnh Luân phụ trách đưa Sở Thiên Mặc, thấy trong biệt thự tối om, lạnh lẽo không một tiếng động, anh dìu Sở Thiên Mặc tới cửa, lục túi quần thằng chả lấy chìa khóa nhà, mở ra, tưởng cô bạn gái Minh Đan sẽ chờ Mặc của cô ấy về nhưng căn phòng khách không có ai.

Sở Thiên Mặc nhíu mày hỏi “Đây là chỗ nào, đâu phải nhà tôi!! Lộn nhà rồi Luân!!”

Anh lấy danh dự ra thế là anh chờ cậu ta về đúng nơi quy định “Cậu say rồi Thiên Mặc, đây là nhà cậu”.

“Nhà tôi lúc nào cũng sáng đèn, bạn gái tôi luôn chờ tôi về nhưng ở đây làm gì có cô ấy!!”.

Mệt, không chấp cậu ta, dìu cậu ta lên phòng, quãng thật “nhẹ nhàng” xuống giường.

-----Chuyển cảnh-----

Biệt thự Lâm gia

Lâm Việt không chịu Lục Quân chờ về đêm, một mình lái xe như điên về nhà.

Anh loạng choạng bước tới bậc thang lên nhà, tay thò vào túi quần lấy xâu chìa khóa, căng mắt ra loay hoay một hồi vẫn không mở được, anh lại lấy chìa tiếp theo, cửa vẫn y nguyên, sau mấy lần chọn đúng chìa, cách một tiếng.

“Huyền, Huyền, anh về rồi!!!”. Lâm Việt cố lết thân mình tới cầu thang, đáp lại anh chỉ có tiếng gió thổi, chau mày lên phòng, tưởng vợ ngủ, đi từng bước tới giường, nằm xuống, không hề biết Lăng Huyền đã đi với Minh Đan.

Hết chương 50

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Đầu óc rối tung

Sáng hôm sau.

Lâm Việt nằm nghiêng, giờ tay ra trước, đập đập xuống giường kiểm Lăng Huyền, đột ngột mở mắt ngồi dậy, vợ mình đâu??.

Anh chạy xuống lầu tìm, trong không khách không có, nhà bếp, đằng sau nhà cũng không. Lại chạy lên lại, lấy điện thoại gọi hỏi trợ lý thư ký, cô ta nói Lăng Huyền chưa đi làm.

Chết tiệt!

Lâm Việt chửi một tiếng, mở tủ quần áo ra, chỉ thấy đầm thường, đồ đi làm của cô, còn mấy cái váy kitty đủ màu không thấy treo. Xong đời, gọi cho Lăng Huyền chỉ nghe tiếng tạm thời không liên lạc được, vui lòng gọi lại sau.

Anh không biết phải đi đâu kiểm cô, đầu óc rối tung.

-----Chuyển cảnh-----

Phim trường

Chuyên gia trang điểm đang kẻ viền môi cho Hiểu Lam, sáng hôm nay cô sẽ đóng cảnh chia tay người yêu, cô đóng nữ chính tên Chung Bách Á, một cô gái mạnh mẽ, muốn ra nước ngoài tạo dựng sự nghiệp nên đã dứt khoát nói lời chia tay với nam chính Đinh Duy do nam diễn viên Đô Doanh thủ vai.

Tất cả mọi người trong đoàn đã chuẩn bị sẵn sàng, đạo diễn nhìn vào màn hình tivi nhỏ trước mặt ”Action!!!”.

“Đinh Duy, chúng ta chia tay đi, với sự nghiệp của tôi, anh không có giá trị lợi dụng nào cả”. Bách Á không hề chớp mắt nhìn Đinh Duy.

“Lúc trước ai đã nắm tay anh thề rằng dù có chuyện gì cũng sẽ ở bên nhau, vượt qua khó khăn. Bách Á, em nhẫn tâm vứt bỏ tình cảm của chúng ta dễ dàng vậy sao?!!!!”. Đinh Duy như muốn trút hết cơn giận của mình vào Chung Bách Á, ánh mắt như muốn giết người con gái vô tâm trước mặt.

“Cut!!! Tốt, mới khai máy đã diễn nhập tâm như vậy, cố gắng giữ đến cuối nhé Hiểu Lam, Đô Doanh”. Đạo diễn hài lòng, khen hai diễn viên lão luyện.

Nam diễn viên Đô Doanh khen ”Hiểu Lam, em diễn nhập tâm lắm, ánh mắt rất quyết đoán”.

Hiểu Lam cười ”Anh cũng không kém đâu, nãy anh đọc lời thoại, giọng nói cực kỳ bi phẫn. Tô Hiểu Lam em bắt đầu từ ngày hôm nay xin anh chiều cố thêm, chỉ dạy em nhiều hơn”.

Đô Doanh nghe cô khách sáo như vậy, phá lên cười ”Chưa chắc ai chiều cố ai, nhiều khi ngược lại em chiều cố anh thì có. Haha”.

Cảnh quay hôm nay không có cảnh của nữ phụ Hoài Kiều do Đào Anh đóng, cô cũng đỡ mất thời gian nghe cô ta tự kỷ.

Nghỉ hai phút lại quay tiếp cảnh Chung Bách Á lên máy bay, Đinh Duy không tới kịp, bỏ lỡ cơ hội, hai năm sau anh cố gắng leo lên chức chủ tịch công ty chuyên về máy tính, trong lòng vẫn không ngừng nhớ Chung Bách Á.

Kết thúc một ngày, Đô Doanh rủ cô đi uống nước nhưng cô từ chối, người của Cảnh Luân đang ở đây, không thể cho họ thấy cô đi với người đàn ông khác. Đô Doanh làm bộ tiếc nuối, hẹn cô khi kết thúc cảnh quay cuối cùng phải đi uống nước với anh một lần, anh nói anh cũng rất hâm mộ cô, Hiểu Lam gật đầu đồng ý hứa danh dự.

Hết chương 51

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 52: Lên đường

Tua lại buổi sáng

Lâm Việt không đi làm, gấp rút đi tìm Lăng Huyền, gọi cho Sở Thiên Mặc hỏi số Minh Đan. Nghe giọng thẳng thắn sảo nảo bên đầu dây bên kia, cũng nói với anh là không biết Minh Đan đang ở đâu.

Hai người đàn ông kiêu ngạo tỉnh dậy phát hiện người mình yêu không nằm trong ngực mình, muốn mở miệng nói lời xin lỗi cũng đã quá muộn bởi vì hai cô nàng đã lên đường hội tụ nhóm với Hiểu Lam ở thành phố C rồi.

Huyền, em đang ở đâu.

-----Chuyển cảnh-----

Trên đường cao tốc

Tuy quyết định chia tay với Sở Thiên Mặc, bên ngoài Minh Đan cười nói vui vẻ với Lăng Huyền trong xe nhưng trái tim vẫn đau âm ỉ, cô không cam lòng.

“Chị Minh Đan, trước hết chúng ta kiểm đặc sản thành phố này chén đi, chị Hiểu Lam chắc đang diễn, tối rồi chúng ta gọi chị ấy đi chơi! Chị Minh Đan, có nghe em nói gì không thế??”.

“Hà, chị đang nghe đây, đi kiểm đặc sản ăn phải không??”. Minh Đan hoàn hồn, đẹp, không nghĩ gì nữa, để đầu óc thoải mái đi chơi với Lăng Huyền.

“Tối hôm qua em cố ý để điện thoại bật chuông, chờ Việt gọi, em chờ cả buổi tối, anh ấy còn không thèm nhắn tin cho em ảnh đi đâu. Tức, khóa luôn, sáng có thức dậy cũng đừng hòng kiểm được em!” Lăng Huyền khoanh hai tay trước ngực, tức anh ách.

“Haha, mới đầu gặp em, chị còn tưởng em hiền thực vàng lòi lăm, hóa ra cũng hổ báo không kém ai”. Minh Đan nói thật, bề ngoài Lăng Huyền đủ cho người khác chuẩn đoán giống như thiếu nữ 18+ chưa biết mùi đời ý.

“Hiền thực dễ bị người xấu, bụng dạ hẹp hòi bất nạt lăm, dữ dữ chút coi vậy mà ngon cơm hơn, chả ai dám đụng. Há há”.

Hai chị em ngồi trong xe cười nói rôm rả ngược lại với hai người đàn ông người như cọng bún thiêu.

Hết chương 52

Chương sau bắt đầu cho phỏng vấn các bé trai bé gái, mọi người đón xem nhé, không đợi lâu lâu.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tỏa sáng trong truyện chữ(Tập 1)

Chương trình Tỏa sáng trong truyện chữ

Góc tâm sự ngàn đời có một

“Anh hãy cho tôi đặt vài câu hỏi được không, mọi đọc giả chắc chắn đều muốn biết lý do anh viết câu chuyện này. Chúng ta bắt đầu nhé??”. MC cầm mic sang cho Cảnh Luân.

“Cô cứ việc hỏi, tôi sẽ trả lời hết cho mọi người “.Cảnh Luân dựa vào ghế, cười hồn nhiên.

“Câu hỏi 1: Nguyên nhân gì mà dẫn anh tới viết truyện chữ??”.

“Mỗi ngày, lúc tắt máy tính xong nằm xuống ngủ, tôi lại thích tưởng tượng diễn biến câu chuyện các nhân vật trong đầu tôi, lên mạng thấy mọi người up tác phẩm của mình lên, tôi thấy cũng vui, up thử hai ba chương. Haha”. Cảnh Luân che miệng cười.

“Câu hỏi 2: Tại sao lại đan xen nhiều cặp lại chung với nhau mà không tách riêng ra nhiều phần?”.

“Tôi muốn các cặp lần lượt thay phiên nhau tạo cho người đọc cảm nhận nhiều cung bậc cảm xúc, không bị “ngấy” như chỉ lo chăm chút cho hai nhân

vật chính”.

MC gật đầu hỏi tiếp

“Câu hỏi 3:Nhân vật nam chính tại sao lại là anh??”.

“Vì tôi muốn hòa mình vào, đặt mình trong đó để miêu tả cảm xúc, đối đáp dễ dàng hơn với các nhân vật, chẳng hạn như khi Hiểu Lam giận dữ, mình sẽ làm gì??”.

“Câu hỏi 4:Trong những chương truyện của anh, những đứa con trai của anh đều sẵn sàng quỳ dưới chân người phụ nữ, không dám lớn tiếng,tại sao không ngược lại??”.

“Thời đại bây giờ phải đặt người phụ nữ lên đầu, họ luôn là người chịu thiệt nhất, với lại tôi cũng thích vậy, cảm giác mấy bé gái của mình được tôn trọng.Há há”.

MC nữ tán thành, hỏi câu cuối cùng.

“Câu hỏi 5:Đây là câu hỏi cuối cùng trong chương trình ngày hôm nay, anh có thể cho mọi người biết, chắc chắn anh sẽ không bỏ cuộc giữa chừng, cố gắng hoàn thành hết câu chuyện không??”.

“Tất nhiên, đây là tác phẩm truyện dài của tôi đầu tiên tôi up lên cho mọi người xem, đã làm thì phải quyết tâm đến cùng, càng ngày càng phải cải thiện lối hành văn chau chuốt,nội dung luôn luôn hấp dẫn họ, đặc biệt là tránh hấp tấp, mất nhắm mắt mở gõ chữ cho xong rồi không thêm dò lại, ví dụ như mấy chương đầu, tôi đã dò rồi sửa lại rồi.Mong mọi người ủng hộ”.Cảnh Luân đứng dậy, cúi đầu chào mọi người.

“Chương trình Tỏa sáng trong truyện chữ đến đây là hết, hẹn gặp lại các bạn vào các tập tiếp theo, chúng tôi sẽ tiếp tục phỏng vấn các nhân vật trong chuyện.Mọi người nhớ đón xem nhé”.MC chào tạm biệt.

Hết tập 1

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Gìn giữ

Đặc sản ở thành phố C là bánh hạnh nhân xuất xứ từ Đức, được làm từ đường và hạnh nhân.Món ăn này sẽ khiến thực khách mê mẩn bởi hương vị của nó,có nhiều chủng loại,nguyên liệu phong phú chẳng hạn như ở thành phố này chuyên về bánh hạnh nhân hoa quả.

Còn một đặc sản nữa cũng không thua kém món nào, đó là món cua sốt, nhúng cua vào hỗn hợp nước sốt làm từ bơ và tỏi, tạo nên món ăn đậm vị béo ngậy của bơ và hương thơm nồng của tỏi.

Lăng Huyền đang ngồi trên xe nhìn vào màn hình coi địa chỉ quán nổi tiếng, trước hết cứ đi ăn đi chơi khoan hãy về khách sạn sớm.

“Chị Minh Đan, chừng nào mới tới??”.Lăng Huyền phát con thèm, muốn nhanh chóng tới nơi thường thức.

“Bây giờ số nữa là tới thành phố, làm gì mà gấp gấp thế, đi ăn trộm hả Huyền??”.Minh Đan không tin được cô nàng lúc nào cũng có tâm hồn ăn uống,lại còn tranh thủ tìm địa chỉ, không sợ mập sao.

“Em ngồi ê cả mông,biết vậy chúng ta đi tàu điện ngầm cho lẹ, vừa ngắm cảnh vừa chơi đùa thoải mái”.

“Đi tàu điện ngầm tới đó rồi hai đứa đi bộ hả??”.Minh Đan chỉ thích ngồi xe của mình thôi.

Lăng Huyền ngộ ra được chân lý, gật đầu có vẻ đã hiểu rồi tiếp tục nhìn về phía trước.

-----Chuyển cảnh-----

Tập đoàn JC

“Thiên Mặc, cậu tỉnh ngủ chưa?? Hay tôi kết thúc sớm cho cậu về nghỉ ngơi??”.

Cảnh Luân ngồi đối diện với Sở Thiên Mặc hôn vĩa trên mây, dáng vẻ như bị hút sinh lực, ngồi mà như nằm dật dờ trên ghế.

“Về cái căn nhà chỉ có một mình tôi thì về làm gì??”.Sở Thiên Mặc lúc sáng nhìn thấy cái gối hình đuôi gà lẻ loi một mình thì đã biết Minh Đan dọn đồ trốn anh rồi,chả dám mở cửa tủ bởi vì sẽ không còn thấy những bộ đồ cô hay mặc nữa, mùi hương của cô còn thoang thoảng trong tủ, anh không muốn mở

ra, tham lam gìn giữ hương thơm ấy mãi.

“Việt này giờ vẫn chưa tới đây”. Cảnh Luân nhìn đồng hồ treo tường, thắc mắc.

“Đội làm gì, mới sáng sớm đã gọi tôi hỏi số Minh Đan để gọi hỏi vợ cậu ta ở đâu, tôi còn không biết người yêu tôi đâu còn gặp thẳng chả, đã đang rầu tình thú tìm gan đây!!”. Sở Thiên Mặc buồn bực.

“Cậu làm gì đặc tội với bạn gái cậu???”.

Sở Thiên Mặc khốn khổ quá, không biết tâm sự với ai đành kể lại cho Cảnh Luân nghe. Cảnh Luân lắc đầu không đồng ý với hành động của anh.

“Cậu làm sai rồi, biết là cậu muốn dạy dỗ bạn gái cũ nhưng không có nghĩa đề cô ta ra giữa bàn giờ trò đòi bại, gặp tôi tôi chỉ muốn cắt “cái ấy” của cậu cho đỡ tức, tát cậu là còn nhẹ đây”. Cảnh Luân giải thích cho thẳng bạn hiểu.

“Bây giờ tôi còn không biết Minh Đan đang trốn tôi ở đâu!!!!”. Sở Thiên Mặc ụp hai tay che mặt muốn khóc.

Dù biết hối hận đã muộn nhưng vẫn muốn chuộc lại lỗi lầm, muốn nhận được sự tha thứ. Nếu ta yêu họ, họ cũng yêu ta thì chắc chắn họ sẽ suy nghĩ lại, có thể ta sẽ được tha thứ nếu có lòng quyết tâm thay đổi.

Hết chương 54

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Vì vợ mà rơi lệ

Biệt thự Lâm gia

Lâm Việt anh xong rồi, hết gọi đến tìm, hết nhắn đến kiểm, Lăng Huyền trừ đồng nghiệp, Minh Đan, Hiểu Lam ra hầu như không còn ai thân với cô. Gọi Minh Đan không được, đồng nghiệp trong hội bà tám ở công ty lại càng không biết vợ anh đi đâu.

Khoan đã, còn Hiểu Lam.

Lâm Việt gọi Cảnh Luân hỏi dùm Hiểu Lam có biết Lăng Huyền đi đâu không. Cảnh Luân tắt cuộc gọi với anh, gọi hỏi Hiểu Lam. Ba phút sau, Cảnh Luân gọi lại nói Lăng Huyền không có kiểm cô.

Hiểu Lam không hề biết hai chị em kia đang trên đường tới thành phố C.

Lâm Việt dựa vào tường từ từ tuột, ngồi bịch xuống, khuôn mặt thống khổ, cắn môi dưới, khóe mắt của người đàn ông kiêu ngạo vì vợ mà rơi lệ.

-----Chuyển cảnh-----

Thành phố C

Là một trong những thành phố xanh của cả nước, những dãy núi bao bọc cả thành phố, phong cảnh hữu tình, không khí trong lành, người dân thân thiện.

Hai người Minh Đan đã tới thành phố C xinh đẹp, bắt đầu tới địa chỉ bán bánh hạnh nhân trừ danh thương thức, trước đó đã ăn cháo bánh quẩy rồi nên bây giờ đi ăn bánh ngọt.

Quán Hoài Niệm

Minh Đan kêu Lăng Huyền vào trước còn cô kiểm chỗ đậu xe, mới sáng quán đã đông nghẹt, hên hai người ngồi bàn kia mới đứng dậy đi về, Lăng Huyền đã lon ton tới giành chỗ, chủ quán cười mở chìa menu quán ra, cô kêu hai phần bánh hạnh nhân hoa quả đặc biệt, chủ quán thu menu lại rồi cười gật đầu nói cô chờ một chút.

Hai người ăn một hồi thì quyết định đi thuê phòng khách sạn nghỉ dưỡng sức, cơ thể ngồi trên xe chạy liên tục, xương cốt muốn rụng rời, tôi còn gọi cho Hiểu Lam đi ăn cua.

Kết thúc tua thời gian.

Hết chương 55

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Vò đầu bứt tai

Buổi tối ở khách sạn nơi Hiểu Lam ở.

Cô vừa mới từ trường quay về , cả người nhếch nhác , lấy đồ trong va li cái váy hai dây xanh lam hình hoa cầm tú cầu vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Đang tắm thì điện thoại đổ chuông trên giường ,Hiệu Lam tức tốc quần khăn tắm, vịn vòi sen , chạy ra nhận , tưởng cuộc gọi tới của Cảnh Luân nhưng là của Lăng Huyền, sao em ấy lại gọi cho mình.

“Chị Hiệu Lam ú ù u, tụi em nhớ chị quá ~~~”.Lăng Huyền đang đợi Minh Đan tắm.

“Haha, nhớ đến mức nào??”.Hiệu Lam chọc.

“Nhớ đến mức tụi em tới thành phố C luôn rồi.Hí hí!!”.Lăng Huyền chơi một vỏ làm Hiệu Lam chưa tiếp nhận được thông tin.

“Em. .em nói gì cơ??.Nói lại lần nữa!”.Phải hỏi lại cho chắc, ý là chưa tin Lăng Huyền nói .

“Chị Minh Đan tắm xong rồi , ba chị em mình đi ăn cua sốt bơ đi chị Hiệu Lam!”.Lăng Huyền hí hửng.

“Hai người tới đây thiệt sao ?? Hiện giờ đang ở đâu??.”Thôi vỏ này thật sự thiệt, chắc có vụ gì đó nên mới tới đây .

“Tụi em đang ở khách sạn XX,chỗ chị ở ở đâu, chị Minh Đan với em qua hót”.Lăng Huyền nhìn Minh Đan mặc áo khoác.

“Có biết đường không mà đòi qua hót ??”.Chuyện này phải hỏi trước, lỡ đâu đi lạc lúc đó còn mệt nữa, khỏi nghĩ tới ăn con cua sốt gì đó luôn.

“Ai da , con người phát minh ra điện thoại thông minh để làm gì , để phục vụ cho những lúc mình đi chơi mà không cần hỏi đường đó chị Hiệu Lam à chị khinh bỉ hai người tụi em quá”.Lăng Huyền từ tốn giải thích cho bà chị chỉ dùng điện thoại để gọi điện, nhắn tin.

“Được rồi, Hiệu Lam, nhấn địa chỉ qua đi , tụi chị tới”.Minh Đan nãy giờ nghe cuộc nói chuyện của hai người này càng ngày càng lạc què , giựt lấy nói lẹ cho xong.

-----Chuyển cảnh-----

Hiệu Lam mặc áo khoác jean bên ngoài đứng ngoài khách sạn đợi hai cô nàng.

Chiếc xe màu đỏ chạy tới trước mặt Hiệu Lam,Lăng Huyền chui đầu ra cửa sổ , cười”Chị Hiệu Lam, lên đường ăn cua nào.Hihi”.

Hiệu Lam lắc đầu cười lại , không tin được hai cô nàng lặn lội tới đây chơi thiệt.Mở cửa xe sau , ngồi vào đóng cửa lại,hỏi hai người trước mặt”Sao húng lên theo em tới thành phố C chơi thế??”.

“Lát rồi tâm sự mòng đêm khuya cho em nghe”.Minh Đan cười nhẹ rồi đạp chân ga cho xe chạy.

Quán Hai Cua

“Hai người đó đối xử với hai người như vậy thiệt không??”.Hiệu Lam cầm cái cang cua, bất ngờ hai câu chuyện của Minh Đan , Lăng Huyền.

“Chính mắt chị nhìn thấy , sống động vô cùng , trên tay Sở Thiên Mặc còn cầm váy của con ả điểm đó!!”.Minh Đan tức tối , quệt miếng thịt cua xuống sốt , bỏ miệng ăn.

“Chị không nghe anh ta giải thích sao??”.Hiệu Lam quan tâm hỏi,mình chưa đi bao lâu , hai cô nàng đã xảy ra chuyện .

“Lúc đó tức giận như vậy , còn rảnh lắng tai lên nghe thẳng chả giải thích à??!”.Minh Đan lại lấy cái cang khác , lấy đồ kẹp cho vớ vờ bên ngoài.

“Đúng đó chị Hiệu Lam, em mà giận lên là không thèm nghe đâu , phụ nữ ai cũng vậy mà!!”.Lăng Huyền mới nuốt thịt cua xuống.

“Ừ ha , cũng đúng, lúc em giận anh Luân cũng không thèm nghe. Vậy hai người tính sao??Một người thì quyết tâm chia tay ,một người thì ly thân , chạy tới đây trốn hết hả??”.Hiệu Lam nhớ lại lúc sáng Cảnh Luân hỏi Lăng Huyền có kiểm cô không , cô lúc đó làm gì biết cô nàng này tới đây nên đã nói không, Cảnh Luân còn nói Lâm Việt vò đầu bứt tai tìm vợ suốt buổi.

Hết chương 56

Chương 57: Cảm xúc lẫn lộn

“Chùng nào chị Hiểu Lam quay xong thì ba chúng ta về.Hihi”.Lăng Huyền kêu phục vụ đem ra thêm một đĩa cua.

“Già sử em ở đây luôn là cả hai người cũng ở đây hả??”.Hai cô nàng này chắc tức lắm đây.

“Còn hả gì, Huyền nói đúng ý chị đó”.Minh Đan uống hóp bia tươi.

“Hồi sáng anh Luân gọi hỏi em có biết Huyền đi đâu không, Lâm Việt tìm con bé cả buổi”.

“Việt tìm em??”.Lăng Huyền ngạc nhiên, đang cầm đĩa cua mém rút xuống đất, may Minh Đan chụp kịp, mắng con bé hấp tấp này một câu.

“Kêu cho đã rồi muốn quảng đâu quảng hả Huyền, em không ăn nhưng chị ăn.Phí của thiên nhiên”.

“Hihi, xin lỗi, xin lỗi, em lỡ bị trượt tay, em ăn nữa mà ~”.Lăng Huyền cười tươi nhìn Minh Đan.

“Chỉ có Cảnh thiếu là thật lòng yêu thương Hiểu Lam thôi, chả bù với mấy thằng cha kia, một góc cũng không bằng Cảnh thiếu”.Minh Đan cảm chén rắc tòi thêm

Cảnh Luân thật sự như vậy,anh ấy đã yêu thì sẽ yêu bằng cả trái tim, bằng cả mạng sống, toàn tâm toàn ý vì người con gái anh yêu.Khi cô nhận danh hiệu Ảnh hậu xong, anh sẽ biết được bộ mặt thật của cô, anh có còn yêu cô không?.

“Hai người hay chuyển tới khách sạn em đang ở ở đi, đỡ khỏi chạy xe xa xôi mà lại không biết đường ở đây”.Hiểu Lam cô đành đánh trống lảng sang chuyện khác.

“Sao lúc này lại không nghĩ ra nhỉ? Lát nữa về khách sạn trả phòng, lấy đồ qua khách sạn chị Hiểu Lam, ở chung phòng với chị Hiểu Lam liền, ba người con gái ở chung vui hơn”.Lăng Huyền trình bày ý kiến.

“Quyết định như vậy, ăn lẹ rồi đi ăn cái khác rồi về trả phòng”.Minh Đan hạ lệnh diệt gọn đồng cua mới mang lên.

-----Chuyển cảnh-----

Phòng của Hiểu Lam chỉ có một giường nên đã kêu tiếp tân chuyển phòng, từ một giường sang ba giường.

Minh Đan với Lăng Huyền xếp đồ vào tủ, đánh răng rửa mặt xong ngồi tám mấy câu, một quá ai nấy về giường mình ngủ.

Hiểu Lam chưa ngủ, đứng bên cửa sổ nhìn thành phố bên ngoài, cảm xúc lẫn lộn.

-----Chuyển cảnh-----

“Quân, ngày mai em đi tới thành phố C, anh đi với em nhé”.Từ Diên Vỹ rủ Lục Quân đang đầu dây bên kia.

“Anh đi, anh đi!!”.Lục Quân hớn hờ đồng ý liền, bạn gái đã mở miệng rủ anh cùng đi, có bị khờ mới từ chối.

“Sáng 7h qua đón em nhé.Tạm biệt, chúc anh ngủ ngon”.Từ Diên Vỹ vui vẻ, hôn gió truyền sang bên Lục Quân,cúp máy.

Lục Quân đi thu dọn đồ vào trong túi nhỏ, chuẩn bị đầy đủ rồi lên giường đặt báo thức, hồi hộp chờ đợi ngày mai.

Hết chương 57

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 58: Đơ như khúc gỗ

Sở Thiên Mặc từ lúc rời khỏi chỗ Cảnh Luân không biết lái xe đi đâu

Lâm Việt cả ngày nhốt mình trong nhà, khỏe mắt còn uon ướt, tay ôm vỏ chai rượu rỗng, vẫn dựa tường ngủ suốt đêm.

-----Chuyển cảnh-----

Sáng hôm sau

Hiệu Lam dậy vệ sinh cá nhân, chải lại tóc, thay áo thun quần jean, lấy giấy ghi chú ghi vào mấy chữ rồi dán trên cửa, cầm túi xách đi tới trường quay.

Hôm nay nữ phụ Hoài Kiều do Đào Anh đóng có cảnh quay, vào chỗ trang điểm đã thấy bàn mặt cô ta đang ngược lên cho thợ đánh phấn, Hiệu Lam không thêm liếc, đi ngang qua cô ta, ngồi xuống chỗ mình.

“Hơ, Tô Hiệu Lam, cô ý đạo diễn hôm qua khen cô thì cô có quyền tới trễ phải không, con người gì mà chả có phép tắc gì cả!”. Đào Anh xoay mặt qua xia xói Hiệu Lam.

Đã sáng sớm, không khí đang trong lành, tâm trạng đang tốt, nghe cô ta xia xói mình vậy chỉ muốn tát cho một bạt. Cây muốn lặng mà gió không muốn ngừng, đáp trả cô ta “Đó là do tài diễn xuất trời phú của tôi, tôi chỉ mới quay cảnh chia tay ngắn gọn vậy thôi mà đã được đạo diễn khen rồi, để tôi xem xem, lát nữa tới cảnh của cô, cô sẽ diễn như thế nào!!”.

“Tất nhiên là tôi sẽ diễn tốt hơn cô, chờ đó!!”. Đào Anh không cãi lại được, xoay mặt lại cho thợ tiếp tục bôi kem.

Dàn diễn viên đã tập trung đông đủ, trang điểm xong xuôi, cảnh mà Đào Anh diễn là lúc nữ chính Chung Bách Á ra nước ngoài, Hoài Kiều không ngừng quần lấy Đình Duy, anh ta chẳng thể làm gì được, trong tim anh chỉ có Chung Bách Á, khi nữ chính quay trở lại, Đình Duy muốn theo đuổi nữ chính, nữ phụ tìm đủ mọi cách ly gián hai người, hết cảnh hôm nay.

Đạo diễn la một tiếng “Action!!”.

“Duy, em có gì không bằng Chung Bách Á, anh nói đi!”. Hoài Kiều quát Đình Duy nhưng anh ta vẫn nhón nhơ ngồi coi hồ sơ.

“Cut!!!. Đào Anh, ánh mắt không được, nhìn cô như đứa con nít bị giựt kẹo vậy, quay lại!!”.

Đào Anh nghe xong, xấu hổ cười trừ, xin lỗi đạo diễn.

Cái miệng thì gọi là diễn xuất vẫn y như năm nào, Hiệu Lam đứng chỗ đạo diễn nhìn, cười khinh bỉ, tự hỏi lát có nên chọc quê cô ta không. À mà cô ta quay xong là đến lượt cô.

“Lần này ánh mắt phải bị phấn lên, Đào Anh. Chuẩn bị. Action!!”.

“Duy, em có gì không bằng...”. Hoài Kiều chưa dứt câu.

“Cut!!, giọng nói nghe chả cảm xúc gì, quay lại!!!”.

Nếu cứ tiếp tục quay tới quay lui như vậy chắc tới tối khuya mới kết thúc quá. Hiệu Lam rửa cô ả, cô dám để đạo diễn bắt diễn lại nữa đi, tôi trừ con cô để ra không có lỗ đít. À không, bấy quá, nhiễm thói nghĩ gì chửi nấy của chị Minh Đan rồi.

Đô Doanh cũng mắc mết với cô diễn viên Đào Anh, có một câu nói thôi mà diễn cũng chả xong, mới có hai lần mà anh đã thấy ê mông rồi.

“Đạo diễn, tôi hứa lần này sẽ không như hai lần trước đâu!”. Đào Anh cố gắng giải thích, nãy còn hùng hổ xia xói Tô Hiệu Lam, giờ quê nguyên cục.

“Được rồi, cố gắng trong lần này thôi. Chuẩn bị!!! Action!!!!”.

“Duy, em có gì không bằng Chung Bách Á, anh nói đi!”. Hoài Kiều quát.

“Cut!!, lần này tạm được, cho qua vậy, về tập lại cơ mặt một chút nhé Đào Anh”.

Phù, hèn cô ta lần thứ ba đã qua cửa, thôi Hiệu Lam cô rút lại lời trừ chưa tuân kia lại. Đô Doanh đứng dậy, xoa mông một cái, ôi trời, đây mà là nữ diễn viên chính bộ Nước Mắt Thiếu Nữ hồi hai năm trước đây sao, mặt cô Đào Anh này đơ như khúc gỗ vậy sao làm nữ chính hay vậy, anh hơi tò mò đó nha.

Hết chương 58

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 59: Miệng lưỡi càng ngày càng dẻo

Tới cảnh của Hiểu Lam và Đô Doanh, hai người chỉ diễn đúng một lần là xong, nhanh gọn lẹ, không làm mất hứng của đạo diễn. Kế tiếp là cảnh Đào Anh quát Hiểu Lam.

“Action!!!”

“Chung Bách Á, cô đã đi rồi tại còn trở lại đây??” Lâm Đình Duy tiếp tục mê luyện cô, cô có âm mưu gì?!!”. Hoài Kiều đứng đối diện với Chung Bách Á.

“Đơn giản là tôi muốn cho cô thân bại danh liệt. Cả đời cũng không thể ngóc đầu lên nhìn đời. Dù cô có nghĩ đủ trăm phương nghìn kế, cô cũng không có cửa thắng được tôi!!!”. Chung Bách Á ánh mắt khinh bỉ, thách thức nhìn cô à Hoài Kiều.

Đóng chung cảnh với Đào Anh, Hiểu Lam diễn như thật, lời thoại cứ như cô đang chửi thiệt với à ta vậy.

“Cut!!!. Hiểu Lam diễn tốt lắm! Tiếp tục phát huy!!!”. Đạo diễn lại khen Hiểu Lam cô mà không hề nói gì với Đào Anh, chắc ông hờn vụ lúc này.

Tất cả người trong đoàn thu dọn đồ để mai đi chuyển qua địa điểm khác, Đô Doanh cũng có việc nên chào tạm biệt Hiểu Lam, Đào Anh cầm giỏ đi ngang qua cô, cô liếc trêu cô ta.

“Mặt như đũa con nít bị giật kéo, haha, đạo diễn nói cô đúng quá chứ, tôi đứng nhìn cô diễn mà tôi cũng thấy không sai chút nào!!!. Người nào vừa mới này hùng hổ lắm, nói là....., ai vậy ta?? A, là nữ diễn viên Đào Anh đây, ngay trước mặt tôi”. Hiểu Lam trả đũa, không làm gì thân thể đối thủ thì có thể dùng miệng sát thương đối thủ này.

“Hừ, đừng vội mừng, Tô Hiểu Lam!!!”. Cô ta tức xì khói, đập mạnh gót đi ra phim trường.

Hiểu Lam hớn hờ trả được thù, quay vào phòng trang điểm, thay đồ, nhìn mình trong gương chỉnh lại cổ áo xong xuôi, xách túi đi ra.

Cô mới tới bãi đỗ xe thì một người đàn ông mặc vest đi tới cúi đầu chào cô” Xin chào Cảnh phu nhân, tôi là người giám sát của Cảnh tiên sinh đưa tới, nếu có ai dám lăng mạ cô, cứ nói với tôi, tôi sẽ giải quyết thay cho Cảnh tiên sinh, không để cô có việc gì đâu! ”.

Hiểu Lam ngạc nhiên, cũng trả lời lại “Tôi biết rồi, cảm ơn anh, có gì tôi sẽ nói với anh, tôi về trước, tạm biệt”.

Hiểu Lam mở cửa ngồi vào xe, cầm chìa chạy xe đi.

Không tin là chồng mình nói là làm, phải người thiệt, cô tưởng hôm qua đã tới giám sát làm cô từ chối Đô Doanh đi uống nước với anh ta, mà cũng kệ, chàng diễn viên đó có là gì so với Cảnh Luân chồng cô, không đi vẫn hơn, đỡ chột dạ.

Hôm nay được nghỉ sớm, quay về khách sạn coi hai cô nàng kia dậy chưa.

-----Chuyển cảnh-----

Đang trên đường, Cảnh Luân gọi tới.

“Lam nhi, em đang làm gì thế??”. Cảnh Luân đang trong phòng làm việc.

“Em mới quay xong, bây giờ đang lái xe về khách sạn coi hai, à lộn, coi TV. Hìhì”. Mém chút hớ, lộ bí mật hai cô nàng đang ở thành phố này rồi.

“Quay xong nhanh vậy sao?”. Cảnh Luân hỏi.

“Vợ yêu anh diễn tốt nên được thả về sớm, thấy em giỏi không??”. Hiểu Lam bật chế độ chảnh cún.

“Giỏi, vợ anh giỏi nhất. Haha”. Cảnh Luân che miệng cười.

“Cứ cái đà này thì em sẽ sớm quay xong thôi”. Để lâu, anh không chờ cô nổi nữa, phi xe tới đây luôn quá.

“Ừ, quay cho tốt rồi về bên anh, tối nào anh cũng ôm gối ôm tưởng tượng ra anh đang ôm em mới ngủ được này. Thấy chồng em đáng thương không??”. Anh nói thật đó.

“Vậy anh coi cái gối ấy là vợ anh luôn đi, haha”. Hết nói nổi, tưởng tượng cái gối ôm ra cô hay thiệt.

“Không được, anh muốn vợ là em cơ, ít nhất em còn biết nói”. Coi cái gối vô tri vô giác là vợ, thế hóa ra anh tự kỷ một mình à, đẹp, không có chuyện đó xảy ra, ngàn đời cũng không.

“Miệng lưỡi càng ngày càng dẻo, anh lo làm việc cho tốt, em tới nơi rồi, tối nhớ em thì gọi”. Cảnh Luân chào tạm biệt cô rồi cô cúp máy.

Hết chương 59

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Rủ quên Diên Vỹ

Vừa mở cửa phòng đã thấy Lăng Huyền đang thắt bím tóc cho Minh Đan, cả hai thấy cô về thì vui vẻ không thôi.

“Sao chị về sớm thế, em tưởng tối tối mới xong”. Lăng Huyền vừa thắt vừa nói.

“Về coi em có quậy phá gì không, haha”. Cô bé Lăng Huyền thắt khéo ghê.

“Chị cũng thắc mắc, quay gì nhanh vậy?”. Minh Đan cố ngẩng đầu lên mà bị Lăng Huyền chửi.

“Chị Minh Đan, em đang thắt mà, ngồi yên chút đi!”. Vừa dứt, Minh Đan ngồi ngay ngắn trở lại.

“Em diễn tốt nên được cho về sớm, lát có đi đâu không hai người đẹp?”. Hiểu Lam ngồi nhìn tóc Minh Đan.

“Tất nhiên là có rồi!”. Lăng Huyền đã thắt xong.

Minh Đan đứng dậy vào nhà tắm soi gương, thắt cũng không tệ, gật đầu chịu, bước ra.

“Vậy đi thôi, nãy giờ ngồi cho con bé Huyền thắt tóc cho đẹp mà không cho ra đường, công bằng ở chốn nào!”. Minh Đan lấy quần short úm vào người.

“Mà đi đâu mới được?”. Hiểu Lam đứng dậy hỏi.

“Coi con bé Huyền lựa trên điện thoại, món nào ngon mà được người ta khen nhiều thì đi”. Minh Đan lấy cái áo ngực, vắt trên tay, đi thay đồ.

-----Chuyển cảnh-----

Lục Quân cùng bạn gái đã tới thành phố C, Từ Diên Vỹ nói muốn ăn chè khúc bạch, anh liền biết có một chỗ, chở cô tới đó.

Nhưng một cảnh tượng không hề nghĩ tới, mới bước vào đã thấy ba người Minh Đan đang xúm lại ăn tàu hũ đá, nói chuyện rôm rả, mặc kệ xung quanh.

Hơ, có nên qua hù mấy gái đó một tiếng để cho biết sự hiện diện của anh không, phân vân một hồi, quyết định dắt tay bạn gái tới chỗ ba người đẹp.

“Làm gì mà cả ba lặn lội tới đây ăn tàu hũ vậy?”. Lục Quân hứng thú mở miệng.

Cả ba người Minh Đan, Hiểu Lam, Lăng Huyền không ngờ tới Lục Quân cũng ở đây, nhìn xéo qua kẻ bên, ai đây?.

“Trùng hợp ghê, Lục thiếu, anh tới đây ăn tàu hũ hả?”. Lăng Huyền hỏi.

“Lục Quân tới đây ăn chè khúc bạch, có thể cho ngồi chung không các cô gái.”.

“Ba người họ là ai vậy Quân?”. Từ Diên Vỹ cuối cùng cũng mở miệng.

“Ba honey của ba thằng bạn anh, em ngồi đây làm quen đi, anh đi kêu chè”.

Lục Quân kéo ghế qua cho bạn gái, đề vai cô ngồi xuống còn anh đi kêu.

“Xin chào, cô là bạn gái của Lục thiếu hả?”. Hiểu Lam thắc mắc.

Từ Diên Vỹ gật đầu.

“Cô tên là gì? Bao nhiêu tuổi?”. Minh Đan phỏng vấn.

“Tại sao tôi phải giới thiệu tên cho các cô?”. Từ Diên Vỹ không chịu, mới gặp thôi mà.

“Ai da, làm quen thôi, giới thiệu tên đi, có mất mát gì đâu?”. Lăng Huyền phát mệt, giữ ý giữ tứ làm gì không biết.

“Từ Diên Vỹ, 25 tuổi”. Nghe Lăng Huyền nói, đành giới thiệu.

“Tôi là Minh Đan, 27 tuổi, kể bên tôi là Hiểu Lam 24, kể bên nữa là Lăng Huyền, tháng sau là tròn 21”. Minh Đan giới thiệu sản phẩm từng người một.

“Nhập bọn với tụi chị không?”. Minh Đan rù quên cô gái kiêu ngạo.

Nãy bước vào với Lục Quân, thấy anh nhìn bọn họ đang tám không biết trời trăng, cô thấy cũng vui, cũng muốn được tám chung, trước đây tính khí cô hay nóng nảy, không thèm chơi với ai nên bây giờ thấy ba người Minh Đan nói chuyện vui như vậy, cô cũng muốn nhập bọn, gật đầu cái rụp ngay.

“Tốt, chào mừng em gia nhập vào nhóm, em cứ dựa vào tuổi mà xưng hô với nhau nhe”. Minh Đan đã rù quên thành công.

Lục Quân bưng hai chén chè lại đã thấy bốn người vui vẻ trò chuyện, vậy cũng tốt, cho Từ Diên Vỹ đổi tính, giúp cô hòa đồng hơn.

“Sao ba đưa em ở thành phố C??”. Lục Quân mức một cục khúc bạch đút cho Diên Vỹ.

“Em thì đang quay ở đây, còn hai cái người hư thân mất nết này cuốn gói chạy theo em góp vui. Haha”. Hiểu Lam phá lên cười.

“Xi, chị Hiểu Lam cũng hư có kém cạnh ai”. Lăng Huyền không chịu yếu thế.

“Còn Lục thiếu tới đây làm gì với Diên Vỹ, hẹn hò phải không?”. Hiểu Lam chọc cặp đôi.

“Khỏi cần hỏi cũng biết, Diên Vỹ, em phải cẩn thận đừng để Lục thiếu bắt nạt, nếu anh ta dám làm gì em, tụi chị xử cho”. Minh Đan ra dáng bảo đảm, cứ tin ở tụi chị.

Hết chương 60

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Chơi trốn tìm

Cả đám năm người bật cười lớn, làm chủ quán phải ra nhắc nhở “nhẹ”.

“Việt với Thiên Mặc không biết đang làm gì, hôm qua anh gọi không thằng nào bắt. Có phải do hai đứa em không??”.

Lục Quân nghe được lúc Sở Thiên Mặc nói ở quán bar Kim Tuế nói tại sao Minh Đan không chịu nghe giải thích của thằng chả, còn Lâm Việt thì ngồi nói không thèm quan Lăng Huyền nữa.

Bây giờ tìm hai thằng còn khó hơn đào vàng, đừng có nói với anh là buồn tình quá nhảy sông nhá, Lục Quân nhanh chóng dẹp bỏ suy nghĩ ấy liền, nếu có nhảy, hà bá cũng không thèm đâu.

“Sở Thiên Mặc làm gì không liên quan tới em!”. Minh Đan khuôn mặt vừa mới tươi vui ảm áp bây giờ lại xuống tới âm độ.

“Việt có ra sao em cũng mặc kệ anh!”. Lăng Huyền chu môi lên hờn.

“Ồ ơ, hai con người này, dù giận nhau thì cũng tỏ vẻ quan tâm chút đi chứ, vô tâm đến thế là cùng!”. Lục Quân bênh hai đồng chí.

“Thôi thôi, ăn đi, đang vui vì kết nạp được thành viên mới mà tự nhiên ai đổi chủ đề vô duyên thế??.” Hiểu Lam vội ngăn cản chứ lát ở đây có án mạng, một người đàn ông cao to bị hai người con gái hội đồng đánh, gục tại chỗ.

“Ba người chị Minh Đan ở khách sạn nào ạ?”. Diên Vỹ hỏi thăm, để cô biết còn kiếm các cô.

“Bọn chị ở khách sạn DD, phòng 506, đưa số điện thoại cho chị, có gì chị gọi cho em, cả bốn đi chơi chung”. Minh Đan lấy điện thoại, Diên Vỹ rướn tới đọc số đồng thời cũng lưu số ba người.

Ăn chè, tàu hũ xong chia tay cặp đôi Lục Quân, Diên Vỹ, cô nàng có việc nên tối sẽ tới khách sạn chơi.

-----Chuyển cảnh-----

Trên cầu dành cho người đi bộ, Lâm Việt cúi người, hai tay dựa thành chắn, một tay cầm chai rượu, nhìn hết chiếc thuyền này tới chiếc thuyền khác, anh ngửa cổ ra uống, cho chất còn chảy xuống dạ dày, thiêu chết anh luôn đi.

Huyền, em muốn chơi trốn tìm chứ gì, được thôi, người chồng này chiều em đến cùng.

Cánh Luân đi tới thấy bạn mình “nát” như ngũ cốc thì nhũn mảy, lúc này anh tới nhà kiểm cậu ta, cậu ta từ nhà phóng xe ra cổng, anh liền đi theo tới chỗ

này, nhìn các cặp đôi đi qua, vai kề vai, chỉ riêng Lâm Việt là cô đơn nhìn xa xăm, Cảnh Luân thờ dài, đứng kế bên vỗ vai thẳng bạn.

“Về nhà thôi Việt”.

“Tôi yêu cô ấy, quan tâm, chăm sóc cô ấy như hiện giờ là sai hay sao??”.Lâm Việt anh không phục.

“Cách cậu yêu không sai mà do cậu không suy nghĩ cảm nhận của vợ cậu, cô ấy bên ngoài vâng lời cậu, cậu biết, bên trong không muốn, cậu có biết không??”.

Cảnh Luân anh không biết từ lúc nào mà trở thành bác sĩ tâm lý tình cảm vợ chồng, hết Thiên Mặc tới Việt, thôi kệ, rảnh rồi sinh nông nổi.

“Ha, nếu đã như vậy tại sao cô ấy không nói với tôi??”.Lâm Việt nhú mày.

“Có thể không muốn làm cậu buồn??”.

Cảnh Luân vừa nói xong, Lâm Việt đã ngồi chồm hồm xuống, úp mặt vào hai đầu gối.

Hết chương 61

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Lâm Việt giống ma đói

Một tuần sau.

“Hiệu Lam,mấy ngày nay cô diễn tốt lắm,cảnh quay ở thành phố C cũng đã xong, ngày mai đoàn phim chúng ta sẽ quay về thành phố A”.Đạo diễn nhắc nhở.

“Vâng, tôi biết rồi đạo diễn, có phải sẽ được nghỉ mấy ngày không ạ??”.Cô phải hỏi cho chắc.

“Đàn diễn viên được nghỉ hai ngày sau đó quay nốt phần còn lại”.Cô gái này nôn nóng nghỉ dữ vậy.

Hiệu Lam tính toán trong đầu, đóng máy bộ phim này xong, đi quay một quảng cáo ở khu resort thì sẽ tới lễ trao giải thưởng diễn viên xuất sắc nhất ba năm liền, đoạt danh hiệu Ảnh hậu,lúc đó cô cũng sẽ nhả tâm buông tay Cảnh Luân nhưng vừa mới nghĩ tới không còn bên cạnh anh, trái tim cô tự nhiên đau thế này.

Hiệu Lam để tay trên ngực,không thể nào đã yêu anh rồi đó chứ,tuyệt đối không được, suốt hơn hai năm nay cô luôn khống chế tình cảm tốt nhưng kể từ khi cưới nhau, con tim bắt đầu khó chịu khi nhìn thấy anh đau khổ, con tim rung động khi thấy anh vui vẻ, cô cũng vui lây theo anh, hầu như anh hoàn toàn tác động mạnh mẽ lên người cô.

Cảnh Luân như một loại ma túy, càng ngày càng khiến cô nghiện càng nặng, khó thoát ra được.Không ngờ tình yêu chân thành của anh lại đáng sợ đến vậy,tới lúc trao giải liệu bản thân cô có dứt bỏ anh được không đây.

Đứng miên man suy nghĩ phân tích một hồi, Hiệu Lam giật mình không dám nghĩ tiếp,bỏ tay xuống,chuẩn bị về khách sạn.

-----Chuyển cảnh-----

Lục Quân trở về trước ba người Minh Đan, dự định nói cho thẳng cha Sở Thiên Mặc với cha Việt anh đã gặp hai cô ở thành phố C nhưng Sở Thiên Mặc nguyên tuần nay giống như lên núi bế quan tu luyện,ai cũng không biết thẳng chả ở đâu.

Biệt thự Lâm gia

Anh vừa lái xe trước cổng, xuống xe nhấn chuông để một hồi dài thì mới thấy đáng cha nào đó nhếch nhếch như ma đói ra mở cửa.

“Quý thần thiên địa, ông bà nội tôi ời, ai đây, chú gì ời, có Lâm Việt trong nhà không chú??”.Lục Quân không tin con người trước mặt là Lâm Việt, thẳng chả lúc nào cũng chính chu, anh có bao giờ thấy bộ dạng này bao giờ.

“Tôi đập chết cậu bây giờ, chú chiếc gì, trong nhà này trừ hai vợ chồng tôi ra thì lòi đâu ra chú nào??”.Lâm Việt mở cửa quát.

“Gì, chú gạt cháu phải không??Lâm Việt làm gì mà như ma đói vậy??”.Anh vẫn chưa tin cho lắm.

“Cút ngay cho tôi!”.Lâm Việt đang mệt mỏi còn gặp thẳng nhây này.

“Rồi, rồi, không nhảy chó nữa, tôi nói cho cậu một tin chấn động, động nhà, động cửa, động đất, động cả bầu trời, bảo đảm cậu động kinh liên”.Nói không nhảy nhưng vẫn nhảy.

Lâm Việt nhú mày, mở tung cổng ra, đập cho thẳng chả một phát.

“Đau,con trai thùy mị chút đi, bạo lực con gái người ta ghét.Tôi thấy vợ cậu ở thành phố C đấy”.Lục Quân nấn nấn chỗ đau vừa bị đá.

“Cái gì?Cô ấy ở thành phố C, với thằng nào??”.Lâm Việt vừa vui vì đã biết vợ mình ở đâu vừa nghi vợ đi với anh đẹp trai trẻ trung nào đó.

“Tôi với bạn gái tới thành phố đó vô tình gặp ba người Hiền Lam,Minh Đan, Lăng Huyền ngồi ăn lẩu hũ với nhau”.Lục Quân kể lại.

“Tại sao bây giờ cậu mới nói cho tôi, cái thằng này!!”.Lâm Việt tiến tới nắm hai bên cổ áo Lục Quân.

“Dù gì tôi cũng nói cậu rồi, đi chơi với bồ nên lơ quên, được chưa?? Xin lỗi đồng chí”.Phải xin lỗi trước chứ không ăn đòn oan.

“Hừ, đẹp đi, tôi đi tới thành phố C đây!”.Lâm Việt định quay lưng đi vào nhà chuẩn bị thì Lục Quân nói tiếp.

“Đi gì nữa mà đi, ba người đó đang về đây, cậu ngon cậu đi đi”.Lúc này anh đã gọi hỏi ba người họ rồi.

Cuối cùng Huyền cũng quay về với Lâm Việt anh, ngược xuống nhìn bản thân, giống ma đói thật, phải tuốt lại đã mới dám gặp lại vợ không vợ lại hết hồn.

Hết chương 62

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Cảnh Luân trông trẻ

Nguyên một ngày hôm nay Cảnh Luân làm một việc rất cao cả, rất thiên liêng, đó là trông trẻ.

Không phải một đứa mà là tới hai đứa sinh đôi,người ta nói con gái không quậy phá như con trai nhưng hai cái đứa cháu gái này lại ngược lại với bản tính của một đứa con gái.Hai vợ chồng Cảnh Ly trốn tránh trách nhiệm, muốn đi chơi chỉ riêng hai người, còn mẹ anh thì cười giễu anh.

“VẬY CŨNG TỐT, cho anh tập chăm con sớm, một có con đỡ bở ngỡ.Haha”.

Cảnh Luân mới cầm cự được nửa tiếng đã muốn bỏ cuộc,, lấy ngón tay xoa xoa ấn đường.

“Cậu, làm ngrạ cho con, cậu oi!!!!”.Ngôn Ngôn ôm chân anh.

“Làm ngrạ cho con nữa!!!!”.Ninh Ninh cũng ôm chân còn lại.

“Hai cái đứa này,nhảy giờ chơi không mệt hay sao??”.Cảnh Luân bó tay.

“VẬY CẬU CHO CON LÀM TÓC CẬU ĐI!!”.Ninh Ninh chuyển trò khác, cầm rổ kẹp tóc với thun.

“Tóc cậu đã vô nếp rồi, làm là làm kiểu gì??”.Hỏi sáng anh lơ xẹt keo lên tóc, giờ hai đứa này muốn chơi tóc anh, chơi sao?.

“Cậu cứ việc ngồi, hai đứa con bảo đảm tóc cậu đẹp ngắt ngay con gà tây luôn!!”.Ninh Ninh với Ngôn Ngôn hớn hờ làm ra dáng cứ tin tưởng tụi con.

15 phút sau.

“Cậu đẹp quá đi.Hihi”.Hai đứa đồng thanh khen tác phẩm của hai mình.

Cảnh Luân thấy không tin tưởng lắm, đứng dậy vào nhà vệ sinh, nhìn vào gương, ôi thôi cái mái tóc, cái gì mà kẹp bướm, kẹp con ong, dây thun đủ màu hội tụ về tóc anh.

Mặt Cảnh Luân trải dài ba vạch đen, tháo hết kẹp thun xuống,ra định giáo huấn hai con bé này thì tụi nó lại tiếp tục rủ chơi cái khác.

“Đi chơi trốn tìm thôi!!”.

Chưa kịp mở miệng thì hai tay đã bị hai đứa con nít ranh kéo đi, còn bắt anh úp mặt vào tường đếm.

“Cậu không được chơi ăn gian đâu nhé!!”.Ngôn Ngôn thấy Cảnh Luân úp rồi ngó qua ngó lại tìm chỗ trốn.

Lúc này Hiểu Lam chạy xe vào cổng, mở cốp xe lấy va li ra, từ từ bước vào trong thì thấy anh đang đứng úp mặt vào tường đếm số.

“Luân, anh làm gì vậy, chơi trốn tìm hả??”.Hiểu Lam không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nghe được giọng của vợ yêu đằng sau lưng, anh bật mặt ra ngo ngác một hồi, sao cô quay về đây, xoay đầu lại thấy cô đứng ở cửa vào thắc mắc nhìn anh.

“Lam nhi!!!”.Cảnh Luân mừng như điên,, chạy tới ôm cô thật chặt, miệng cười không ngớt.

“Anh ở nhà một mình sao???”.Hiểu Lam nhìn qua trái rồi nhìn qua phải, không thấy mẹ chồng với hai vợ chồng em rể.

“Anh đang trông hai đứa Ninh Ninh với Ngôn Ngôn, hai vợ chồng Cảnh Ly dắt nhau đi trốn rồi.Lam nhi, sao không gọi nói anh một tiếng??”.Cảnh Luân ôm eo cô.

“Muốn làm anh bất ngờ, hai con bé đâu??”.Hiểu Lam không thấy.

Cô nhắc anh mới nhớ, hai đứa đó đi trốn anh hết rồi, đành buộc cô ra đi tìm.Tìm một hồi trong nhà, đi ngang qua nhà bếp, đột nhiên nghe tiếng cạch cạch vọng trong tủ bếp,Cảnh Luân nhếch mép, này thì trốn, anh đi tới mở cửa tủ liền, bắt được Ninh Ninh, con bé giật mình một cái, mặt chủ ụ ra một cục chịu thua.

Ninh Ninh bước ra tủ, mặt buồn rười rượi đi ra, không cam lòng chút nào, lúc này trong tủ bị kẹt cái chảo, lấy tay để qua một góc, cái cang chảo đung vào cửa và thế là bị cậu mình nghe,kiếm được.

“Về mặt ấy là sao hả Ninh Ninh.Haha”.Cảnh Luân chọc quê cái đứa cháu này giờ bắt cậu chơi đến thờ còn không kịp.

Chỉ còn sót lại Ngôn Ngôn, nếu trong nhà đã không có thì ra ngoài vườn kiếm.Đi ra phòng khách kêu Hiểu Lam ngồi sô pha đợi anh một chút, cô gât đầu, anh cười xoa đầu cô một cái rồi mới chịu đi ra cửa.

Ngôn Ngôn núp đằng sau cái cây, bị kiến cắn, không nhịn nổi nữa, chạy ra vô tình Cảnh Luân cũng thấy con bé, mặt nhăn nhó rủa mầy con kiến.

“Ngôn Ngôn, cậu tìm được con rồi nhá, Ninh Ninh cũng bị cậu tìm được rồi,Coi như hai đứa thua, ngoan ngoãn lên lầu chơi búp bê đợi ba mẹ về đi, cậu còn phải chơi với vợ”.

Con bé đi ngang qua anh rồi bước vào, đi mà như đeo gồng, đầy nặng nề.Hiểu Lam thấy cũng che miệng cười, ba cậu cháu nhà này vui thật.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Tỏa sáng trong truyện chữ(Tập 2)

Chương trình Tỏa sáng trong truyện chữ

Góc tâm sự ngàn đời có một tập 2

“Chào mừng các bạn đã đón xem chương trình Tỏa sáng trong truyện chữ, tôi là MC Hà Đông, hôm nay chúng ta sẽ phỏng vấn nhân vật tiếp theo trong câu chuyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương*, cô Tô hiểu Lam!”.MC đứng cầm mic cười giới thiệu trước ống kính.

Hiểu Lam bước ra sân khấu, nở nụ cười duyên, vừa đi vừa cúi đầu chào, thấy cô đã ngồi vào vị trí, MC quay lưng đi ngược lại chỗ ngồi, mở miệng.

“Cô Tô, cảm ơn cô đã tới tham gia chương trình, tôi đặt 5 câu hỏi, cô nhớ trả lời thật lòng nhé??”.

“Được, cô bắt đầu đi, tôi sẵn sàng rồi”.Hiểu Lam trả lời.

“Câu hỏi 1.Khoảng thời gian cô bên cạnh Cảnh Luân, cô có cần rút lương tâm không, tại sao lại gạ gẫm anh ấy??”.

“Anh ấy là người duy nhất có thể giúp được tôi, làm việc trái lương tâm như vậy sao không cần rút chứ?? Tôi cũng không muốn lợi dụng anh ấy đâu, tại anh cũng đẹp trai mà.Hihi”.Hiểu Lam cười.

Phụ nữ ai mà không mê trai, MC tán thành.

“Câu hỏi 2:Tại sao cô chọn nghề diễn viên??”.

“ Số phận đưa đây,tôi cũng thích nữa”.

“Câu hỏi 3:Cô có thể bật mí một chút về tình tiết lúc cô nhận xong danh hiệu Ảnh hậu không??”

“Tôi e là không thể, để mọi người cùng chờ đợi,hồi hộp mới vui chứ, ai lại lộ cơ mật được.Haha”.

Cũng đúng, nói ra bí mật vậy hổng tiếp làm gì nữa, MC Hà Đông bắt đầu thắc mắc, ai đưa cái câu hỏi này vào vậy??.

“Câu hỏi 4:Vậy câu chuyện Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương sẽ có một cái kết hạnh phúc, cặp nào ra cặp nấy không cô Tô??”.

“Tùy theo sự hứng thú của anh Luân, ảnh thích cái kết nào thì là cái kết ấy, tôi còn không biết tôi sẽ ra sao đây này!!” .Hiếu Lam đã dụ dỗ Cảnh Luân không thành, không moi được thông tin gì.

“Đây là câu hỏi cuối cùng của chương trình dành cho cô Tô.Câu hỏi 5:Sao từ đầu chương tới nay không thấy nhắc về gia đình cô??”.

“Tôi nghĩ câu chuyện cứ tiếp diễn như vậy cũng tốt, kể về gia đình tôi chỉ cho câu chuyện thêm nhạ??”.Hiếu Lam giải thích.

“Chương trình Tỏa sáng trong truyền chữ, góc tâm sự ngàn đời có một tập 2 đến đây là kết thúc, cảm ơn các bạn đã đón xem.Hẹn gặp lại các bạn vào tập tiếp theo. Bật mí nhẹ là nhân vật tiếp theo là một người đàn ông.Đừng bỏ lỡ nhé!”.MC và Hiếu Lam đứng dậy chào tạm biệt.

Hết chương 64

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Bình xịt hơi cay

Đi xa đến đâu vẫn phải quay về ngôi nhà của mình,Lăng Huyền đứng trước cửa không dám bước vào, thời gian trôi qua 10 phút,cô hít sâu một hơi lấy can đảm,kiểu gì cũng phải đối mặt.

“Việt, em trở về rồi!!”.Lăng Huyền đặt ba lô xuống sàn.

Trong phòng khách có bật đèn,xe của Lâm Việt ở ngoài sân,vậy anh đâu??.Không lẽ có trộm, Lăng Huyền nghĩ khả năng này rất cao,cô lơ kêu lớn như vậy, thẳng ăn trộm chắc chắn nghe được,làm sao đây.

Lăng Huyền mất thì luôn trực trên cầu thang, chân thì bước nhẹ vào bếp lấy “hùng khí” bảo vệ, từ từ bước từng bậc thang lên lầu, lắng tai nghe từng phòng một,tới phòng ngủ của mình thì nghe có tiếng động mở cái gì đó rồi nghe tiếng bước chân đang tới chỗ cửa phòng.

Cô lùi ra sau hai bước,gìơ tay phải cầm ”hùng khí ”ra trước mặt, tư thế đã sẵn sàng chiến đấu.

Cạch!!

Lâm Việt vừa mới tắm xong, mở ngăn tủ lấy điện thoại coi một chút rồi để lại trong ngăn,định đi xuống lầu lấy chai nước lọc.Vừa mở cửa ra.....

Xi!!!!!!!!!!

Lăng Huyền nhắm mắt giờ bình xịt hơi cay vào mắt ông chồng đáng thương.

“AAA,CÁI QUÁI GÌ VẬY????!!!!”

Cô mở mắt ra,chết thật rồi, là Lâm Việt chồng cô.Lâm Việt lấy hai tay che đôi mắt,la um sùm.Lăng Huyền sợ hãi.

“Việt, em xin lỗi, em lỡ xịt hơi ló!!”.

Giọng nói này....??.Lâm Việt nhắm hai mắt, hai tay mở ra.

“Huyền??Là em à??”.

Lăng Huyền dắt tay chồng vào nhà vệ sinh rửa mắt.

“Việt, em xin lỗi, anh tạm thời đừng mở mắt ra vội nhe”.

“Về đây làm gì?!” Sao không đi luôn đi, tàu hũ ở thành phố C ngon lắm mà, còn cười đùa tám chuyện được với người khác!”. Lâm Việt hai tay chống xuống bồn rửa mặt, khuôn mặt nam tính dính nước, rửa xong hai mắt vẫn không mở ra nổi, cười giễu.

Lăng Huyền biết mình đi như vậy là không đúng, về nhà còn gây thêm họa cho chồng, cô quay lưng lại nhìn anh.

“Việt, em biết em đi như vậy là sai, em về thỉnh tội với anh rồi, đừng giận em nữa, cũng đừng nói chuyện lạnh nhạt với em như vậy, cũng đừng đuổi em đi nữa!”. Khóe mắt cô sắp nhỏ nước ra rồi, giọng nói cũng bắt đầu khàn.

Lâm Việt không nhìn thấy nhưng hai tai nghe được giọng cô khàn khàn, chắc sắp khóc. Anh thở dài, lỗi cũng ở anh, anh không nên bắt cô phải luôn luôn nghe lời anh.

“Huyền, anh cũng có lỗi với em, bắt em làm những việc mà em không muốn, bắt em phải ngoan ngoãn nghe lời, anh sai rồi, Huyền, đừng đi khỏi anh nữa, được không?”. Lâm Việt cũng sắp muốn khóc tới nơi.

Lăng Huyền chạy lại ôm, hôn ông chồng tội nghiệp, anh cũng đáp trả lại vợ. Sau một hồi hôn muốn tắt thở, hai người mới thả nhau ra.

“Anh không thấy gì hết, làm sao đây?”. Lâm Việt trêu nhưng mà trêu thật.

“Em sẽ làm hướng dẫn viên kiêm đôi mắt cho anh, đi ra nào!”. Lăng Huyền dắt tay chồng ra nhà vệ sinh. Lâm Việt vui vẻ, nắm càng chặt tay vợ.

Tự nhiên đang mắt mờ nhìn đời ngon lành, vợ yêu mình trở về liền xịt hơi cay vào mắt, cảm giác muốn mù tới nơi, cơ mà tại sao cô lại xịt anh?.

Lăng Huyền đè vai anh ngồi xuống giường, đi kiểm chai nhỏ mắt, Lâm Việt hỏi.

“Huyền, tại sao lại xịt hơi cay vào mắt anh? Mặt em bị gì hả? Lại đây cho anh sờ kiểm tra mặt em đi!”.

Lăng Huyền đang do dự không biết có nên nói với chồng là tưởng chồng là ăn trộm không, thôi khai trước để nhận được sự khoan hồng.

“Mặt em vẫn xinh đẹp, tươi tắn như ngày nào, bị cái gì chứ!! Nãy em lỡ xịt mắt anh là vì...”.

“Vì cái gì?”. Lâm Việt nhú mày.

“Vì tưởng anh là ăn trộm”. Lăng Huyền nhìn biểu cảm lộ sờ sờ trên mặt anh, trông có vẻ tức tối lắm mà cô lại thấy cung chết được.

Lâm Việt hết biết nói gì với cô vợ ngốc.

“Em nhỏ mắt cho anh nhé?”. Lăng Huyền cầm lọ tới trước anh, nhắc anh một tiếng, mà cái người này, lợi dụng vòng tay qua ôm cô.

“Em nhỏ đi!”. Lâm Việt hưởng thụ, dù mắt hơi khó chịu nhưng đổi lại là vợ đã chịu về với anh.

Một tuần này Lâm Việt anh ném trái đủ sự cô đơn khi không có vợ rồi, không dám trải nghiệm lại nữa đâu.

Hết chương 65

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Đi siêu thị

Sở Thiên Mặc anh cuối cùng cũng trở về với thành phố đầy thân yêu, nguyên tuần nay anh về quê ngoại tĩnh tâm lại, theo ngoại ăn chay trường, nếu anh cứ ở trong thành phố sẽ càng thấy ngột ngạt, stress nặng, suy nghĩ bậy bạ dẫn đến hành động gây nguy hiểm cho bản thân.

Mình Đan, em chờ anh, anh sẽ sử dụng hết mọi cách một tuần nay anh nghĩ ra để được em tha thứ. Thăng chà vừa lái xe vừa cười hô hô trên đường, tự hào về bản thân.

-----Chuyển cảnh-----

Siêu thị Kid's mart

Hiệu Lam cùng Cảnh Luân đi mua đồ ăn, không quên dắt theo Ninh Ninh, Ngôn Ngôn.

“Hai đứa trưa nay muốn ăn món gì nào?”. Hiệu Lam cúi xuống gần xe đẩy, hai đứa này đòi ngồi trong xe cho bằng được.

“Gà chiên!!!”.Ngôn Ngôn giờ tay phát biểu.

“Tôm hấp!!!”.Ninh Ninh cũng giờ tay mà là món khác.

Hiếu Lam nhéo yêu hai đứa cháu rồi nhìn Cảnh Luân đang coi giá sữa chua.

“Luân, anh thích ăn sữa chua vị nào em lấy cho!”.Hiếu Lam đứng kế bên chồng, khoác eo anh.

“Anh thích vị việt quất, còn em muốn ăn vị gì?”.Cảnh Luân lấy hai lốc.

“Em lấy vị dâu, có gì về mình chia sẻ chung với nhau nha~~~~”.Hiếu Lam cũng lấy hai lốc, cười với anh.

Hai người lớn đang trong một chiều không gian lãng mạn giả tưởng khác, mặc kệ sự đời, lãng quên hai đứa nhóc trong xe đang mặt nhăn mày nhí, kêu hai người cậu, mợ không ai thêm nghe gì cả.

“Mợ hai oi!!!!”.Hết chịu nổi hai người này, hôn với chả ôm mọi lúc mọi nơi.

Hiếu Lam đang được Cảnh Luân ôm hôn thì bị giật mình, cả anh cũng vậy.Cô nghe hai đứa gọi cô thì che miệng cười, nhớ ra là hai đứa cháu đang nhìn hai vợ chồng tình tứ.Đành thoát ra khỏi anh, đẩy xe chở hai đứa đi tiếp.

Bốn người vừa đi lựa đồ vừa cười nói làm mấy người lớn tuổi đi ngang cũng cười theo, có người còn ghẹo, hại cô đỏ cả mặt.

“Hai vợ chồng đẻ ra hai đứa con gái sinh đôi xinh thế ”.

“Hai đứa nhóc ấy là cháu ruột của hai vợ chồng con, tụi nó giống tụi con lắm hả bác??Haha”.Cảnh Luân đáp lại, che miệng cười.

Người bác ấy về mặt như ngộ ra chân lý, cũng cười gật đầu, móc ra trong túi hai viên kẹo tặng Ninh Ninh với Ngôn Ngôn, làm hai đứa cười tít mắt.

“Tự nhiên anh muốn có con ghê Lam Nhì”.Cảnh Luân ghé vào tai Hiếu Lam thủ thủ.

“Em còn trẻ mà, có con sớm làm gì,với lại anh trông hai đứa cháu còn chưa xong, đẻ ra chắc anh bỏ của chạy lấy người mất”.Hiếu Lam không thể để có thai với anh, phủ định ý muốn của anh, dập tắt liền.

“Chắc gì con anh đã giống hai đứa con nít ranh này, con gái gì mà quậy còn hơn con trai.Haha”.Cảnh Luân dòm, chọc hai đứa trong xe đẩy.

“Tụi con méc bà ngoại đó nhé”.Ninh Ninh với Ngôn Ngôn khoanh hai tay trước ngực,đồng thanh hù dọa thành công.

Hai vợ chồng Cảnh Luân phá lên cười, mới nhỏ mà đã biết hù người lớn rồi.

Hết chương 66

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Nhường nhịn

Minh Đan lái xe tới chỗ huấn luyện, dạy bù cho các học viên bị mất buổi.

Cô đã quay trở lại rồi, Sở Thiên Mặc liệu có kiếm cô xin cô tha thứ không??.

Minh Đan, mày đang nghĩ cái gì vậy, đã muốn chia tay rồi tại sao còn lưu luyến mong ngóng anh ta tới xin lỗi, điên thật.

Cô lắc lắc đầu rồi dặn các học viên”Trong một tuần này, chị sẽ dạy bù lại các buổi trong tuần trước chị đã xin nghỉ, các em nhớ sắp xếp nhé??”.

Các học viên gật đầu đồng ý, tiếp tục luyện tập.

-----Chuyển cảnh-----

“Em muốn con này!! “Ngôn Ngôn giành cái con búp bê được tặng kèm trong lon sữa.

“Chị muốn con kia!!!”.Ninh Ninh giựt không cho em gái lựa con này.

“Hai cái đứa này, thích con nào thì mỗi đứa lấy một con, cùng lắm mua bốn lon sữa, giành giành giựt giựt còn ra cái gì??”.Cảnh Luân ảo não nhìn hai đứa

này đứng tại hàng sửa bột tranh cãi.

Sữa bột mà em gái anh dặn mua dùm đang có khuyến mãi, mua hai lon tặng một con búp bê, hai đứa nhóc này tưởng chỉ được tặng một con nên xích mích.

Hiếu Lam lựa rau củ đem đi cân xong đi lại, hỏi "Sao vậy hai đứa, chị em phải nhường nhịn nhau chứ?".

"Tụi con không muốn nhường!!".Đanh xích mích mà cũng đồng thanh góm.

Cánh Luân hét cách, "xách" hai đứa vào lại xe đẩy, quăng bốn lon sữa với hai con búp bê vào, rồi đẩy, muốn làm gì thì làm.

Tính tiền xong xuôi, Cánh Luân xách đồ ra để cốp xe, vào xe bật máy lạnh ngồi chờ ba mẹ cháu.

"Tụi con muốn ăn khoai tây chém gió!!!".Vừa ra cửa đã thấy quầy bán đồ ăn vặt.

Hiếu Lam mua cho mỗi đứa một cây, dắt hai đứa ra xe đi về nhà.

-----Chuyển cảnh-----

Biệt thự Lâm gia

"Huyền, em đâu rồi?".Lâm Việt chính thức mù tạm thời, đang lảo nhảo ra hành lang cầu thang.

Lăng Huyền đang trong bếp, nghe tiếng anh thì bỏ cái giá canh xuống, chạy lên cầu thang với anh.

"Em đây, em đây, sao anh không ngủ chút nữa đi?".Lăng Huyền dắt tay anh nhẹ nhàng đi xuống cầu thang.

"Mắt khó chịu, không ngủ được nữa".Lâm Việt nói thật.

"Sao cái chai xịt này ghê gớm vậy nhỉ?? Em mua hàng chất lượng cao nên cay nó cũng cao theo à?".Lăng Huyền thắc mắc.

"Đã bình xịt hơi cay chất lượng cao thì cay nó cũng cao theo, hỏi lại".Lâm Việt còn hờn cái vụ xịt.

"Ồ ha, hihi".Lăng Huyền cười ngu ngơ.

Bế tắc với cô vợ ngốc tiếp.

Hết chương 67

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Nguy hiểm rình rập

"Mà em đang làm gì vậy Huyền?".Lâm Việt nghe thấy mùi thơm.

"Hihi, em đang nấu ăn đấy, thấy em đảm đang không?".Lăng Huyền bật chế độ khoe khoang.

"Nghe mùi thơm vậy chắc là ăn được".Lâm Việt chọc.

"Yên tâm, em không có hạ độc anh đâu".Lăng Huyền tự hỏi có phải anh đang đề cao cảnh giác nguy hiểm rình rập không.

"Nấu xong chưa?".

"Rồi, em dắt anh ngồi vào bàn ăn nhe?".Anh gật đầu.

Lâm Việt an tọa, Lăng Huyền lấy chén đĩa để trên bàn, lại xoay người cầm cái giá lên mức canh, bê tô canh lên bàn thành công rồi cô ngồi xuống kế bên, lấy đôi đũa gấp đồ ăn cho chồng.

"Tự nhiên bây giờ em muốn anh mù luôn!!"Lăng Huyền thấy vậy cũng tốt, toàn tâm toàn ý chăm sóc anh, càng làm tình cảm mặn nồng mà người nào đó nghe xong không chịu, phản bác lại liền.

"Anh mù luôn rồi sao anh nhìn được vợ anh, nhìn con anh, nhìn đời hả?? Biết muốn lắm!!Dẹp cái ước muốn đó ngay lập tức!!Anh không muốn!!".Lâm

Việt đang khó chịu còn gặp cô muốn kiếm chuyện chọc anh chứ.

“Rồi, rồi, dẹp rồi nè, ăn nhe”. Phải đồ dành, nhắc nhở với lòng là không được chọc anh giận thêm, anh lớn tuổi rồi, dễ tức giận lên con đau tim thì khổ.

Lăng Huyền mỗi lần dứt anh phải nói trước một tiếng anh mới biết mà mở miệng cho cô dứt.

-----Chuyển cảnh-----

Hiếu Lam xách đồ vô bếp, hai đứa cháu đi theo sau đòi phụ, cô đành hy sinh bó rau cải, lấy bớt rau với hai trái cà chua cho chơi.

Cánh Luân đặt bao sữa lên bàn trà xong ngồi coi TV, lúc này anh xin cho vô bếp phụ mà cô không cho, đâu phải anh không biết nấu ăn hoàn toàn đâu, mấy món đơn giản anh biết mà, cô vẫn lắc đầu kêu anh ngồi đợi.

-----Chuyển cảnh-----

Biệt thự Lục gia

Không thể nào tưởng tượng được, sau một tuần mất tích không thấy đâu, Sở Thiên Mặc từ trên núi đáp xuống nhà Lục Quân anh. Thằng chả ngồi trên sofa, chân thì gác lên bàn trà, vừa cười tủm tỉm vừa ăn bánh quy.

“Thiên Mặc, có phải một tuần nay cậu lên chùa tu mà bị sư thầy cảm chửi đổng xuống đây không??Tôi nhớ cậu khi bị đá, mặt như rau muống héo mà sao bây giờ tươi tỉnh giống mới trúng số vậy??”. Lục Quân ngồi xuống kế bên.

“Chùa chiêng gì ở đây, tôi về quê ngoại xả stress, là xả stress, ok, cậu nghĩ tôi tu ai chứ??”. Sở Thiên Mặc liếc, bóc bánh ăn tiếp.

“Cũng đúng, tội cậu nặng như vậy.Haha”. vừa chọc xong liền ăn đánh.

Sở Thiên Mặc đột nhiên thấy nhớ đồng chí Việt, rủ cha Quân, thế là cả hai đứng dậy tắt TV, lấy áo khoác với chìa khóa xe tới nhà thăm bạn.

Hết chương 68

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Sang chảnh

Biệt thự Lâm gia

Hai người Lục Quân tới trước cổng, Sở Thiên Mặc hí hửng xung phong nhấn chuông cũng theo phong cách cha nào đó đề lên giữ chừng nào chịu ra mở mới buông.

Lăng Huyền đang gọt táo cho chồng ăn, nghe tiếng chuông cửa vang lên không ngừng, Lâm Việt bị giật mình.

“Đứa nào chơi ác, đề chuông hoài vậy??Không lẽ là.....”. Lâm Việt nhớ tới thằng cha Quân.

“Đề em ra coi, anh ngồi đó đi!”. Lăng Huyền nhét miếng táo vào tay chồng rồi lật đật chạy ra.

Cô mới ra cửa đã muốn thụt vô nhà lại, thấy Sở Thiên Mặc tạo dáng, một ngón đề lên nút cực kỳ sang chảnh. Nhưng nếu không ra thì sẽ bị tra tấn lỗ tai, đành quay ngược ra mở.

“Buông ngón tay thôi của anh ra, nhây nó cũng vừa thôi chứ, từ từ rồi người ta mở!”. Lăng Huyền vừa chửi vừa mở cổng cho xe Lục Quân vào.

“Ai da, này tôi cũng định không nhấn nữa nhưng mà thấy cô bé nào đó ra nhìn rồi lại muốn quay vô nên đề cho vui nhà vui cửa.Haha”. Sở Thiên Mặc nháy cả tung chạy vào nhà trước.

“Huyền, ai thế??”. Lâm Việt không thấy Sở Thiên Mặc.

Dám coi anh là không khí, không thèm quan tâm bạn à, Sở Thiên Mặc vòng ra đằng trước mặt Lâm Việt đang ngồi, quai lạ, bị gì nhầm mắt vậy, sợ bị anh làm ô ề cặp nhãn hay gì, tức tối quá đành mở miệng.

“Hello đồng chí Việt, nhớ bạn không???”.

“Nhớ??Anh là ai??”. Lâm Việt nghe tiếng quen quen mà không nhớ ra ai.

Hay lắm, mới xa nhau một tuần mà giờ hỏi Sở Thiên Mặc anh là ai, làm như anh dễ dãi cho bị lãng quên dễ dàng lắm, cơ mà thấy Lâm Việt vẫn nhắm mắt.

“Sở Thiên Mặc đẹp trai đã quay lại rồi nè, tới thăm bạn mà sao bạn khinh tôi quá, còn phủ hồi tôi là ai, tôi buồn lắm nghe chưa!!!”.

“Sở Thiên Mặc??? Cậu chui từ đâu ra vậy???”.

“Lâm thiếu khinh tôi không chịu mở mắt hay mắt bị sao thế???”. Sở Thiên Mặc cầm nửa trái táo trên bàn bỏ vào miệng cắn.

Nên nói ra là anh bị cô vợ tưởng là ăn trộm nên bị xịt hơi cay không thôi thằng cha nghe xong lại lăn ra cười chọc quê Lâm Việt anh, đẹp.

Lăng Huyền đi theo sau Lục Quân vào phòng khách, Lăng Huyền thấy Sở Thiên Mặc cầm trái táo của mình ăn tinh bơ, la làng.

“Táo của tôi!!!! Ai cho anh cạp hả????!!!!!!”. Muốn giữ lại cũng đã quá muộn, thằng cha ăn gần hết, cô còn thấy cái cùi bên trong.

Lâm Việt nghe vợ mình tố cáo tội ác của thằng cha Sở Thiên Mặc thì nhăn mày, tay nắm thành nắm, muốn lao tới chỗ thằng cha đập mấy trận nhưng ước muốn không thành, đi còn chưa xong còn đòi đập ai.

“Việt, sao hôm nay hiền vậy?”. Lục Quân ngồi xuống đối diện, tưởng sẽ được thấy cảnh bạo hành giữa hai thằng đàn ông mà chờ này giờ không thấy đâu, thằng cha Sở Thiên Mặc vẫn hờn hờ như thường.

“Tôi không thấy đường”. Đành nói toạc ra, cứ hết thằng này tới thằng khác hỏi, mệt.

Vừa nói xong, hai người đàn ông há hốc mồm, vẻ mặt như anh đang đùa tôi đấy à, Sở Thiên Mặc còn làm rớt cái cùi táo xuống sàn, Lục Quân đang uống nước mém xối phun ra.

“CÁI GÌ????!!!!”. Đồng loạt hét lên.

“CÁM HẾT CHO TÔI!!!!. CÓ NGÀY TÔI ĐAU TIM LÀ TÔI BÓP CỔ HAI THẮNG!!”. Lâm Việt quát.

Lăng Huyền mới vừa la làng lên bây giờ lại im bất ngờ ngồi bệt xuống sàn, giả ngơ chăm chú gọt trái táo khác, trong lòng thầm cầu nguyện chồng đừng lôi cái chuyện đó ra, xấu hổ chết.

Hết chương 69

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Nghiêm cấm

Hiệu Lam nấu xong bữa trưa thì tranh thủ lên phòng dọn dẹp.

“Cậu, chừng nào ba mẹ con về???”. Ninh Ninh vừa ngồi dưới sàn hỏi vừa cầm dao đồ chơi cắt cọng rau.

Cảnh Luân nhìn đồng hồ treo tường, chắc khoảng 15 phút nữa hai vợ chồng Cảnh Ly lật đật chạy về thôi.

“Lát về liền bây giờ, quậy phá xong nhớ ba nhớ mẹ hả???”. Cảnh Luân thấy cọng rau trên tay con bé nát không còn ra cọng gì nữa.

“Mợ hai lên lầu làm gì vậy cậu?”. Ngôn Ngôn hất cằm chỉ lên lầu.

Cảnh Luân đứng dậy lên coi thử vợ đang làm gì, vừa mở cửa ra.....

Hiệu Lam đang đứng trên mép giường với tay cầm khăn lên lau đèn chùm, càng ngày càng lúi ra, tập trung lau nên không biết mình chuẩn bị ngã ra đằng sau.

“ÁÁÁ!!!”.

“Cẩn thận!!!”

Hiệu Lam ngã ra, nhắm mắt lại tưởng sẽ bật ngửa đập xuống sàn bằng mông thì Cảnh Luân đã nhanh chân tung cửa ra chạy lại, vòng tay đằng sau lưng cô.

Sao thế nhì, cứ tưởng tiêu đời rồi chứ, cô hé mở một con mắt ra thì thấy mình nằm gọn trước bờ ngực rắn chắc của anh, mặt anh hoảng sợ vô cùng.

“Em.em có đau ở đâu không??Sao lại bất cần như vậy chứ, lỡ như anh không lên kịp.... thì biết làm thế nào!!”.Cảnh Luân nói lắp.

Trái tim đập liên hồi, phút trước đập nhanh là vì đột nhiên bị bật ngửa, phút này lại thấy khó thở, cô trở mắt ra nhìn anh nhẩn nha lo sợ như sắp sửa mất cô.Tại sao anh lại sợ chứ??.Tại sao lại sợ vì một người như Tô Hiểu Lam cô??.Cô cứ nhìn Cảnh Luân,không trả lời anh.

“Lam nhi, em có đau ở đâu không?Trả lời anh!!”.Cảnh Luân thấy cô cứ nhìn anh thì sốt ruột, đầu óc muốn rồi tung lên rồi.

“Em....em không sao,Luân,anh đừng có vậy mà”.Thấy anh đau đớn, cô cũng thấy đau theo.

Cảnh Luân bế cô lên giường, đè cô xuống hôn, gặm lớn.

“KHÓN KIẾP!!”.

Hiểu Lam luồn hai tay vào tóc anh, rên đầy ma mị, vừa đáp lại anh vừa dỗ dành lòng anh đang lẫn lộn.

“Em có đáp xuống đất đâu, anh đừng tức giận, không phải anh chụp em kịp thời rồi sao??.Buông môi anh ra, hôn lên trán anh, anh chui mặt vào hõm cổ cô thở khí thế.

“Lúc này tim anh như muốn lộn ra khỏi lồng ngực, Lam nhi, em ác lắm, hại anh đau tim, ruột gan gì cũng muốn lộn hết ra!!”.Cảnh Luân cười đầm vớ ra, hôn từng vị trí một.

Cô ưm một tiếng, tự động cời áo ngực, quần sịp ra, con người cô ham muốn anh lấp đầy, mồ hôi nhễ nhại.

“Nghiêm cấm em không được trèo lên chỗ xa tầm với dưới mọi hình thức!!”.Cảnh Luân lột quần mình ra, đâm thẳng vào, trừng phạt cô vợ vì đã làm anh lo lắng.

Hiểu Lam gật gật đầu, mặt đỏ lên, hoàn toàn tiếp nhận anh trong sự đau đớn đồng thời cũng cho cô cảm giác khoái lạc.

Hết chương 70

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Cao cũng là cái tội

Cảnh Luân không muốn nhớ lại lúc cô sắp ngã trước mắt anh, cứ như cô sắp bỏ anh lại ở nhân gian, đau đớn không ngừng, hít thở khó khăn, nếu cô có mệnh hệ gì anh cũng chẳng muốn sống, còn gia đình anh thì sao chứ, không có anh thì họ sẽ đau khổ một thời gian thôi, còn anh mất cô thì cả thế giới của anh sụp đổ.

Nhìn vợ mình trong ngực không dám động đây, ngoan ngoãn không nói một lời.Cả đời này anh cũng không thể bớt lo lắng vì cô được, mới lo là đã mèm xảy ra chuyện.

Hiểu Lam muốn thoát ra khỏi vòng tay anh, dọn dẹp phòng tiếp.

“Lu..Luân, em đi lau phòng, thả em ra”.Nhỏ nhẹ giọng.

Cảnh Luân buông cô ra, dặn dò cô cẩn thận một chút, tự hào về chiều cao cũng là một cái tội, ví dụ điển hình là cảnh tượng hồi nãy.Cô cười trừ gật đầu, Cảnh Luân nhéo má vợ rồi xuống giường nhặt khăn lên giúp cô lau đèn chùm.

Hiểu Lam mặc đầm lại rồi vào nhà vệ sinh chùi cầu tiêu, vợ chồng tự biết phân chia việc.

-----Chuyển cảnh-----

Biệt thự Lâm gia

Hiếm khi có dịp cha Lâm Việt bị mù tạm thời không nhìn thấy, Sở Thiên Mặc anh có nên giờ trò chút không.Mới nghĩ ra trò hay đã bị ông trời cản trở.

“Huyền,đuổi khách!”.Linh tính mách bảo Lâm Việt không nên để hai con người Sở Thiên Mặc, Lục Quân ở đây, chắc chắn hai thằng sẽ không chịu để yên cho anh.

“Này này, tôi chưa ngồi nóng chỗ đã muốn đuổi tôi!!”.Sở Thiên Mặc mặt dày không chịu về.

“Không để hai vợ chồng tôi ngủ trưa à???Hay là..... cậu tính làm gì tôi??Hửm??”.Lâm Việt chăm biếm thành công.

Cha Lâm Việt có con mất thứ ba nhìn thấu ý đồ xấu của anh à.Mới nghĩ ra đã nhanh chóng mở miệng đuổi, thâm thật.

“Về thôi, tôi cũng có việc bận rồi, Sở Thiên Mặc cậu dù rảnh cũng phải về nhà hoặc đi làm đi chứ, suốt ngày đi phá làng phá xóm, còn rủ thêm tôi, cho hai thằng bị ăn đập chung, cậu mới hả dạ phải không??”.Lục Quân đề ly rỗng xuống, phui quần đồng thời lôi cổ áo sau của Sở Thiên Mặc bắt đứng lên,thằng cha này không đi xe qua nên anh cũng phải lôi chả về theo.

Lăng Huyền ra mở cổng chờ, Sở Thiên Mặc đành mếu mớ đi theo sau Lục Quân ra cửa.Lâm Việt thờ phào nhẹ nhõm,ngồi chờ vợ vô dất lên lầu.

Thấy xe Lục Quân đi ra, Lăng Huyền chỉ thiếu cái khăn trắng vẫy tạm biệt vì rút cuộc thằng cha Sở Thiên Mặc cũng đi rồi, nãy đang cá táo mà sợ hết cả hồn, chồng cô không hề kể ra, cô mỉm cười đóng cổng, đi vào nhà với chồng yêu.

“Việt,anh mệt chưa, lên phòng ngủ trưa nhe!”.Lăng Huyền đi lại chỗ Lâm Việt.

“Ừ,đi thôi”.Lâm Việt đưa tay phải ra cho vợ dất lên lầu, đúng là mù khó chịu ghê.

Hết chương 71

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Hoa nắng sớm mai

Cảnh Luân với Hiểu Lam dọn phòng xong dất nhau đi xuống thì đã thấy hai vợ chồng Cảnh Ly về, đang ngồi chơi với con.Từ Chính Vũ nhìn bốn lon sữa trong một bao đặt trên bàn, thắc mắc hỏi Cảnh Luân.

“Anh hai,vợ em dặn mua hai lon sữa thôi mà sao ở đây tới bốn lon???”.

“Hỏi hai đứa con đáng yêu của hai vợ chồng em ấy”.Cảnh Luân hất cằm chỉ hai đứa đang ngồi chơi đồ hàng.

Ninh Ninh, Ngôn Ngôn bị điểm danh,gĩa bộ cười tươi như hoa nắng sớm mai.

Cảnh Ly cũng nhìn bốn lon sữa rồi nhử mày nhìn hai đứa con gái, hỏi.

“Hai đứa thèm sữa bột đến vậy hả???”.

Nghe mẹ hỏi đành gật đầu liên tục.Cảnh Luân làm gì để hai đứa cháu thoát nạn.

“Siêu thị có khuyến mãi, mua hai lon tặng một con búp bê, hai đứa này không chịu nhường, anh đành lấy bốn lon tặng hai con, tội nó mới chịu về đây!!Xử hai đứa đó đi Ly Ly!!”.Cảnh Luân tường trình lại cho em gái, Hiểu Lam che miệng cười.

Ninh Ninh với Ngôn Ngôn bĩu môi ai oán nhìn cậu mình.Từ Chính Vũ bật cười “Nếu đã như vậy rồi hai đứa uống sữa trừ cơm ha???”.

“Đúng rồi, chị em không chịu nhường nhau thì phải chịu uống sữa gấp đôi ngày thường, ngon nói không chịu với mẹ đi!!”.Cảnh Ly nở nụ cười rất “hiền từ”.

“Tụi con méc bà ngoại là cậu hai, ba mẹ bắt nạt hai đứa tụi con!!”.

Lúc này Lê Văn từ ngoài về nhà, mới vào phòng khách đã thấy nhốn nháo.

“Méc gì??”. Bà vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra.

Hai đứa như tìm được bè, lon ton chạy ôm chân bà ngoại kêu cứu, đồng tâm hợp lực.

“Bà ngoại ơi, cậu ăn hiếp hai tụi con!!”.Hai đứa chỉ về phía Cảnh Luân đang đứng.

Hai cái đứa này, được lắm, uống công người cậu này từ sáng tới giờ bỏ công bỏ sức ra chơi với hai đứa, dất đi siêu thị mà giờ phản cậu, đi mách với bà ngoại, giởn lắm.Mai một đùng có đôi cậu làm gì hết, em gái kêu trông chừng lại càng không.

“Oắt con, dám ăn hiếp hai đứa cháu của tôi??”.Lê Văn bênh hai đứa nhóc về mặt đang hả hê, hóng cậu mình bị ăn chửi.

Hai cái về mặt ấy là sao, anh nhìn mà chỉ muốn lấy tay đánh vào mông hai cái đứa đầy giả dối này thôi.

“Hai đứa cháu của mẹ ăn hiệp con thì đúng hơn!” .Cảnh Luân ôm vợ vào nhà bếp sẵn lờm hai đứa cháu.

Hai vợ chồng Cảnh Ly phá lên cười, kiểu này khỏi nhờ anh hai trông đùm được nữa rồi.Lệ Văn đặt túi xách lên bàn trà rồi dắt Ninh Ninh với Ngôn Ngôn vào bếp ăn cơm trưa.

Trong cả quá trình ăn, Cảnh Luân chỉ lo gấp cho vợ mình đồ ăn, về mặt vẫn còn cay cú vì bị phản bội, liếc cũng không thèm liếc hai đứa kia.

Hết chương 72

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Ích kỷ

Đến giờ nghỉ trưa, Minh Đan về căn hộ của mình ăn trưa, mới từ thang máy lên nhà thì đã thấy Sở Thiên Mặc đang đứng trước cửa đi tới đi lui, cô định trốn vào một góc nhưng nghĩ lại, mắc gì phải trốn, Minh Đan cô có thiếu nợ anh ta đâu, sửa lại váy, vuốt vài sợi tóc chút rồi ngẩng mặt đi về phía anh.

Sở Thiên Mặc thấy người con gái mình yêu đang đi về phía này, chưa kịp mở miệng, cô đã chặn họng anh.

“Đi ngay trước khi tôi gọi bảo vệ!!”.Minh Đan không thèm nhìn, thò tay vào ví lấy chìa khóa, chưa kịp bỏ chìa vào ổ đã bị Sở Thiên Mặc giơ tay chặn cửa trước mặt cô, anh ta có phải muốn ăn đòn không??.

“Nói chuyện với anh một chút thôi Minh Đan”.Sở Thiên Mặc giọng cầu xin.

Minh Đan quay mặt lại đối diện với anh, giả bộ ngó trái ngó phải.

“Con đàn bà của anh đâu rồi??.Có phải anh sợ đem ả ta theo cản trở anh nên cho ả ta ở nhà chờ anh về chứ gì??”.

Suốt bảy ngày tịnh tâm tu luyện lòng mình, mấy lời này của cô làm gì si nhê với anh nữa.

“Anh làm gì có con đàn bà nào???”.Giả ngu chút.

“Có cần tôi nói tên ả ra cho anh nhớ không??”.Minh Đan ánh mắt gắt gao nhìn vào mắt Sở Thiên Mặc, chỉ một tia khác thường thì anh sẽ biết mùi.

Mới bảy ngày không gặp cô, thấy cô hơi xuống sắc một chút nhưng trong mắt anh, cô lúc nào cũng xinh đẹp, lúc tức giận lại càng đẹp.

“Hình như anh có một người phụ nữ thì phải??”.Lại tiếp tục giả ngu.

Minh Đan nghe xong, tức sôi cả máu, định giơ chân phải đang mang giày cao gót giáng xuống chân đang mang giày của anh thì anh lại kịp nói tiếp.

“Anh có một người phụ nữ, anh rất yêu cô ấy, cô ấy tên là Dương Minh Đan, em biết cô ấy không??”.

Sở Thiên Mặc anh nói thật lòng, chưa cưới cô về nên cô có cảm giác không an toàn, lúc nào cũng luôn cảnh giác, lo sợ cô chỉ là trạm dừng chân để anh nghỉ ngơi chốc lát nhưng cô nghĩ sai rồi, anh không hề coi cô là trạm dừng mà anh coi cô là người mà Sở Thiên Mặc anh sẽ cưới làm vợ.

“Cái...gi??.Anh đang nói đùa chứ gì, đừng nghĩ tôi sẽ tin lời ong bướm của anh!!Ai mà là người anh yêu chứ??!”.Minh Đan cười giễu, không hề tin.

“Hề?? Anh có nói là em đâu cô bé!!”.Dính bẫy ngon lành.

Minh Đan nghe anh nói vậy thì ngó người ra, không phải chứ, cô bị thằng chả gài.

Sở Thiên Mặc thấy cô ngó người ra thì nở nụ cười mỉm chiến thắng, nhanh chóng ôm cô vào lòng mặc cô la hét, giãy giụa.

“Bỏ ra...bỏ ra mau...anh dám gài tôi!!”.Minh Đan đâm vào ngực Sở Thiên Mặc, thấy anh ho vài cái, sợ hãi nhìn anh.

“Anh đừng có giả bộ với tôi, tương tôi sẽ mắc lừa a.....um”.Chưa nói xong đã bị anh bịt miệng bằng môi.

Suốt bảy ngày nay, Minh Đan đi chơi với tụi Lãng Huyền để thoải mái đầu óc, không hề muốn vướng bận với anh nữa, muốn vứt bỏ những đoạn hồi ức đẹp của anh và cô, cũng thế trước căn nhà của anh cô sẽ không bao giờ quên con người nhẫn tâm Sở Thiên Mặc nhưng cô lại không làm được.

Minh Đan có thể dễ dàng đánh bại các cô gái muốn dụ dỗ anh, khi cô muốn chia tay anh, ngoài mặt thì nói dễ như ăn bánh nhưng chính mình lại không cam lòng để anh bị những con ả khác chiếm lấy, cho dù không còn dính dáng, cô vẫn ích kỷ muốn thằng chả ế tới già.

Mình Đan bị hôn, nước mắt nóng hổi chảy xuống hai bên má, không quấy nữa, cô mệt rồi.

Hết chương 73

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Quá muộn để rút lui

Biệt thự Lục gia

“Quân, em chờ anh này giờ, anh ăn trưa chưa??”. Từ Diên Vỹ giữ một chìa khóa nhà của Lục Quân nên có thể vào dễ dàng, cô đang đẹp tập dề, tay cầm đĩa xào đậu que, nghe tiếng anh bước vào nhà thì cô lật đật chạy ra.

“Diên Vỹ, xin lỗi để em chờ, tại anh chờ thẳng bạn tới chung cư cao cấp mém gần đây nên về muộn”. Lục Quân nhắm mục tiêu, canh tọa độ, thấy chìa khóa lên bàn trả thành công, giờ tay làm dáng chiến thắng.

“Đi vào ăn thôi”. Từ Diên Vỹ thấy anh làm dáng thì lắc đầu cười, kéo tay anh vào bếp, thưởng thức mấy món cô mới làm.

Đang cầm đĩa bỏ thức ăn vào miệng, Lục Quân nhai qua nhai lại, ngẫm một hồi như suy nghĩ một bài toán khó. Diên Vỹ ngồi kế bên nhìn anh ăn, hồi hộp không biết có hợp khẩu vị anh không.

“Ừm, cũng ngon, hơi mặn chút thôi nhưng đối với anh ok”. Lục Quân buông đĩa, ra dấu ok, cười với bạn gái.

Thấy anh khen vậy, Diên Vỹ hạnh phúc cười tít mắt, lấy hai tay nhéo hai má anh nựng.

Trước giờ cô không vừa mắt với người đàn ông nào cả, tự nhiên gặp Lục Quân gây ấn tượng rất “tốt” với mình thì cô lại nhưng nhớ anh, muốn anh làm bạn trai, sau một thời gian qua lại với anh thì cô cũng biết anh cũng không có mối tình nào, tiến tới luôn.

Lúc nào cô cũng tưởng tượng ra cảnh mình nấu ăn cho người mình yêu, vui vẻ không thôi. Nay lại trở thành sự thật, mừng còn không hết. Quyết tâm giữ anh thật chặt, đừng hòng thoát khỏi Từ Diên Vỹ này nữa, đã quá muộn để anh rút lui rồi chàng trai trẻ.

-----Chuyển cảnh-----

Biệt thự Lâm gia

Lăng Huyền đang ôm chồng, cô vẫn chưa ngủ, ngược lên nhìn Lâm Việt đang ngủ say. Cô quan sát mặt anh, thấy anh hơi hốc hác, hơi tàn, với lại thấy như già thêm mấy tuổi ý, thương chồng quá lên rướn người lên hôn má anh một cái rồi thụt người lại che miệng cười khúc khích.

Biết là anh hôn cái vụng vụng hơi cay vào mắt anh nhưng đổi lại cô có thể dễ dàng được anh tha thứ, lại được anh thú nhận lỗi lầm với cô, cô lúc trong nhà vệ sinh xúc động lắm, biết anh chỉ vì muốn bảo vệ cô thôi nhưng cô lại buồn bực, bỏ anh đi chơi, Lăng Huyền thì sẽ không khiến anh buồn nữa, anh già anh tui thân, trong nhà lại chỉ có hai vợ chồng, cô đi anh không cô đơn mới lạ.

Hết chương 74

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Tỏa sáng trong truyện chữ (Tập 3)

Chương trình Tỏa sáng trong truyện chữ

Góc tâm sự ngàn đời có một tập 3

“Xin chào các bạn đã đón xem chương trình Tỏa sáng trong truyện chữ, tôi là MC Hà Đông, hôm nay chúng ta sẽ tiếp tục phỏng vấn nhân vật tiếp theo trong câu chuyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương*. Như các bạn đã biết, tập trước tôi đã bật mí cho các bạn nhân vật tập này là một người đàn ông Vâng, không hề cho các bạn đợi lâu nữa, xin mời anh Sở thiếu-Sở Thiên Mặc bước ra sân khấu”. MC cầm mic mỉm cười, giang một tay mời mọi

người hướng tới bên góc phải sân khấu.

Sở Thiên Mặc cười, đút một tay trong túi quần, một tay giơ lên chào. Trong đầu phi nhỏ cái cô MC này một lượt, có cần nói nhiều vậy không???

“Anh Mặc đã sẵn sàng trả lời câu hỏi chưa??”. MC ngồi xuống đối diện.

“Tôi nghĩ cô nên gọi tôi là anh Sở hay Sở thiếu hoặc Sở tiên sinh, tôi mới làm hòa với người yêu xong, cô lại muốn phá đám à??”. Sở Thiên Mặc nhắc nhở nhẹ.

MC bị què, háng háng giọng cười trừ.

“Tôi lỡ lời, bạn gái Sở thiếu đang dõi theo chương trình đừng giận người dung như tôi nha. Vậy Sở thiếu đã sẵn sàng trả lời câu hỏi chưa??”.

“Thì cô hỏi đi, hỏi tôi hoài vậy?. Sao mà nhây thế??”. Sở Thiên Mặc ghim cô MC này rồi.

“Câu hỏi 1: Lúc anh đẩy cô Roxie xuống bàn, nếu không có bạn gái can thiệp, anh định làm gì??”

“Đã là quá khứ rồi còn nhắc làm gì, nhờ ả ta mà tôi mém mất vợ đấy. Minh Đan, anh không có làm gì có lỗi với em đâu nhé”. Sở Thiên Mặc rướn người vào ống kính truyền đạt thông điệp vô cùng cao cả.

“Câu hỏi 2: Tại sao anh lại thích đi trêu ghẹo các cô gái??”

“Đàn ông ai mà không có máu dê trong người, ghẹo vài câu có mất miếng thịt nào đâu. Minh Đan, anh đang nói thật lòng cho người ta biết chứ không có ý đồ nào đâu!!”. Lại tiếp tục truyền đạt.

MC bắt đầu mệt mỏi.

“Câu hỏi 3: Anh dự tính chừng nào rước bạn gái về làm vợ??”

“Hỏi thẳng cha Luân ấy, tôi chỉ mới làm hòa với người yêu thôi mà đã mệt mỏi rồi này!!”. Sở Thiên Mặc nhận được cuộc gọi từ Cảnh Luân.

[Cậu ngon cậu sửa lại câu nói cho tôi, không thì tôi sẽ ngược cậu cho tới hết câu chuyện. Cúp đây!].

“À không, tôi nói lộn, phải đợi Cảnh tiên sinh hứng lên rồi mới cho tôi rước vợ về dinh. Haha”. Sở Thiên Mặc rửa thơm trong miệng.

“Câu hỏi 4: Nguyên một tuần anh về quê ngoại để làm gì??”

“Nếu tôi cứ ở thành phố rầu rĩ hoài cũng không phải là cách. Tôi về quê ngoại, không khí trong lành, suy nghĩ cách nào mà Minh Đan tha thứ lẹ cho tôi nhất!!”. Sở Thiên Mặc rút cuộc cũng trả lời nghiêm túc được một câu.

“Câu hỏi cuối cùng: Sở thiếu sau kiếp nạn này có dám đi chọc gái nhà người ta nữa không??”

“Có cho tôi ăn một 100gram gan cọt tôi cũng không dám, chỉ ‘lia’ một chút thôi. Haha”. Sở Thiên Mặc ôm bụng cười một tràng mới chịu đứng lên chào mọi người.

“Chương trình Tòa sáng trong truyền chữ, góc tâm sự ngàn đời có một tập 3 đến đây là kết thúc. Cảm ơn các bạn đã đón xem. Hẹn gặp lại các bạn trong tập tiếp theo”. MC đứng dậy, vẫy tay chào tạm biệt.

MC dẫn với lòng nên chủ động đọc câu hỏi trước khi quay phỏng vấn.

Hết chương 75

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Ý nghĩa hoa cẩm tú cầu

Luân, anh đeo dây chuyền mặt hoa cẩm tú cầu không??”. Hiểu Lam giang tay đặt ngang qua bụng anh.

Cô nhớ tới cặp dây chuyền cô tự tay mua ở khu lưu niệm lần trước.

“Sợ dây chuyền mà em không cho anh trả tiền ấy hả??”. Cảnh Luân hôn tóc vợ.

Ngước lên thấy anh chịu gạt đầu, cô cười mỉm hôn má anh một cái rồi chạy tới túm lấy hai sợi dây ra, leo lại lên giường.

“Bây giờ em đeo cho anh, anh không được tháo ra nghe chưa???”. Hiểu Lam mặt nghiêm dặn dò.

Cảnh Luân bật cười ngồi dậy, chỉ là đeo vào cổ sợi dây chuyền thôi mà sao nghiêm túc dữ vậy.

“Tại sao không được tháo???”. Dò la tin tức nguyên nhân.

Chỉ còn mấy tháng nữa thôi, hai người chúng ta không còn là vợ chồng nữa nên em muốn anh bây giờ đeo lên, tới lúc anh biết được bộ mặt thật của em thì anh có thể dễ dàng vứt bỏ nó xuống đồng thời cũng vứt đi tình yêu của chúng ta, em đến với anh vì tham vọng ích kỷ, anh hận em cũng được, quát mắng em cũng được, đập em xuống địa ngục, hủy hoại danh tiếng của em cũng được, em bằng lòng vì em là một con người xấu xa, nhân tâm, lợi dụng tình cảm chân thành của anh.

Dù biết ý nghĩa của hoa cẩm tú cầu là sự thay đổi trong tình yêu, nghe rất buồn nhưng nó cũng mang một ý nghĩa khác là biểu tượng cho sự biết ơn, Tô Hiểu Lam em thật sự rất biết ơn anh, Cảnh Luân.

Cảm ơn anh đã cho em biết tình yêu đôi lứa là như thế nào, cảm nhận hương vị vợ chồng ra sao...

“Tại em thích!”. Hiểu Lam bên ngoài cười đùa, bên trong cắn rứt.

Cảnh Luân không hề biết sau khi được cô đeo vào cổ anh sợi dây chuyền này thì khoảng thời gian sau anh muốn tháo cũng không gỡ tháo ra, day dứt khôn nguôi.

Vài nụ hôn có thể làm mọi việc ổn thỏa.

Nhưng thêm một vài lời dối gian có thể khiến tất cả đổ vỡ.

Dòng suy nghĩ ấy cứ thế trôi đi không bao giờ nghỉ.

Và em không phải một thứ gì đó xứng đáng với anh.

Vậy hãy để em ra đi...

Hết chương 76

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Trò chơi nói thật

Buổi tối

Sở Thiên Mặc gài bẫy tình Minh Đan thành công, dù cô vẫn còn hơi giận nhưng cũng muốn xí xóa cho qua. Thăng chà như được uống thuốc tăng lực, rũ cả đám kéo qua nhà cha Việt chơi, vì cha nào đó không thấy đường nên không đi đâu được.

Biệt thự Lâm gia

Cảnh Luân ngồi đối diện Lâm Việt, hỏi thăm thăng bạn.

“Việt, mắt bị gì vậy??”. Lại lòi thêm một đồng chí hỏi.

“Sáng lấy chai keo xịt tóc mà lấy lộn bình xịt hơi cay, lỡ xịt vào mắt, được chưa??”. Quen biết ba thằng, ba thằng đều hỏi một câu y chang nhau!”. Lâm Việt đành nói dối, nhiều lúc quan tâm hóa bạn bè, anh cũng thấy mệt, chả biết nói sao.

Sở Thiên Mặc cười thiếu chút bật ghế ra đằng sau, Lục Quân thì ôm bụng cười.

Lăng Huyền đứng gần đó vuốt vuốt ngực, nén cười vì ông chồng của mình nói tự mình xịt lộn chai.

Bốn cặp tè tự đông đủ, ăn uống một hồi thì Lục Quân nghĩ ra chơi trò chơi nói thật, lúc này vô tình nhìn thấy mấy chai rượu rỗng của Lâm Việt để trong góc, lấy làm đồ xoay vậy.

Cả đám ngồi hết xuống sàn, đặt chai rượu chính giữa, Sở Thiên Mặc tự nhiên tắt hết đèn trong phòng khách, hại Diên Vỹ với Lăng Huyền bản tính đã sợ ma, la lên.

“Huhu!!Việt,em sợ ma!!!”.Lăng Huyền nhào qua trái ôm chồng.Lâm Việt làm gì thấy, nghe vợ la như vậy,sốt sáng quát.

“Sở Thiên Mặc!! Tôi biết người tắt đèn là cậu, bật lên lại cho tôi!!”.Giang hai tay ôm vợ thật chặt, bảo vệ cho vợ.

“QUÂN!!!!”.Diên Vỹ còn sợ dữ dội hơn, hét lên rồi nhảy vào người Lục Quân đang ngồi xếp bằng, hại Lục Quân bị bắt ngờ, cũng la vì đau.

Hiệu Lam tựa đầu vào vai Cảnh Luân im lặng coi mấy con người đang nháo.Minh Đan hết biết nói gì.

Lại một lần nữa, con mắt thứ ba của cha Việt lại biết hung thủ là Sở Thiên Mặc anh.Đánh bật đèn lên, cả căn phòng sáng lại bình thường.

“Bật hết lại chưa thằng kia??Huyền, em coi phòng sáng chưa??”.Lâm Việt cúi đầu xuống hỏi vợ.

Lăng Huyền hé một mắt ra, thấy đã sáng thì thoát ra khỏi chồng,bò qua kế bên.

“Phòng sáng lại rồi Việt,anh đừng lo!”.Lâm Việt nhẹ nhõm, mò tay phải qua kiểm tay vợ đan vào nhau.

“Diên Vỹ, làm gì đu người anh như con khỉ con thê??Có con ma nào ghé thăm em đâu??”.Lục Quân cầm hai vai bạn gái đẩy nhẹ ra chộc.

“Chơi trò chơi nói thật chứ có phải chơi cầu cơ đâu mà tắt đèn.Anh có bị hâm không Sở Thiên Mặc??”.Minh Đan liếc thẳng cha nào đó.

“Tắt đèn chơi mới vui”.Sở Thiên Mặc giả ngu, ngồi xuống kế bên Minh Đan, xung phong quay vô chai.

Vô chai rượu được lực đẩy vô cùng “nhẹ” của Sở Thiên Mặc quay không biết chừng nào dừng, 14 con mắt liên tục nhìn trừ hai con mắt của Lâm Việt.

Quay một hồi khoảng một phút thì đầu miệng chai chia thẳng vào người Cảnh Luân.

“Nói thật hoặc bị phạt!!”.Sở Thiên Mặc hả hê.

“Sống không thẹn với lòng, tôi chọn nói thật!”.Cảnh Luân tự hào về bản thân.

“Tôi hỏi cậu.Cậu yêu Tô Hiệu Lam ở điểm nào?!!”.

Hiệu Lam nghe thẳng chả hỏi anh về cô thì hồi hộp nhìn qua anh, chờ anh trả lời.Cả đám cũng tò mò muốn biết.

Hết chương 77

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Có yêu thật lòng không?

“Yêu sự dịu dàng của cô ấy, lúc nào cũng nhẫn nhịn dỗ dành người chồng như tôi và quan trọng nhất tôi yêu cô ấy là vì cô cũng yêu tôi thật lòng!”.Cảnh Luân ánh mắt tràn ngập yêu thương nhìn Hiệu Lam.

Yêu...thật lòng với anh sao??Luân,anh đừng nói em như vậy mà.

Hiệu Lam chờ người ra khi nghe câu trả lời của anh,đối diện anh,ánh mắt anh như muốn lôi cô vào, khám sâu trong đó.

“Rồi, rồi, biết Cảnh tiên sinh yêu vợ vậy là được rồi.Quay tiếp đi đồng chí!!”.Sở Thiên Mặc gạt đầu đồng ý câu nói thật của Cảnh Luân.

Hóa ra là tình yêu của cậu ta dành cho Hiệu Lam là như vậy.Cả đám âm thầm khen ngợi tình yêu của Cảnh Luân đối với Hiệu Lam.

Cảnh Luân cười với Hiệu Lam rồi lấy tay xoay chai tiếp.Tiếp theo là Lâm Việt, cô vợ kế bên nhắc chồng một tiếng.

“Việt, chai rượu chia vào người anh kia!!Anh chọn nói thật hay bị phạt??”.Lâm Việt chọn nói thật.

“Mất cậu rớt cuộc là bị làm sao??? Không phải cậu không thấy cái bao bì dán ở ngoài thân chai đấy chứ??”.Cảnh Luân khơi nguồn tìm kiếm sự thật.

“Tôi bị vợ tưởng là ăn trộm nên bị xịt hơi cay vào mắt”.Nói dối nặng lòng, nói toạc ra cho xong.

Cả đám há hốc mồm, hết nhìn Lâm Việt rồi nhìn Lăng Huyền kế bên.

Thôi xong rồi,Lăng Huyền xấu hổ giựt tay trái đang được chồng nắm ra, che kín mặt.

Sở Thiên Mặc với Lục Quân làm gì để yên.

“Ai da, đồng chí Việt, không ngờ sự thật động trời, có cô vợ thương mình ghê ha.Há há”.Sở Thiên Mặc cười chảy nước mắt.

“Do ăn ở.Haha”.Lục Quân cũng thi nhau cười.

Trên đầu Lâm Việt bây giờ là một khoảng trời âm u, hắc tuyến ba hàng,hận không thể tới bóp cổ hai thằng đang cười, phần còn lại là đang nắm tay vợ ngon lành, đột nhiên vợ giựt tay ra, hất hăng.

“Huyền, em còn ở đây không?”.Lăng Huyền còn xấu hổ không dám trả lời chồng.

Lâm Việt thấy im re thì tưởng cô bỏ đi đâu, đứng dậy muốn mò đi tìm cô thì cô vợ giờ tay lên nắm lại tay chồng.

“Việt,em đây mà,em có đi đâu đâu?”.Lâm Việt nắm chặt rồi ngồi xuống, kéo vai Lăng Huyền qua dựa vào người anh, vậy mới yên tâm.

“Huyền,em quay vô chai dùm anh”.Lăng Huyền rướn người tới quay.

Đầu chai chia vào cô nàng nào đó mới vừa quay xong đành chịu phạt, bắt chồng uống dùm ly rượu.Lăng Huyền lại quay, chia vào Diên Vỹ.

“Chị Diên Vỹ,sao chị chịu làm bạn gái Lục thiếu vậy?”.Diên Vỹ đỏ mặt,kể lại lúc ở đám cưới Hiểu Lam,anh gây ấn tượng cho cô rồi sau đó cứ nhớ Lục Quân hoài, tìm anh cho bằng được, cuối cùng anh mở lời hỏi cô làm bạn gái anh.

Lục Quân thấy cung quá, hôn môi Diên Vỹ một cái.

Tiếp theo Sở Thiên mặc bị dính chương, thằng chả nghe câu hỏi xong đòi bị phạt, không dám nói thật, uống hết ly rượu.

Hiểu Lam bị đầu chai rượu chia,hơi run vì sợ Sở Thiên Mặc này đặt ra câu hỏi gây khó khăn cho cô.

“Em có yêu thằng Luân thật lòng không?”.

Đoán trúng phóc, câu hỏi tuy đơn giản nhưng Hiểu Lam thấy thật nặng nề, không biết nói sao, quay qua thấy Cảnh Luân cũng đang nhìn mình.

Bản thân cô còn không biết được cô có yêu anh không.

“Em yêu anh ấy thật lòng!”.Cảnh Luân nghe xong hài lòng, đề Hiểu Lam ra hôn.

Sau một hồi chơi, đồng hồ cũng điểm 23h đêm, cả ba cặp ra sân chờ người yêu về.

Lăng Huyền đi lấy chai nhỏ mát nhỏ thêm cho chồng rồi cùng lên lầu đi ngủ.

Hết chương 78

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Chứa đựng tình yêu

Sáng hôm sau

“Em yêu anh ấy thật lòng!”

Cảnh Luân nhớ lại câu nói của Hiểu Lam hồi tối qua vẫn không hết vui vẻ, cả buổi sáng còn không thèm đi làm.Bản thân anh không hề hối hận khi quen cô,cưới cô,sẵn sàng làm mọi thứ cho cô với tất cả những gì anh có chỉ để cô được vui vẻ,anh biết cô cũng yêu anh mà khi nghe được cô nói thật với cả đám thì trong lòng càng ra quyết tâm phải yêu thương cô nhiều hơn nữa.

Anh không thốt ra được những lời đường mật như Sở Thiên Mặc nhưng anh có thể dùng hành động của mình,càng chứng minh cho cô thấy anh rất yêu Tô Hiểu Lam cô, yêu cả thể xác lẫn tâm hồn.

Hôn trán Hiểu Lam xong Cảnh Luân đi vào nhà vệ sinh tắm, không muốn đi làm vẫn phải đi.

Vặn vòi sen,quấn cái khăn ở thân dưới mở cửa đi ra ngoài,thấy vợ vẫn ngủ trên giường ngon lành thì Cảnh Luân nở nụ cười hạnh phúc, đi nhẹ nhàng tới tủ

quần áo lấy áo sơ mi, lựa tới lựa lui vẫn là bộ vest đen.

Đang chăm chú thất cà vạt thì đôi tay nhỏ nhắn trắng nõn chìa tới cầm cái cà vạt. Cảnh Luân ngược đầu lên thấy Hiểu Lam mặt còn chưa muốn tỉnh, giúp anh chỉnh cà vạt.

“Ngủ tiếp đi em, dậy sớm làm gì?”. Anh ôm eo Hiểu Lam.

“Em muốn thất cà vạt cho anh cơ”. Hiểu Lam che miệng ngáp một cái.

“Em đây là không muốn cho anh đi làm phải không?”. Cảnh Luân ghẹo, tự nhiên chỉ muốn đẩy cô lên giường giờ trò xấu xa.

Hiểu Lam chỉnh xong cà vạt, thoát ra khỏi móng vuốt của chồng đi vào nhà vệ sinh, không thèm trả lời, Cảnh Luân chỉ cười nhẹ lắc đầu, cô mà cũng biết đề phòng nguy hiểm ấy chứ.

Vệ sinh cá nhân xong đã thấy anh trang phục chỉnh tề đứng đợi cô xuống ăn sáng chung. Hiểu Lam kéo tay anh đi xuống lầu, đề vai anh xuống ghế.

“Pha cho anh ly cà phê đen nhẹ Lam nhi!”. Cảnh Luân từ lúc cô pha cho anh thì sáng nào cũng đòi uống một ly mới chịu đi làm.

Hiểu Lam cười gật đầu, chấp hành nhiệm vụ pha cho anh trước, đặt ly cà phê xuống bàn cho anh rồi đi tới bếp điện từ coi nồi nước lèo xương heo nóng chưa, buổi tối hôm qua hai vợ chồng về, cô tranh thủ hầm trước để cả nhà ăn sáng. Trụng bún gạo khô cho mềm rồi vớt ra tô, múc miếng nước với xương vào tô bún, xắt thêm miếng hành lá bỏ lên tô, rắc thêm miếng tiêu, hoàn hảo.

Hiểu Lam cười tùm tùm bụng tô bún đặt trước mặt anh, để chén ớt kê bên.

“Trong tô bún này chứa đựng tình yêu đó nhẹ. Hihi”.

Cảnh Luân nhìn tô bún đang bốc khói rồi nghe vợ nói như vậy thì khoái trá, bật ghế đứng dậy hôn cô thật sâu xong buông môi cô ra.

“Nụ hôn này cũng chứa đựng tình yêu của anh dành cho em đó nhẹ Lam nhi. Haha!”.

Mới sáng sớm đã lợi dụng hôn cô cho bằng được, đã vậy còn ghẹo lại cô, hí hửng cầm đũa ăn ngon lành.

Mẹ chồng với bốn người nhà em về vào nhà bếp thấy anh ăn như chưa từng được ăn, cũng muốn cô làm y chang tô của anh. Hiểu Lam cười tít mắt, kêu chờ một chút, tô của mọi người khác với tô của anh ở chỗ chứa đựng tình yêu, là chứa đựng tình cảm gia đình.

Hết chương 79

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Người con gái đầu tiên

“Diên Vỹ, giúp tôi đi, dù gì hai chúng ta cũng quen biết nhau mà!”. Đào Anh nắm cánh tay Diên Vỹ trước cửa nhà, vẻ mặt cầu xin sự trợ giúp.

Cô mới mở cổng để lái xe đi làm, không biết ả ta từ đâu nhẩy ra đòi cô giúp ả đoạt danh hiệu gì gì ấy, dùng ý cô lúc trước không có ai chơi, chỉ chơi với một mình ả ta thì được nước xin xỏ, có bạn nào như ả ta không, lúc trước lợi dụng cô để ả gạ gẫm anh mình, thấy anh mình đã cưới vợ thì lại mở miệng kêu giúp ả lên giường với đạo diễn để được làm nữ chính bộ phim nào đó. Khinh thường hạng người như cô ta, cũng có học thức, gia đình dạy dỗ đàng hoàng lại lấy lần đầu tiên của mình trao đổi chỉ vì một bộ phim.

Diên Vỹ hất tay ả ta ra, ánh mắt tràn ngập khinh bỉ, nờ nù cười mỉa mai.

“Đào Anh, cô nghĩ cô là ai mà cầu xin tôi??. Muốn tranh muốn đoạt cái gì thì tự mình giành lấy, hạ thấp nhân phẩm đi cầu xin người khác, chắc trên đời này chỉ có mình cô thôi. Cô nên nhớ, tôi mà đã ghét ai đó thì có trốn cũng không thoát được tôi đâu. Biến đi!”.

Mia mai xong Diên Vỹ ngồi lên xe lái tới công ty, bỏ lại Đào Anh khuôn mặt nhăn nhó tức tối, ánh mắt nhìn xe Diên Vỹ đầy căm hận.

Từ Diên Vỹ, cô nhớ đó.

-----Chuyển cảnh-----

Hiểu Lam rảnh rồi không có gì làm, ở nhà chơi với mẹ chồng. Hai người ngồi ghé đá trong vườn nói chuyện.

“Hiểu Lam, thằng oắt con đôi khi nó hơi lo lắng thái quá, làm lớn chuyện lên làm con giận nhưng nó chỉ muốn tốt cho con thôi, không hề có ý gì

khác. Thăng oắt con ấy nó yêu con lắm, con là đứa con gái đầu tiên mà nó yêu đó”.

Cô nghe mẹ chồng nói về anh như vậy làm cô ngạc nhiên không thôi, tại sao cô là đứa con gái đầu tiên anh yêu chứ, phải hỏi lại liền.

“Mẹ, tại sao con là đứa con gái đầu tiên anh Luân yêu chứ?? Lúc trước anh không có bạn gái nào sao??”.

“Lúc trước nó cũng quen hai ba đứa mà chả có cảm giác gì cả, càng ngày càng vô cảm”. Lê Văn che miệng cười, nhớ lại cảnh tượng mình sợ nó bị gay liền bắt nó đi kiếm bạn gái.

Hèn gì mà trên báo không hề chụp được anh đi chung với cô bạn gái nào, luôn luôn đi một mình tới các buổi tiệc, né tránh sự va chạm của các cô gái, lúc cô tới buổi tiệc cảm ơn các nhà đầu tư chỉ thấy anh lủi thủi một góc cầm ly rượu uống.

“Cảnh Luân tôi không đùa giỡn chuyện tình cảm, tôi nói thật”.

Khi anh có cảm giác với người mình thích thì sẽ nghiêm túc thổ lộ ngay để cho đối phương biết được tình cảm anh dành cho người con gái ấy. Mà người con gái mà anh có cảm giác lại là cô. Thế Tô Hiểu Lam cô là mối tình đầu của anh à, cô không dám nói đến mối tình cuối vì chắc chắn sẽ không phải là cô.

Tương lai li dị với Cảnh Luân, cô nghĩ anh chỉ đau khổ một thời gian thôi rồi anh sẽ kiếm một người con gái khác yêu anh hơn, yêu bằng cả trái tim và tâm hồn trong sáng, không hề có ý nghĩ lợi dụng anh như Tô Hiểu Lam cô, không còn ở bên người con gái anh yêu thì có thể ở bên người con gái yêu anh.

“Nếu sau này con với anh Luân không còn ở bên nhau nữa, mẹ đừng trách anh ấy nhe mẹ?”. Hiểu Lam đang hỏi thật, chắc chắn anh sẽ không li dị với cô, sợ mẹ chồng tưởng anh là người muốn li dị, sẽ trách móc anh.

“Tại sao lại nói như vậy??? Con không muốn ở bên cạnh nó nữa hay sao??”. Lê Văn hơi lo lắng đứa con dâu đột nhiên dạn dò bà đừng trách con trai, không lẽ con dâu nó một mội rồi muốn buông tay con trai bà?? Nhất quyết không được.

“Không phải, người mẹ nên trách phải là con, con sẽ là người đầu tiên muốn anh Luân li dị trước. Anh ấy chắc chắn sẽ không bao giờ li dị với con nên nếu sự thật đó xảy ra, mẹ đừng đổ lỗi lên người anh ấy, được không mẹ?!”. Hiểu Lam ánh mắt gắt gao nhìn mẹ chồng, đợi bà đồng ý với cô.

Sao tự nhiên con dâu nói toàn chuyện muốn chia ly, hèn là thằng oắt con đi làm rồi nên sẽ không nghe được cuộc nói chuyện này, phải bảo vệ hạnh phúc cho con trai bà, dẹp bỏ cái suy nghĩ của con dâu liền.

“Mẹ sẽ không để hai đứa li dị, con sai hay con trai mẹ sai thì tự đóng cửa nói chuyện với nhau. Sẽ không có chuyện đó xảy ra!! Đừng trách mẹ, dù con có làm gì thì con vẫn là con dâu của mẹ, mẹ tin tưởng con sẽ không muốn tổn thương thằng oắt con kia. Không nói về chuyện này nữa, mẹ đi ra ngoài một chút, ở nhà vứt cái suy nghĩ ấy đi nhé Hiểu Lam!”.

Hết chương 80

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Không thể không tổn thương

Thấy mẹ chồng đi vào trong nhà, Hiểu Lam cúi đầu thờ dài, con chỉ có ước muốn nhỏ nhoi mà mẹ cũng không chịu đồng ý với con sao??, Mẹ tin tưởng con tới như vậy sao??, Tại sao chứ?.

Xin lỗi mẹ, mẹ chồng, con không thể nào không làm tổn thương anh Luân được.

Hiểu Lam đứng dậy, một thời gian nữa thôi, tất cả sẽ chấm hết, cô sẽ không còn thấy cắn rứt lương tâm nữa.

-----Chuyển cảnh-----

Tập đoàn JC

“Cảnh tổng, sao anh cười mỉm một mình hoài thế?”. Claire-thư ký nhắc nhở.

Cảnh Luân này giờ cứ nghĩ đến vợ nên hơi lơ là, nghe thư ký nhắc thì anh mới thấy thất thố, hắng giọng, ngồi ngay ngắn lại.

“Tôi đang nghĩ chút việc riêng, tới trường phòng kế hoạch báo cáo rồi phải không, báo cáo đi!”.

“A..À vâng, dự án 15 bên tập đoàn Sở Thế gửi hợp đồng tới, chúng ta có đồng ý hợp tác không Cảnh tổng?”. David-trưởng phòng kế hoạch này đã nói một lần rồi mà tổng giám đốc còn trên mây, bây giờ đành trình bày lại.

“Bên họ đã đích thân gửi bản hợp đồng qua thì cứ hợp tác thôi.Còn hỏi tôi làm gì??!!”.Cảnh Luân vẫn còn trên một tầng mây.

David trưởng phòng không còn gì báo cáo nữa đành ngồi xuống lau mồ hôi, hôm nay tổng giám đốc mới trúng số hay sao mà vui vẻ đồng ý liền vậy.

Không còn nội dung nào cần bàn nữa,Cảnh Luân kết thúc cuộc họp, cười tủm tỉm, hai tay rút túi quần đi về phòng,gọi cho vợ yêu.

“Lam nhi, trưa em có đi đâu không??”.Cảnh Luân ngồi xuống ghế sofa rót ly nước.

“Em không có đi đâu hết”.Hiếu Lam đang coi kịch bản trên giường.

“Trưa anh về ăn cơm với em nhé??”.Hỏi cô trước chứ không cô lại đi đâu.

“Ừm!.Em cúp máy coi kịch bản chút,mai lại tiếp tục rồi!”.Hiếu Lam đợi anh dặn dò một chút rồi chạm kết thúc cuộc gọi.

Cảnh Luân chờ vợ tắt máy rồi mới cầm ly nước đứng dậy đi tới bàn làm việc làm tiếp.

-----Chuyển cảnh-----

Biệt thự Lâm gia

“Việt,anh thử mở mắt ra coi nhìn được chưa?”.Lăng Huyền quỳ trên giường, mới nhỏ mắt cho chồng xong.

Lâm Việt thử mở ra, vẫn khó chịu như hôm qua mà chỉ đỡ hơn một chút, lắc đầu.

“Vẫn không mở ra được!”.

“Đúng là chất lượng cao ha Việt!”.Lăng Huyền cảm thán.

“Đúng gì chứ, em vứt cái bình xịt đó cho anh!.Khi không mua cái đó làm gì không biết!Anh như vậy sao tới công ty đi làm được đây??”.Lâm Việt sôi cả máu, đợi anh khỏi đi, đánh sập cả nhà máy làm cái bình xịt hơi cay còn không quên đề chữ chất lượng cao này cho bỏ tức.

“Thì em đi làm dùm anh.Hihi”.Lăng Huyền nheo hai má chồng.

“Em gõ chữ trên máy tính còn chưa xong, đòi đi làm dùm anh là làm thế nào??.Quảng anh ở nhà một mình à??”.Lắc đầu ngán ngẩm cô vợ kiêm thư ký của mình.

Lăng Huyền thấy chồng khinh rẻ mình,tự nhiên kích thích ham muốn chinh phục”Em đi lấy hợp đồng về đọc cho anh nghe, anh chịu thì duyệt, để ăn thế còn gì, anh chỉ việc nghe thôi, em mới một này!Hừ, em không ở nhà thì anh vẫn biết được từng vị trí chứ bộ”.

“Không cho bỏ rơi anh!Anh ở nhà, em cũng phải ở nhà theo!”.

“Anh cứ như con nít ý, em ở nhà rồi ai lấy giấy tờ quan trọng về đọc cho anh nghe??”.Lăng Huyền hờn.

Chuẩn bị tiến hành dự án mới mà còn không thấy đường, sầu thối ruột, đành ậm ừ đồng ý cho vợ đi lấy về đọc cho anh nghe.

Lăng Huyền thấy Lâm Việt đồng ý thì thương cho hai cái nheo má yêu, đẩy anh xuống giường, chủ động tình tứ với chồng một chút.

Hết chương 81

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Hành hạ đến chết

Đến buổi trưa, Cảnh Luân lái xe về nhà, đi vào bếp thấy đồ ăn để trên bàn sẵn mà không thấy vợ mình đâu.

Lệ Văn để quên đồ ở nhà, chạy về lấy thì bắt gặp con trai từ bếp đi ra, ngó qua ngó lại.

“Oát con, tìm gì thế??”.

“Con thấy dọn cơm sẵn trên bàn mà không thấy vợ con đâu”.Con trai ngoan trả lời.

Lúc này nói con dâu ở nhà vút cái suy nghĩ ấy, không lẽ đi ra ngoài vút?.

“Chắc con bé trên lầu, mà này, anh giữ vợ anh cho chặt, đừng có làm gì có lỗi với nó rồi nó muốn li dị là tiêu đời nhà anh nghe chưa??!”. Bà mẹ phải nhắc nhở con trai.

Cảnh Luân ngạc nhiên, làm là làm cái gì?.

“Làm gì mẹ??”. Không hiểu lời mẹ nói.

Bà mẹ lắc đầu ngao ngán thẳng con trai ngoan ngoãn ghêch.

“Này tôi với vợ anh ngồi nói chuyện với nhau, con bé nói tôi là nếu sau này hai vợ chồng anh không ở bên nhau nữa, muốn li dị thì tôi không được trách anh!”. Hạnh phúc con trai ưu tiên hàng đầu.

Li dị sao?? Ngán vạn lần sẽ không có chuyện đó, anh lại càng không!.

“Cổ nói như vậy thiệt hả mẹ, có lừa con không đấy??”.

Đã ngốc ghêch rồi còn chậm tiêu, không tin tưởng mẹ mình.

“Tôi là mẹ anh, tôi ở không quá đi lừa anh à??!. Nhớ lời tôi nghe chưa, đi đây!!”. Nói thêm cũng vậy, Lê Văn tới bàn trà lấy điện thoại, dòm con trai một chút, thấy nó đứng đờ suy nghĩ.

Hiệu Lam trên lầu nghe tiếng, để kịch bản trên giường, chạy xuống nhà thấy chồng đang đứng, mặt không vui nhàu mày.

“Luân, anh sao thế??”. Hiệu Lam nắm tay anh xoa qua người cô.

”Em muốn li dị với anh sao??”.

“Sao... sao anh biết??”. Hiệu Lam sợ hãi nói lắp.

Cảnh Luân nghe xong, cắn môi dưới, hai tay nắm hai bả vai cô đẩy cô vào tường. Anh dùng lực rất vừa phải nên không làm đau cô.

“Lam nhi, nói với anh đó không phải là điều em muốn đi!!.. NÓI CHO ANH!!”. Điên thật rồi.

“Em chỉ nói với mẹ là nếu như, tương lai em có muốn li dị với anh thì mẹ sẽ không trách chúng ta!”. Hiệu Lam đối diện đôi mắt anh, cô có thể cảm nhận anh đang tức giận lẫn đau đớn.

“Dù là nếu như hay chắc chắn sẽ như vậy thì em đợi anh chết đi rồi hãy nghĩ tới li dị!!”. Cảnh Luân gằn giọng, lực siết tăng lên.

Bây giờ cô không biết phải phản bác lại anh như thế nào, lúc sáng cô không nên nói với mẹ chồng, dù gì bà ấy cũng là mẹ ruột của anh, bà ấy sẽ không để cho con trai mình bị tổn thương.

“Không li dị, không li dị gì hết, được chưa??.. Đi ăn!”. Hiệu Lam không muốn anh tức giận thêm, gờ tay mình lên vai, gỡ tay anh định kéo anh vào nhà bếp thì anh lại nói tiếp.

“Hứa với anh đi, Lam nhi... rằng sẽ không có chuyện đó xảy ra, chúng ta vẫn ở bên nhau..”. Cảnh Luân cúi đầu, giọng nói đầy sự năn nỉ, cầu xin.

Anh muốn em phải như thế nào đây, Luân, không li dị với em, anh sẽ giam cầm, hành hạ em đến chết phải không??.

Hết chương 82

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Lời hứa suông

Hiệu Lam quay lưng lại với Cảnh Luân, hiện giờ cô vẫn cần tới anh.

“Em chỉ nói là nếu như thôi, Luân, đi ăn trưa”. Hiệu Lam gờ tay ra nắm tay trái anh, chỉ mới chạm vào lòng bàn tay anh, anh đã giật ra.

“Anh kêu em hứa với anh, em còn định đánh trống lảng, không nói không ăn!”.

Lại còn giận dỗi với cô,muốn lái qua chuyện khác cũng không được.

“Em hứa, rồi chịu ăn chưa??”.Hiệu Lam đành chiều ý anh vậy,tính tình như trẻ con.

Hứa hẹn vẫn chỉ là lời hứa suông,hoàn toàn không có cho anh cảm giác an toàn,anh còn bắt em hứa như vậy.

Cảnh Luân không nói lời nào,mặt vẫn không vui, đi lướt qua Hiệu Lam vào nhà bếp.

Cô nhắm mắt lại,hít sâu vào rồi thở ra, bước vào theo sau anh.

Cảnh Luân vừa cầm đĩa gấp đồ ăn vừa cầm chén,im lặng không đoái hoài vợ.Hiệu Lam ngồi kế bên,gắp thịt vào chén anh.

“Luân,em xin lỗi, sau này em không nghĩ cũng không muốn li dị với anh, đừng không để ý em mà”.

Hiệu Lam thấy anh đặt chén xuống bàn, thở dài, quay qua nhìn cô.

“Lam nhi,anh thật sự yêu em,đừng nghĩ đến chuyện li dị với anh, được không?!”.Cảnh Luân ánh mắt gắt gao, nghiêm túc nói thật lòng.

Anh không hiểu,có phải anh chưa đủ để cô tin tưởng, phò thác cuộc đời cô cho anh không?.

“Vì em là đứa con gái mà anh có cảm giác nên anh cưới em phải không?”.Lại gắp cho anh miếng khác.

Sao cô lại biết, mặc dù anh có cảm giác với cô nhưng không có nghĩa anh không yêu cô.

“Điều đó không quan trọng,anh cưới em vì anh yêu em, hết, ăn đi!”.Nói nhiều lời thừa thãi với cô gái này càng ăn mất ngon, lại nổi giận vô cớ,không đáng.

Hiệu Lam cúi đầu đành ăn tiếp, cô muốn biết mà anh cũng không chịu nói.

Ăn trưa xong,Cảnh Luân nhéo má cô một cái rồi đi ra xe tới công ty,còn không quên nói cô ở nhà không có gì làm đừng có suy nghĩ bậy bạ,để đầu óc suy nghĩ về diễn xuất đi.

Hiệu Lam lên lầu, nhắm lại hết nội dung trong kịch bản mà mai sẽ quay.

Ngày mai tiếp tục cảnh Hoài Kiều quát Chung Bách Á xong cô ta tát nữ chính,lúc này nam chính Đình Duy bắt gặp được,bênh vực, bảo vệ Chung Bách Á,sau đó nam chính bắt nữ phụ rời khỏi công ty mình.

Hết chương 83

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Đón chồng đi làm về

Đến chiều,Hiệu Lam vừa nhìn đồng hồ treo tường vừa nhìn ra cửa,nghe tiếng xe chồng chạy vào sân,cô hí hửng chạy lại cửa, đứng khấp nép, hai tay chấp lại chính giữa đón chồng đi làm về.

Cảnh Luân cầm cặp đựng tài liệu với laptop ra khỏi xe,mới bước lên bậc thang cuối cùng đã thấy Hiệu Lam đứng chờ anh.

“Lam nhi,sao thế??.Đứng đấy làm gì vậy em??”.Cảnh Luân ngạc nhiên, chẳng biết tại sao cô đứng đó.

Người ta muốn đón chồng đi làm về mà sao con người này ngốc đến nỗi còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Em đứng đón chồng em đi làm về mà anh còn hỏi em đứng đấy làm gì.Sao anh ngốc thế?”.Hiệu Lam hét biết nói gì với anh,muốn lãng mạn với anh cũng khó.

Cảnh Luân nghe vợ giải thích như vậy thì như giác ngộ ra,bật cười.

“Đột nhiên em hứng lên như vậy sao anh thích ứng kịp được chứ?!”.Trước giờ cô có bao giờ làm vậy đâu.

Hiệu Lam thấy anh nói cũng đúng đành không hờn nữa,cười tươi lại chỗ anh lấy cái cặp.

“Em muốn chơi laptop hả??”.Lại một lần nữa vẫn chưa giác ngộ.

Nếu cô muốn chơi thì đã không đứng đây chờ rồi.

“Em xách cặp vào dùm anh, thiệt tình, em mà muốn chơi thì có đứng đây không??!!”. Cô thề, mốt không làm cái hành động chờ chồng đi làm về nữa đâu, vợ chồng người ta tình tình tứ tứ còn anh thì ngược lại, còn hỏi cô muốn chơi laptop hả, bó tay.

“Rồi, rồi, cặp đây, xách giúp anh!!”. Cảnh Luân cười lắc đầu chiều theo vợ, đưa cho cô cái cặp.

Hiếu Lam hôn hờ cằm, nắm tay anh vào nhà, vậy mới đúng như các cặp vợ chồng khác hay làm mỗi ngày này. Cảnh Luân thấy cô vui vẻ như vậy lại càng nắm chặt tay vợ, hưởng thụ niềm hạnh phúc khi có vợ quan tâm mình như vậy.

Ninh Ninh với Ngôn Ngôn đói bụng, hai đứa chạy xuống cầu thang, bắt gặp cậu với mợ đang nắm tay nhau.

“Cậu nắm tay mợ làm gì thế ạ??”.

Cảnh Luân ngược lên chỗ cầu thang, nhíu mày, cậu nắm tay vợ là sai à, muốn phá đám cậu phải không?.

Hai đứa nhóc lè lưỡi, không thèm phá nữa, chạy lẹ vào bếp, đói bụng rồi.

Hiếu Lam che miệng cười, hỏi anh ăn tối trước hay tắm trước, anh nói tắm trước ăn mới ngon, cô gạt đầu đưa cặp lại cho anh đi lên lầu, cô còn phải dọn đồ ăn lên bàn.

Buổi tối hôm nay chỉ có hai vợ chồng Hiếu Lam, mẹ chồng với hai đứa cháu thôi. Ba mẹ Ninh Ninh với Ngôn Ngôn đi ăn tối dưới ánh nến ngoài nhà hàng rồi.

Trước và sau khi ăn, Cảnh Luân không hề nói chuyện li dị hồi trưa với cô nữa, cô cũng không muốn nhắc lại, lúc ngủ hai vợ chồng vẫn ôm nhau ngủ bình thường.

Hết chương 84

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Đột phá

Sáng hôm sau

“Action!”.

“Chung Bách Á, cô là một con người vô sỉ, mấy năm trước cô bỏ rơi anh Duy ra nước ngoài, bây giờ lại quay về lợi dụng anh ấy!”. Hoài Kiều tức giận.

Hoài Kiều trước giờ chỉ yêu Đình Duy, sẵn sàng hy sinh tất cả vì anh, luôn ở đằng sau giúp đỡ anh trong công việc chỉ mong anh có thể đáp lại tình cảm của Hoài Kiều nhưng anh chỉ một mực yêu Chung Bách Á.

“Tôi không hề nghĩ sẽ lợi dụng Đình Duy”. Chung Bách Á ánh mắt không chịu khuất phục.

Bốp!!

“Già rồi!. Cô nghĩ nói như vậy thì tôi sẽ tin cô sao??”. Hoài Kiều tát thật mạnh vào má trái Chung Bách Á.

Đào Anh bây giờ trong lòng khoái trá, đây là trả thù nho nhỏ mà tôi đã nhịn từ lâu rồi, để coi cô còn dám mỉa mai tôi nữa hay không, muốn tranh giải thưởng diễn viên xuất sắc ba năm liền với tôi, không có cửa cho cô tranh đâu, Tô Hiếu Lam, lúc trước cũng vậy, sau này cũng vậy, tôi luôn là người giành chiến thắng.

Má trái Hiếu Lam sưng đỏ lên, mọi người trong đoàn lẫn đạo diễn đều giật mình hết hồn, tại sao cô diễn viên Đào Anh đó tát Hiếu Lam mạnh như vậy, đạo diễn cho tạm dừng quay ngay lập tức.

Hiếu Lam lấy tay sờ vào má trái thì giật ra liền, đã đau mà còn rát, sắp sưng phù lên rồi. Đào Anh, chắc cô đang hả hê lắm, tôi sẽ ghi nhớ cái tát này, tôi thề vĩnh viễn không bao giờ bỏ qua cho cô đâu.

“Hiếu Lam, tôi kêu người mang đá tơi cho cô chườm nha”. Đỗ Doanh nhìn má trái của cô, lo lắng hỏi thăm.

“Cảm ơn, làm phiền rồi”. Hiếu Lam gạt đầu rồi tới ghế ngồi nghỉ. Nếu để Cảnh Luân thấy, biết nói với anh như thế nào đây.

Đô Doanh cầm túi đá với chai nước lọc đưa cho Hiểu Lam.

“Chờm nhanh đi!”. Hiểu Lam chờm lên, nhìn à Đào Anh ngồi cách cô không xa đang nhếch miệng cười chiến thắng với cô.

Đào Anh, cô dừng vội mừng, đợi lát nữa quay tiếp, tôi sẽ đáp trả cô.

15 phút sau

“Hiểu Lam, cô chắc chắn muốn quay tiếp chứ?”. Đạo diễn đã kêu người dậm phần cho Hiểu Lam mà cô không chịu.

“Tôi chắc chắn!”. Hiểu Lam trả lời, chỉ mấy giây nữa thôi Đào Anh.

“Nếu cô đã nói vậy thì tiếp tục. Action!”. Đạo diễn nhìn vào màn hình trước mặt.

Bốp!

Chung Bách Á dùng tay phải của mình tát lại Hoài Kiều, cô ta che một bên mặt, vẻ mặt không thể nào ngờ rằng Chung Bách Á lại cả gan tát lại cô.

“Đây là tôi trả cho cô!. Là một con người có giáo dục, không phải hễ không làm gì được lại động tay động chân!”. Chung Bách Á gần giọng dạy dỗ Hoài Kiều.

“Cô lại dám tát tôi?? Chung Bách Á!”. Hoài Kiều định nhào tới đánh Chung Bách Á thì Bách Á lại nói tiếp.

“Người phụ nữ chanh chua như cô tại sao có thể mở miệng nói yêu thương được với người khác???, Người như cô xứng yêu và được yêu sao??!”.

“Cut!!..Dù trong kịch bản đoạn tát này không hề có nhưng đột phá cũng tốt, Hiểu Lam, cô đứng là tùy cơ ứng biến. Haha”. Đạo diễn khen ngợi cái cô diễn viên Hiểu Lam này, không những xinh đẹp lại còn có tài đánh trả người khác trong khi diễn xuất, tăng kịch tính cho bộ phim.

Đào Anh không thể ngờ chỉ mới hơn 15 phút trước cô còn đang hưng phấn vì đã tát được Hiểu Lam, bây giờ cô ta chơi đột phá, mới bắt đầu diễn tiếp, cô ta lại dùng tay tát lại cô ngay lập tức. Chết tiệt!.

Ả vừa ôm má vừa liếc Tô Hiểu Lam đang đứng nói chuyện với đạo diễn. Dừng hòng cô đoạt được danh hiệu Ảnh hậu, Tô Hiểu Lam.

Hết chương 85

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Tỏa sáng trong truyện chữ (Tập 4)

Chương trình Tỏa sáng trong truyện chữ

Góc tâm sự ngàn đời có một tập 4

“Chào mừng các bạn đã đón xem Chương trình Tỏa sáng trong truyện chữ, tôi là MC Hà Đông, hôm nay chúng ta sẽ phỏng vấn tiếp nhân vật trong câu chuyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương*, cô Dương Minh Đan”. MC cười, chìa tay giới thiệu khách mời kế bên.

“Xin chào, tôi là Dương Minh Đan, có gì sai sót mong các bạn bỏ qua.”. Minh Đan cúi đầu chào.

“Vậy tôi đặt 5 câu hỏi, cô phải trả lời thật lòng nhé?”.

“Được”. Đồng ý ngắn gọn.

“Câu hỏi 1: Cô biết Sở thiếu là người đàn ông trắng hoa, tại sao còn yêu anh ấy?”

“Tôi còn không biết tại sao tôi yêu anh ấy, tình yêu không thể chọn lựa người nào tốt hay không tốt!”. Minh Đan giải thích.

MC tán thành, giả dụ mình cưới một người giàu có mà mình không yêu anh ta vậy.

“Câu hỏi 2: Cô đã quyết định chia tay Sở thiếu, tại sao còn quay lại với anh ấy?”

“Miệng thì có thể nói ra dễ dàng nhưng trong tim thì không!”.

“Câu hỏi 3:Cô thấy cô Tô Hiểu Lam là người như thế nào?”

“Em ấy à,lúc đầu tôi thấy em ấy hơi ít nói,huyền huyền bí bí sao sao ấy.Khi quen biết qua lại thì mới thấy em ấy cũng dễ gần”.

“Câu hỏi 4:Nếu cô thấy Sờ thiếu làm hành động đòi bại với cô gái khác tiếp,cô sẽ làm gì?”

“Đánh anh ta, chửi anh ta chừng nào mệt thì thôi, nghỉ cưới,nghỉ qua lại,nghỉ giao tiếp,cắt đứt quan hệ!”.Minh Đan hăm dọa thằng cha nào đó đang theo dõi chương trình.

MC nuốt ực nước miếng,thấy hơi hơi sợ cô nàng này rồi.

“Câu hỏi 5:Nếu trong tương lai, chị em thân thiết của cô Minh Đan có làm gì sai trái,cô có bỏ rơi họ không?”

“Nếu Hiểu Lam,Lăng Huyền hay Diên Vỹ làm gì sai thì tôi sẽ tập trung lại hết bốn người, cùng nhau chia sẻ,cùng nhau giải quyết!”.Dương Minh Đan đứng dậy chào tạm biệt.

“Chương trình Tỏa sáng trong truyền chữ,góc tâm sự ngàn đời có một tập 4 đến đây là hết.Các bạn nhớ đón xem tập tiếp theo nhé.Nhận vật tập tiếp theo là một người đàn ông rất thương vợ đấy.Đừng bỏ lỡ nhé các bạn!”.MC mỉm cười vẫy tay chào.

Hết chương 86

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Bản lĩnh,nhu nhược

“Tiếp theo là cảnh Đình Duy sa thải Hoài Kiều ra khỏi công ty.Tất cả chuẩn bị xong chưa?”.Đạo diễn đứng phân phó nhân viên trong đoàn.

Đô Doanh anh lát phải diễn chung với Đào Anh,một mối rồi đây.Cơ mà tại sao lúc này chỉ là diễn giả thôi mà sao lại tát thật vào mặt Hiểu Lam.Chắc chắn có mối thù riêng lâu năm rồi mới xuống tay mạnh như vậy.Là phụ nữ với nhau mà tính tình khác hoàn toàn,người ít nói dễ gần,người thì nói nhiều,lòng dạ nhỏ nhen.Còn Hiểu Lam không chịu yếu thế,đạo diễn kêu diễn thế là một bạt trả lại cho Đào Anh.Chắc,phụ nữ đáng sợ thật.

Đô Doanh chất lưỡi, nổi da gà lên,thôi lo cho bản thân mình trước,đừng đụng chạm,chọc tức ai,anh còn yêu đời.

Trong phòng trang điểm,Đào Anh mặt nhăn nhó soi gương,ngiêng má trái qua coi một chút,chết tiệt.

“Người trang điểm đâu??.Cô chết ở đâu rồi,vô đây cho tôi!”.Đào Anh quát.

Cô thợ trang điểm ở bên ngoài nghe thấy được,run rẩy chạy lẹ vào phòng.

“Cô Đào,cô ...kêu tôi?”.

“Mặt tôi như vậy cô còn không tranh thủ dặm lại cho tôi,đủ đôn ở xó nào này giờ hả?”.Đào Anh tức tối.

“Xin cô tôn trọng tôi một chút!”.Cô thợ trang điểm đứng đối diện với Đào Anh.

“Cô chỉ là thợ trang điểm cón con,còn không biết thân biết phận,thấy tôi bị tát như vậy còn không lo trang điểm lại liền cho tôi, cô đáng được tôi tôn trọng sao??.Hừ!”.Đào Anh khinh rẻ.

Cái cô diễn viên Đào Anh này tại sao lại có thể dễ dàng xúc phạm người ta chứ.Cô thợ trang điểm định phản bác lại cô ả thì Hiểu Lam từ bên ngoài xen vào,giúp cô giải vây.

“Nếu cô không tôn trọng ai thì đừng hòng người ta tôn trọng lại,Đào Anh!”.Hiểu Lam đứng trước che cho cô thợ trang điểm,nhìn Đào Anh.

Còn giả bộ bệnh vực cho người khác,Đào Anh nhếch môi.

“Tôi không ngờ Tô Hiểu Lam cô còn có nhã hứng đi quản việc người khác!”.

Có phải tôi tát cô một bên chưa đủ không,biết như vậy hồi này tôi đã cho hai bạt vào cái miệng của cô rồi,Đào Anh.

“Tôi thấy người vô tội không làm gì sai mà bị cô chửi vô lý như vậy,tôi đương nhiên bất bình, không thể nhịn nổi.Tôi tưởng cô sẽ làm gì đó hay ho,tuyên chiến với tôi,hạ gục tôi vậy mà chỉ có thể lợi dụng trong diễn xuất, tát tôi thật mạnh, không nói lại tôi liền lôi cô trang điểm này ra mắng,nhỏ nhen!”.

Đào Anh tức, thở nặng nề, hất cằm đi lướt qua Hiểu Lam, còn cố ý đụng vào vai cô, không quên liếc cô thợ trang điểm.

Hiểu Lam nghĩ có nên mách với chồng cô dạy dỗ cô ta không, có chồng có quyền lực để làm gì. Cô nghĩ một chút rồi xoay lưng lại dặn dò cô thợ.

“Sau này người như cô ta, cô không cần kiêng nể, sợ sệt gì cả, cứ can đảm đứng lên phản bác lại cô ta, nếu cô có bản lĩnh, cô thắng, nếu cô nhu nhược, cô thua!”. Thấy cô thợ gật đầu ghi nhớ thì cô cười, kêu cô ấy dặm phấn lại cho cô.

Đúng vậy, nếu nhần nhục, chịu đựng, người xấu sẽ khinh rẻ, tiếp tục lấn tới bắt nạt chúng ta.

Hết chương 87

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Nhanh, gọn, lẹ

Đào Anh ra trường quay thì thấy Đô Doanh đang đứng uống nước một mình, khuôn mặt nhăn nhó tức tối lập tức chuyển sang e thẹn ngại ngùng đi từ từ tới chỗ Đô Doanh.

“Anh Đô!”.

Đô Doanh nghe tên mình bị cô Đào Anh gọi thì hơi giật mình, lười nhác mở miệng trả lời lại.

“Đào tiểu thư tìm tôi??”. Tìm tôi chi vậy??.

Sắp tới có một buổi tiệc giao lưu, cô đang thiếu một người bạn trai cùng cô tới đó, may mắn là anh chàng diễn viên Đô Doanh không có bạn gái nên rủ anh đi cùng, sẵn có các phóng viên ở đó nếu chụp được cảnh nữ diễn viên Đào Anh sánh bước bên bạn trai Đô Doanh tham dự buổi tiệc thì độ nổi tiếng của cô sẽ tăng lên đáng kể, có thể lọt vào danh sách ứng cử viên cho danh hiệu Ảnh Hậu, ngại gì không rủ.

“Anh Đô, sắp tới có một buổi tiệc giao lưu, anh có đi cùng với ai không?”.

Tự nhiên hỏi Đô Doanh anh, tôi đi với ai tại sao phải nói với người khác.

“Có gì nói toạc ra đi!”. Từ khi biết Đào Anh diễn xuất không bằng ai, lại còn lợi dụng lúc đang diễn hành hung người khác, anh càng nhìn cô ta, anh càng ghét.

“Anh đi cùng với em nhé?”. Nếu muốn cô nói thì cô nói ra, đỡ dài dòng.

Những người đầu óc không bình thường mới chịu đi với cô, nếu là Hiểu Lam rủ tôi, tôi còn suy nghĩ.

“Ngại quá, tôi đi với cô nàng khác rồi, xin lỗi!”. Càng ở lại lâu càng mệt mỏi với cô ta, né ra chỗ khác cho lành.

Đào Anh nhìn anh ta đi xa, khuôn mặt bức bối, cô là người chứ có phải ma quỷ đâu mà tránh cô như tránh tà vậy, không rủ được anh, tôi còn có người khác.

Một tiếng sau khi đoạn Đình Duy sa thải Hoài Kiều ra khỏi công ty quay xong.

Đạo diễn tụ họp lại hết diễn viên cùng mọi người trong đoàn.

“Công ty sắp tới tổ chức buổi tiệc cho toàn thể nhân viên lẫn các diễn viên, mọi người nhớ đi đầy đủ nghe chưa?. Cô biên kịch cũng đi cho vui nhá?”. Đạo diễn hướng mắt về nhà biên kịch, thấy cô gật đầu thì quay mặt lại chính diện.

“Mọi người chịu khó một thời gian nữa thôi, bộ phim dài tập này cũng quay được hơn một nửa rồi, cố gắng lên!”. Đạo diễn động viên mọi người, tất cả ai nấy đều vỗ tay.

Hiểu Lam vỗ tay xong lại lo lắng chồng thấy một bên má cô sưng sẽ tức giận, nên làm thế nào đây. Mà tới đâu thì tới, đầu phải cô tự tát vào mặt mình, cô chào tạm biệt rồi ra khu đậu xe chạy về nhà.

-----Chuyển cảnh-----

Biệt thự Sở Thiếu

Trong phòng ngủ,Sở Thiên Mặc đứng trước tấm gương lớn soi qua soi lại người mình,lát chờ Minh Đan đi ăn gà nên diện bộ nào mới hợp,loay hoay một hồi, quyết định áo thun,quần jean,nhanh gọn lẹ.

Sở Thiên Mặc cười tủm tỉm cầm điện thoại chạm vào tên Minh Đan.

“Minh Đan ơi ~”.

Đang dạy các học viên giới thiệu bản thân mà cũng bị quấy rối.

“Có chuyện gì?”.Anh ngon nói không có việc gì nên hứng gọi đi.

“Anh qua đón em đi ăn gà nhe~”.Sở Thiên Mặc soi gương vuốt tóc.

“7h qua đón tôi ở chỗ tập, anh dám đến trễ đi!”.Minh Đan cúp máy,nở nụ cười mỉm.

Sở Thiên Mặc được người yêu đồng ý đi ăn chung thì nhảy dựng lên giường, nhảy lên nhảy xuống, tâm hồn hớn hơ.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Đi ăn gà

18h55

Minh Đan nghĩ đi ăn gà bình thường thôi nên không cần trang điểm hay về nhà thay đồ gì cả,cứ cái đầm cô đang mặc đi ăn cho rồi,lịch sự quá cũng mệt mỏi.

Sở Thiên Mặc lái xe từ đằng xa đã thấy người yêu đang đứng chờ anh,trong lòng hào hứng không thôi,đạp mạnh chân ga.

Kết!!!

“Hết cả hồn,anh đi ăn trộm sao?”.Minh Đan lấy tay ôm ngực, nhú mảy, khi không chạy vụt tới trước mặt mình,thăng cái kết thật lớn.

“Đi tiêu diệt gà thôi cô bé!.Hi hi!”.Sở Thiên Mặc rướn người ra cười tươi với Minh Đan.

Mr.Duck’s Restaurant

Sở Thiên Mặc nắm tay Minh Đan vào nhà hàng,kêu cô lựa chỗ trước,anh đi gọi món.Minh Đan gật đầu,lựa chỗ hai người gần cuối,chỗ đó cũng mát mẻ,có Tivi treo trên tường với gần bồn rửa tay,tiện nghi đến thế là cùng,và lại cô cũng không muốn ai thấy cô cầm hai tay ăn gà đâu,kinh dị lắm.

“Hai cái voucher này, mỗi vé chỉ được hai miếng gà với một ly nước vừa thôi,anh đổi nước lớn luôn không?”.Nhân viên nữ thấy trai là nhiệt tình tăng level max.

“Ô?Thế không có khoai tây chiên hà cô gái?”.Thằng cha nào đó thắc mắc.

“Áy chết,em quên,có hai khoai tây chiên vừa,hihi”.Nhiệt tình quá đâm ra quên tới quên lui.

Cái cô nhân viên này mới vào làm à??.Sở Thiên Mặc anh mà không thắc mắc chắc lỗ hai cái voucher,hòn rồi.

“Tôi kêu thêm bốn miếng gà cay nữa,đổi nước lớn,khoai lớn hết,bao nhiêu tiền?!!”.Nghĩ lịch sự.

Nhân viên nữ bị trai nạt nên đành ậm ừ nhìn vào bảng máy tính, chạm chạm nhấn nhấn,Sở Thiên Mặc nhìn vào cái bảng hiện tổng số tiền thì móc thẻ ra, đưa cho cô ả quẹt một cái.

“Anh cầm số với bill ra ngồi đợi nha,khoảng 20 phút là có,anh cầm hai ly nước ngọt lớn ra trước dùm em!”.Nhân viên nữ nói xong quay lưng lấy hai cái ly mức đá vào,nhấn nút cho nước chảy xuống,đặt lên mâm, quay lại để trên bàn, nhấn cái hộp ra hai cái ống hút để vào mâm đưa cho Sở Thiên Mặc.

Sở Thiên Mặc giơ hai tay ra cầm, hứ cũng lười hứ, hất cầm đi kiểm chỗ Minh Đan ngồi.

Minh Đan đang chơi game trên điện thoại,thằng cha nào đó đặt cái mâm xuống,về mặt hồn cả thể giới.Minh Đan tắt điện thoại, nhìn lên hỏi.

“Anh bị gì vậy?”.Phút trước cười tươi, phút sau mặt hòn.

“Lúc này anh mà không hỏi lại là mất hai cái khoai tây chiên vừa!. Làm ăn gì mà gian dối! Hừ!”. Sở Thiên Mặc dựa lưng vào ghế, khoanh hai tay trước ngực, rửa.

Minh Đan nghe anh tường trình lại thì phá lên cười.

“Haha, thế là anh tức quá kêu thêm bốn miếng gà nữa??”. Đúng là con nít mà.

“Chứ gì nữa, đôi lớn hết, tức quá mà!”. Sở Thiên Mặc rửa xong đứng dậy đi xịt tương ớt để chấm.

20 phút sau

Sở Thiên Mặc cúi xuống nhìn đồng hồ trên cổ tay, nói đợi 20 phút mà tới giờ chưa thấy gà đâu, anh ngồi chờ uống hết nửa ly nước ngọt, định bật ghế đứng dậy đi đòi gà thì cái cô nhân viên ấy cười trừ bụng mâm gà từ đằng xa đi tới.

“Xin lỗi hai anh chị, tại khách vào đông quá, em mém quên, chúc hai anh chị dùng ngon miệng”. Nhân viên nữ đặt mâm xuống, lấy số lại, chúc ngon miệng rồi lật đặt về quầy.

Sở Thiên Mặc anh chỉ vì hai cái voucher miễn phí mới đi ăn thôi, chắc từ nay nghỉ ăn chỗ này luôn, đã gian dối còn chậm chạp.

Hai người làm thủ tục rửa tay xà bông đầy đủ các bước rồi ngồi đối diện nhau tiêu diệt gà. Minh Đan lúc đầu cũng muốn cầm dao với nĩa ăn mà thôi, ăn gà phải ăn bằng hai tay mình cầm mới ngon. Còn thằng cha nào đó ngồi đối diện thì nghi bàn dao nĩa, mới rửa tay xong đặt mông xuống đã cầm xoi gần hết miếng ức.

Hên là ngồi chỗ cuối, khuất tầm mắt người ta chứ không ngồi phía trước, người ta vào nhà hàng kêu món, dòm qua hai con người đang ăn chắc xấu hổ chết, đã vậy nếu biết một người làm tổng giám đốc, một người là người mẫu tay không ăn nguyên mâm gà lúc đó có chui xuống đất cũng không hết ngại.

Nhiều khi không cần phải đi ăn những nhà hàng sang trọng, tốn tiền mà chẳng no, ăn uống làm gì cũng phải lịch sự, rất mệt mỏi. Thà đi ăn với người yêu ở những chỗ này hay ngồi lê đường ăn những món ăn đường phố còn thấy vui vẻ, tình cảm hơn vì thể hiện tính tình của mình rõ nhất.

Hết chương 89

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Nên bị giam cầm lại rồi

Biệt thự Lâm gia

“Tại sao lại chỉ tăng 20%, không duyệt!”. Lâm Việt nhủ mầy, ngồi kế bên cô vợ đang cầm bản báo cáo đọc.

“Em không đọc nữa đâu, sáng tới công ty lấy cả đồng, em ngồi em đọc cho anh môi miệng quá đi!”. Lăng Huyền hét đọc nổi, đặt tờ báo cáo lên bàn, cầm ly nước lên uống hết một hơi, tưởng dễ ăn lắm, đọc hoài không hết.

Lâm Việt nghe vợ mình than như vậy thì bật cười.

“Mấy ngày trước cô bé nào đó hùng hổ lắm, nói là đem về đọc cho anh nghe, mới đọc được mấy bản đã than thở với anh rồi!”. Choàng tay trái qua kéo vợ dựa vào người.

“Hay em kêu trợ lý thư ký qua đây đọc cho anh nghe?”. Lăng Huyền nảy ra ý hay nhưng nhanh chóng bị dẹp bỏ.

“Em dám cho người phụ nữ khác qua nhà mình, ngồi kế bên đọc cho chồng em nghe à?”. Nếu để cho nhân viên mình biết nhà lại còn biết sếp đang không thấy đường, thế nào qua ngày mai cô ta đi làm cũng rùm beng hết lên cả công ty, dẹp.

Chồng nói đúng nhì, lúc đó chắc chắn sẽ biết Lăng Huyền cô là vợ của sếp với lại thấy người con gái khác ngồi bên cạnh chồng thì chắc gì không nói con ghen.

“Không dám, không dám, em ghen chết mất!”. Lăng huyền cười trừ, dựa vào người chồng.

Cô vợ ngọc này của Lâm Việt anh chỉ biết nghĩ ra cách mà không thêm nghĩ tới hậu quả. Cũng biết nghĩ đến cảnh tượng đó sẽ ghen đấy.

“Thế giờ em tính sao, có sức đọc tiếp cho anh nghe không?”.

Lăng Huyền khí lực dồi dào trở lại, ngồi ngay ngắn, háng háng giọng đọc cho chồng tiếp. Vì chồng, sẵn sàng hy sinh.

Mr Duck's Restaurant

Minh Đan cầm cái cánh gà chấm miếng tương ớt bỏ lên miệng cắn, hút một miếng nước, nhìn qua đối diện đã thấy Sở Thiên Mặc quăng cái xương đùi xuống đĩa,đàn ông ăn mạnh dữ.

“Tiểu Mặc tử, bổn cung ra lệnh nhà ngươi ăn phụ ta cái má đùi!”.Cô ăn muốn no rồi mà còn thêm cái má đùi y nguyên.

Sở Thiên Mặc ngó người ra hai giây rồi phá lên cười, chấp tay tuân lệnh cầm cái má đùi lên xù đẹp.

25 phút sau

Nguyên một mâm xương, bao giấy đựng khoai, hai ly nước chỉ còn đá nằm chễm chệ lên nhau, như một bãi chiến trường.

Sở Thiên Mặc vừa vuốt vuốt bụng vừa ngồi đợi Minh Đan đi rửa tay xong dắt cô ra xe.Khi mở cửa phụ cho Minh Đan ngồi vào trong rồi đóng lại, vòng qua cửa lái ngồi vào,Sở Thiên Mặc quay sang phải nói với Minh Đan.

“Minh Đan,chờ anh nhé?”.

Minh Đan trở hai mắt nhìn anh,chờ cái gì.

“Chờ anh cái gì?”.Phải hỏi ngay.

“Chờ anh sắp xếp xong xuôi,hốt em,à không,cưới em về làm Sở phu nhân,há há!!”.Sở Thiên Mặc anh muốn có vợ ẹ rồi.

Sở..phu nhân??.Cô có đang nghe lầm không??.Sở Thiên Mặc muốn mình làm vợ anh ấy??.Không thể nào,Minh Đan cô chỉ là người bạn gái tạm thời của anh thôi mà.

“Chuyện này không đùa được đâu!”.Minh Đan cô không tin, anh là người đàn ông trắng hoa, để gì bị cuộc sống hôn nhân giam cầm thú vui của anh.

Cái cô bé này!.Sở Thiên Mặc anh dù thích đùa nhưng cũng phải có giới hạn chứ,việc nào ra việc nấy,anh đã nói rõ như vậy rồi còn không thêm tin tưởng anh.

“Anh có đùa với em đâu,anh thề anh nói thật,có ba mẹ anh chứng dùm!!”.Sở Thiên Mặc giơ một tay lên thề, vẻ mặt nghiêm túc.

Minh Đan để tay lên ngực mình,đập liên hồi, một cảm giác rất hạnh phúc lẫn vui mừng, mừng là vì anh ấy nói thật, anh ấy sẽ cưới cô.Đột nhiên hai dòng lệ thi nhau rơi xuống,cô thật sự sẽ trở thành vợ của Sở Thiên Mặc anh.

“Minh..Minh Đan,sao em khóc chứ?!.Anh nhìn cũng muốn khóc theo rồi này!!!”.Sở Thiên Mặc lấy khăn giấy trên xe, rướn người qua lau nước mắt cho cô.

Minh Đan xúc động ôm cổ anh khóc thật lớn.

“Sở Thiên Mặc,cái đồ chết tiệt này!”.

Đang được cô ôm mà còn không quên chửi anh một câu, bó tay.Sở Thiên Mặc bật cười, ôm cô dỗ dành.

“Chửi đánh gì cũng được,đồng ý cưới anh rồi không cho rút lại đâu”.Minh Đan gật đầu lia lịa.

Vừa dứt, Sở Thiên Mặc hôn Minh Đan ngẫu nhiên trên xe, mặc kệ sự đời.Dù gì anh cũng hơn 30 rồi, chơi đùa cũng chán, nên bị giam cầm lại rồi.

Hết chương 90

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Tự chuốc lấy họa

Hiếu Lam chạy xe vào sân đã thấy xe Cảnh Luân rồi,tắt máy, rút chìa khóa ra,đi lên nhà.

Con dâu đi quay về,mẹ chồng đi tới chỗ cô đứng vô tình thấy bên má trái cô hơi sưng, lo lắng hỏi tại sao,cô chỉ đành nói dối qua loa rồi xin phép lên lầu.

Mở cửa phòng ra, Cảnh Luân mới tắm xong, đang lau tóc, quay lưng lại với cô.

“Luân, em về rồi”. Hiểu Lam bước vào, đóng cửa lại.

Cảnh Luân xoay người lại nhìn vợ, hai mắt tròn tròn, hốt hoảng nắm cánh tay cô kéo lại gần anh.

“Ai đánh em?!” Nhìn má trái vợ sưng lên, tức giận không thôi, anh còn không dám nhéo cô mà ai còn dám đánh vợ anh.

Hiểu Lam lấy tay sờ má trái một chút, nói lý do tại sao cho anh.

“Trong lúc diễn, cô diễn viên Đào Anh lợi dụng thời cơ tát em thật mạnh!”.

Đây là tự cô chuốc lấy họa, Đào Anh.

Cảnh Luân nghe vậy càng tức giận, Đào Anh? Được, dù tôi chưa biết mặt cô ra sao nhưng cô dám đánh vợ tôi như vậy thì đừng trách Cảnh Luân tôi, muốn biết thông tin về cô cũng dễ dàng thôi.

“Cô ta còn làm gì em nữa?”. Cảnh Luân lấy tay mình sờ nhẹ lên má vợ.

Hiểu Lam kể ra từ lúc cô chưa gặp anh, cô đã bị đá khời vai nữ chính vì cô ta, vừa dứt lời đã thấy tay anh nắm chặt, gân xanh nổi đầy, nhăn mày.

“Em đã trả cô ta lại cái tát rồi, Luân, anh đừng tức giận!”. Hiểu Lam nhào vào ngực chồng.

“Kể từ ngày mai cô ta chính thức biến mất khỏi giới diễn viên, Lam nhi, buông anh ra!”. Anh phải đi lấy điện thoại gọi cho trợ lý làm giúp anh.

“Anh không được làm như vậy, nếu không có cô ta thì cả bộ phim sẽ gặp trục trặc, em cũng khổ sở thêm, Luân, bộ phim này quay xong sẽ có danh sách ứng cử viên danh hiệu Ảnh Hậu, khó khăn lắm em mới tới được bước này, anh đừng làm hỏng tương lai của em chứ!”. Ai ngu mới buông anh ra.

“Không có bộ phim này anh vẫn cho em danh hiệu Ảnh Hậu, em buông ra!”. Vợ anh muốn gì anh cũng đáp ứng nhưng về việc cô Đào Anh nào đó nhẫn tâm đánh vợ anh thì anh không thể bỏ qua.

Hiểu Lam lén nhếch môi, một mũi tên trúng hai đích, tôi cũng phải cảm ơn cái tát của cô, Đào Anh. Nhờ cô mà tôi có thể vừa loại bỏ cô vừa dễ dàng đoạt danh hiệu Ảnh hậu mà không hề bị cản trở.

“Không buông, anh tính đi giết cô ta à?!”. Lại ôm chặt eo chồng hơn.

“Giết được anh đã giết rồi nếu em này giờ không ôm anh!”. Cảnh Luân cố thoát khỏi hai cái dây leo quấn eo anh mà bất thành, sợ làm cô đau.

“Lúc này anh nói cho em danh hiệu Ảnh Hậu, có gạt em không đấy?”. Cô cần câu trả lời chắc chắn, đây là câu nói máu chốt để cô yên tâm đạt được tham vọng của mình.

“Nếu em thích, anh sẽ dâng danh hiệu đó cho em bằng cả hai tay!”. Cảnh Luân cúi đầu xuống, hôn Hiểu Lam một cái.

Nghe anh nói như vậy, yên tâm một trăm phần trăm, cô tin tưởng con người Cảnh Luân anh sẽ không nuốt lời. Mà quên nữa, còn một vài thứ cản trở cản anh loại bỏ.

“Luân, lỡ như có nhiều ứng cử viên khác tranh giành với em thì sao, ví dụ như cô ả Đào Anh ấy!”. Hiểu Lam tin cô ta sẽ dùng mọi thủ đoạn lọt vào danh sách đoạt giải cho bằng được.

Lại là cái tên đó, suốt đời cái cô tên Đào Anh này luôn luôn tranh giành, đố kỵ, ganh ghét, ám hại vợ anh hoài sao?. Sẽ không còn nữa đâu.

“Không cần danh sách gì cả, chỉ một mình vợ anh xứng đáng được giải đó thôi!”. Cảnh Luân luồn tay ra đằng sau tóc Hiểu Lam, đẩy nhẹ đầu cô về phía trước, đặt môi anh điểm nhẹ lên trán cô.

Trong lòng Hiểu Lam bây giờ như mở hội xuân, vậy là cô chỉ cần chờ ngày đó tới thôi, chỉ cần ăn mặc thật đẹp lên cầm cái cúp giải thưởng, được xưng danh hiệu Ảnh hậu, từ đó trong lịch sử giới điện ảnh sẽ có tên cô trong danh sách những diễn viên xuất sắc đoạt được danh hiệu.

“Luân, cảm ơn anh!”. Hiểu Lam vui vẻ, cười lộ hàm răng trắng tinh, chủ động thưởng cho anh nụ hôn.

Cảnh Luân dùng hai tay nâng khuôn mặt cô lên hôn đáp trả, lưỡi giao hòa vào nhau.

Tương lai anh nhớ lại ngày hôm nay, Cảnh Luân chỉ muốn cắn lưỡi chết cho xong, hối hận vì đã trong lúc tức giận lại được cô dùng lời nói đầy sức hút quyến rũ, dù dễ anh đồng ý đoạt cái danh hiệu khốn kiếp này cho cô.

Hết chương 91

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 92: Vui vẻ tăng thêm

Ba tháng sau

Cuối cùng bộ phim truyền hình dài tập cũng đóng máy,nữ chính Chung Bách Á nhận ra tình yêu của mình với nam chính Đình Duy,hai người tha thứ lỗi lầm cho nhau,cùng nhau bước vào lễ đường,còn nữ phụ Hoài Kiều khi bị đuổi ra khỏi công ty,đau khổ kéo dài, vô tình dính vào ma túy,nhưng đến cuối tình yêu của cô với Đình Duy đã chấm dứt,cô và một người đàn ông khác thật lòng yêu thương Hoài Kiều cũng có một kết thúc tốt đẹp.

Khi bộ phim được phát sóng trên các kênh truyền hình,được các khán giả đánh giá cao là đẹp cả đôi đường,nữ chính lẫn nữ phụ đều hạnh phúc,còn có một số người nói thêm bộ phim này rất thực tế,cho dù người ta có phạm bao nhiêu sai lầm, đến phút cuối nếu biết sửa sai,nhận lỗi vẫn sẽ được tha thứ,diễn hình là hai nhân vật Chung Bách Á và Hoài Kiều.Chung Bách Á lúc đầu có thể cô không tin vào tình yêu nên mới chia tay với Đình Duy,còn Hoài Kiều do yêu một người không yêu mình,tình yêu ngu muội nên có phần độc ác,có ác ý với Chung Bách Á,người mà làm Đình Duy bị tổn thương.Một người hối hận vì đã không tin vào tình yêu, một người yêu lắm

Bộ phim Hai Mặt Của Tình Yêu được xếp hạng vào danh sách đề cử phim truyền hình dài tập có nội dung xuất sắc nhất năm,nhờ bộ phim đó mà ba diễn viên Đô Doanh,Tô Hiểu Lam,Đào Anh càng ngày càng nổi tiếng,lượt theo dõi trên các mạng xã hội tăng cao,ngày qua ngày đều có lời mời của các công ty nổi tiếng về thời trang,mỹ phẩm...

Hiệu Lam vui vẻ không thôi,không ngờ bộ phim này lại có thể làm bàn đạp vững chắc cho cô,bây giờ chỉ cần quay một quảng cáo ở khu resort nữa thôi sẽ tới lễ trao giải thưởng.Cô đã nói rõ ràng với chồng cô là Cảnh Luân để cô ả Đào Anh quay hết bộ phim còn tên cô ta sẽ không bao giờ có trong danh sách ứng cử viên danh hiệu Ảnh Hậu.

Vào buổi chiều hôm nay,cô chỉ mới đi chụp ảnh về lại công ty đã nhận được thiệp chúc mừng Tô Hiểu Lam cô đã lọt vào danh sách ứng cử viên Ảnh Hậu,cô mừng như điên,chắc chắn Cảnh Luân đã cho cô,lát về phải thưởng cho anh cái gì mới được.

Hiệu Lam cười tủm tỉm lái xe về,lái vào sân,cầm túi xách mở cửa ra,vừa đi vừa hát líu lo,mẹ chồng đang coi TV nghe tiếng cô hát thì bật cười.

“Hiệu Lam,sao hôm nay con vui thế??”.Lệ Văn thấy con dâu vui vẻ, bà cũng vui lây theo.

“Hồi này con mới nhận được thư chúc mừng,con được lọt vào danh sách ứng cử viên danh hiệu Ảnh Hậu đó mẹ”.Hiệu Lam cười tươi như hoa.

“Con dâu mẹ giỏi vậy, thằng oắt con nó đang trên lầu đó,con lên khoe với nó đi”.

Lệ Văn cười tủm tỉm đẩy con dâu lên lầu.

“Chồng ơi chồng à ~~~”.Hiệu Lam mở cửa phòng ra.

Nguyên một bó hoa cầm tú cầu xanh dương đưa tới trước mặt cô,cô hạnh phúc ôm cả bó vào người.

“Chúc mừng em,Lam nhi của anh!”.Cảnh Luân cười lộ ra hàm răng trắng tinh ôm vợ yêu sẵn ôm theo bó bông.

“Luân,hai vợ chồng mình đi ăn tối đi!”.Hiệu Lam thoát ra anh,tay vẫn ôm bó bông.

Cảnh Luân gật đầu đồng ý, đợi cô tắm rửa,thay váy,anh chờ cô tới một nhà hàng Ý ăn tối.

-----Chuyển cảnh-----

Biệt thự Lâm gia

Cuối cùng cũng thoát nạn không thấy đường, hơn hai tháng nay Lâm Việt ngày nào cũng như được cứu rỗi,hên là cuối năm sắp hoàn tất hết kế hoạch của công ty.

“Việt,anh làm gì mà cứ cười hoài thế??.Dây thần kinh cười bị móc vào dây khác à??”.Lăng Huyền mới cùng chồng về nhà sau cả ngày làm việc.

“Thì chồng em đã có thể nhìn đời,nhìn vợ anh ngon lành như trước rồi nên anh mừng,anh vui,anh cười!”.Lâm Việt hôn má vợ một cái,nắm tay vợ dặt vào nhà.

Lăng Huyền hết biết nói gì,im lặng để tay cô bị chồng kéo đi.

-----Chuyển cảnh-----

Biệt thự Lục gia

“Em muốn kết hôn, em muốn cưới anh, Quân ơi ~~~”. Diên Vỹ đã về ở chung với Lục Quân, mỗi ngày anh đều qua công ty đón cô về nhà.

“Ok, ok, đợi anh làm hết công việc cuối năm trong công ty xong xuôi rồi anh cưới em liền”. Lục Quân bật cười, cô ấy còn nôn nóng hơn cả anh.

Lục Quân mở cửa xe, đi vòng qua cửa phụ mở cửa cho Diên Vỹ, hai người dựa vào nhau vừa đi vừa cười nói vào nhà.

-----Chuyển cảnh-----

“Minh Đan, anh thích váy cưới này cơ!!”. Sở Thiên Mặc cầm cái váy cưới màu trắng cúp ngực, làm nũng với Minh Đan đang thử bộ váy khác.

“Váy cưới ren này em đang thử cũng đẹp mà!!”. Minh Đan đang phân vân không biết chọn cái nào còn gặp anh.

Cô với Sở Thiên Mặc tháng trước đã đi đăng ký kết hôn rồi, mọi thứ hai người đều chuẩn bị đầy đủ, bây giờ chỉ còn mấy thứ vặt vãnh thôi, gặp mặt ba mẹ chồng, Minh Đan đã gặp họ rồi, gặp rồi cô mới biết cái tính nhốn nháo thích đi treu đùa người khác được truyền từ ai rồi, ba mẹ anh cũng mến cô nên cô nghĩ sẽ không có đâu đó giữa mẹ chồng với nàng dâu nên rất vui vẻ.

Đám cưới của cô với Sở Thiên Mặc dự tính cuối năm sẽ tổ chức, sau cái lễ trao giải thưởng Ảnh hậu và đêm Giáng sinh. Dù cô là người mẫu nhưng vẫn biết về giới điện ảnh một chút, sau khi chị em tốt của mình nhận giải xong, cô sẽ tổ chức luôn, vui vẻ tăng thêm.

Hết chương 92

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Khắc cốt ghi tâm tình yêu của anh

Nhà hàng Ý

Cảnh Luân diện bộ vest đen, một bên mái tóc vuốt ngược ra sau, đôi môi mỏng cười mỉm, bộ dáng lịch thiệp mở cửa xe cho vợ.

Hiếu Lam biết anh mặc vest đen nên cũng mặc váy đen cúp ngực, bên dưới ôm sát từng bộ phận, khuôn mặt trang điểm sắc sảo, môi được son đỏ càng làm cô thêm quyến rũ, từ trên xuống dưới cả hai vợ chồng đều chung thủy với nhau màu đen.

Cô khoác tay anh bước vào nhà hàng, nhân viên đứng chờ hai người tới, giang một tay ra làm động tác mời, tới thang máy, nhân viên đứng ở trong nhón số lầu, tới tầng trên cùng của nhà hàng sang trọng, nhân viên bước ra dẫn hai người tới bàn có vị trí đẹp nhất, lãng mạn nhất, có thể nhìn bao quát cả thành phố về đêm.

Cảnh Luân đẩy ghế ra cho vợ ngồi rồi đi qua đối diện kéo ghế ra cho anh, thấy hai vị khách VIP đã an tọa, nhân viên chu đáo đưa cho mỗi người một cái menu, đứng đợi hai người gọi món, Cảnh Luân chọn món Trofie Al Pesto còn Hiếu Lam ngại đọc sai nên chọn Spaghetti, nhân viên gạt đầu ghi vào giấy, hỏi Cảnh Luân uống rượu nào, anh chọn nữ hoàng của các loại rượu vang, rượu vang đỏ, nhân viên gạt đầu ghi tiếp rồi dặn hai người đợi một chút.

Hiếu Lam tay chống cằm nhìn ra cửa sổ, chỉ còn chưa tới một tháng nữa thôi, anh và cô sẽ không còn là gì của nhau, sẽ không còn tay trong tay đi ăn uống ở những chỗ đầy lãng mạn của các cặp tình nhân, của các cặp vợ chồng. Sau này, cô sẽ không quên những gì thuộc về con người anh, những kỉ niệm hơn hai năm nay của cô và anh và đặc biệt khắc cốt ghi tâm tình yêu của anh.

Ngồi đối diện với Hiếu Lam, Cảnh Luân nhìn ngắm cô này giờ, anh quan sát thấy vẻ mặt cô như suy tư cái gì đó, trông hơi phiền muộn.

“Lam nhi, em đang nghĩ gì thế?”. Hiếu Lam nghe anh hỏi thì hoàn hồn.

“Em đang nghĩ chút chuyện”. Nếu nói ra sắp không được ở bên cạnh anh nữa chắc anh bật dậy hất bàn, lời cô về nhà dạy dỗ quá.

“Em đang lo danh hiệu sẽ không thuộc về em sao??”. Cảnh Luân nghĩ cô đang sợ các đối thủ khác.

“Đừng vậy, em hơi lo”. Đành nói dối anh vậy.

Cảnh Luân nghe vợ nói như vậy thì bật cười, anh đoán trúng phóc.

“Danh hiệu đó sẽ thuộc về em, anh bảo đảm luôn ấy!”. Cảnh Luân còn định lấy tay giơ lên thề, cô đã rướn người chặn hành động anh lại.

“Thề thốt gì chứ, em tin anh!”.

Hiếu Lam không muốn anh phải thế như vậy, anh đã nói sẽ dâng hai tay cho cô danh hiệu Ảnh Hậu ấy thì chắc chắn anh làm được, tương lai anh biết được sự thật chỉ vì cái danh hiệu này mà cô làm anh phải lấy tính mạng ra thế thốt thì anh sẽ trừng phạt cô nặng thêm.

Nhân viên đặt hai đĩa xuống hai bên, xoay nút chai rượu vang ra, đổ vào hai ly cho khách, không còn gì nữa, nhân viên cúi đầu nói chúc hai vị dùng ngon miệng rồi rời đi.

Cả tầng trên cùng chỉ có hai vợ chồng cô ăn tối nên rất yên tĩnh, căn phòng lấy hai tông màu đỏ và đen cực kỳ huyền ảo, sang trọng, nhạc Ý nổi lên du dương, cô cười mỉm gio ly cùng với anh, anh cũng

cười, cùng ly rượu với cô.

Tô Hiếu Lam sẽ không quên ngày tuyệt đẹp hôm nay, sẽ không bao giờ quên cái ngày hạnh phúc này giữa cô và anh.

Hết chương 93

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Lần đầu tiên của người con gái

Đào Anh suốt cả ngày hôm nay ở nhà đợi thiệp chúc mừng cô lọt vào danh sách ứng cử viên mà tới giờ không thấy đâu, cô ả bực bội cầm cái điện thoại lên gọi cho quản lý.

“Này, sao tôi đợi cả buổi mà không thấy thiệp chúc mừng gì cả??”.

“Cô bắt đầu từ ngày mai không còn là diễn viên, công ty đã tuyên bố cô chính thức giải nghệ sau bộ phim Hai Mặt Của Tình Yêu rồi, tôi cũng không còn là quản lý của cô nữa. Chúc may mắn, nhớ đừng có gọi tôi nữa đấy, vĩnh biệt!”. Quản lý khinh rẻ, nói một tràng rồi cúp máy, này thì trước giờ lên mặt với tôi. Đừng là quả báo đấy mà.

Đào Anh ngớ người ra, chẳng biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ mới một tuần không ra khỏi nhà thôi mà, cô giải nghệ hồi nào chứ, rốt cuộc là ai, là ai đã sai khiến công ty giải trí đá cô ra khỏi giới điện ảnh, lại còn không được lọt vào danh sách ứng cử viên danh hiệu Ảnh Hậu.

Nghĩ qua nghĩ lại một hồi, đột nhiên nhớ ra con người mà cô ghét cay ghét đắng đồng thời cũng ganh tỵ, Tô Hiếu Lam!.

Đào Anh cô đoán không sai, chắc chắn là cô ta vì bị cô tát nên ghi hận, về mách với chồng của cô ta loại bỏ cô, chết tiệt!! Sao cô có thể quên một nhân vật quan trọng như vậy?!. Người chồng Cảnh Luân của cô ta chỉ cần mở miệng đã hại Quách thị phá sản, lúc đó cô vô tình xem tin tức, không thể ngờ Tô Hiếu Lam bí ối đến như vậy!.

Đào Anh ánh mắt đầy sự giận dữ, nhìn vào khoảng không, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu!.

-----Chuyển cảnh-----

Biệt thự Cảnh gia

Hai vợ chồng Hiếu Lam về đã nửa đêm rồi, dặn anh nói nhỏ nhẹ, đi nhẹ nhàng một chút không cả nhà lại thức. Cảnh Luân cười đồng ý.

Lết lên tới phòng, Hiếu Lam cầm đôi giày cao gót đặt trước tủ, cầm cái váy ngủ màu trắng viền ren bên dưới đi vào nhà tắm. Cảnh Luân cởi áo khoác vest ra, bung hết cúc áo sơ mi, cô tay ra, quăng áo vào rổ, cầm đồ ngủ đi vào tắm chung với vợ.

Hiếu Lam đang đứng tắm dưới vòi sen thì giật mình nghe tiếng mở cửa, hai mắt tròn tròn thấy anh đang cởi trần cầm đồ vào, anh đặt đồ thay kệ bên chỗ váy ngủ cô, cười mỉm cởi quần dưới ra, đi từ từ vào buồng tắm, anh đứng đằng sau lưng cô, choàng hai tay ôm cô dựa vào trước ngực anh, đồng thời “cái ấy” cũng cọ vào người cô, khiến Hiếu Lam như bị điện giật, mặt đỏ lên, hai tay che mặt.

Cảnh Luân thấy vợ mình đáng yêu như vậy thì bật cười.

“Lam nhi, đây cũng đâu phải lần đầu em thấy của chồng em đâu. Haha”.

Nói xong, anh cúi xuống hôn từng vị trí, đằng sau lỗ tai cô, vai cô, lưng cô, mông cô. Anh làm hết một lượt lại đứng thẳng dậy, lấy một tay che mắt cô lại, thủ thi lời dụ dỗ.

“Lam nhi, em thật mê người!!”.

Anh gầm lên một tiếng, cái đó của anh xông thẳng vào nơi chật hẹp của cô làm Hiếu Lam không muốn mở miệng vẫn không thể kiềm chế, rên rí không

ngừng.

Hai người ân ái trong nhà tắm một hồi, anh mới chịu buông cô ra, giúp cô tắm, Hiểu Lam tắm xong bước ra thay cái váy ngủ, đánh răng thật nhanh, lật đặt mở cửa ra leo lên giường chờ anh.

Điều mà cô không hối hận đã cho anh là lần đầu tiên của con gái, cái trinh tiết quý giá nhất của người con gái anh yêu thật lòng.

Hết chương 94

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Liên quan đến Hiểu Lam

Sáng hôm sau

Cảnh Luân đang nằm ngủ, nhúu mày la lên một tiếng, bật ngồi dậy, thở hổn hển, mồ hôi nhễ nhại. Hiểu Lam đang ngủ bị giật mình, mở mắt ra thấy vẻ mặt anh có vẻ rất khiếp sợ, cô ngồi dậy ôm anh, lo lắng hỏi.

“Anh mơ thấy ác mộng sao??. Sao 2, ba tháng nay anh có gặp ác mộng nữa đâu mà sao giờ lại bị lại?”. Hiểu Lam ôm chặt anh hơn.

“Ác mộng lần này rất đáng sợ, Lam nhi!”. Cảnh Luân còn hốt hoảng chúi đầu vào người cô, Hiểu Lam cắn môi, bao bọc anh như một người mẹ, dỗ anh bình tĩnh lại, chỉ là ác mộng thôi, không sao, có em ở đây.

Nửa tiếng sau anh mới hết sợ hãi, mới chịu đi tắm, thay đồ đi làm, Hiểu Lam dắt tay anh vào nhà tắm rồi cô dặn anh đợi một chút để cô lấy khăn với quần áo.

Hiểu Lam để ý thấy lúc anh gặp ác mộng xong lúc nào cũng sợ hãi, cả người anh như lạc mất linh hồn, nét mặt hoảng sợ tột độ cứ như sợ mất cô hay sao ấy, phải có cô bên cạnh ôm anh mới bình tĩnh lại.

Suy nghĩ một hồi thì nhớ lại lúc cô và anh đi chơi ở khu nghỉ mát, cô đi tham quan một hồi về lại phòng, anh kể với cô là.

“Anh. anh gặp ác mộng. anh mơ thấy em rời bỏ anh còn anh thì nằm trong bệnh viện hôn mê bất tỉnh, em còn nói với anh. là ngay từ đầu em không hề yêu anh, lúc đó anh như người mất hồn vậy, chỉ còn lại thể xác trống rỗng..”

“Khi anh tỉnh dậy, mở mắt ra lại không thấy em, anh rất sợ, Lam nhi. Em sẽ không giống trong cơn ác mộng đó đâu, phải không?”

Hiểu Lam nhớ lại cảnh đó thì tròn tròn hai mắt, không lẽ ác mộng lần này cũng liên quan đến cô??. Không thể nào trùng hợp như vậy chứ, lẽ nào những cơn ác mộng đó đang cố gắng nhắc nhở, giúp anh tỉnh táo lại trước khi quá muộn?.

Hiểu Lam lấy hai tay che miệng, chắc chắn là như vậy!

Cảnh Luân đợi cô lấy quần áo giúp anh mà không thấy cô vào, mở cửa nhà tắm ra thấy Hiểu Lam đang đứng xoay lưng lại với anh.

“Lam nhi, sao thế em??”.

Hiểu Lam bị giật mình, quên mất là cô phải lấy khăn với quần áo cho anh, lấy xong xuôi cô quay người lại cười, đi lại nhà tắm đưa cho anh.

Trong lúc ăn sáng, Hiểu Lam làm cho anh tô mỳ trứng, ly cà phê đen rồi ngồi kế bên anh, vừa ngẫm nghĩ vừa cầm thìa ăn.

Ăn xong, Cảnh Luân bung tô, thìa, ly không đặt vào bồn, lại chỗ vợ hôn má một cái, thấy cô vẫn thần thờ, hơi mất hồn, không hôn lại anh.

“Lam nhi, Lam nhi!!”.

Hiểu Lam đang tràn ngập trong suy nghĩ, nghe anh gọi thì hoàn hồn.

“Anh kêu em??”.

Cảnh Luân ngồi xuống ghế, giờ hay tay đặt hai bên má cô, bắt cô phải đối diện với anh.

“Em không sao chứ??. Không lẽ hồi tối tắm đêm nên giờ bệnh??”.

Hiểu Lam lắc đầu nói đang suy nghĩ một số chuyện, hôn má anh rồi đứng dậy nắm tay anh ra, tiễn chồng đi làm. Thấy xe anh đi ra cổng rồi cô quay

ngược lại đi vào nhà, rửa chén xong lại ra phòng khách, ôm gối ngồi nghỉ tiếp.

Cô nghe nói giấc mơ có thể sẽ trở thành sự thật, nó cũng có thể là lời tiên tri, dự báo trước tương lai của cô và anh. Lần này anh gặp ác mộng không phải là sự trùng hợp nữa rồi, lúc trước và bây giờ, tất cả đều liên quan đến cô!.

Hiếu Lam bật dậy, hít sâu vào rồi thở nhẹ ra. Thừa dịp mẹ chồng chưa dậy, Hiếu Lam tức tốc chạy lên thay đồ, cầm túi xách với chìa khóa xe đi, phải kể cho Tú Ly biết mới được.

-----Chuyển cảnh-----

Tiệm trà Tương Tư

“CÁI Gì?!!!”. Tú Ly la lớn làm mọi người trong tiệm nhìn sang hai cô, Tú Ly cười trừ cúi đầu xin lỗi.

“Chồng cậu gặp ác mộng liên tục là vì cậu??. Đây chắc chắn là điềm báo!”. Tú Ly không thể tin được, thật sự động trời, lớn đến nỗi Cảnh tiên sinh còn gặp ác mộng.

“Chỉ còn chưa tới một tháng nữa thôi là tớ buông tay anh ấy rồi, không lẽ con ác mộng đó đang từ từ cảnh báo anh ấy thật?”. Hiếu Lam hút miếng trà sữa, lo lắng cho tương lai.

Cô chỉ muốn li dị anh thôi, chỉ vậy thôi mà. Hiếu Lam cô khi nhận danh hiệu xong sẽ tuyên bố giải nghệ luôn, không muốn làm diễn viên nữa cũng không muốn anh bị liên lụy.

“Trước hết cậu bình tĩnh đã, cứ chờ qua ngày mai chồng cậu còn gặp không rồi lúc đó mới chắc chắn là điềm báo cảnh báo chồng cậu thật!”. Tú Ly cầm tay Hiếu Lam, an ủi. Hiếu Lam gật đầu đồng ý.

“Bây giờ tớ hỏi cậu, cậu có yêu Cảnh tiên sinh không??. Có thấy hối hận chưa?”. Mấy tháng trước có lẽ cô gái này chưa biết được đã yêu chồng cô nhưng chắc chắn bây giờ phải nhận ra rồi.

“Yêu sao?. Tớ bây giờ cũng không biết tớ có yêu anh ấy hay không nữa!”. Hiếu Lam thờ dãi, cứ tưởng hơn hai năm nay không chế tình cảm giỏi lắm nhưng nào đâu chữ ngờ, càng ngày càng thấy trong tim bất ổn.

“Vậy cậu nhận xong danh hiệu thì sẽ làm gì tiếp??. Cái quan trọng là ở chỗ này, Tú ly muốn biết Hiếu Lam sẽ chọn không tổn thương Cảnh tiên sinh, tiếp tục cuộc sống vợ chồng hay là chọn tổn thương Cảnh tiên sinh lẫn bản thân Hiếu Lam, day dứt, dằn xé trái tim đến rí máu.

Làm gì sao??. Hiếu Lam thật sự không muốn làm Cảnh Luân bị tổn thương, cùng lắm li dị anh, anh chỉ tổn thương về tâm hồn và trái tim thôi chứ không muốn cả thể xác của anh. Nếu tiếp tục sống với anh, chỉ càng làm lỗi lầm cô nặng thêm, không được, nhất quyết phải chờ tới ngày đó nói sự thật cho anh biết. Ít nhất anh sẽ không bị lừa dối thêm nữa.

“Lúc đó mình sẽ nói sự thật cho anh ấy biết, mình sẽ li dị!”. Hiếu Lam lấy tay đặt lên ngực, trái tim lại đau âm ỉ.

“Nếu cậu đã quyết định như vậy thì cứ như vậy, dù ra sao thì vẫn có mình đứng về phía cậu!. Còn nữa, lúc nào cậu cũng có thể gọi cho mình, tớ luôn sẵn sàng ở bên cạnh cậu, cậu đừng sợ gì cả, nghe rõ chưa cô gái??. Tú Ly uống nước, lo lắng cho cô bạn Hiếu Lam, còn mấy tuần nữa thôi, tai họa ngập đầu.

Hiếu Lam hạnh phúc khi có người bạn thân như Tú ly, nở nụ cười gật đầu với cô bạn thân.

Hết chương 95

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Tỏa sáng trong truyện chữ (Tập 5)

Chương trình Tỏa sáng trong truyện chữ

Góc tâm sự ngàn đời có một tập 5

“Xin chào các bạn đã đón xem Chương trình Tỏa sáng trong truyện chữ, tôi là MC Hà Đông, hôm nay chúng ta sẽ phỏng vấn một người đàn ông rất thương vợ trong câu chuyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương*, anh Lâm Việt!”. MC cười tươi, chìa tay giới thiệu khách mời kế bên.

“Tôi sẽ đặt 5 câu hỏi, Lâm tiên sinh nhớ trả lời chính xác cho các bạn đọc giả nha??.

“Tôi biết rồi, cô hỏi đi!”.Lâm Việt dựa người vào ghế, làm động tác mời.

“Câu hỏi 1:Tại sao anh quen biết được ba người bạn của anh??”

“Ba thằng ấy học chung với tôi,được chưa?!”.Vậy cũng hỏi.

“Câu hỏi 2:Anh yêu Lăng tiểu thư ở điểm nào??”

“Yêu sự đáng yêu của cô ấy, sự hồn nhiên,thôi một quá, tất cả của cô ấy tôi đều yêu!!.Hỏi tiếp đi!”.

MC đồ mồ hôi, đang nói ngon lành mà anh!.

“Câu hỏi 3:Tại sao lúc trước anh luôn bắt vợ anh phải nghe lời anh??”

“Tôi không muốn điều gì đó làm tổn thương đến vợ tôi, cô ấy khóc, tôi cũng muốn khóc tới nơi.Bởi, bảo vệ vợ là trên hết!”.

MC gật đầu.

“Tôi hỏi câu này không liên quan lắm nhưng có thể anh biết.Câu hỏi 4:Anh biết giờ giấc up chương mới của Cảnh tiên sinh, bạn anh không??”.

“Khoảng tầm trưa 13h mấy trở lên sẽ up chương mới, đan xen up tới tối từ 3 đến 5 chương rồi lại tiếp tục qua ngày khác.”.

MC ghi vào giấy ghi chú lại lịch,hỏi câu cuối cùng.

“Câu hỏi 5:Tại sao anh lại tư ti về tuổi tác của mình với vợ vậy??”.

“Tại tôi sợ mất vợ, Huyền cô ấy chỉ mới 21 thôi,còn quá trẻ, tôi 34 tuổi rồi,lỡ như có thằng nào đó trẻ trung hơn tôi, dụ dỗ vợ tôi đi mất thì sao??.Tôi chỉ có mình cô ấy thôi!”.

“Chương trình Tòa sáng trong truyện chữ, góc tâm sự ngàn đời có một tập 5 tới đây là kết thúc.Cảm ơn các bạn đã đón xem.Hẹn gặp lại các bạn vào tập tiếp theo”.MC,Lâm Việt vẫy tay chào tạm biệt.

Hết chương 98

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Thích thú

Hiệu Lam ngồi ghé sô pha hết chơi điện thoại lại bật TV,rồi tắt TV nằm dài trên ghế lướt điện thoại.Tự nhiên hiện lên một tin nhắn đập vào mắt cô, nhấn mở ra:

{Chị Minh Đan đây,bồn đũa tụi mình đi ăn trưa đi!! <3 }

Hiệu Lam nhìn xéo qua chồng đang tập trung ký giấy tờ rồi lại nhấn chữ gửi lại:

{Em dất theo chồng em được không, hihi =))) }

Mấy giây sau

{ Ba đũa tụi chị cũng dất mấy ông theo này, lát 12h15 qua trung tâm thương mại bữa trước ăn sushi ý, ăn tiệm kế bên,haha,chị đi đặt bàn trước,lát gặp <3 }.

Hiệu Lam nhìn vào tin nhắn thì bật cười, nhấn lại một tin đồng ý rồi thả hai chân không xuống sàn,chạy lon ton tới chỗ anh đang ngồi.

“Chị Minh Đan nhắn tin với em là đã đặt chỗ ăn trưa rồi, rủ em với anh đi ăn chung cho vui ý,anh đi nhe”.Hiệu Lam chủ động ngồi vào lòng Cảnh Luân.

“Được, miễn em vui là anh ăn cái gì, ăn với ai cũng vui”.Cảnh Luân ôm eo vợ,cầm tựa vào vai cô, nhắm mắt hưởng thụ.

12h10

Hai vợ chồng Hiệu Lam tay trong tay đi trong trung tâm thương mại,Hiệu Lam nhìn qua nhìn lại đã thấy Minh Đan với Sở Thiên Mặc đứng chờ ở ngoài rồi,Minh Đan vẫy vẫy tay lên.

“Sao chị không vào trước, tụi em vô sau cũng được mà?”. Hiểu Lam thả tay chồng ra, nắm tay Minh Đan.

“Chị vào trước rồi sao em biết chỗ chị ngồi?”. Minh Đan cười trả lời.

Mấy phút sau, vợ chồng Lăng Huyền với cặp đôi Lục Quân cũng tới, bốn người con gái hí hửng nắm tay nhau vào trước lựa chỗ.

“Sở Thiên Mặc tôi chính thức có vợ rồi nha các đồng chí, chúc mừng đi nào!! Há há!!!”. Sở Thiên Mặc khoác vai Cảnh Luân với Lâm Việt, hãnh diện về mình.

“Bỏ móng vuốt của cậu ra người tôi!”. Lâm Việt nhăn nhó cầm cánh tay phải của thằng cha nào đó lấy ra bẻ ngược ra đằng sau lưng thằng cha. Đây thì lúc tôi không thấy đường, chọc tức tôi.

“Khổ thân con gái người ta, mới gần chưa bao lâu đã bị đánh bẫy của thằng cha Thiên Mặc”. Lục Quân lắc đầu đi đằng sau ba người.

“Dự định chừng nào làm lễ cưới?”. Cảnh Luân quay sang hỏi Sở Thiên Mặc đang nắm cánh tay bị Lâm Việt bẻ.

“31/12, ngày đẹp biết bao nhiêu!”.

Ba người Lâm Việt, Cảnh Luân, Lục Quân không thể nào ngờ Sở Thiên Mặc lại chủ động hỏi cưới con gái người ta, cũng biết suy nghĩ cho tương lai, nghiêm túc với tình cảm, chấp nhận sống cuộc sống hôn nhân.

Trong lúc bốn người đàn ông kia đang vừa đi vừa nói chuyện thì ở đây, bốn người phụ nữ đã ngồi xuống cầm menu gọi món rồi.

“Chị Diên Vỹ, chị ăn sườn cay không?”. Hiểu Lam nghiêng người qua Diên Vỹ kế bên chỉ vào menu.

“Ăn chứ, kêu nhiều nhiều lên, tụi tám người ăn lận đó”. Diên Vỹ gật đầu.

“Huyền, chắc tụi chị không cần hỏi em đâu nhì?”. Minh Đan ghẹo Lăng Huyền, cô bé này cho ăn cái gì là ăn cái nấy, hỏi chi cho mất công.

“Chị Minh Đan này, chị làm như em là heo ấy!”. Lăng Huyền chu môi lên hờn.

Minh Đan, Hiểu Lam, Diên Vỹ phá lên cười. Lúc này bốn người đàn ông cũng tới bàn. Hiểu Lam ngược lên nhìn thì che miệng cười, cái gì mà thay phiên nhau nhúm mày hết vậy, chỉ là bốn người tụi cô ngồi chung với nhau một bàn trong góc thôi mà.

“Sao mấy em chơi tách riêng ra thế?”. Sở Thiên Mặc ý kiến đầu tiên.

“Chỗ chị em họp mặt, mấy người đàn ông ngồi riêng một bàn đi!”.

Minh Đan đặt hai bàn, lâu rồi mới đi ăn chung với nhau tất nhiên phải chơi tách rồi.

“Luân, anh chịu không?”. Nãy hai vợ chồng định đi ăn trưa ngồi cùng nhau, đâu có ngờ chị Minh Đan chơi một vỏ đột xuất.

Cảnh Luân bây giờ không muốn cũng chẳng được, đành lắc đầu.

“Em vui là được”. Hiểu Lam nhìn nét mặt anh có chút không cam lòng thì che miệng cười.

“Diên Vỹ, anh không chịu đâu!”. Lục Quân nhìn Diên Vỹ mếu.

“Thôi thôi, em nói chơi thôi, gộp lại hai bàn rồi cặp ai nấy tự ngồi chung đi!”. Minh Đan thấy ba người đàn ông mặt như đưa đám, cô không muốn thấy thêm một anh nữa đâu.

Loay hoay một hồi, anh nào cũng hí hửng, cười tươi như hoa ngồi với vợ yêu, với bạn gái.

Sở Thiên Mặc quắc tay kêu nhân viên tới đứng ghi món, ghi một hồi rồi gật đầu đi chuẩn bị.

“Chị Minh Đan, mai công ty em mở tiệc, em thấy có tên Sở thiếu với chị trong danh sách khách mời ỹ”. Hiểu Lam nhìn đối diện.

“Nãy chị cũng mới biết, rùi Diên Vỹ với Huyền đi chung cho vui!”.

“Em cũng nhận được lời mời tới dự tiệc”. Diên Vỹ ngồi xéo Hiểu Lam nói.

Bốn người phụ nữ tám một hồi, nhân viên bưng đồ ăn tới, xếp từng món một, để miếng lót ly cho từng người, đặt từng ly nước xuống. Nhân viên đứng đếm món đã đủ chưa rồi cúi đầu chúc các vị dùng ngon miệng.

“Việt, em muốn ăn sườn bò nướng!”. Lăng Huyền chỉ vào cái đĩa sườn trước Sở Thiên Mặc. Lâm Việt chồm người tới, Sở Thiên Mặc nhếch môi lấy hai tay cầm cái đĩa lên.

“Đĩa sườn này tôi kêu cho tôi với Minh Đan mà, ai cho cậu lấy hả Việt?!.Há há”.

“Thằng nào nói tình đồng chí gắn bó như keo sơn, thể hóa ra chữ keo là keo kiệt phải không??.Đưa cái đĩa sườn cho tôi!!!”.Lâm Việt hăm dọa,định đứng dậy qua chỗ Sở Thiên Mặc,thằng chả nổi da gà, dâng hai tay cái đĩa sườn cho Lâm Việt,cười trừ.

“Tôi gờn thôi mà ~~~”.Giờn tý mà mặt ghê quá.

Cả đám phá lên cười,đi đâu mà có Sở Thiên Mặc với Lâm Việt là chỗ đó nháo cả lên.

“Lam nhi, em ăn cái này không??”.Cảnh Luân quan tâm gấp miến xào hải sản cho Hiểu Lam.Cô cũng gấp tôm rim cho chồng,nói anh gấp cái nào em ăn cái đó.

Cả đám đang ăn uống,cười nói thì ở một bàn khác gần đó,nam ca sĩ Trịnh Phi đang ngồi ăn với cô tình nhân, vô tình thấy cô diễn viên mà mình sẽ quay quảng cáo chung Tô Hiểu Lam.

Quan sát cô một hồi,rất xinh đẹp.Mái tóc đen dài cột đuôi ngựa, trang điểm nhẹ, mặc váy hai dây,cười lên trông rất dễ thương Trịnh Phi vuốt cằm, đứng dậy đi qua chào hỏi cô một chút.không hề biết người đàn ông kế bên là chồng của Hiểu Lam nên vô tư đi tới.

“Hello nữ diễn viên Tô Hiểu Lam,không ngờ tôi có thể gặp cô ở đây!”.

Hiểu Lam ngước mặt lên, bắt ngờ mở to hai mắt, anh chàng thú hiếm Trịnh Phi tại sao lại ở đây?.

Cảnh Luân quay sang hỏi vợ.

“Ai vậy Lam nhi??”.Giới ca sĩ, diễn viên anh không rành.

“Là nam ca sĩ Trịnh Phi mà tuần sau em sẽ quay với cậu ta”.Anh chàng này tới đây làm gì vậy??.

Cả đám cũng quan sát anh ca sĩ này một lượt, nhìn cứ đều đều sao ý.

“Cho em xin chữ ký với anh Trịnh Phi!!”.Lăng Huyền vô tình nghe được mấy bài hát của anh trong công ty, ghiền luôn.Hôm nay gặp được anh ngoài đời, hai mắt sáng cả lên.

Lăng Huyền lấy cuốn sổ với cây bút trong túi xách định đứng dậy xin, Lâm Việt kế bên lôi lại.

“Không cho em xin!!..Em thử đưa cho cậu ta đi!”.Tự nhiên chui đầu ra anh chàng đẹp trai, trẻ trung hơn anh, vợ mình lại mê cậu ta,anh không ghen ăn tức ở mới lạ.

“Lâm thiếu nói sao thì em nghe theo đi, Huyền, cậu ca sĩ này không tốt lành gì đâu”.Minh Đan ngồi đối diện nhủu mảy nhìn Trịnh Phi.

Lăng Huyền đành ậm ừ ngồi xuống, quăng sổ vào lại túi, khoác tay chồng.Dù gì chồng vẫn trên hết.

“Hiểu Lam, tôi mong tới ngày đó lắm đấy!.Tạm biệt cô,tạm biệt các vị”.Trịnh Phi thích thú nhìn Hiểu Lam xong cáo từ trước.

Cảnh Luân nhủu mảy nhìn cậu ta đi ra khỏi nhà hàng,nghe cậu ta nói với vợ anh như vậy,trong lòng thấy chua chua hay sao ấy.

Hết chương 97

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Tỏa sáng trong truyện chữ (Tập 5)

Chương trình Tỏa sáng trong truyện chữ

Góc tâm sự ngàn đời có một tập 5

“Xin chào các bạn đã đón xem Chương trình Tỏa sáng trong truyện chữ,tôi là MC Hà Đông, hôm nay chúng ta sẽ phỏng vấn một người đàn ông rất thương vợ trong câu chuyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương*,anh Lâm Việt!!”.MC cười tươi, chìa tay giới thiệu khách mời kế bên.

“Tôi sẽ đặt 5 câu hỏi,Lâm tiên sinh nhớ trả lời chính xác cho các bạn đọc giả nha??”.

“Tôi biết rồi, cô hỏi đi!”.Lâm Việt dựa người vào ghế, làm động tác mời.

“Câu hỏi 1: Tại sao anh quen biết được ba người bạn của anh??”

“Ba thằng ấy học chung với tôi, được chưa?!”. Vậy cũng hỏi.

“Câu hỏi 2: Anh yêu Lăng tiểu thư ở điểm nào??”

“Yêu sự đáng yêu của cô ấy, sự hồn nhiên, thôi mệt quá, tất cả của cô ấy tôi đều yêu!!..Hỏi tiếp đi!”.

MC đồ mồ hôi, đang nói ngon lành mà anh!!.

“Câu hỏi 3: Tại sao lúc trước anh luôn bắt vợ anh phải nghe lời anh??”

“Tôi không muốn điều gì đó làm tổn thương đến vợ tôi, cô ấy khóc, tôi cũng muốn khóc tới nơi. Bời, bảo vệ vợ là trên hết!”.

MC gật đầu.

“Tôi hỏi câu này không liên quan lắm nhưng có thể anh biết. Câu hỏi 4: Anh biết giờ giấc up chương mới của Cảnh tiên sinh, bạn anh không??”.

“Khoảng tầm trưa 13h mấy trở lên sẽ up chương mới, đan xen up tới tối từ 3 đến 5 chương rồi lại tiếp tục qua ngày khác.”.

MC ghi vào giấy ghi chú lại lịch, hỏi câu cuối cùng.

“Câu hỏi 5: Tại sao anh lại tư ti về tuổi tác của mình với vợ vậy??”.

“Tại tôi sợ mất vợ, Huyền cô ấy chỉ mới 21 thôi, còn quá trẻ, tôi 34 tuổi rồi, lỡ như có thằng nào đó trẻ trung hơn tôi, dụ dỗ vợ tôi đi mất thì sao??. Tôi chỉ có mình cô ấy thôi!”.

“Chương trình Tỏa sáng trong truyện chữ, góc tâm sự ngàn đời có một tập 5 tới đây là kết thúc. Cảm ơn các bạn đã đón xem. Hẹn gặp lại các bạn vào tập tiếp theo”. MC, Lâm Việt vẫy tay chào tạm biệt.

Hết chương 98

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Sẽ giải thoát cho anh

Ăn trưa xong, cả đám tạm biệt nhau, hẹn ngày mai gặp ở buổi tiệc, Cảnh Luân hỏi Hiểu Lam muốn về nhà hay đi với anh tới công ty chơi tiếp, cô chọn đi với anh, chiều hai vợ chồng cùng về, anh vui vẻ, thương cho vợ nụ hôn phớt trên má, dắt tay vợ đi xuống chỗ đậu xe.

Tới công ty, Cảnh Luân đưa laptop cho Hiểu Lam chơi, anh lại tiếp tục làm việc.

Hiểu Lam đang chơi bắn trứng, vượn vai một cái, lén nhìn qua anh. Dáng vẻ anh khi nghiêm túc làm việc rất mê người, khuôn mặt nam tính, góc cạnh rõ ràng, sống mũi cao, đôi môi mỏng, hai chân mày anh đang chau lại rồi thả ra.

Cô nhìn anh đến ngây người không buồn chớp mắt, muốn lưu giữ hình ảnh này của anh, sau này không ở bên cạnh anh nhìn anh như thế này nữa, cô luyến tiếc không thôi.

Hiểu Lam gấp laptop lại, đi nhẹ nhàng ra đằng sau lưng anh, choàng hai tay vào hai bả vai anh, mặt cô bây giờ chắc chắn là đau khổ nên cô không muốn anh thấy chút nào.

“Lam nhi, em sao thế?”. Cảnh Luân buông bút máy, cầm hai tay vợ.

“Anh cứ làm việc của anh đi, em làm việc của em”. Hiểu Lam cúi đầu xuống đặt trên vai anh, cắn môi.

Luân, bây giờ em có hối hận cũng không kịp nữa. Anh yêu em bằng những cảm xúc đầy tự nguyện, anh lại càng không hề nghi ngờ em có âm mưu gì hay không, một mực thật lòng với em.

Mấy ngày nữa thôi, em sẽ giải thoát cho anh.

Cả căn phòng im ắng đến lạ thường, chỉ có tiếng bút ký roẹt roẹt lên tờ giấy và tiếng hít thở nhẹ của hai người.

Đến giờ tan làm, cô và anh cùng về nhà,Hiệu Lam vào bếp phụ với mẹ chồng nấu ăn,có em rể Cảnh Ly nữa.

“Chỉ hai cả ngày hôm nay ở bên cạnh anh hai không hả?”.Hai vợ chồng anh hai gắn bó với nhau dữ vậy,đi đâu cũng phải có nhau.

“Tại sáng anh hai em gặp ác mộng, chị hơi lo nên tới công ty chơi với anh luôn.Hihi”.Hiệu Lam đưa rổ rau cho Cảnh Ly xào.

“Hiệu Lam,con mở tủ lạnh lấy thịt ra xào với rau đi, ăn cho ngon”.Lệ Văn được cô con dâu mời ngồi xuống bàn nghỉ, uống nước.

Hiệu Lam dạ dạ rồi đi mở tủ lấy hộp thịt ra, đưa cho Cảnh Ly.Hai chị em phối hợp ăn ý với nhau,mẹ chồng ngồi kể chuyện làm cả căn bếp rộn rã cả lên.

Bây đồ ăn lên trên bàn xong xuôi, mọi thành viên ngồi đúng vị trí, bà mẹ thấy con trai ngoan vui vẻ gấp đồ ăn cho vợ, trêu một chút.

“Oát con, kể từ khi anh cưới vợ về là anh cứ gấp đồ ăn cho vợ hoài, chả thấy anh quan tâm gì tới người mẹ này cả.Tôi có thằng con trai có hiếu quá mà!”.

“Lúc có ba ở đây, mẹ có quan tâm con trai mẹ đâu!”.Con trai ngoan trả lời mẹ.

“Đây là...ơ tự nhiên lời ba anh vào đây làm gì?!.Tôi đang nói chuyện của anh,anh đá qua chuyện khác là thế nào??!!”.Bà mẹ bị hớ.

“Sao hôm nay mẹ hứng lên quán chuyện con trai mẹ gấp đồ ăn cho vợ thế??!!”.Lại tiếp tục trả lời mẹ, không quên gấp thêm cho vợ.

Càng ngày càng trả treo với mẹ mình,thằng oát con này nó chỉ còn thiếu đặt vợ nó lên đầu thôi.

“Đây là tôi đang quan tâm anh,đội ba anh về đi, tôi mách với ba anh là anh không quan tâm tới tôi!”.Bà mẹ hù dọa.

“Rồi, mẹ muốn nói với ba sao cũng được, con đang bận, không nói với mẹ nữa đâu”.Con trai ngoan hết kiên nhẫn.

“Mẹ,anh hai, hai người gấp cho nhau một miếng đi, nói qua nói lại càng thấy mất đoàn kết gia đình rồi.Haha”.Từ Chính Vũ lúc đầu chịu thua hai người này, ngày nào cũng phải xia xoi nhau, ăn mới ngon hay sao.

Hiệu Lam che miệng cười, nói với anh gấp cho mẹ một miếng đi, Cảnh Luân đành ậm ừ nghe theo, gấp miếng rau xào vào chén mẹ.

“Con quan tâm mẹ rồi đấy nhé!!”.

Cái thằng oát con này, mẹ anh thì anh không nghe, vợ anh mới nói một câu thôi anh đã quấy đuôi tuân lệnh rồi.Chính thức mất hết tiền đồ rồi con trai.

“Biết, tôi thấy, tôi không có bị mù,hử”.Không thèm chọc nó nữa, quăng cho con trai cục thịt đáp lễ.

Hiệu Lam phần nào cũng bớt lo lắng cho Cảnh Luân, ít nhất anh còn có gia đình yêu thương anh.

Hết chương 99

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Lén lút

Màn đêm buông xuống,vạn vật đều chìm trong giấc ngủ,trong căn phòng ngủ của Hiệu Lam,cô thử hé một mắt ra nhìn anh đang ngủ say,gìơ tay lên trước ngực anh mân mê sợi dây chuyền mặt hoa cầm tú cầu,vừa ngắm vừa phân tích lại những thay đổi trong lòng, trao lần đầu tiên cho anh là cảm giác thương hại,khó chịu khi thấy anh bị bỏ rơi một mình,rung động khi thấy anh mỉm cười vui vẻ,còn lúc chơi trò chơi nói thật,anh thú nhận với mọi người là anh yêu cô,cảm xúc của cô khi ấy như thế nào nhỉ,hoảng hốt, ngạc nhiên hay là hài lòng?..

Từ trước tới giờ Hiệu Lam chưa có mối tình nào cả,không biết yêu người khác là như thế nào,nhận biết tình yêu ra sao.Một phần cô cũng không tin vào nó cho lắm, xung quanh cô,những người đã từng yêu, họ rất đau khổ bởi vì người đàn ông của họ không yêu họ thật lòng,chà đạp,đùa giỡn với tình yêu của người con gái,đến nỗi khi chia tay nhau, anh ta không hề lưu luyến gì,lập tức đi hẹn hò với người mới,cô bạn gái cũ cũng rất muốn quên đi anh ta nhưng càng muốn quên lại càng in sâu hơn vào trí nhớ.

Tình yêu là con dao hai lưỡi, Hiệu Lam cứ nhớ câu ấy mãi trong đầu,câu ấy thật sự chính xác.

Thôi không suy nghĩ nữa, rướn người lên hôn má anh rồi nhắm mắt ngủ, tới ngày đó rồi tính tiếp.

Sáng hôm sau,Hiệu Lam dậy trước anh, nằm canh chừng anh có gặp ác mộng không,quả nhiên, không còn gặp nữa,anh ngủ rất ngon,Hiệu Lam thở phào nhẹ nhõm,coi như nó chỉ là con ác mộng bình thường, không hề dự đoán điềm báo, lát phải gọi cho Tú lý nói với cô ấy để yên tâm

Cảnh Luân tỉnh dậy,mở hai mắt ra,nhìn kế bên thấy vợ đang nhìn anh thì cười mỉm, nghiêng người ôm eo cô.

“Chào buổi sáng,Lam nhi”.

“Anh mau dậy vệ sinh cá nhân,thay đồ đi làm,tối tối đi dự tiệc”.Hiệu Lam giãy giụa, ngồi dậy cầm cánh tay anh, bắt anh đứng dậy.

“Hôm nay anh nghỉ, ở nhà chơi với em”.Kéo tay vợ nằm xuống ôm tiếp.

Hiệu Lam bật cười, nhéo má trêu anh là con sâu ngủ,tại sao em lại chịu cưới một người lười biếng như anh chứ.

Day dựa trên giường được một lúc, Hiệu Lam ngồi dậy hát anh ra,cười tủm tỉm đặt chân xuống sàn, chạy vào nhà vệ sinh.Đứng đánh răng, nhìn vào gương phản chiếu gương mặt mình thì trong đầu nhớ ra điều gì đó, sao hai tuần nay rồi không có thấy “chị hai” mình tới.

Hiệu Lam tròn tròn,súc miệng nhanh chóng,chạy ra ngoài, tiến thẳng tới tủ quần áo.Cảnh Luân dựa lưng ngồi trên giường, ngạc nhiên.

“Lam nhi, em làm gì hốt hoảng vậy, thay đồ đi đâu??”.

Không phải có thai rồi đó chứ,Hiệu Lam lựa đại áo thun với quần dài, ngược lên trả lời anh.

“Em.em nhớ ra là phải đi mua cái này”.Hiệu Lam sợ hãi, nói lắp, cầm quần áo đi nhanh vào nhà vệ sinh.

Cô phải đi mua que thử thai về kiểm chứng, nếu có con thật với anh thì phải làm sao đây.

Thay đồ xong xuôi, Hiệu Lam đi vòng qua giường lấy túi xách,Cảnh Luân khó hiểu nắm cổ tay vợ xoay lại đối diện với anh.

“Có chuyện gì sao,em đi đâu??”.Mới sáng sớm,mặt cô đã sợ hãi rồi.

Hiệu Lam ấp úng,cố gắng giãy tay anh ra.Nhưng cố cách mấy vẫn không xoay chuyển được sức lực của đàn ông.

“Anh buông em ra, em đi mua đồ một chút sẽ về ngay!”.Cô sẽ không để có đứa nhỏ đâu.

Đang yên đang lành,cô gái này nháo lên với anh, chẳng biết bị cái gì.

“Anh chờ em đi!”.Để cô đi một mình, không yên tâm chút nào.

“Không muốn!”.Có ngu mới cho anh đi, lúc đó anh biết cô mua que thử thai, anh càng nghĩ cô mong có con với anh, tới tối anh tăng năng suất thì cô biết tính thế nào.Tuyệt đối không được.

“Được thôi, em muốn làm gì thì làm!”.Cảnh Luân giả bộ buông cô ra, cô lái xe đi trước,anh theo sau là biết cô đi đâu thôi.

Hiệu Lam được sự ân xá của anh thì hỏi hã vợ túi xách,chạy lẹ xuống lầu.Cảnh Luân khoác áo khoác,lấy chìa khóa xe chạy theo cô.

Xe cô di chuyển tới một nhà thuốc ven đường,Cảnh Luân nhíu mày, cô tới đây mua cái gì?.

Hiệu Lam mở cửa xe ra, nhìn qua nhìn lại như ăn trộm, Cảnh Luân thụt đầu xuống,cô thấy không có ai theo dõi, cầm túi xách đi vào mua hai que thử thai, gói lại bỏ vào túi xách.

Thấy cô ngồi vào xe,anh mới ngược đầu lên lại,nhíu mày, càng ngày càng khó hiểu, đành đi vào hỏi cô bán thuốc.Cô ta nói người hỏi nãy đi vào mua que thử thai,cô ta chưa kịp hỏi anh tại sao lại hỏi cô thì anh đã nhanh chóng chạy ra xe lái đi rồi.

Hiệu Lam về tới nhà, tức tốc lên phòng, vào nhà vệ sinh thử.Trong lúc chờ kết quả, cửa nhà tắm mở ra, Cảnh Luân vẻ mặt nghiêm trọng nhìn cô đang ngồi chồm hóm.Hiệu Lam thấy anh vào, hốt hoảng cầm cái que, lập tức đứng dậy,nắm trong lòng bàn tay,giấu đằng sau lưng.

“Lam nhi, em đi mua que thử thai phải không?”.Tại sao anh lại quên được chứ, lúc nào làm với cô có dùng biện pháp tránh nào đâu, đáng lý phải nghĩ ra trước khả năng có thai của vợ rồi.

Hiệu Lam nuốt ực nước miếng, trong lòng bàn tay đang cầm que đồ mờ mờ,nếu hai vạch thì coi như cô xong đời.

Cảnh Luân không nghe được câu trả lời của cô, bước thẳng tới, giờ tay vòng ra sau lưng cô, mở lòng bàn tay cô ra, quả nhiên là que thử thai nhưng vẫn chưa có hiện vạch lên.

Hết chương 100

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Không có yêu anh thật lòng

Hiệu Lam sợ hãi, hồi hộp nhìn cái que anh đang cầm.Đừng,đừng hiện hai vạch!!.

“Nếu em nói ra là em đi mua que thử thai, anh đi mua cho em, làm gì phải giấu diếm anh như vậy?”.Cảnh Luân nhăn mày nhìn vợ đang co rúm người lại.

Anh nghĩ cô phải mong có con với anh chứ, tại sao lại có vẻ mặt đó?.

Người chồng thì mong cái que hiện hai vạch, người vợ thì sợ sệt không mong nó hiện.

Hai người đứng chờ đợi một hồi thì cái que thử thai cũng có kết quả.Hiệu Lam không dám tiếp nhận sự thật,nhắm mắt lại.Cảnh Luân tưởng sẽ hiện hai vạch, không ngờ chỉ hiện một vạch, lắc đầu cười trù.

“Cái que không hiện hai vạch,Lam nhi, mở mắt ra!”.Hiệu Lam như được cứu rỗi từ địa ngục, mừng rỡ mở mắt ra, giựt lấy cái que cười tươi như hoa.

Vậy là không có thai với anh,thật tốt.Nếu có, Hiệu Lam cũng không nỡ bỏ nó đi,cũng không nói sự thật được cho anh biết, hoàn toàn không thoát ra được anh nữa.

Còn Cảnh Luân tâm trạng buồn bã, hoàn toàn trái ngược Hiệu Lam,vợ anh thật sự không muốn có con với anh hay anh làm chưa đủ, quyết định tối đi dự tiệc về tăng năng suất mới được.

Hiệu Lam không biết trong lòng anh đang nghĩ gì,chỉ thấy anh nhăn mày, cứ nhìn chăm chăm vào cái que trên tay cô.Hiệu Lam quăng nó vào sọt rác, cười tủm tỉm lôi tay anh đi ra ngoài, xuống lầu ăn sáng.

“Luân,anh ăn thêm cái này đi!”.Hiệu Lam thấy anh ngồi ngó người ra nãy giờ,không nói lời nào.

Cảnh Luân không hề đụng vào đồ ăn,đứng dậy, dặn cô buổi chiều đợi anh về nhà chờ đi dự tiệc, bây giờ anh đi ra ngoài chút.Hiệu Lam định mở miệng hỏi anh thì anh đã ra sân ngồi vào xe rồi.

-----Chuyển cảnh-----

Kể từ lúc công ty thay mặt tuyên bố với giới truyền thông là diễn viên Đào Anh chính thức giải nghệ,rầm rộ mấy tuần nay xong cũng lặng đi,không còn nói về cô ta nữa.

Biết tối nay Tô Hiệu Lam đi tham dự buổi tiệc nào đó,cô ta nhếch môi, cười khoái trá, âm thầm sắp xếp để trà trộn vào tham dự, hăm hại Hiệu Lam

-----Chuyển cảnh-----

Hiệu Lam ở nhà nhận được cuộc gọi của Minh Đan, rủ tới spa thư giãn, đi làm đẹp,tối đi dự tiệc luôn.Cô đồng ý xong cúp máy,ngồi chờ anh về mà không thấy anh đâu.Không phải tại vì lúc nãy cô nhìn cái que không hiện hai vạch,vui tươi hơn hờ trước mặt anh nên anh buồn không?.

Không phải Hiệu Lam không muốn có con với anh mà là không thể,cô cũng không có yêu anh thật lòng, còn hơn một tuần là cô nói sự thật với anh,nếu có đứa nhỏ rồi sinh nó ra,cô có chán ghét nó không nữa.

Đề cho người phụ nữ yêu anh sinh cho anh đi,Cảnh Luân.Em không thể.

Hiệu Lam cầm túi xách, ngồi vào xe,lái ra đường cái tới chỗ hẹn.

“Thiếp cưới đây!”.Minh Đan chìa thiệp ra đưa cho Hiệu Lam

Nguyên một tấm thiệp màu đỏ đen đập thẳng vào mắt Hiệu Lam,ngạc nhiên mở ra xem ngày, là cuối năm nay sau lễ trao thưởng với đêm Giáng Sinh,tối đó cô chắc không thể dự lễ cưới của Minh Đan với Sở Thiên Mặc được rồi.

“Nhanh thật,em thấy Sở Thiên Mặc còn rong chơi như vậy đã chịu cưới chị rồi”.Cứ giả bộ nhận thiệp mời cho chị ấy vui.

“Thằng cha sợ mất vợ đó mà.Haha”.Minh Đan phá lên cười.

Hiệu Lam bật cười, kéo cánh tay Minh Đan đi vào trong, chỉ có hai người rảnh đi với nhau thôi.Lăng Huyền,Diên Vỹ bận đi làm nên đành hẹn gặp nhau ở buổi tiệc.Quản lý tiệm spa thấy khách quen vào tiệm, tự thân dẫn hai người Minh Đan đi mát xa.Đến phòng, quản lý dặn dò nhân viên nữ vài câu rồi quay lại chỗ làm việc.

“Tại sao em không chịu có con với Cảnh thiếu?”.Minh Đan nằm cho nhân viên mát xa, nói vọng qua Hiệu Lam kể bên cũng đang nằm

“Tại em còn trẻ mà, em còn nghe nói phụ nữ sinh xong sẽ tàn phai nhan sắc,vóc dáng không còn đẹp nữa”.Hiệu Lam nằm nghiêng đầu trả lời.

“Chị tưởng em sợ đau,ai ngờ sợ xấu.Haha!”.Mình Đan lẫn hai nhân viên nữ đang đứng bật cười.

Hiếu Lam không thèm trả lời, nhắm mắt hưởng thụ.

Sau khi thư giãn ở spa, cả hai tới quán mì ăn trưa.Hiếu Lam bật điện thoại lên,có hai cuộc gọi nhỡ của Cảnh Luân, chạm vào tên anh gọi lại.

“Em đang ở đâu, anh về nhà mà không thấy em đâu cả?”.Điện thoại mới đổ chuông, anh đã nhanh chóng bắt.

“Em đang ăn mì với chị Minh Đan,lát đi trang điểm luôn,anh khỏi chờ em về ăn trưa”.

Cảnh Luân dặn cô chiều trang điểm thì về nhà ngay, đừng có đi la cà ở đâu.

Hết chương 101

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Xuất sắc đến mấy cũng phải có yếu điểm

Điều mà Đào Anh không ngờ tới ở Tô Hiếu Lam là cô không biết bơi,hơ,dù xuất sắc đến mấy cũng phải có yếu điểm,tới nay ở chỗ tổ chức có một cái hồ bơi bên hông,Đào Anh chỉ cần dụ Hiếu Lam ra đó,đẩy cô ta xuống nước mà không ai phát hiện ra,cô ta sẽ chết đuối.

Trong đầu Đào Anh tưởng tượng tới cảnh đó, hã hê không ngừng,cầm ly rượu uống một hớp.

Tô Hiếu Lam, để coi cô lúc ở dưới nước mở miệng cầu xin tôi cứu vớt, bộ mặt lúc đó sẽ như thế nào.

-----Chuyển cảnh-----

“Cô Dương, tóc của chị em tốt của cô làm thế nào, trang điểm ra sao?”.Nhà tạo mẫu nam, hai tay xăm trổ, đứng luôn hai bàn tay vào mái tóc Hiếu Lam hỏi ý kiến Minh Đan ngồi kế bên.

Minh Đan ngồi ngẫm một hồi, quyết định thay cho Hiếu Lam, nói với nhà tạo mẫu tóc nên làm tóc Hiếu Lam uốn xong gom hết lên trên, kiểu như tóc để cài vương miện vậy ấy, vừa nói vừa làm động tác gợi ý cho nhà tạo mẫu.Hiếu Lam với mọi người trong tiệm bật cười, nếu khó miêu tả vậy thì bật điện thoại, đưa ảnh cho anh ta coi cũng được, làm mấy cái động tác hài hước như vậy làm gì.

Đội ngũ nhân viên phân chia làm cho mỗi người, người làm móng, người trang điểm, người làm tóc.Hơn ba,bốn tiếng đồng hồ cũng chính thức hoàn mỹ.

Hiếu Lam ngồi nhìn vào gương, xoay đầu xéo qua coi tóc một chút, đúng là nhà tạo mẫu tóc,rất đẹp.Nhìn lên đồng hồ treo tường, hơn 17h rồi, nhắc Minh Đan đang ngồi mần mê ngắm nghía mười ngón tay là bây giờ phải về thôi Thanh toán xong xuôi,Hiếu Lam lên chất lười,đúng là đẹp đi đôi với giá tiền trên trời.

Chia tay với Minh Đan xong lái xe về nhà,Hiếu Lam lên nhà đã thấy anh ngồi ghé sofa.

“Luân, anh chưa thay đồ sao?”.Đi lại chỗ anh thì phụt cười, hóa ra ngồi ngủ quên.

Ngồi xuống kế bên,lấy tay vỗ vỗ nhẹ vào má anh,thấy anh từ từ mở mắt ra.

“Lam nhi,là em hả?”.Nhìn cô đẹp thật.

“Vợ anh đi vắng rồi, có em ở đây thôi, anh chịu không?”.Chưa tỉnh ngủ hay sao vậy anh?.

Cảnh Luân che miệng cười, đứng dậy nắm tay cô lên lầu.Hiếu Lam mở tủ quần áo ra, quay đầu lại hỏi anh.

“Lát anh mặc màu gì vậy Luân?”.Hỏi chồng trước để cô biết mặc chung màu với anh.

Đứng ngẫm một hồi, anh nói anh mặc áo sơ mi màu đen, quần tây đen,áo khoác vest màu đỏ đô.Hiếu Lam gật đầu, lấy cái đầm đỏ đô ra tủ,đi vào nhà tắm thay.

Cảnh Luân đứng cài nút cổ áo,cửa nhà tắm mở ra,anh ngược lên,vợ anh mặc váy màu đỏ cột dây vào cổ, phô bày hết tấm lưng, ở đằng trước anh còn thấy khe rãnh ngực.

“Lam nhi, em mặc cái này tính đi quyến rũ ai?”.Nhất quyết không cho thằng nào thấy vợ anh mặc cái này trừ chồng cô ra là anh.

“Em cũng không tính đi quyến rũ ai đâu, ai nhìn “tự dính” ráng chịu.Haha”.Hiếu Lam đi tới choàng hai tay vào cổ anh, giờ giọng khiêu khích.

Cảnh Luân định cúi đầu xuống hôn, cô đã lấy lòng bàn tay chắn trước môi anh, ngăn chặn hành vi xấu xa.Anh dùng lưỡi liếm lòng bàn tay cô một cái,Hiếu Lam giựt ra liền,này thì không cho chồng hôn.

Hai vợ chồng xuống lầu, tạm biệt mẹ chồng với hai đứa cháu rồi đi ra sân, lên xe tới buổi tiệc.

Công ty giải trí An Hòa kể từ khi bộ phim Hai Mặt Của Tình Yêu được lọt vào danh sách đề cử,tổng giám đốc công ty An Bình hào hứng muốn mở một bữa tiệc cảm ơn mọi người trong đội ngũ quay phim, đạo diễn,nhà biên kịch chính của bộ phim, đồng thời cũng mời các tổng giám đốc công ty khác đến chung vui,sẵn rù họ nếu có nhã hứng có thể đầu tư vào các bộ phim trong tương lai.

Xe màu trắng của tổng giám đốc tập đoàn Sở Thế vừa đậu trước cửa vào, các phóng viên nhận dạng được chiếc xe đã bu lại sẵn,tay cầm máy ảnh sẵn sàng chụp,cửa lái mở ra,Sở Thiên Mặc thân vest trắng đi vòng qua cửa phụ mở cửa cho vợ.

Tháng trước, có một phóng viên chụp được cảnh Sở Thiên Mặc trắng hoa đất người mẫu Minh Đan đi đăng ký kết hôn,ai cũng không tin, hôm nay chính thức được chứng kiến,phải phỏng vấn mới được.

Sở Thiên Mặc mở cửa cho Minh Đan bước ra, hai vợ chồng cùng diện màu trắng,Minh Đan mặc đầm ren trắng đuôi cá, hai bên tai đeo bông đính một hạt kim cương nhỏ, cần cổ đeo một sợi dây chuyền cặp với đôi bông tai,Sở Thiên Mặc khoác eo vợ, cùng nhau cười trước ống kính, phóng viên không hề moi thông tin gì được nhưng chắc chắn hai người đã thực sự kết hôn, bằng chứng là đều có đeo nhẫn cưới.

Hai vợ chồng Sở Thiên Mặc khoác eo nhau đi vào đại sảnh,quăng chìa khóa xe cho nhân viên lái đi đậu.

Xe của Sở Thiên Mặc vừa lái đi đã có chiếc xe màu xanh biển đậm nổi đuôi tới cửa vào,tổng giám đốc Đại Lục đi vòng qua cửa phụ mở cửa cho bạn gái.Các phóng viên cũng rất sốc, tướng Lục Quân không thích phụ nữ, ai ngờ đầu lại có bạn gái, mà cô lại là phó giám đốc của Từ thị-Từ Diên Vy.Hai người đứng trả lời 2,3 câu rồi dắt tay nhau đi vào,cũng đưa chìa khóa xe cho nhân viên nam.

Khoảng 1,2 chiếc xe tới rồi đi.Tiếp theo là chiếc xe màu xám bạc của vợ chồng Lâm Việt tới,Lâm Việt cũng không ngờ là mình cũng có thiệp mời đi dự,thôi người ta đã gửi tới rồi đành đi nể mặt An Bình.Ngoài mặt nói nể mặt vậy thôi chứ cô vợ gốc nghe bà chị nói đi là cũng đòi đi theo góp vui.Lâm Việt lắc đầu cười khổ, đi qua mở cửa cho vợ,Lăng Huyền mặc váy phòng màu hồng, tóc búi bê xoắn nhẹ, cười tủm tỉm đặt tay mình lên lòng bàn tay chồng, cứ như công chúa cùng người hầu,à lộn, cùng hoàng tử.Trước giờ đi tham dự cái gì đó đều chỉ thấy một thân tổng giám đốc Lâm Thịnh đi một mình, tối hôm nay lại dắt con, phải con không,nhìn tình tứ vậy chắc là vợ yêu rồi.

Nếu Lâm Việt nghe được phóng viên nói anh dắt con theo, chắc chắn người đó chết không thấy xác,dám nói anh già chứ gì.

Các phóng viên làm gì bỏ qua mấy người này, được chụp người vợ không bao giờ thấy mặt của Lâm Việt cũng là tin sốt dẻo nha.

Buổi tiệc đã bắt đầu rồi mà không thấy nữ diễn viên Tô Hiếu Lam.Các phóng viên định đi lên xe nghỉ ngơi thì nghe tiếng xe, xoay đầu hết lại thì hốt hoảng cầm máy chạy lại lối vào.

Chiếc xe màu đen của Cảnh Luân vừa lái vào đã bu kín xe rồi, anh mở cửa kiểu gì?.Cảnh Luân mở cửa xe, tao nhã bước chân ra, hai tay cầm vạt áo vest chỉnh xuống một chút, mỉm cười đi vòng qua mở cửa cho Hiếu Lam.Cảnh Luân lấy một tay che trên đầu cô để khỏi bị đụng, cầm tay cô bước xuống xe.Hiếu Lam chủ động ôm eo anh, cười tươi trước ống kính.Phóng viên của các tờ tạp chí mong chờ chụp nhất là cặp vợ chồng này, rất xứng đôi,tối nay lại diện chung với nhau màu đỏ đô phối hợp với đen càng làm tăng sự quý phái,sang trọng.

“Các vị, có thể nhường đường cho hai vợ chồng tôi vào được chưa?”.Cảnh Luân nhắc nhở “nhẹ” với các phóng viên đang bu bao quanh hai vợ chồng anh, đến thờ còn không nổi.

Các phóng viên dạt ra hai bên, chừa lối vào cho hai vợ chồng.Cảnh Luân gật đầu cảm ơn rồi khoác eo vợ đi vào trong.

Ở đằng xa, Đào Anh cải trang thành người phục vụ, hai mắt oán hận, ngón tay cắn trong miệng, nhìn Hiếu Lam cùng chồng đi vào đại sảnh.Chỉ một chút nữa thôi,Tô Hiếu Lam

Hết chương 102

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Mảnh giấy hăm dọa

Hai vợ chồng Hiếu Lam bước vào đại sảnh, Cảnh Luân đã bị tổng giám đốc An Bình kéo đi.

“Lam nhi, em đợi anh mấy phút, anh đi rồi quay lại kiểm em ngay!”. Cảnh Luân bị lời kéo, cố nói vọng cho vợ biết rồi không thấy anh đâu nữa.

Hiệu Lam nhìn qua nhìn lại, thấy đám Minh Đan đang đứng chỗ bàn để thức ăn. Cô nhắc váy đi lại chỗ chị em tốt.

“Huyền, em tới đây chơi hay tới đây ăn?”. Minh Đan khoanh hai tay, dòm cô bé mặc váy phồng đang cầm đĩa gấp đồ ăn lên đĩa.

“Đồ ăn ngon như vậy, em có thấy ai đụng vào đâu, em đang tiếc tiền dùm người ta đó!”. Lăng Huyền chu môi lên hờn, phản bác lại.

“Hiệu Lam tới rồi kia!”. Diên Vỹ thấy Hiệu Lam đang đi tới đây, thông báo cho cả hai.

“Ba người tới lâu chưa?”. Hiệu Lam nhìn Minh Đan với Diên Vỹ.

“Bọn chị tới trước em, em là người tới trễ nhất đó!”. Diên Vỹ trả lời.

Lăng Huyền cuối cùng cũng gấp đầy đủ các món, hội tụ lại vào một đĩa, đứng thẳng người, cười tủm tỉm.

“Đi kiểm chỗ ngồi thôi các chị gái ơi ~”. Lăng Huyền dẫn đầu đi trước.

Ba người nhìn cô bé mặc váy phồng cầm cái đĩa đồ ăn đi hiên ngang thì bật cười, đi theo sau.

Ở phía bên này, Cảnh Luân bị ép uống hai, ba ly rượu, vô tình Lục Quân, Lâm Việt cũng nhìn thấy anh bị ép uống.

“Nhiệt tình quá đâm ra cũng mệt, không biết phải từ chối như thế nào phải không Luân??. Haha”. Sở Thiên Mặc từ đâu chui ra trêu.

“Cảnh tổng, sắp tới công ty tôi có vài dự án phim mới, anh có thể xem xét một chút, đầu tư cho chúng tôi được không?”. An Bình vỗ vỗ lưng Cảnh Luân, thừa dịp chúc anh ta say thì sẽ đồng ý dễ dàng hơn.

“Đề..tôi coi một chút đã”. Dù anh biết ông ta cố ý nhưng vẫn phải nể uống vài ly, muốn dụ anh đồng ý cũng không phải chuyện dễ dàng đâu.

“Về vụ đầu tư vào phim ảnh, sao chú không rủ tổng giám đốc Đại Lục, Lục Quân ấy, cậu ta dư tiền đầu tư cho chú. Haha”. Sở Thiên Mặc không ai mướn, giới thiệu thẳng bạn dùm ông ta.

Lục Quân nghe xong, cũng muốn đập một phát nhưng ở đây đông người, cậu ta lại mặc vest trắng nguyên cây, chỉ sợ đi ra cửa đã bị phóng viên chụp Sở Thiên Mặc bị ăn đập, có dấu giầy trên quần của cậu ta thôi.

An Bình hào hứng, bốn người đàn ông này toàn là nhân tài trên thương trường không thôi, mà tiếc một điều, không có anh nào có hứng thú với phim ảnh cả, muốn dụ dỗ đầu tư cũng là cả một quá trình. Ông suy nghĩ, diễn viên Tô Hiệu Lam là của công ty mình, mà cô ấy lại là vợ của Cảnh Luân. Nếu nói với cô ấy một tiếng, cô ấy có thể giúp ông mời chồng cô ấy đầu tư vào phim của ông.

Hiệu Lam đang ở chỗ đặt các loại nước, cầm ly nước trái cây uống thì một nhân viên phục vụ dúi vào tay cô một tờ giấy. Hiệu Lam chưa kịp mở miệng, đã không thấy người đó đâu nữa. Cô đặt ly xuống bàn, mở tờ giấy nhỏ ra xem.

{Nếu không muốn bị phan phui bí mật cô đồng ý cưới Cảnh Luân thì ngay bây giờ đi ra chỗ hồ bơi gặp tôi!!}

Hiệu Lam tròn tròn hai mắt, gấp tờ giấy, vo nó lại, hoảng hốt nhìn qua nhìn lại hòng kiểm được người nào đó đang theo dõi cô, là ai, là ai được chứ?!!.

Diên Vỹ ngồi gần đó thấy Hiệu Lam đứng như người mất hồn, kêu Lăng Huyền với Minh Đan đi lại chỗ cô.

“Hiệu Lam, sao thế?”. Nghe có người gọi tên cô, Hiệu Lam xoay người lại, lòng bàn tay cầm tờ giấy đã bị vo thành một cục giấu sau lưng.

“Em..em có sao đâu?!”. Hiệu Lam cười trừ với ba người Diên Vỹ.

“Chị Hiệu Lam không sao thật chứ?”. Lăng Huyền nuốt ực miếng bánh xuống, lo lắng hỏi.

Hiệu Lam nói không sao với ba người bọn họ, cũng dặn họ đừng lo lắng quá, cô đi ra ngoài hóng gió một chút, cả ba gật đầu xong, Hiệu Lam đã tức tốc hỏi nhân viên khu vực bể bơi ở đâu, được sự chỉ dẫn của nhân viên, Hiệu Lam lập tức tới đó.

Ai lại biết được Hiệu Lam cô lợi dụng Cảnh Luân?. Nghĩ hoài cũng không ra.

Cảnh Luân đứng gần đó bất gặp vợ mình đứng hỏi nhân viên, anh không nghe được, lại thấy cô gật đầu, nhắc váy chạy ra phía bể bơi, anh có dự cảm không lành, chạy theo sau cô.

Hiệu Lam đã ra tới hồ bơi mà không có ai cả, rốt cuộc là ai?.

Trong lúc đang rối loạn tâm trí, Đào Anh từ trong bụi đằng sau Hiệu Lam, nhếch môi, đi từ từ ra, giờ hai tay trước mặt, chuẩn bị chạm vào lưng Hiệu Lam thì Cảnh Luân kịp chạy ra.

“NGƯỜI KIA!”. Đào Anh cắn môi một cái, chết tiệt, đã tới mức này rồi.

Hiếu Lam nghe tiếng anh, đang xoay người lại, vô tình đụng vào tay Đào Anh, chuẩn bị té xuống hồ bơi,Đào Anh lập tức chạy trốn ở lối thoát đã chuẩn bị sẵn.

Hiếu Lam bàng choạng, sợ run cả người, hoảng loạn đầu óc, cô không biết bơi,phải làm sao đây??!!.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Dừng cả mạng sống để bảo vệ

Hiếu Lam chuẩn bị ngã xuống hồ bơi,sợ hãi nhắm tịt hai mắt,thôi tiêu rồi.

Cánh Luân chạy nhanh tới, giơ một tay ra nắm lấy tay cô lôi ngược ra sau anh, lực anh hơi mạnh nên đã kịp thời kéo cô vào lại,chính mình lại không có điểm tựa, nhào xuống hồ bơi.

Bùm!!

Mọi người trong đại sảnh đều nghe tiếng nước rất lớn, như mới thả trái bom xuống mặt đất vậy, hiếu kỳ chạy ra bể bơi.

Hiếu Lam chống hai tay xuống đất, không hiểu chuyện gì, quay đầu lại đã thấy Cánh Luân nhảy xuống hồ bơi thay cô rồi.

Hiếu Lam bụm miệng, không phải chồng cô đã cứu cô đấy chứ?.

“Mau nhảy xuống cứu đi mấy thằng này!”.Lâm Việt la lên, định cởi áo vest ra nhảy xuống cứu bạn.

Minh Đan, Diên Vỹ,Lăng Huyền cũng không ngờ tiếng động lớn như vậy xuất phát từ bể bơi, mà người tạo ra lại là Cánh Luân.

Cánh Luân ngóc đầu lên mặt nước, thở một hơi,boi vào thành bể,mọi người thờ phào nhẹ nhõm, hên là cậu ta cũng biết bơi.

Hiếu Lam đứng dậy đi tới bể bơi định kéo anh lên thì anh phát tay, nắm hai tay lên cầu thang bể bơi đi lên.

Gương mặt nam tính dính nước,cả thân mặc vest ướt sũng,anh vuốt tóc ra đằng sau cho bớt nước,đi lại chỗ Hiếu Lam.

“Có bị thương ở đâu không?”. Dù anh là người té nhưng anh lôi cô vào như vậy chắc chắn cũng phải bị trầy nhẹ.

Đến giờ này còn quan tâm cho cô,Hiếu Lam cay xè sống mũi, nhào vào lòng ôm anh khóc nức nở.

Lục Quân kêu nhân viên đưa khăn cho anh rồi đi tới chỗ Cánh Luân quần người.

“Luân,có sao không đấy??”.Sở Thiên Mặc thám thính.

Cánh Luân gạt đầu, nghiêng đầu qua một bên né Hiếu Lam hất xì một cái.

Buổi tối sương đầy, gió lạnh như vậy còn nhảy xuống hồ bơi, không muốn cảm cũng khó.

Cả đám khuyên ở lại thay quần áo rồi về, Cánh Luân lắc đầu không chịu, đòi đi về nhà luôn.Hiếu Lam đành im lặng nghe theo anh, chào tạm biệt mọi người, ôm anh đi ra xe.

Buổi tiệc vì sự việc ngoài ý muốn như vậy xảy ra, cũng tan sớm.

Trên xe, Cánh Luân hất xì liên tục,Hiếu Lam ngồi phía cửa phụ, về mặt lo lắng vô cùng bởi vì anh đã cứu cô, thay thế cô ngã xuống hồ bơi.

“Luân,em xin lỗi!”.Mũi bắt đầu thấy chua xót.

Cánh Luân quay qua nhìn cô đồng thời cũng thắc mắc, người đứng đằng sau đẩy vợ anh là ai??.Ai lại biết được vợ anh sợ nước,nhấn tâm hãm hại người con gái anh yêu.Nếu anh không thấy cô chạy ra với vẻ mặt sợ sệt như vậy,không chạy theo sau cô, chắc chắn anh sẽ hận con người anh suốt cả đời.

“Em không sao là tốt rồi, đâu phải em đẩy anh xuống đâu?”.Vợ anh từ khi nào mít ướt như vậy?.

Hiếu Lam không biết phải miêu tả cảm xúc của mình bây giờ như thế nào,chỉ biết khóc trước mặt người chồng đã xả thân cứu cô thôi.

“LUÂN,EM XIN LỖI!!HUHUHU!!”.Hiếu Lam gào khóc thật lớn.

Cảnh Luân hoảng hồn cho xe tấp vào lề, tháo dây an toàn ra, mặc kệ quần áo anh đang ướt, rướn người qua, luồn tay anh ra đằng sau ót cô đẩy tới trước vai anh.

“Đừng khóc, Lam nhi ngoan, anh không sao, ngoan”. Cảnh Luân bật cười, vỗ vỗ lưng cô.

Dù có ra sao, anh sẽ dùng cả mạng sống của anh để bảo vệ em, Lam nhi.

Hết chương 104

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Sốt cao

Về tới nhà, thời gian còn chưa tới 22h, cả nhà còn thức, đang ngồi coi phim thì thấy Cảnh Luân một thân ướt sũng vào phòng khách, Hiểu Lam đi theo sau.

“Ốt con, sao người con ướt hết vậy nè, ngoài trời cũng đâu có mưa??”. Lê Văn lo lắng nhìn con trai từ trên xuống.

“Cho anh hai lên lầu tắm nước nóng liền đi”. Từ Chính Vũ nhắc nhở, hối thúc lên lầu.

Cảnh Luân gật đầu, đi lên cầu thang đi lên lầu, Hiểu Lam định theo anh lên mà bị mẹ chồng giữ lại hỏi.

“Sao nó ướt nhem vậy Hiểu Lam?”.

Hiểu Lam kể toàn bộ đầu đuôi câu chuyện ở hồ bơi cho mọi người, trừ đoạn cô bị hăm dọa ra.

“May chị hai không sao, anh hai còn biết bơi”. Cảnh Ly ôm ngực thở phào.

Lê Văn nhanh chóng chạy vào nhà bếp pha trà gừng cho con trai, kêu con dâu bung lên cho nó uống, làm ấm cơ thể.

Hiểu Lam mở cửa ra, cầm ly trà vào đặt trên tủ đầu giường, đứng đợi anh từ nhà tắm ra.

15 phút sau, Cảnh Luân thay quần áo ngủ, tay cầm khăn lau tóc mở cửa nhà tắm đã thấy vợ anh đang đứng chờ anh.

“Luân, anh uống ly trà gừng này vào đi, mẹ pha cho anh đó!”. Hiểu Lam lập tức cầm ly đi tới trước mặt anh.

Cảnh Luân cầm ly nước gừng cô uống một hơi rồi đưa lại ly không cho cô, Hiểu Lam cầm xuống lầu, nói mẹ với vợ chồng em rể là chồng cô đã uống rồi, Hiểu Lam đi vào nhà bếp rửa ly xong xin phép lên lầu lại.

Hiểu Lam cầm đồ ngủ vào thay, dùng giấy tẩy trang mặt sạch sẽ xong leo lên giường ôm anh, cả một quá trình im lặng đến lạ thường, cô thật sự không biết phải nói gì với anh, cô bây giờ vẫn còn sợ hãi, chỉ biết ôm anh.

“Ngủ nhé??”. Cảnh Luân với tay tắt đèn ngủ, nhắm mắt lại, anh bắt đầu thấy trong người mệt mệt rồi.

Sáng hôm sau

Hiểu Lam đang ngủ trong lòng anh thì thấy nóng nóng, cô nhớ đã bật điều hòa rồi mà, mở mắt ra thấy anh đang ngủ, chân mày cau lại, ra nhiều mồ hôi. Hiểu Lam bật người ngồi dậy, lấy tay sờ vào trán anh giật ra liền, anh sốt thật, còn rất cao nữa.

Cô thử lay người anh coi có bị hôn mê không, may mắn anh còn mở mắt ra được, từ từ ngồi dậy thì con nhưc đầu ập tới, Cảnh Luân nhú mày lấy tay trái ôm đầu.

“Anh bị sốt rồi, tạm thời anh nằm xuống, em đi gọi mẹ với vợ chồng Cảnh Ly”. Hiểu Lam sốt ruột, đỡ anh nằm xuống lại, đặt chân xuống sàn, dép cũng không thèm mang, tung cửa chạy ra ngoài.

Lê Văn nghe tiếng đập cửa, vội chạy ra, nghe Hiểu Lam nói con trai bà bị sốt, bà lập tức chạy lên phòng con trai xem thế nào, tới phòng em rể, Từ Chính Vũ kêu vợ gọi bác sĩ còn anh đi lên coi anh hai.

Mở cửa ra thấy con trai nằm trên giường, nhắm mắt thờ hờn hờn, Lê Văn chạy vào nhà tắm lấy khăn với thau nước bung ra lau người cho con trai. Từ Chính Vũ đem máy âm lọc không khí đặt ở tủ đầu giường, đi vòng qua giường anh hai mở rèm cửa ra cho ánh nắng chiếu vào.

Cảnh Ly dắt bác sĩ lên phòng anh hai, ông bác sĩ cầm túi hành nghề tới trước giường, lấy bình nước biển ra treo lên, xiên cây kim vào để truyền nước, khám xong xuôi, bác sĩ quay sang dặn cho uống thuốc, luôn luôn lau người cho Cảnh tiên sinh, nếu thấy không giảm thì cho anh đi bệnh viện.

Lệ Văn, Từ Chính Vũ gật đầu ghi nhớ, Cảnh Ly mời bác sĩ xuống lầu, rót cho ông một ly nước rồi lấy tiền đưa cho ông, tiễn ông ra cổng. Hên hai đứa con gái tới hôm qua đã qua nhà ông bà nội rồi, nếu như ở nhà thấy cậu mình bệnh như vậy chắc khóc ré cả lên. Cảnh Ly chạy lên lầu lại coi chừng anh hai.

Hiệu Lam nghĩ cô chắc không cần lên đâu, có mẹ anh với hai vợ chồng em gái lo cho anh là được, cô ở trên đó cũng không biết làm gì, đành ở dưới này nấu cháo cho anh.

Cảnh Luân ráng mở mắt ra, nhìn qua trái chỉ thấy mẹ đang ngồi ở mép giường đang cầm khăn lau mồ hôi trên trán anh, lại nhìn qua phải thấy hai vợ chồng Cảnh Ly đang ngồi lo lắng nhìn anh, không thấy vợ anh đâu.

“Mẹ... Khụ... vợ... con... Khụ... đâu?” Cô họng khô rát, ho khan vài tiếng.

“Con bé ở dưới lầu nấu cháo cho con. Đừng nói nữa, nhắm mắt nghỉ đi!”. Bình thường hai mẹ con hay trêu nhau, giờ thấy con trai mình bệnh như vậy, người mẹ nào mà không xót con.

“Anh hai, ngồi dậy làm gì?!”. Từ Chính Vũ thấy anh gắng sức ngồi dậy thì hốt hoảng đỡ anh.

“Anh... Khụ... muốn... xuống tìm... Khụ... vợ... anh”. Cảnh Luân che miệng ho liên tục, anh bây giờ chỉ muốn cô bên cạnh thôi.

Lệ Văn với Từ Chính Vũ dè dặt vai anh nằm xuống, nói anh đợi một chút, kêu Cảnh Ly xuống kêu Hiệu Lam.

Cảnh Ly xuống lầu, vào nhà bếp thấy Hiệu Lam đang cầm cái giá múc cháo vào tô.

“Chị hai, anh hai muốn xuống giường đi tìm chị kia, chị lên với anh đi”. Hiệu Lam gật đầu, bụng mâm lên lầu, dùng lưng đẩy cửa phòng ra, Lệ Văn kéo tay con rề, chừa không gian riêng cho con dâu vào chăm sóc con trai, Từ Chính Vũ bị mẹ vợ kéo đi đột ngột, đành đặt lọ thuốc viên với lọ thuốc nước xuống, dặn Hiệu Lam cho anh uống.

Hiệu Lam đặt mâm lên tủ đầu giường, ngồi xuống lấy khăn lau cho anh.

“Bệnh nặng như vậy còn nhõm nhõm đòi em cho bằng được!”. Hiệu Lam không ngờ anh bướng bỉnh, không thềm nghỉ ngơi, đòi đi tìm cô mới được.

Cảnh Luân nghe vợ mắng anh thì bật cười, con khó chịu ập tới, che miệng ho tiếp. Hiệu Lam sợ hãi vuốt ngực anh.

“Còn ráng cười nữa chứ, anh nhắm mắt ngủ một chút đi, lát em kêu anh dậy”. Hiệu Lam cầm cái khăn up vào che hai mắt anh lại, nghĩ chắc bây giờ anh không ăn cháo được đâu, đành đem xuống, lát hâm lại cho anh ăn vậy. Hiệu Lam muốn đứng dậy, Cảnh Luân đã nhanh tay nắm tay cô.

“Em... đừng... đi!”. Cô đi xuống rồi anh ở đây một mình à.

“Em bụng mâm xuống rồi em lên lại với anh, em không bỏ rơi anh đâu”. Hiệu Lam dùng tay còn lại vỗ vỗ nhẹ lên mu bàn tay anh đang nắm trần an.

Cảnh Luân đành buông tay cô ra, nhìn cô bụng mâm đi ra khỏi phòng, anh nhắm mắt lại, nhức đầu, cổ họng lại đau nữa. Bây giờ chỉ muốn chết cho xong, khó chịu ghê.

Bụng mâm xuống lầu, đi vào nhà bếp mở nắp nồi ra, đổ cháo vào lại, rửa tô nhanh, lau tay rồi chạy lên coi anh thế nào.

Mở cửa ra nhìn trên giường, thấy anh nhắm mắt, thở khó nhọc.

Nếu không phải tại cô mèm ngủ xuống hồ, anh cũng sẽ không nhảy xuống nước, cũng sẽ không sốt nặng như vậy.

Hiệu Lam khép cửa, nhẹ nhàng cầm thau nước đi thay nước mới, cô lại cầm khăn lau tiếp cho anh.

Tại sao anh lại không nghỉ ngơi gì mà lao tới cứu cô?? Vì cô là vợ anh?? Là người con gái anh yêu hơn cả bản thân anh sao??

Tức tưng bên cạnh anh hơn một tiếng, Hiệu Lam nghĩ bây giờ xuống nhà hâm lại cháo cho anh ăn được rồi, Hiệu Lam cầm khăn bỏ vào thau nước, đặt tay anh xuống giường, mở cửa đi xuống.

Đang chờ cháo nóng, Hiệu Lam nghe bên ngoài mẹ chồng la gi đó.

“Cái thằng này, không nghỉ ngơi còn xuống đây làm gì?!”.

Hiệu Lam lật đật chạy ra, trợn hai mắt thấy anh thở khó khăn, vịn cầu thang đi xuống.

Cô liền chạy lên đỡ anh, quát.

“Anh nghĩ gì mà tự ý xuống giường vậy hả?!”. Hết chịu nổi cái tính bướng bỉnh của anh.

“Anh..mở..mắt..Khụ...không..thấy..em..”.Vừa dứt lời, Cảnh Luân đã dựa hẳn vào người Hiểu Lam, sức cùng lực kiệt.

Cô không biết đỡ anh về phòng như thế nào thì may mắn, Từ Chính Vũ chạy lên cầu thang giúp cô dìu anh về phòng.Đặt anh xuống giường, lắc đầu ngao ngán, đã đang bệnh còn không chịu nghỉ ngơi, còn bứt cả dây truyền nước biển ra, cầm vào tay lại cho anh hai, quay sang dặn Hiểu Lam là đừng có đi đâu nữa hết, anh hai mở mắt ra không thấy vợ đâu lại đi tìm nữa.

Hiểu Lam tuân lệnh, Từ Chính Vũ gật đầu đi xuống bụng cháo lên đùm.

“Luân, anh mở mắt ra ngồi dậy ăn cháo đi”.Hiểu Lam đỡ anh ngồi dậy, Cảnh Luân dựa vào vai cô.

Dù gì anh bệnh cũng vì cô, tận tâm chăm sóc anh vậy.

Hiểu Lam cầm muỗng múc một miếng cháo lên thổi nhẹ, đút anh được vài muỗng, anh lắc đầu không muốn ăn nữa,cô đặt muỗng xuống, lấy khăn giấy lau miệng cho anh, cầm thuốc hạ sốt với ly nước cho anh uống, đỡ anh nằm xuống lại.

Hiểu Lam ngồi không biết nên làm cái gì, Cảnh Luân nắm tay cô.

“Lam..nhi..nằm..xuống..khụ.với..anh”.

Đành vâng lời người bệnh, nằm xuống cho anh ôm, mặc kệ có bị lây hay không.

Hết chương 105

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Tranh thủ rửa xe

Cảnh Luân đang ngủ, điện thoại của anh lúc này đổ chuông, Hiểu Lam nhận đùm anh.Là Lâm Việt gọi hỏi tối qua về có sao không, cô nói với anh ta là chồng cô đang sốt cao, Lâm Việt nói lát sẽ qua thăm, cô đồng ý rồi cúp máy, để điện thoại vào ngăn tủ đầu giường.

Hiểu Lam lại lấy khăn lau người cho chồng,nửa tiếng sau cửa phòng mở ra, cả ba người đàn ông đi vào coi bạn mình.

“Hiểu Lam,chồng em sốt lâu chưa?”.Lâm Việt nhú mày ngồi xuống mép giường.

“Lúc sáng em tỉnh dậy,anh ấy đã sốt rồi!”.Hiểu Lam đứng trả lời.

“Cho uống thuốc chưa?”.Lục Quân đút hai tay vào túi quần hỏi.

“Có nên cho đi bệnh viện không?”.Sở Thiên Mặc lo lắng.

Cái gì mà ba người đàn ông giống như đang tra khảo tù nhân là Hiểu Lam cô vậy??.Cô biết cô là người làm anh ngã xuống nước, cô cũng đang chăm sóc đây, cô có bỏ rơi chồng cô đâu.

Cảnh Luân bị làm ồn, mở mắt ra nhìn ba người đàn ông đang hỏi vợ anh.

“Lam..nhi..”.

Cả đám nghe tiếng, đồng loạt quay lưng lại nhìn anh.

“LUÂN,THẤY KHÓ CHỊU Ở ĐÂU?!”.Sở Thiên Mặc vẫn không thể kiểm soát âm lượng, giọng nói ồ ạt như thác nước.

“Đi bệnh viện liền!”.Lục Quân la lên.

“Để tôi đỡ thằng Luân đi!”.Lâm Việt nôn nóng sợ bạn mình bị gì, định đỡ Cảnh Luân ngồi dậy mà anh phát tay.

“Ồn..quá..khụ..tôi..ngủ..không..được!”.Cảnh Luân nhăn mày.

Cả ba người đàn ông ngó người ra, thể hóa ra nãy giờ bị hờ à, Lâm Việt với Lục Quân ánh mắt như lưỡi dao liếc thẳng Sở Thiên Mặc,lúc nào cũng bày trò ra đầu tiên, để cho bạn nghỉ ngơi, hai người đàn ông lôi thẳng cha Sở Thiên Mặc ra ngoài.

“Luân,nghỉ đi, tụi tôi về, Hiểu Lam, nếu chồng em khỏi rồi hay nặng thêm nhớ gọi tụi anh,Bye!”.Lục Quân dặn xong đóng cửa lại nhẹ nhàng.

Sự yên tĩnh vốn có đã được trả lại,Hiệu Lam lắc đầu, ngồi xuống cạnh anh.

“Luân,anh gọi em?”.

Cảnh Luân gật đầu, kéo góc áo cô bắt cô nằm xuống với anh tiếp.

“Xin lỗi, tại em mà anh mới bệnh nặng như vậy!”.Hiệu Lam không dám nhìn anh.

“Không..sao”.Cảnh Luân ánh mắt đầy yêu thương ôm vợ, anh phải xin lỗi cô mới đứng, hồi tởi qua lỗi cô vào như vậy làm cô hoảng sợ, làm cô khóc.

Lúc trước anh bệnh chỉ có người nhà lo lắng,chăm sóc cho anh thôi,bây giờ có thêm người con gái anh thương bên cạnh anh,còn đòi hỏi gì nữa,như vậy là anh đã hạnh phúc, mãn nguyện rồi.

Đến chiều,Hiệu Lam sờ vào trán anh, đã hạ sốt rồi, cô thở phào nhẹ nhõm,nếu cứ tiếp tục không hạ thì phải đưa anh tới bệnh viện ngay.

Hiệu Lam rón rén mở cửa phòng đi xuống lầu, vào nhà bếp thấy mẹ chồng đang đứng quay lưng về phía cô,Hiệu Lam đứng kế bên nhìn vào, hóa ra là đang chưng tổ yến.

“Oát con nó hạ sốt chưa?”.Lệ Văn bóc mấy trái táo đỏ bỏ vào nồi.

“Đạ rồi,mẹ đừng lo, cái này cho anh Luân hả mẹ?”.Hiệu Lam hỏi bà.

Lệ Văn yên tâm gật đầu, nói Hiệu Lam múc một chén cho chồng cô ăn.Hiệu Lam bung chén lên,đi tới giường thấy anh còn nhắm mắt ngủ, không dám quấy rầy anh dậy nên thôi, đặt chén lên tủ đầu giường chỉnh lại chăn, đi xuống rửa xe.

Hiệu Lam lái xe lùi ra ngoài gara,mở cửa xuống xe, cột tóc cao lên, cầm ống nước xịt hết lên thân xe,bóp chai xà phòng vào xô, cầm bàn chải nhúng một ít xà phòng, ngồi chồm hóm chà bánh xe.

Hiện giờ cô chẳng biết làm gì hết đành lôi xe mình ra vệ sinh,cô có ở trên phòng với anh cũng không biết chăm sóc anh ra sao.

Chà hết bốn bánh xong, Hiệu Lam đứng dậy vươn vai một cái,cầm ống nước xịt lại xe cho chảy hết xà bông đi, lấy khăn lau mui xe,đang chăm chú lau thì đột nhiên nghe tiếng em rể gọi cô.

“Chị hai,anh hai dậy rồi!”.Cảnh Ly nói vọng ra sân.

“Em lên trông ảnh đi,chị đang rửa xe”.

Chồng cô dậy thì mọi người chăm sóc anh ấy đi, kêu cô làm gì không biết.Hiệu Lam lắc đầu,lau xe tiếp.

“Anh hai không chịu,muốn chị cơ.Lệ lên!”.Chồng đang bệnh còn người vợ thì lo rửa xe,bó tay.

Hết cách, quăng cái khăn trên đầu xe, rửa tay, chạy vào nhà,đi ngang qua Cảnh Ly lên lầu.

“Em đang dờ tay, anh còn muốn em lên”.Hiệu Lam không hề biết trên má dính xà bông, ngồi phịch xuống ghế, nhìn Cảnh Luân.

“Mặt..em”.Anh hất cằm chỉ lên mặt cô, Hiệu Lam lấy tay sờ lên thử,dính cái gì đó, để tay trước mặt, thì ra dính xà bông lúc chà bánh xe.

“Em đang rửa xe,thiệt tình,sao anh không để mẹ với em gái anh ở đây??”.Hiệu Lam nói xong, Cảnh Luân định mở miệng lại bị cô chặn họng.

“Thôi anh đừng có nói gì hết,em biết rồi,vì em là vợ anh nên em phải ở đây với anh!”.Hiệu Lam tự gật đầu đồng ý với cái suy nghĩ của mình.

Nói đúng ý anh rồi đó mà cái cô gái này cũng thiệt tình, tranh thủ lúc anh ngủ lại đi rửa xe, hết biết nói sao với cô.

Hết chương 106

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Buồn man mác

Sáng hôm sau

Hôm nay Hiệu Lam phải đi quay quảng cáo nên phải dậy sớm,thoát ra khỏi lòng anh ngồi dậy,Cảnh Luân hết sốt rồi nhưng vẫn còn mệt trong người,thừa

dịp anh chưa mở mắt phải vệ sinh cá nhân, thay đồ đi lễ không anh thức lại không cho cô đi.

Hiệu Lam mặc áo xong lấy giấy ghi chú ghi vài chữ cho chồng, dán lên đầu dây, dán dán lên gối cô kê bên vậy. Hoàn tất nhiệm vụ xong xuôi, Hiệu Lam nhẹ nhàng ra cửa rồi khép lại.

Xuống lầu tường trình với mẹ chồng là cô phải đi có công việc, làm phiền mẹ lên trông ảnh dùm cô. Lệ Văn đồng ý, dặn cô lái xe cẩn thận, xong rồi về sớm.

Lái xe tới khu resort Silver Beach mất khoảng 1 tiếng, Hiệu Lam gọi hỏi chị quản lý, chị ấy nói mọi người tới đủ rồi, kêu cô vào phòng chị ấy thay đồ luôn.

Hiệu Lam đậu xe, cầm túi xách đi vào đại sảnh, lên thang thang máy, đang vừa đi vừa nhìn số phòng thì cô không cẩn thận va vào vai một người đàn ông, cô cúi đầu xin lỗi, định đi tiếp thì anh ta đã mở miệng.

“Hiệu Lam, cô cho tôi ăn bơ hả?”. Trịnh Phi nhếch mép cười, cái cô diễn viên này đụng vào anh còn không thèm nhìn mặt anh một cái.

Hiệu Lam ngạc nhiên, quay lại nhìn anh ta”A, xin lỗi, tại tôi đang đi tìm số phòng nên có hơi vội”.

Trịnh Phi dứt hai tay vào túi quần, đi từ từ tới trước mặt Hiệu Lam, khom người lên trước, thì thầm vào tai cô.

“Tự cao quá cũng không tốt đâu cô gái!”. Vừa dứt liền đứng thẳng lại nhìn Hiệu Lam.

Tự cao??. Hiệu Lam nhủ vậy, anh ta có phải mới sáng sớm muốn kiếm chuyện chọc người khác chứ không??.

“Khinh rẻ quá cũng không tốt đâu chàng trai!”. Hiệu Lam phản bác.

Trịnh Phi nhướn mày, không ngờ cô còn đáp trả ngược lại anh.

“Đi kiểm phòng đi, chuẩn bị quay rồi đó. Tôi đi ra trước đây”. Trịnh Phi đeo mắt kính mát lên, không thèm chọc cô nữa, đi về phía thang máy.

Hiệu Lam nhìn cửa thang máy đóng lại, trong lòng rủa anh ta, may mắn là cô chỉ gặp anh ta trong ngày hôm nay thôi chứ không ngày nào cũng đầu khẩu với anh ta, một mối.

Đứng trước cửa phòng, Hiệu Lam gõ vài cái, chị quản lý lập tức mở ra, lôi tay cô vào.

Nhân hiệu thời trang nổi tiếng trong nước VVet mời Hiệu Lam quay quảng cáo cho bộ sưu tập mùa đông của họ, lần trước cô đi mua cái váy hình hoa cầm tú cầu, cô mặc lên rất đẹp mắt, nhân viên có xin cô cho chụp lại lúc cô đang mặc, gửi cho quản lý coi thử, quản lý coi xong thấy cô rất phù hợp với phong cách của hãng, họ liền tìm đến công ty giải trí An Hòa mời cô quay.

Mấy ngày nữa là đến lễ trao thưởng, công ty của cô cũng không cần phải đi quay clip ngắn giới thiệu cô cho mọi người ở sân khấu, lấy quảng cáo lần này phát luôn.

Thời gian trôi lẹ thật, mấy tháng trước lúc bộ phim Hai Mặt Của Tình Yêu chỉ mới quay được một tuần, cô đứng suy nghĩ hết bộ phim này rồi sẽ quay quảng cáo rồi sẽ tới lễ trao giải. Ai ngờ chỉ mới chớp mắt một cái, đã gần tới ngày nói sự thật cho Cảnh Luân biết rồi.

Trong lòng Hiệu Lam bây giờ có chút buồn man mác lẫn lo lắng, khi mọi người biết được cô là một con người giả tạo, hội chị em tốt Minh Đan, Diên Vỹ, Lăng Huyền và ba người Sở Thiên Mặc, cả Cảnh Luân nữa, chắc chắn sẽ không tha thứ cho kẻ dối trá, lừa gạt bọn họ.

Chị Minh Đan còn chờ cô vui vẻ nhận giải xong mới tổ chức lễ cưới, điều đó cho thấy Hiệu Lam cô là người mà chị Minh Đan coi trọng.

Hiệu Lam không biết Cảnh Luân anh sẽ làm gì với cô, có tổng cô ra đường, hủy hoại cô hay làm tất cả mọi thứ mà anh muốn trả thù cô vì đã lợi dụng tình cảm của anh dành cho cô không.

Hiệu Lam đứng trong nhà vệ sinh ngồi chồm hóm xuống, lấy hai tay ôm đầu, cô thật sự không dám tưởng tượng tương lai cô sẽ ra sao, cứ tưởng chỉ có mình Cảnh Luân thôi, không ngờ bây giờ lại còn ba người Minh Đan nữa, tội lỗi của cô càng nặng hơn bao giờ hết.

Cô bạn Tú Ly đã từng nói cô:

“Đừng có hối hận!”

“Cậu có yêu Cảnh tiên sinh không có thấy hối hận chưa?”.

Đã nhiều lần cảnh báo cô, khuyên cô nên dừng lại đi mà cô thì thế nào? Hối hận rồi có quay trở lại như lúc đầu được không?.

Hiệu Lam đang chìm trong nỗi sợ hãi tuyệt vọng, chị quản lý chờ ở ngoài sốt ruột, gõ cửa nhà tắm.

“Hiệu Lam, em làm gì trong đó thế, có bị gì không em?”.

Hiếu Lam nghe chị quản lý kêu thì choàng tỉnh, bỏ hai tay ra, vẻ mặt vẫn còn thần thờ, quyết định đứng dậy tới bồn rửa tay, hứng đầy nước vào lòng bàn tay hất thẳng vào mặt.

Cửa nhà tắm mở ra, Hiếu Lam cười với chị quản lý nói mình không sao, chúng ta đi thôi. Chị quản lý định mở miệng hỏi rồi thôi, đi ra bãi biển với Hiếu Lam.

Mọi người đã chuẩn bị đầy đủ, thợ chụp ảnh đang đứng chỉnh máy, Trịnh Phi ngó qua ngó lại tìm kiếm bóng dáng Hiếu Lam. Thấy cô bước ra thì nhếch miệng cười, đi lại chỗ cô.

“Hiếu Lam, thay đồ thôi mà, có cần lâu đến vậy không??”. Anh ở đây được hơn 20 phút rồi đó.

Hiếu Lam ậm ừ cho qua, đi lướt qua Trịnh Phi, anh lại tiếp tục bị cho ăn bơ, đành lắc đầu không thèm chấp với cô, quay lưng đi về phía chỗ chụp.

Còn ở nhà, Cảnh Luân tỉnh dậy không thấy vợ nằm kế bên, chỉ có tờ giấy ghi chú viết là em phải dậy sớm đi quay quảng cáo, anh ở nhà ngoan, em sẽ về sớm với anh.

Cảnh Luân nhú mày, nhớ lại lúc đi ăn trưa, gặp cái cậu ca sĩ Trịnh Phi gì đó, ánh mắt thích thú nhìn vợ anh, còn nói là mong tới ngày đó lắm, ngầm nghĩ có nên cho vợ nghỉ làm diễn viên không, anh không muốn vợ anh lúc nào cũng bị người đàn ông khác dòm ngó, cả những người hay ganh ghét, đố kỵ, hãm hại cô.

Anh quyết định rồi, cô nhận giải xong anh sẽ cho cô giải nghệ.

Cảnh Luân hất chăn ra, thử ngồi dậy, vẫn còn một滩 cô lết vào nhà tắm vệ sinh cá nhân rồi ra nằm tiếp.

Lúc này ở resort, Hiếu Lam mặc áo trắng có dây cột cổ, quần ngắn tạo dáng bên anh chàng ca sĩ Trịnh Phi. Thợ chụp ảnh đứng mọi tư thế để có thể chụp được những bức ảnh hoàn mỹ nhất.

“Hiếu Lam, dựa sát vào Trịnh Phi một chút, đúng rồi, dùng tay ôm trước bụng cậu ta, quyến rũ lên”. Thợ chụp yêu cầu Hiếu Lam như vậy vì đây là bộ sưu tập dành cho tình nhân.

Trịnh Phi trong lòng như mở hội xuân, tự cầm tay Hiếu Lam đặt trước bụng anh, kéo cô dựa hẳn vào người anh, Hiếu Lam ngước lên trừng mắt, cảnh cáo anh đừng có giờ trò lơi dưng. Trịnh Phi lập tức trả cô, tôi đây là muốn giúp cô nhanh chóng kết thúc sớm, cô còn trừng tôi.

Thợ chụp ảnh bắt gặp hai người đang truyền thông tin bằng mắt thì hào hứng chụp lấy chụp để, cảnh này cũng rất đẹp, kiểu như cặp tình nhân đang trêu ghẹo nhau vậy.

Tạo dáng đủ kiểu, thay đồ liên tục mà chỉ xong phần chụp, còn phần quay nữa mới xong. Đạo diễn cho nghỉ 10 phút rồi sẽ bắt đầu quay.

Hiếu Lam ngồi uống nước, nghĩ có nên gọi cho Cảnh Luân không, chắc không nên, anh đang còn ngủ, cô cũng không muốn đánh thức anh dậy.

“Hiếu Lam, bắt đầu quay thôi!!”. Đạo diễn đứng đằng xa hối thúc cô. Hiếu Lam gật đầu, đóng nắp chai nước, lập tức chạy lại.

Cảnh quay này sẽ quay Hiếu Lam đi trên bãi biển, trên người mặc váy độc quyền của nhãn hiệu thời trang VVet được chọn kỹ lưỡng nhất, đẹp nhất cho Hiếu Lam. Trịnh Phi cũng mặc cặp với cô vì đây cũng là lần đầu tiên ra mắt thời trang dành cho nam của hãng.

“Quay cho nghiêm túc vào!”. Hiếu Lam cảnh cáo “nhẹ” với Trịnh Phi, anh như có ma lực sai khiến, gật đầu cái rụp, không dám hó hé.

“Action!”. Đạo diễn la lên một tiếng, nhìn vào màn hình.

Trịnh Phi từ xa đi tới chỗ Hiếu Lam đang nhìn xa xăm trước biển, ôm cô từ sau lưng. Hiếu Lam nở nụ cười thật tươi, quay người lại choàng hai tay vào cổ Trịnh Phi, anh cúi đầu xuống, cọ mũi anh vào mũi cô, cũng nở nụ cười, tay anh vẫn ôm eo Hiếu Lam.

Trịnh Phi lúc này chỉ muốn tạm ngưng thời gian khoảng khắc chỉ có một lần này thôi, Tô Hiếu Lam cô thật sự rất mê người, cười lên cũng rất đẹp. Còn Hiếu Lam đang mất kiên nhẫn, làm gì mà không chịu kêu cắt đi, cô phải ở tư thế này bao lâu nữa đây, cô thật sự không muốn ở cùng chỗ với anh ta.

“CUT!! Tốt lắm, clip đã hoàn thành. Trịnh Phi, Hiếu Lam vất vả rồi”. Đạo diễn vỗ tay khen ngợi, đoạn hai người hướng mặt về nhau thật sự rất đẹp, ánh sáng chiếu vào càng làm nổi bật hai người.

Hiếu Lam lập tức thoát ra khỏi người Trịnh Phi liền, cảm thấy chán ghét vô cùng, lúc cô ở cùng Cảnh Luân không giống như thế này, cô rất vui vẻ hưởng thụ là đằng khác. Cơ mà cái gì khác, khác là vì Cảnh Luân là chồng cô hay sao??.

Trịnh Phi mất hứng, làm gì mà xô anh ra lẹ vậy, đúng là khó chiều mà.

“Gi cũng phải từ từ chứ, tôi có định làm gì cô đâu??”.

“Tôi đã có chồng rồi, xin anh tự trọng cho!!”. Hiếu Lam ráng gằn giọng nói to cho lọt vào tai anh ta rõ nhất, làm như cô không biết anh ta đang giở trò gì vậy.

Cái gì, đã có chồng rồi sao, anh có thấy đeo nhẫn cưới đâu. Trịnh Phi không tin.

“Cô nói toạc ra là không thích tôi đi, có gì phải nói là đã có chồng rồi chứ!”.

Trịnh Phi tức tối, tiến tới nắm cổ tay Hiểu Lam, cô định la lên đã có một bàn tay to lớn khác kéo cô ngược về phía sau, ôm cô vào ngực, Hiểu Lam cảm thấy rất thân thuộc, ngược lên thì tròn to hai mắt, là Cảnh Luân.

“Cậu dám nắm cổ tay vợ tôi như vậy sao?”. Cảnh Luân nhìn Trịnh Phi như muốn giết cậu ta luôn ấy.

Hiểu Lam không thể tin được anh còn mặt trong người còn cổ đến đây, trên người anh chỉ mặc áo sơ mi trắng đơn giản, khoác áo vest đen bên ngoài thôi.

Trịnh Phi bị bất ngờ, trở mắt nhìn Hiểu Lam rồi chuyển qua Cảnh Luân, thì ra người đàn ông lần trước ngồi kế bên Hiểu Lam là chồng cô ta, đang đứng trước mặt anh, trông hơi phờ phạc nhưng khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, rất phong độ.

Trịnh Phi nuốt ực nước miếng, anh có cảm giác con người này không đơn giản, tốt nhất rút lui nếu muốn toàn mạng.

“Hiểu Lam, tôi xin lỗi, sẽ không có lần sau”. Nói xong lập tức đi về phía phòng thay đồ, nhìn cũng không dám nhìn nữa.

Hiểu Lam thấy anh ta đã đi xa thì lè lưỡi một cái, cảm thấy cơ thể cô nặng thêm thì phải, ngược lên đã thấy Cảnh Luân dựa hân vào người cô thở hổn hển rồi.

Hết chương 107

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Để cái phúc này cho người khác đi

“Luân, anh đừng làm em sợ!”. Hiểu Lam lo lắng đỡ anh.

Cảnh Luân không còn sức nói nữa, lúc này anh nói được toàn câu như vậy đã quá sức với anh rồi, đã vậy cố gắng lái xe trong một tiếng tới đây, bây giờ đi còn không nổi.

Hiểu Lam ráng dìu anh lên phòng nghỉ ở trong khu resort, cho anh nằm xuống, cởi áo vest ra cho anh, cô định đứng dậy đi rót nước lọc, anh đã nắm tay cô.

“Lam nhi... em định đi... đâu?”.

“Em đi lấy nước cho anh”. Hiểu Lam buông tay anh ra, đi lấy ly rót nước cho anh.

Rót xong cô đi lại giường, ngồi xuống đưa cho anh ly nước mà anh quay mặt đi, không thèm nhìn cô.

“Anh giận em sao?”. Về việc em đi mà không nói cho anh hả?”. Hiểu Lam rướn người qua, anh lại quay mặt lại.

Hiểu Lam ngẫm lại trí nhớ, không lẽ lúc cô đang quay với Trịnh Phi, anh tới anh thấy nên anh khó chịu, anh ghen đó chứ?. Hiểu Lam che miệng cười.

“Anh giận em là vì lúc này em thân mật với Trịnh Phi hả?”. Hiểu Lam kéo người anh qua nhìn cô.

“Em... còn dám... khụ”. Cảnh Luân ho khan, cô muốn làm anh tức chết mà.

Nếu anh không tới, chắc anh sẽ không thấy cô với cậu ca sĩ kia ôm nhau, sẽ không thấy hai người nhìn nhau bằng ánh mắt trìu mến như vậy, anh cũng sẽ không khó chịu như bây giờ.

Hiểu Lam nhanh chóng nằm xuống với anh, cô chỉ sợ anh tức quá ho ra máu thì gia đình anh sẽ mắng cô.

“Rồi, rồi, em xin lỗi, em chỉ làm với cậu ta đúng một lần này thôi, không có lần sau nữa đâu, anh đừng tức giận, để ho ra máu đó”. Hiểu Lam giang tay ôm ngang bụng anh.

Cảnh Luân nghe vợ dỗ dành như vậy không nói nữa, trong lòng càng ra quyết định cho cô giải nghệ, ví dụ diễn hình hài này đã chứng tỏ cho anh biết nên sớm cho cô rời khỏi giới điện ảnh càng nhanh càng tốt.

“Mà này, anh tới đây mẹ có biết không đấy?”. Cô nghi lắm.

“Không..biết”.Anh ngây thơ trả lời.

Quả nhiên, Hiểu Lam thờ dài ngao ngán, về chắc cô sẽ bị mẹ chồng giáo huấn rồi.Đột nhiên, điện thoại cô đổ chuông,cô ngồi dậy lấy ra coi tên, là mẹ anh gọi.

Sau một hồi nghe mẹ mắng xong, cô cũng hứa sẽ đem con trai ngoan của mẹ về nhà an toàn, mẹ chồng mới chịu cúp máy.

“Nhờ ơn của anh mà em bị mẹ mắng đấy!”.Hiểu Lam bực bội, có phải do cô đâu, đánh vào cánh tay anh một cái, thấy anh la đau thì lập tức xoa cho anh, nói xin lỗi.

Hai vợ chồng ôm nhau ngủ một hồi tới gần trưa thì Hiểu Lam kêu anh dậy đi về nhà nghỉ.Cảnh Luân còn mệt trong người nên đưa chìa khóa xe cho vợ chở về còn xe cô nhờ chị quản lý chạy dùm.

Về đến nhà, mẹ chồng nghe tiếng xe của con trai, chạy vọt ra cửa,thấy Hiểu Lam mở cửa phụ ra đỡ Cảnh Luân, Lê Văn tức tối chạy xuống sân, giáo huấn hai con người này.

“Cái thằng oắt con này, dám lợi dụng sơ hở lúc tôi không có trong phòng anh, anh liền lái xe chạy đi tìm vợ anh, anh có biết quý trọng thân thể mà tôi với ba anh cho anh không?!!”.Lê Văn định đánh con trai thì con em gái đã can bà rồi.

“Mẹ, mẹ đừng đánh anh hai mà!”.Cảnh Ly cầm tay mẹ, vuốt ngực mẹ mình.

Lê Văn tức đến nỗi chỉ muốn gào khóc, bà chỉ có hai đứa con, một trong hai đứa có mệnh hệ gì thì bà phải biết ăn nói sao với chồng đây.

“Mẹ..đừng khóc.”.Cảnh Luân thấy mẹ mình sắp khóc tới nơi thì biết anh sai rồi.

Cảnh Luân thả tay đang được vợ dịu, muốn đi tới chỗ mẹ, Lê Văn đã đi tới ngăn anh lại.

“Đi!!!.Lập tức về phòng cho tôi!!”.Lê Văn hết biết nói gì với cái thằng con trời đánh này nữa, phụ Hiểu Lam dìu Cảnh Luân lên phòng.

Hiểu Lam nghĩ chắc cô không thoát tội được đâu, đành nhìn anh trên giường ra hiệu một cái, đi theo mẹ chồng xuống lầu.

Sau một tiếng, Hiểu Lam đã được giác ngộ ra chân lý, không dám làm trái ý mẹ chồng nữa.Cả quá trình cô đều gật gật rồi nói vâng vâng, dạ dạ,mẹ chồng cuối cùng cũng một mõi vì lo lắng mà thả cô lên lầu.

Con trai mẹ mới trốn đi mà cô đã bị mắng tan xác như vậy rồi, sau này cô tôn trọng anh, chắc mẹ chồng sẽ hận cô thấu xương, chỉ thiếu xách dao đâm cô một nhát cho bớt giận thôi.

Hiểu Lam mở cửa phòng ra, không thềm nhìn anh, đi tới tủ đầu giường thò tay vào lấy điện thoại gọi cho chị quản lý, chị ấy nói đang lái xe cô về, hỏi cô để xe ở đâu,cô nói chị ấy gửi xe dưới hầm trong công ty dùm,cô chào tạm biệt rồi cúp máy,bỏ điện thoại vào lại túi.

Cảnh Luân định mở miệng đã thấy vợ tung cửa ra ngoài, không thềm nói chuyện với anh, anh cứ nhìn cái cửa ấy được mấy phút lại thấy vợ ôm cả đồng đồ mới phơi đem vào, đặt xuống giường kê bên anh, Hiểu Lam tháo hết móc ra, chuyên tâm xếp đồ, để đồ của anh và cô riêng.

“Lam..nhỉ”.Hiểu Lam vẫn tiếp tục xếp nhưng cũng trả lời anh lại một câu cục ngu.

“Năm yên, cầm mớ miệng!”.Đành ngoan ngoãn nhìn cô vậy.

Xếp xong, Hiểu Lam cúi người xuống ôm đồ anh đem tới từ bỏ vào trước rồi quay lại ôm đồ của cô bỏ vào tiếp, đóng lại.

“Anh đừng có nhìn chằm chằm em hoài được không?!!”.Nãy giờ anh cứ như sợ sẽ bỏ lỡ cái gì đó, còn không thềm chớp mắt.

“Không..nhìn..em nữa”. Cảnh Luân nhướn mày.Sao cô biết hay vậy?.

Hiểu Lam thờ phỉ phò không thềm chấp nhất, leo lên giường ngồi né anh ra, dựa lưng vào đầu giường cầm điều khiển bật TV xem hài.Thình thoảng cô đột xuất nhìn qua anh đang nằm, anh đang lén ngắm cô, thấy cô nhìn thì bị chột dạ, quay sang phía khác, Hiểu Lam che miệng nén cười.

Coi một hồi, Hiểu Lam tắt TV xuống dưới nhà phụ mẹ chồng nấu ăn, mới đặt một ngón chân xuống sàn, góc áo sau lưng cô bị anh kéo nhẹ.

“Anh ngoan ngoãn cho em, lúc nãy em bị mẹ la rồi, bây giờ phải xuống lấy lòng mẹ lại!”.Hiểu Lam cầm tay anh giật ra,mang dấp vào, đứng dậy lấy chân trùm cả người anh, cô phụt cười chạy xuống nhà.

Người phụ nữ nào có phúc lắm mới lấy được người chồng như anh, yêu thương, chiều chuộng vợ như vậy,có chết cũng mãn nguyện nhưng cô không thể hưởng, để cái phúc này cho người khác đi.

Hết chương 108

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Tỏa sáng trong truyện chữ (Tập 6)

Chương trình Tỏa sáng trong truyện chữ

Góc Tâm sự ngàn đời có một tập 6

“Xin chào các bạn đã đón xem Chương trình Tỏa sáng trong truyện chữ, tôi là MC Hà Đông, hôm nay chúng ta sẽ phỏng vấn một cô nàng rất dễ thương trong câu chuyện Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương,cô Lăng Huyền!”.MC giang một tay mời đọc giả hướng về phía ghế ngồi.

“Xin chào mọi người, tôi là Lăng Huyền”.Vừa vẫy tay chào vừa cười tủm tỉm.

“Bây giờ tôi đặt câu hỏi cho cô luôn nhé??”.

“Cô hỏi đi, hỏi nhiều cũng được,hìhì”.

“Câu hỏi 1:Cô và Lâm thiếu lần đầu gặp nhau như thế nào?”.

“Tôi đi thực tập trong công ty, vô tình làm đổ trà sữa lên người anh.Hìhì”.

MC bó tay,ấn tượng lần đầu không muốn nhớ cũng khó.

“Câu hỏi 2:Sao cô Lăng chỉ mới 21 tuổi mà đã được làm thư ký rồi?”.

“Cái này phải hỏi Lâm thiếu,tôi còn không biết nữa là”.

MC ngẫm nghĩ, có phải Lâm thiếu muốn được gần vợ mọi lúc mọi nơi không?.

“Câu hỏi 3:Tại sao cô lại cưới người chồng hơn cô cả chục tuổi?”.

“Tại vì tôi thích những người trưởng thành, hơn tôi nhiều tuổi, chiều chuộng, yêu thương,bảo vệ tôi hơn “.

“Câu hỏi 4:Trong hội chị em tốt của cô gồm Minh Đan,Hiếu Lam,Diên Vỹ, cô thích ai nhất?”.

“Chị nào tôi cũng thích nhưng mà thích nhất là chị Minh Đan.Chỉ như mẹ tôi ý.Hí hí”.Lăng Huyền cười không ngớt.

MC đỏ mồm hỏi.

“Chương trình cũng muốn hỏi cô Lăng nhiều hơn nhưng mà mỗi nhân vật chỉ được có 5 câu hỏi thôi,cô Lăng đừng buồn nha.Câu hỏi 5:Cô thích ăn món gì, uống nước gì nhất?”.

“Vậy mà cũng hỏi, cái gì ăn được tôi đều ăn.Con người sinh ra không phải chỉ để sống thôi đâu, có thực mới vực được đạo mà”.

“Chương trình Tỏa sáng trong truyện chữ, góc tâm sự ngàn đời có một tập 6 đến đây xin được tạm dừng.Cảm ơn các bạn đã đón xem,hẹn gặp lại các bạn vào tập tiếp theo.Đừng bỏ lỡ nhé”.MC cùng Lăng Huyền mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt.

Hết chương 109

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Bất chấp tính mạng

“Mẹ,đừng giận tụi con mà!”.Hiếu Lam đứng kế bên mẹ chồng năn nỉ.

Lệ Văn không thèm nhìn, lướt qua cô đi lấy rổ rau đưa cho người giúp việc.Bà đi tới đâu, con dâu theo năn nỉ tới đó,im lặng không nổi nữa đành mở miệng.

“Hiệu Lam,lần này là lần cuối mẹ tha cho con,thằng oắt con nó có mệnh hệ gì, mẹ sẽ không tha thứ cho người làm tổn thương con mẹ đâu.Đi nấu ăn đi!”.Ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Hiệu Lam.

Đưa con trai ngốc nghếch của bà càng lúc càng lệ thuộc vào con dâu, lúc nào cũng phải có vợ bên cạnh, toàn tâm toàn ý nghe lời vợ, ví dụ như ban nãy, đang không khỏe còn cố trốn mẹ, lái xe đi tìm vợ bất chấp tính mạng,nếu cứ tiếp tục như vậy, lỡ một ngày nào đó con bé này làm tổn thương con trai bà thì sẽ như thế nào.Lúc đó có ngăn cản cũng đã quá muộn,nhắc nhở con bé này trước.

Hiệu Lam né tránh ánh mắt đáng sợ đó của mẹ chồng, nói vâng một tiếng cho bà biết.

Có phải mẹ chồng đang ngầm cảnh cáo cô không?.Mai mốt biết được chân tướng,cả nhà mẹ sẽ làm gì con?.

Hiệu Lam cảm thấy lòng càng nặng nề,vuốt vuốt ngực trấn an lòng mình, không phải sợ gì cả.

Đứng phụ người giúp việc nấu xong,Hiệu Lam bày đồ ăn lên bàn,đặt tô cháo cho anh với một ly nước cam vào mâm nhỏ, nói với mọi người là cô không đói rồi bụng lên phòng.

“Lam nhi..em.sao thế???”.Từ lúc Hiệu Lam đi vào, về mặt đêm chiều, không nói tiếng nào với anh.

Hiệu Lam không trả lời, đặt tô xuống mâm, đưa ly nước cam cho anh cầm rồi cứ nhìn anh uống chừng nào xong thôi.

Không phải xuống lầu không những không lấy lòng được mẹ anh mà còn bị mắng thêm xong lại lạnh nhạt với anh chứ.

“Em bị..mẹ..la?”.Nhìn mặt cô đủ nói lên là anh còn hỏi nữa hả.

Hiệu Lam không vui, giắt cái ly anh đang uống dở, uống hết một hơi, đặt mạnh ly xuống mâm, đẩy Cảnh Luân nằm xuống giường,Hiệu Lam lấy chân trù lên mặt anh,thở phì phò bụng mâm xuống.

Cảnh Luân hást chần ra, không thể nào ngờ cô lại mạnh bạo với anh như vậy.Đâu phải lỗi hoàn toàn do anh đâu.

-----Chuyển cảnh-----

Ở một căn hộ nào đó,Đào Anh ngồi trên ghế suy nghĩ, lúc cô viết tờ giấy hăm dọa, dụ Tô Hiệu Lam ra hồ bơi, cứ tưởng cô ta sẽ không tin, sẽ không ra dễ dàng như vậy.Nhưng mà rút cuộc, lúc Đào Anh cô định bỏ cuộc đi về, cô ta lại hốt hoảng chạy ra hồ bơi, về mặt sợ sệt như bị phanh phui bí mật.

Đào Anh tròn tròn hai mắt, bật người dậy, lẽ nào là sự thật???

Tô Hiệu Lam thật sự đang lợi dụng tình cảm của Cảnh Luân.Nếu không, tại sao lại chột dạ, sợ bị phát hiện???.Hơ,Tô Hiệu Lam à, Đào Anh tôi không ngờ đó nha,cô còn độc ác hơn tôi, gian xảo, dối trá.

Hai,ba ngày nữa thôi, khi cô đứng trên sân khấu, chuẩn bị nhận giải thưởng, tôi sẽ vạch mặt cô ra trước mặt mọi người,lúc đó cô chết cũng không hết nhục nhã.

Đào Anh cười sáng khoái, cầm ly rượu nốc hết vào miệng.

Hết chương 110

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Không muốn, không nỡ

Sáng hôm sau.

Hiệu Lam tới công ty giải trí An Hòa, cô cùng chị quản lý vào phòng làm việc của tổng giám đốc An Bình,ông ta đưa cho cô tờ giấy thông tin về lễ trao giải thưởng Ảnh hậu, thời gian, địa điểm đều có trong đó, vị trí ngồi rồi ông dặn dò, nhắc nhở cô một chút rồi tiễn hai người ra cửa.

Chào tạm biệt chị quản lý, Hiệu Lam đi ra xe, ngồi vào mà không nổ máy, cứ nhìn cái tờ giấy trước mặt,hết hôm nay và ngày mai là tới ngày nhận giải, tại sao trong lòng lại không vui về chút nào.A, vì đó cũng chính là ngày cô nói ra sự thật cho Cảnh Luân biết.

Hiệu Lam không muốn thấy anh đau khổ,không nỡ vứt bỏ anh, một chút buồn vì anh tin tưởng cô, mọi người cũng vậy mà cô lại đi lừa gạt họ.

Còn hai ngày ngắn ngủi dành chiều theo ý anh, anh muốn gì thì cô sẽ làm cho anh, coi như bù đắp một phần nào đó.

Cắm chìa vào, đạp chân ga chạy ra khỏi công ty.

Đang lái thì điện thoại đổ chuông, chạm vào chỗ nhận cuộc gọi.

“Hiếu Lam, đi chơi đi!”. Là Diên Vỹ.

Hiếu Lam ngạc nhiên, bà chị này có lúc nào gọi cho cô đâu, hôm nay lại hứng lên như vậy, đành đồng ý, hỏi chỗ hẹn ở đâu.

Trung tâm thương mại

“Chị có làm phiền em không Hiếu Lam?”. Diên Vỹ uống miếng cà phê.

“Không đâu, em bây giờ rảnh lắm. Cơ mà chỉ có em và chị đi chơi thôi hả?”.

Diên Vỹ lắc đầu cười, lúc này Minh Đan với Lăng Huyền cũng tới, cả bốn người ngồi uống cà phê một lát rồi đi càn quét cả trung tâm, Hiếu Lam rất vui vẻ hưởng thụ cái ngày cuối cùng được ở cùng ba người họ, xung phong trả tiền làm ba người ngạc nhiên không thôi.

Tại sao hôm nay cô lạ vậy??.

Ăn chơi, mua sắm cả ngày cũng thấy mệt, Hiếu Lam cười tươi vẫy tay tạm biệt ba người họ đi về nhà. Đây cũng là lúc bốn người chúng ta chính thức chia tay nhau, cảm ơn và xin lỗi.

Cảm ơn vì đã đối tốt với cô, đã coi trọng cô, tin tưởng cô.

Xin lỗi vì đã lừa gạt, tự ý vứt đi tình bạn của ba người.

Về đến nhà, trời đã tối rồi, Hiếu Lam tự nhiên muốn uống rượu, sợ mẹ chồng với hai đứa em rể không cho, đành giấu đem lên phòng ngủ.

Mở cửa phòng, thấy Cảnh Luân đang ngồi trên giường coi hồ sơ gì đó, Hiếu Lam mỉm cười, đóng cửa nhẹ nhàng, cầm chai rượu với hai cái ly tới trước mặt anh.

“Luân, uống rượu với em đi!”. Hiếu Lam quăng túi xách xuống sàn, ngồi xuống mép giường, đưa ly cho anh.

“Sao tự nhiên đòi uống rượu?”. Cảnh Luân nhướn mày, trước giờ có thấy cô uống đâu.

Hiếu Lam ném văn kiện, dúm cái ly vào tay anh, mở nắp chai rượu ra, rót đầy cho cô rồi lại rót ly của anh.

“Cụng ly!”. Hiếu Lam nở nụ cười thật tươi, đưa ly đụng vào ly anh rồi ngửa cổ uống hết rượu thì thôi.

Cảnh Luân nhú mày, hôm nay vợ sao thế, không lẽ có ai làm cô buồn, chắc chắn không phải là anh, thế cô uống rượu làm gì?.

Hiếu Lam uống hết một ly lại đổ thêm tiếp, gần cạn hết chai, mặt cô đã đỏ lên như trái cà chua chín, đáng ngồi cà lơ chuẩn bị ngã ngửa ra đằng sau đã được Cảnh Luân dùng tay luôn ra sau lưng ôm vào.

“Cảnh Luân, em... xin lỗi!”.

Hiếu Lam nháo một hồi cũng mệt, ngủ thiếp trong lòng Cảnh Luân.

Cô gái này rốt cuộc nguyên ngày hôm nay làm cái gì, xin lỗi anh là sao?!. Bây giờ chỉ muốn đánh thức cho cô tỉnh rồi ngồi tra khảo cô thôi.

Đặt ly rượu anh chưa hề đụng lên tủ đầu giường, dùng tay hạ đầu cô từ từ nằm xuống gối, Cảnh Luân lắc đầu ngao ngán, còn không thèm thay đồ ngủ nữa chứ, đành đứng dậy mở tủ lấy cái váy ngủ thay cho cô, cởi hết quần áo ra, cảnh xuân đập vào mặt, tranh thủ làm bù lúc anh bệnh mới được.

Người vợ thì nằm ngủ ngon lành còn người chồng thì tranh thủ.

Hết chương 111

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Đấu đá tâm lí

Hiếu Lam mở mắt ngồi dậy, con đau đầu ập tới, nhấc mảy lấy tay ôm đầu, nhớ lại buổi tối hôm qua, cô đi chơi với ba người chị Minh Đan rồi về nhà, lén đem chai rượu lên phòng, rủ Cảnh Luân uống chung với cô, sau đó thì thế nào nhỉ?.

“Lam nhi, em dậy rồi sao?”. Cảnh Luân định đi làm mà sợ cô hồi tối uống say, đến sáng tỉnh dậy sẽ nhưc đầu, chạy lên lầu, quả nhiên, đúng là bị nhưc đầu rồi.

Hiếu Lam gật đầu, anh chia tay cầm ly nước với viên thuốc đưa cho cô uống. Thấy cô ngoan ngoãn uống xong, Cảnh Luân xoa đầu cô rồi dặn dò vài câu xong đi làm.

Cả buổi sáng, Hiếu Lam cùng mẹ chồng đi chợ, tưới hoa trong vườn, trò chuyện với bà, chơi với hai đứa cháu, tất thảy đều rất đổi bình thường nhưng đầu ai biết được, đây có lẽ là cái ngày bình yên nhất trước khi đón nhận cơn giông bão đang ập ập kéo tới do chính cơn đầu tạo ra.

Chỉ còn ngày hôm nay và nửa ngày mai nữa thôi, Tô Hiếu Lam sẽ không còn ở căn biệt thự này nữa, cũng không còn thân phận con dâu, thân phận người vợ.

Hiếu Lam nghĩ nên viết tờ giấy li hôn trước, ngày mai nhận giải xong về chỉ cần đưa anh ký là xong. Đi vào phòng, lục trong túi xách lấy bìa đựng hồ sơ, cầm tờ giấy li hôn với cây viết ra đặt trên bàn, Hiếu Lam ngồi xuống ghế, chuẩn bị viết vào thì khựng lại không đặt xuống.

Tô Hiếu Lam, mảy chắc chắn muốn làm như vậy chứ??. Nhấn tâm tổn thương Cảnh Luân sao?.

Thà dứt khoát một lần này còn hơn khổ sở giấu diếm đến suốt đời, hơn hai năm nay mảy đã thành công trong việc lợi dụng anh, tham vọng của mảy sắp đạt được rồi đó, mảy có thấy vui vẻ như lúc đầu mảy vạch ra kế hoạch không?.

Thật sự cảm xúc bây giờ không còn giống như hai năm trước, không thấy vui vẻ, chỉ thấy đau nhói trong tim khi biết được tương lai không ở bên anh nữa. Tại sao thế?.

Được rồi, hối hận hay không không còn quan trọng, đã đi đến vạch cuối cùng của kế hoạch rồi thì phải quyết đoán lên, li dị.

Hiếu Lam dấu dĩa tâm lý xong cúi đầu đặt bút xuống giấy ghi từng chữ một không hề dừng lại, ghi hết rồi tới chỗ ký tên, ký vào đó. Cầm lên nhìn lại hết một lượt đã đầy đủ, cất vào bìa đựng hồ sơ, đi lại bỏ vào túi xách.

Điện thoại lúc này đổ chuông, nhìn vào màn hình, hiện tên TÚ LY.

“Hiếu Lam, cậu đang ở đâu thế?”. Tú Ly hôm nay xin nghỉ làm, đang lái xe trên đường.

“Tớ đang ở nhà, có chuyện gì?”. Hiếu Lam ngồi xuống giường.

Cô bạn Tú Ly muốn qua nhà cô chơi, cô đành nhấn địa chỉ qua, đi xuống chuẩn bị trà bánh tiếp đãi bạn. Nửa tiếng sau, cô nàng tới thiệt, đang ở ngoài cổng an ninh, Hiếu Lam chạy ra nói với chú bảo vệ, ông mới đồng ý mở cổng cho xe Tú Ly chạy vào.

Tú Ly mang giỏ trái cây đi theo sau Hiếu Lam vào nhà, ngó tới ngó lui trầm trồ khen ngợi đúng là nhà đại gia có khác.

Mẹ chồng thấy bạn của con dâu tới thì cũng nhiệt tình mời vào ngồi chơi, Tú Ly cười tươi đưa giỏ trái cây cho bà, hai người ngồi nói chuyện rôm rả được một lúc, Hiếu Lam bưng khay trà với bánh ra.

Trò chuyện được một lúc, Tú Ly xin phép Lê Văn cho bắt cóc Hiếu Lam đi lên phòng một chút, bà gật đầu đồng ý rồi Tú Ly nắm tay bạn thân lên cầu thang.

Hiếu Lam mới đi vào phòng, Tú Ly đã nhanh chóng đóng cửa lại, bấm khóa cho an toàn, lôi tay Hiếu Lam tới giường, đè vai cô xuống.

“Hiếu Lam, ngày mai là tới lễ trao giải phải không?”. Thấy bạn thân gật đầu thì nói tiếp.

“Vây là cậu đã quyết định nói ra sự thật rồi?”. Tú Ly ngồi xuống cạnh Hiếu Lam.

Hiếu Lam gật đầu tiếp, hỏi Tú Ly có biết căn nhà nào xa thành phố cần bán không, Tú Ly suy nghĩ một hồi, nói có một căn đang cần bán gấp nhưng nơi đó hẻo lánh, dễ dàng đi lạc, xung quanh toàn là đồng ruộng, cây cối um tùm rồi dùng mắt nghiêm túc tra khảo Hiếu Lam tại sao lại hỏi, Hiếu Lam nói sau buổi tối ngày mai, mình không có chỗ nào để đi cả, dù có căn nhà cũ nhưng nếu cô ở đó, anh sẽ tới tìm cô, Tú Ly rủ bạn qua nhà Tú Ly ở nhưng cô không chịu, đành ậm ừ giúp Hiếu Lam mua gấp căn nhà không ai thèm ở đó liền trong hôm nay.

Hiếu Lam nở nụ cười, ôm chặt Tú Ly không buông, miệng liên tục nói cảm ơn.

Tú Ly lắc đầu chán nản, có một cô bạn có phúc mà không thêm hưởng, có mẹ chồng tâm lý, có người chồng yêu thương, chiều chuộng như vậy còn muốn đập đổ hết,, đi sống ẩn dật một mình ở cái nơi đó, không biết có thuốc gì chữa cái bệnh ngu ngốc này của Hiếu Lam này không?.

Hai người con gái đùa giỡn với nhau một hồi rồi cùng nhau xuống chơi với mẹ chồng tới chiều. Cảnh Luân đi làm về thấy vợ với cô bạn vui vẻ, cười tươi như vậy thì anh cũng bất giác mỉm cười theo. Đi ngang hôn má vợ một cái, nói với Tú Ly ở lại ăn tối rồi hãy về, Tú Ly làm gì bỏ lỡ cơ hội này, được ăn chung với nhà danh giá một bữa là cô đã thấy hào hứng không thôi.

Cả căn phòng bếp tràn ngập tiếng cười Tú Ly kể toàn chuyện vui làm người nhà Cảnh Luân cười theo, kết thúc bữa ăn, phụ rửa chén với Hiểu Lam xong dọn đồ ngày mai có xảy ra chuyện gì gọi cho Tú Ly liền, rửa xong ra ngồi ăn trái cây với người nhà chồng cô bạn thân một lúc rồi cáo từ về trước, Tú Ly cúi đầu chào Lệ Văn rồi Hiểu Lam ra tiễn bạn thân.

Tối lúc lên phòng, Hiểu Lam mặc váy ngủ leo lên giường nằm với Cảnh Luân, ân ái một hồi, anh mệt anh ngủ say rồi Hiểu Lam mở mắt quan sát anh kỹ càng lần cuối cùng hai người chung giường với nhau, cố gắng ghi nhớ trong đầu để sau này nhớ lại cô và anh đã từng là vợ chồng, đã từng hạnh phúc như thế nào.

Hết chương 112

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Bữa ăn trưa cuối cùng

Buổi sáng trước giờ nhận giải

Hiểu Lam đang ngồi ăn sáng với Cảnh Luân thì điện thoại cô hiện tin nhắn liên tục, cầm lên mở ra xem, là tin nhắn chúc mừng cô hôm nay chắc chắn sẽ đoạt giải như ý muốn, của chị Minh Đan, Diên Vỹ, Lăng Huyền, ba người đàn ông Sở Thiên Mặc, tổng giám đốc An Bình, còn rất nhiều người khác nữa, trong đó còn có nam diễn viên Đô Doanh.

“Lam nhi, em nhìn gì trong điện thoại mà vui thế??”. Cảnh Luân chồm người qua Hiểu Lam.

“Hôm nay là ngày em vui nhất trong đời luôn ấy. Hihi!”. Là ngày em đạt được tham vọng.

Hôm nay là ngày cuối cùng em ăn sáng cùng với anh với tư cách là một người vợ, qua ngày mai vị trí này sẽ bớt đi một người, sẽ không còn người pha ly cà phê đen tiếp năng lượng cho anh, cũng sẽ không có những buổi tiệc nho nhỏ của cả đám như tiệc lẩu những lần trước.

“Tối nay vợ anh sẽ là người nhận được danh hiệu Ảnh hậu, em sẵn sàng chưa??”. Cảnh Luân vui vẻ hôn má vợ.

“Em sẵn sàng rồi. Luân, cảm ơn anh đã cho em danh hiệu đó”. Hiểu Lam chủ động trèo lên người anh hôn nồng nhiệt.

Tô Hiểu Lam em đã sẵn sàng từ lúc đồng ý làm bạn gái anh rồi, nay tham vọng đã hoàn thành, thỏa mãn lòng ích kỷ của em, tất cả là nhờ có anh hết, Cảnh Luân. Tối hôm nay nữa thôi, em chính thức giải thoát cho anh, em cũng nhẹ lòng bớt, không cần phải khổ sở nữa.

Cô lùi người về sau một chút, lấy tay mân mê sợi dây chuyền mặt hoa cầm tú cầu mà anh vẫn đeo trên cổ, vẫn luôn bóng loáng như mới nhưng sau đêm nay có lẽ sẽ không còn sáng như lúc này, sẽ bị anh vứt đi không thương tiếc sẵn vứt luôn tình yêu của anh dành cho Tô Hiểu Lam cô.

Cảnh Luân từ lúc ngủ dậy đã cảm thấy lòng bất an không rõ, nhìn người con gái anh yêu đang mãi mê ngắm sợi dây chuyền, anh lại càng có dự cảm không lành sắp xảy ra giữa cô và anh nhưng anh không biết sẽ xảy ra việc gì.

Anh lắc đầu không nghĩ lung tung nữa, hôn môi vợ tiếp, anh và vợ vẫn hạnh phúc giống như ngày thường, tại sao lại bất an được chứ.

Hiểu Lam dắt tay chồng ra cửa, tiễn chồng xuống sân đi tới chiếc xe đen để đi làm, cô còn cười tươi vẫy tay tạm biệt Cảnh Luân.

Lệ Văn đứng trên cầu thang chứng kiến hết một màn này thì cười tít mắt, chỉ là chồng đi làm thôi mà phải cần làm động tác đáng yêu vậy không.

“Hiểu Lam, mới sáng sớm thôi mà con với thằng oắt con tình chàng ý thiếp như vậy, người ta nhìn vào chịu sao nổi??”. Nghe mẹ chồng chọc ghẹo, Hiểu Lam quay mặt lại cười với bà.

“Tại con vui quá ấy mà!”. Hiểu Lam chạy lại cầu thang, nắm tay mẹ chồng xuống.

Mẹ ruột của Cảnh Luân là một người phụ nữ tốt, là một người mẹ chồng tâm lý, luôn luôn chỉ dạy Hiểu Lam làm rất nhiều thứ, sẵn sàng bênh vực cô, không bao giờ quát mắng cô. Từ lúc đang quen Cảnh Luân, cô cứ lo lắng, sợ sệt không mong gặp mẹ anh vì cô tưởng những người phụ nữ trong gia đình danh giá sẽ khinh thường những người như cô, những người trong làng giải trí, giới điện ảnh. Gặp bà xong, cô mới phát hiện ra bà cũng dễ gần, cách nói chuyện rất tinh tế, hài hước không làm người đối diện phải e dè, sợ hãi, áp úng.

Hiểu Lam lúc trước khi gặp Cảnh Luân hay coi những bộ phim có nội dung tranh đấu giữa mẹ chồng và nàng dâu, hầu như người mẹ chồng ấy ngay từ lúc nhìn con dâu đã thấy chướng tai gai mắt vì không hài lòng về gia cảnh cô gái, nghề nghiệp, còn rất nhiều lý do khác mà người mẹ chồng ấy không thích cô con dâu. Hết lần này đến lần khác người mẹ chồng mắng nhiếc, làm nhục cô gái nhưng cô đều chịu đựng vì người đàn ông cô yêu. Người chồng đứng ở giữa hai ranh giới giữa mẹ ruột và vợ cũng không biết làm thế nào để hòa giải, càng ngày càng căng thẳng. Đến phút cuối, người mẹ chồng ngẫm nghĩ mọi lỗi lầm của bà, cầu mong sự tha thứ của cô con dâu, cứ tưởng sẽ không được chấp nhận, bà mẹ chồng muốn ra đi cho con trai mình và cô gái đó hạnh phúc thì cô con dâu đã giữ tay bà lại, chấp nhận lời xin lỗi đầy chân thành của người mẹ chồng, hai người ôm nhau khóc hạnh phúc, người con trai

thấy được cảnh này cũng rơm rớm nước mắt, đi lại ôm hai người phụ nữ quan trọng nhất đời anh, kết thúc bộ phim.

Cứ tưởng trong phim sẽ giống như ngoài đời thực, Hiểu Lam cứ ôm quan điểm là chắc chắn mẹ chồng nào cũng sẽ giống trong bộ phim cô coi, tương tượng mẹ của Cảnh Luân là một người độc đoán, sẽ không hài lòng về cô nhưng cô sai rồi, không thể đánh giá con người qua những thước phim được, phải tự tìm hiểu con người thật của họ qua lời nói, cử chỉ hành động, tiếp xúc hằng ngày mới có thể phán đoán rõ ràng nhất phẩm chất của họ.

Lệ Văn biết tới nay Hiểu Lam sẽ đi cùng với thằng oắt con tới lễ trao giải thưởng, nhận được danh hiệu, miệng liên tục cổ vũ, động viên con dâu chắc chắn sẽ nhận được làm Hiểu Lam cười tươi, ghẹo bà là nếu con không được danh hiệu, mẹ có ghét bỏ con dâu không, Lệ Văn nghe vậy thì cũng giả bộ giờ nắm đầm, giọng hùng hồn nói ai dám không trao danh hiệu cho con, mẹ xử người đó.

Trò chuyện một hồi, Lệ Văn nhìn lên đồng hồ treo tường, đã nói đến trưa rồi, ghé vào tai Hiểu Lam nói cô mang com trưa tình yêu cho chồng ăn đi, Hiểu Lam đỏ mặt gật đầu, nghe theo lời mẹ chồng, đi vào bếp chuẩn bị com.

Thay đồ xong xuôi, cầm túi xách với túi đựng hộp com, chào mẹ rồi vui vẻ đi xuống sân, ra xe lái tới công ty anh.

Hiểu Lam mới vào đại sảnh, cô lễ tân lần trước thấy vợ của tổng giám đốc vào, ngay lập tức đi tới chỗ Hiểu Lam cúi đầu chào, dẫn cô vào thang máy dành riêng cho sếp, nhấn nút dừng Hiểu Lam tới lầu cao nhất, Hiểu Lam bước ra, Claire thư ký nhận được cuộc gọi ở lễ tân, đã đứng sẵn chờ Cảnh phu nhân rồi, cúi đầu chào rồi hướng dẫn Hiểu Lam tới trước phòng tổng giám đốc, gõ cửa vài cái rồi làm động tác mời Hiểu Lam vào, Claire thư ký hết nhiệm vụ, chào Hiểu Lam rồi quay trở lại làm việc.

“Vào đi!”.

Hiểu Lam đứng chờ ở ngoài nghe tiếng Cảnh Luân nói vọng ra, cô cười nấp đầy cửa đi vào. Anh cứ tưởng nhân viên hay thư ký nên không ngược mặt lên.

“Cần tôi ký gì sao, đặt trên đây rồi ra ngoài đi”. Hiểu Lam che miệng nén cười.

“Vâng, tôi để trên đây rồi tôi sẽ ra ngay!”.

Hiểu Lam đi tới đặt túi đựng hộp com lên trên bàn, Cảnh Luân giật mình, nhú mày định ngược lên chửi ai mà bất lịch sự vậy. Anh ngược lên thì ngạc nhiên, là vợ anh tới.

Cảnh Luân đứng bật dậy, vui vẻ đi vòng qua bàn làm việc, tới trước mặt cô, ôm eo hôn nồng nhiệt.

“Chúng ta ăn trưa đi!”. Hiểu Lam được anh thả môi ra, cười tươi kéo tay anh lại ghé sô pha ngồi.

Mở dây kéo túi, đặt hộp com trắng ra, một hộp canh và một hộp đồ mặn đặt trên mặt bàn, lấy chén với đũa đưa cho anh.

“Hôm nay còn có nhã hứng làm com trưa tình yêu cho chồng nữa hả?”. Cảnh Luân nheo má vợ, dùng đũa gấp đồ ăn cho vợ ăn chung với anh.

Hiểu Lam ăn được mấy miếng, lắc đầu không chịu ăn nữa, Cảnh Luân cũng không ép, đành một mình anh ăn, cô nhìn anh ăn một cách ngon lành thì bất giác cắn môi.

Đây là bữa ăn trưa cuối cùng giữa hai vợ chồng chúng ta, Luân, chỉ còn mấy tiếng nữa thôi.

Hết chương 113

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Vạch kết thúc

Đợi anh ăn xong, Hiểu Lam nhả môi đã bị cô cắn ra, cười tươi với anh, cúi người xuống dọn hộp bỏ lại vào túi, rót ly nước lọc cho Cảnh Luân.

“Anh làm việc tiếp đi, giờ em phải về cất túi com rồi đi trang điểm, làm tóc luôn!”. Hiểu Lam cầm túi xách với túi đựng hộp com đứng dậy, định đi ra.

“Anh cũng về luôn, chờ vợ anh đi làm đẹp”. Cảnh Luân đứng dậy, dặn cô đợi anh một chút, đi lại bàn làm việc tắt máy tính, bỏ laptop với giấy tờ vào cặp, hí hửng cầm giúp vợ hai cái túi, nắm tay cô đi ra thang máy, nói với Claire thư ký vào lấy hồ sơ đi, anh đã ký hết rồi.

Cảnh Luân lái xe theo sau xe Hiểu Lam về nhà, Hiểu Lam đưa túi đựng hộp com cho người giúp việc, mẹ chồng cười tủm tỉm thụt cùi chỏ vào người con trai, chọc anh ghê lắm nhá, không lo làm việc còn theo vợ về, chờ vợ đi làm đẹp nữa chứ. Cảnh Luân bật cười, mẹ biết rồi mẹ còn chọc con, Hiểu Lam chào mẹ chồng rồi dắt tay chồng ra xe.

Chờ cô tới cửa hàng lễ phục, Hiểu Lam hào hứng thử từng bộ váy một, Cảnh Luân ngồi ghế coi tạp chí đợi, sau một hồi chọn lọc, Hiểu Lam cầm ra hai cái váy, một cái váy màu vàng dài xuống chân, hai dây đan chéo nhau còn cái váy còn lại thì xanh da trời mát mẻ, cúp ngực, bên dưới có một lớp vải làm phồng ra xung quanh.

Cảnh Luân xoa cằm, nhìn qua nhìn lại, quyết định chọn cái váy màu xanh bởi vì anh biết vợ anh thích màu xanh da trời, trong tên cô cũng có chữ Lam nữa.

Hiểu Lam đồng ý gật đầu cười với anh, chìa tay cầm cái váy đưa cho nữ nhân viên thanh toán còn cô cầm cái váy da người để lại chỗ cũ.

Quẹt thẻ tính tiền xong xuôi, Hiểu Lam xách túi khoác tay chồng đi ra cửa tiệm, tiếp tục đi tới salon lần trước đi với chị Minh Đan.

Mới mở cửa đi vào, đội ngũ nhân viên trong đó lần nhà tạo mẫu hai tay xăm trổ lần trước lập tức lôi kéo Hiểu Lam vào ghế ngồi, quản lý rót ly nước cho Cảnh Luân ngồi kế bên.

Anh chàng tạo mẫu thân mật hỏi Hiểu Lam muốn tóc như thế nào, Cảnh Luân thấy một màn này thì chỉ muốn bật ghế, dắt tay vợ đi về thôi, cái gì mà gàn gỏi vợ anh như vậy chứ.

Hiểu Lam tham khảo vài mẫu rồi nói với nhà tạo mẫu, anh chàng gật đầu, lấy dụng cụ hành nghề, bắt tay vào tạo kiểu tóc. Hai nhân viên khác cũng tới chỗ Hiểu Lam làm bộ móng mới, trang điểm cho cô.

Cảnh Luân tay chống cằm ngắm vợ, suy nghĩ, cũng là con người với nhau mà sao con gái khác con trai dữ vậy, cái gì cũng làm đẹp được.

Ngồi đợi Hiểu Lam tới chiều, Cảnh Luân đưa tay vặn cổ một cái, liên tục hỏi thúc nhân viên, còn làm cái gì nữa thì mấy vị làm ẹ đi, chậm chạp. Hiểu Lam với mọi người trong tiệm phá lên cười, làm đẹp phải kiên nhẫn anh ơi.

Khi thấy vợ đã xong, Cảnh Luân cứ như được cứu rỗi, bật ghế đứng dậy, cười tươi đi thanh toán, nắm tay vợ ra xe liền.

Về đến nhà, anh hí hửng bế vợ như kiểu công chúa đi lên nhà, bắt gặp mẹ chồng với vợ chồng Cảnh Ly thêm hai đứa Ninh Ninh với Ngón Ngón trở mắt dõi theo Cảnh Luân đang bế vợ lên lầu, Hiểu Lam xấu hổ lấy hai tay che mặt.

Mở cửa phòng ra, Hiểu Lam đòi nhảy xuống đi thay đồ, anh chiều theo cô, thả cô xuống.

Hiểu Lam xách túi đồ vào nhà tắm, 5 phút sau từ từ bước ra, đi tới trước mặt Cảnh Luân, thấy anh ngó người ra thì cô phụt cười, thưởng cho anh nụ hôn phớt bên má, Cảnh Luân hoàn hồn, dùng hai tay đặt hai bên má cô, bắt mỗi cô chạm vào môi anh, hai lưỡi giao hòa. Hiểu Lam vừa mới được trang điểm xong bây giờ anh lại hôn cô như vậy, lấy hai tay đặt trước ngực anh đẩy ra.

“Em mới làm đẹp xong đó, anh muốn công sức bị bỏ phí hết hả?”. Hiểu Lam chạy lại vào nhà tắm soi gương, hên là cô có cây son chung tông màu, son lại mới được, trôi hết rồi.

Cảnh Luân quẹt miệng, ngón tay dính đầy màu thì bật cười, chạy vào nhà tắm choàng hai tay trước bụng cô vặn vẹo nước rửa tay, sẵn tiện cọ sát vào người vợ luôn.

Hai người tình tứ trên phòng một hồi trong nhà tắm, Cảnh Luân sợ trễ giờ, buông tha Hiểu Lam đi ra ngoài mặc vest, đang đứng suy nghĩ có cần đeo cà vạt không, Hiểu Lam đã nhanh chân lấy giúp anh cái cà vạt đen đem tới đứng trước mặt anh, chăm chú thắt cho Cảnh Luân, anh ôm eo cô cười mỉm.

Tham vọng của em sắp được hoàn thành, chỉ còn mấy tiếng nữa thôi.

Em không còn là vợ anh, sẽ không có buổi sáng nào em giúp anh chỉnh cà vạt được nữa.

Hiểu Lam nắm tay chồng đi xuống lầu, Lê Văn, Từ Chính Vũ, Cảnh Ly cùng hai đứa Ninh Ninh với Ngón Ngón đều đứng ở phòng khách động viên tinh thần cho Tô Hiểu Lam, cô chứng kiến một màn này thì bụm miệng ngăn nước mắt, tiếc nuối không nổi.

Cảnh Luân bật cười, nói với cô là đừng có khóc, đến khi lên nhận giải rồi lúc đó khóc cũng không muộn. Hiểu Lam gật đầu liên tục, nở nụ cười thật tươi, chào tạm biệt rồi đi theo anh ra xe đi tới vạch cuối cùng.

Lễ trao giải thưởng danh hiệu Ảnh hậu có qui mô lớn trên cả nước, chỉ tổ chức ba năm một lần dành cho giới điện ảnh, ở buổi lễ này sẽ trao cho những cá nhân xuất sắc nhất ba năm liền, bộ phim truyền hình được đề cử nhiều nhất, bộ phim điện ảnh đạt doanh thu phòng vé cao nhất, mọi người dân đều rất hào hứng đón xem trực tiếp chiếu trên TV để coi thần tượng của mình có nhận thưởng không, cũng muốn biết danh hiệu Ảnh hậu sẽ thuộc về diễn viên tốt số nào.

Ở buổi lễ này cũng có sự góp mặt của các nhà đầu tư kiêm tổng giám đốc của nhiều tập đoàn khác nhau, tất nhiên trong đó phải kể đến vị tổng giám đốc đáng về cả lơ phát phơ Sở Thiên Mặc, ở những cuộc chơi như vậy sao thiếu thằng chả được, dù Minh Đan là người mẫu nhưng đồng thời cũng là vợ của Sở Thiên Mặc, cũng tới góp vui sẵn nhìn chị em tốt của mình, Tô Hiểu Lam bước lên sân khấu, tươi cười nhận giải nữa.

Còn Lục Quân với Lâm Việt không thích đi, ở nhà ngồi xem trực tiếp cũng được, đi chi cho mệt, ở nhà thủ thi với người yêu còn sướng hơn phải ngồi nói chuyện với mấy người khác.

Địa điểm tổ chức lễ trao giải ở nhà hát Huyền bí, lớn nhất thành phố A, khi màn đêm bao trùm cả bầu trời, xung quanh nhà hát lập tức bật đèn chiếu sáng

lên bầu trời,đội ngũ nhân viên chuyên nghiệp đứng ở lối vào rộng lớn đón khách quý, phân chia từng người một làm nhiệm vụ dẫn dắt đến vị trí ngồi của khách.

Lần lượt những chiếc xe sang trọng nối đuôi nhau vào, phóng viên đứng hai bên thảm đỏ đã sẵn sàng chụp những bức ảnh những người nổi tiếng tay trong tay đi với nhau.

Đoàn quay phim của đài truyền hình phát sóng trực tiếp cũng đã có mặt, MC đứng trước nhà hát giới thiệu sơ qua rồi mắt thấy chiếc siêu xe màu trắng của Sở Thiên Mặc tới, cô MC cầm mic tức tốc chạy tới,Sở Thiên Mặc cùng với Dương Minh Đan đứng trả lời vài câu hỏi của cô MC Hà Đông, cười vẫy tay trước ống kính, Lâm Việt với Lục Quân đang ở nhà ngồi trước màn hình TV, khỏe miệng giật giật,đã tới nơi sang trọng như vậy, hai con người này có thể chín chắn một chút được không??.

Lăng Huyền,Diễn Vũ trầm trồ khen Chị Minh Đan diện đồ đẹp thật,ngày thường đã đẹp rồi, bây giờ lên màn ảnh càng xinh hơn.Lăng Huyền đột nhiên quay sang chồng.

“Việt,em muốn đi!!!”.Nhìn đông vui như vậy mà chồng cô lại không có hứng thú, bắt cô ở nhà chung với anh.

“Anh không muốn!!!”.Lâm Việt trải dài ba hắc tuyến, đề cô vợ nằm xuống ghế, hôn tới tấp.

Lăng Huyền chu môi lên hờn, ngồi ngoan ngoãn để chồng ôm eo, tiếp tục nhìn vào TV, hóng hai vợ chồng Cảnh Luân xuất hiện.

Gần tới giờ khai mạc, chiếc xe màu đen của Cảnh Luân chạy tới,anh vẫn thân vest, cà vạt, tất cả đều đen, mở cửa đi vòng qua cửa phụ,Hiệu Lam ngồi trong xe nhắm mắt, hít sâu một hơi.

Đã tới lúc rồi!.

Hiệu Lam mở mắt ra, đặt tay mình vào lòng bàn tay Cảnh Luân, anh lại càng nắm chặt tay cô đất ra, giống như cô là một bà hoàng kiều ngạo.

Tất cả phóng viên, mọi người đều biết diễn viên Tô Hiệu Lam là ứng cử viên sáng giá nhất, có cơ hội đoạt danh hiệu Ảnh hậu cao nhất, đồng thời cũng biết chồng cô,Cảnh Luân, là tổng giám đốc tập đoàn quốc tế JC, là người đàn ông có đầy đủ quyền lực, tiền tài, danh tiếng, yêu thương hết lòng vì Tô Hiệu Lam, anh chỉ cần mở miệng ra là đã có thể dâng danh hiệu đó cho vợ anh chỉ như trở bàn tay.

Khi cô MC Hà Đông đứng kế bên hai vợ chồng Cảnh Luân phỏng vấn, hai người đều niềm nở trả lời hết.Cặp đôi Lục Quân-Diễn Vũ, vợ chồng Lâm Việt chăm chú nhìn vào TV nghe hóng hai vợ chồng bạn trả lời.

Từ trong đại sảnh, Sở Thiên Mặc cười tủm tỉm, đút hai tay vào túi quần tây đi tới đột xuất chỗ bạn hiền, khoác tay lên vai Cảnh Luân, xen vào nói chuyện trước ống kính.

Lâm Việt, Lục Quân lại lấy một tay che mặt, tại sao không biết nhục nhã là gì hả, Sở Thiên Mặc.

Hết chương 114

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Lễ trao giải Ảnh hậu

Minh Đan đi tới chỗ Hiệu Lam, nắm tay chị em tốt vào nhà hát trước, mặc kệ hai người đàn ông kia,Hiệu Lam cười tươi cùng Minh Đan đi trên thảm đỏ trước mọi ánh mắt ngạc nhiên của mọi người rồi bước vào trong.

Cảnh Luân thoát tay Sở Thiên Mặc, quay qua quay lại không thấy vợ anh đâu,nhanh chóng nhấc chân đi lên thảm đỏ vào kiểm vợ.Sở Thiên Mặc bị bỏ rơi một mình, vẫy tay chào khán giả rồi lon ton chạy theo sau đồng chí.

Vào đại sảnh lớn, rốt cuộc cũng thấy Hiệu Lam, Cảnh Luân đi tới khoác eo cô đi theo nhân viên dẫn tới vị trí ngồi.Chỗ của hai vợ chồng Hiệu Lam là hàng ghế đầu tiên, đối diện sân khấu,vừa tới đã thấy hai ghế kế bên ghế vợ chồng cô đề chữ CEO Sở Thế, Sở phu nhân.

Hiệu Lam, Minh Đan ngồi chính giữa, hai người đàn ông kia ngồi ở ngoài.

19h

Khi nhận được thông báo khách quý đã tới đủ, có thể bắt đầu, cả nhà hát đang mở đèn vàng liên tắt hết,mọi người đang nói chuyện rôm rả lập tức im bặt,hiếu kỳ nhìn về phía sân khấu lớn.

Màn hình lớn trên sân khấu phát giới thiệu lễ trao giải đồng thời khơi mào chương trình bằng ca khúc đang hot trên bảng xếp hạng do nữ ca sĩ nổi tiếng

Jenny Lạc trình bày,hát xong, nữ ca sĩ cúi đầu chào, cười nói vài câu với mọi người rồi lui xuống cho người dẫn chương trình lên.

“Kính thưa quý vị, với tiết mục mở màn bằng ca khúc Khát vọng của nữ ca sĩ nổi tiếng Jenny Lạc, Đô Doanh cùng với nữ diễn viên An Giai xin gửi lời chào mừng đến tất cả quý vị, chúng ta đang cùng đến với lễ trao giải Ảnh hậu 2018 trong buổi tối ngày hôm nay!”.Diễn viên kiêm MC Đô Doanh cầm mic giới thiệu.

Tất cả mọi người đều vỗ tay,Hiệu Lam ngồi ngạc nhiên không thôi, nam diễn viên đóng chung với mình giờ còn làm MC nữa sao, giỏi vậy??.

“Kính thưa quý vị, trong buổi tối hôm nay,chúng ta sẽ cùng nhau điểm lại thành quả ba năm nỗ lực sáng tạo của những người làm điện ảnh, đồng thời ghi nhận, biểu dương,khen tặng những tác phẩm, tác giả,các nghệ sĩ và những người làm phim xuất sắc.Và chương trình lễ trao giải thưởng Ảnh hậu 2018 đang được truyền hình trực tiếp trên các kênh của đài truyền hình thành phố A, từ nhà hát Huyền bí lớn nhất thành phố.Và ngay bây giờ, không để quý vị đợi lâu,sau đây xin mời quý vị hướng mắt về màn hình để thưởng thức lại những trailer ngắn của những bộ phim điện ảnh, phim truyền hình xuất sắc nhất và danh sách 5 ứng cử viên diễn viên xuất sắc nhất trong ba năm liền”.MC An Giai giang tay hướng về màn hình.

Các trailer lần lượt trình chiếu từng bộ phim điện ảnh lần truyền hình dài tập được hơn 10 phút.

Ở dưới hàng ghế ngồi,thằng cha Sở Thiên Mặc thấy bộ phim điện ảnh bom tấn mình thích thì hú hét, đứng dậy làm cô vợ Minh Đan mặt âm u, vợ chồng Cảnh Luân cũng bị bất ngờ, cả nhà hát lẫn hai MC phá lên cười, không khí đã bớt căng thẳng hơn.

Hai đồng chí Lâm Việt,Lục Quân hết biết nói gì.Sở Thiên Mặc thấy thất thố, háng háng giọng, hai tay giả bộ nói lòng nơ trên cổ áo, mặt nghiêm túc ngồi trở lại ghế.Anh đây thích thì có gì sai??.

MC giới thiệu ban tổ chức rồi giới thiệu từng người một, họ phát biểu xong bắt đầu đọc tên trao giải một trong năm bộ phim điện ảnh xuất sắc.MC Đô Doanh cầm tấm thiệp vàng làm ra vẻ huyền bí rồi từ từ mở ra, cầm mic đọc lớn tên bộ phim Thành phố Zombie, lại một lần nữa thằng cha nào đó lại hú hét tiếp,Minh Đan không còn cách nào khác, tát “yêu” chồng một cái, nắm áo ngồi xuống, mặt nghiêm cảnh cáo thân là tổng giám đốc,ra dáng chút đi.

MC An Giai đọc tên nhà biên kịch, đạo diễn, hai diễn viên nam chính lên sân khấu, đứng thành hàng ngang, cười thật tươi đứng chờ tổng giám đốc tập đoàn Sở Thế - Sở Thiên Mặc hí hửng đi lên cầu thang chính giữa sân khấu lên trao giải.Thằng cha đeo vòng hoa lên cổ từng người, trao cái cúp giải phim điện ảnh phá kỷ lục doanh thu phòng vé suốt ba năm không bộ phim nào vượt qua con số đó được cho nam diễn viên chính.Sở Thiên Mặc đứng kế bên nhìn chính diện cười vỗ tay chúc mừng.

Kế tiếp, MC Đô Doanh lại tiếp tục ra vẻ huyền bí mở tấm thiệp trắng, đọc lớn tên bộ phim truyền hình Bầu Trời Hạnh Phúc.MC An Giai đọc tên từng người đã đóng góp cho bộ phim, đọc tên diễn viên chính Tô Hiệu Lam.

Bên dưới, Cảnh Luân hôn má vợ một cái,nói nhỏ với cô là em lên sân khấu đi kia,Hiệu Lam không ngờ bộ phim cô đóng sau khi bị đá ra khỏi vai nữ chính Nước Mắt Thiếu Nữ lại được nhận thưởng như vậy,Hiệu Lam cười tươi, nhắc váy đi lên chính giữa sân khấu đứng trong hàng, tổng giám đốc công ty giải trí An Hòa-An Bình cầm vòng hoa đeo lên cổ từng người, rồi ông đứng cuối nhìn trước mọi người dưới sân khấu.

“Và sau đây, giải thưởng danh giá được quý vị đón chờ, mong ngắm suốt ba năm nay, danh hiệu Ảnh hậu dành cho diễn viên xuất sắc nhất ba năm liền sẽ được công bố sau khi kết thúc quảng cáo.”.MC An Giai vừa dứt lời.

Trên màn hình TV liên xuất hiện lần lượt quảng cáo sản phẩm... được 5 phút, màn hình lại chuyển về phía bên trong nhà hát, từ trên tầng từ từ xuống sân khấu, bao quanh hết mọi người đang ngồi, quay thẳng mặt hai MC đang mỉm cười, tay Đô Doanh đang cầm tấm thiệp màu đỏ chói.

“Chào mừng đã trở lại chương trình lễ trao giải Ảnh Hậu 2018, trong tay tôi đây là tấm thiệp, trong đó có chứa tên diễn viên xuất sắc nhất ba năm liền, mọi người có hào hứng muốn biết liền không?”.MC Đô Doanh giọng cao tấm thiệp lên.

Tất cả mọi người,các khán giả đang coi trực tiếp, cả Hiệu Lam nữa, đều nhìn chăm chăm vào tấm thiệp trên tay MC, hồi hộp không thôi.

Cảnh Luân nhìn Hiệu Lam, trong ánh mắt tràn ngập nhu tình yêu thương,anh đã nói danh hiệu sẽ thuộc về em rồi, em còn lo lắng bồn chồn cái gì nữa.

Cảnh Luân che miệng cười, nắm tay vợ, thấy cô quay sang nhìn lại anh thì anh nói cứ yên tâm đi, có anh ở đây.

Hai MC đứng phía bên trái sân khấu quan sát mọi người, không khí bắt đầu căng thẳng lên,không ai hó hê nửa lời.MC Đô Doanh nhìn đồng hồ trên cổ tay, tới giờ rồi, cầm mic lên.

“Không để quý vị và các bạn khán giả đang xem trực tiếp đợi lâu nữa,ngay sau đây tôi xin nhờ nữ MC xinh đẹp An Giai cầm giúp tôi tấm thiệp một chút.Tôi xin nói sơ qua danh hiệu Ảnh hậu một chút,chỉ có một trong năm diễn viên xuất sắc nhất được nhận danh hiệu thôi, bốn người còn lại đừng buồn, đừng trách bản thân mình, mọi cố gắng, công sức của các bạn đóng góp vào ngành phim ảnh suốt ba năm liền vô cùng lớn, ban tổ chức đều ghi nhận, cũng sẽ thưởng cho bốn diễn viên một số tiền không nhỏ đồng thời cũng sẽ trao giấy khen cho các bạn.Các bạn nên nhớ, chỉ cần có giấy khen này thôi đã cho tất cả mọi người trên cả nước trầm trồ thần phục rồi.”.MC Đô Doanh cầm mic nói những lời đầy xúc cảm truyền tới mọi người.

Nói xong,MC An Giai cầm cây kéo cắt phần trên tấm bao bên ngoài, đưa tấm thiệp bên trong cho MC Đô Doanh, anh gật đầu cảm ơn rồi nhìn lại chính diện.

“Ngay sau đây, tôi xin được công bố, diễn viên xuất sắc nhất ba năm liền, đoạt được danh hiệu Ảnh Hậu là.....”.MC Đô Doanh cổ tình kéo dài ra.

Người dân trên cả nước dõi theo chương trình hồi hộp, cả những người trong nhà hát, có người thì rửa tay tại sao lại nhảy như vậy, sao không nói toạc ra đi, có người hứng thủ chờ từng phút từng giây hóng ai sẽ được danh hiệu.

Hiếu Lam nhắm hai mắt, lấy hai tay bịt lỗ tai lại, không dám nhìn cũng không dám nghe, tim đập liên hồi.

Hết chương 115

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Sắp sửa chấm dứt

“Nữ diễn viên TÔ HIẾU LAM!!..Xin chúc mừng cô, mời cô lên sân khấu nhận giải thưởng danh giá nhất”.MC Đô Doanh vỗ tay thật lòng chúc mừng Hiếu Lam.

Đô Doanh anh không bắt ngờ gì với việc Tô Hiếu Lam nhận được danh hiệu vì anh biết được cô xứng đáng được như vậy.

Cánh Luân hải lòng, quay sang thấy vợ đang nhắm mắt, bịt tai thì bật cười, cầm tay vợ để xuống.

“Lam nhi của anh, tên em được đọc rồi kìa, em lên nhận danh hiệu Ảnh hậu đi!”.

Hiếu Lam đơ người, mở mắt nhìn Cánh Luân, vẻ mặt thật sự anh không lừa em hả. Anh gật đầu cười, hối thúc vợ đi lên.

Tất cả mọi người trong nhà hát, Sở Thiên Mặc, Minh Đan, những khán giả xem trực tiếp, các fan hâm mộ, vợ chồng Lâm Việt-Lăng Huyền, cặp đôi Lục Quân-Diên Vỹ, gia đình chồng đều đồng loạt đứng dậy la hét hào hứng, vỗ tay không ngừng.

Hiếu Lam bụm miệng xúc động nhìn mọi người, cúi đầu cảm ơn rồi nhấc váy đi tới chính giữa bậc thang sân khấu từ từ đi lên.

“Và sau đây xin mời tổng giám đốc tập đoàn JC, Cánh Luân, lên trao giải thưởng danh hiệu Ảnh hậu cho nữ diễn viên xuất sắc nhất ba năm liền, Tô Hiếu Lam”.MC An Giai giang một tay mời Cánh Luân lên.

Cánh Luân đứng dậy, hai tay cầm vạt áo vest chỉnh xuống, vuốt cà vạt thẳng tắp rồi đi từng bước vững chắc lên sân khấu trao thưởng cho vợ yêu.

MC An Giai bùng mâm đựng vòng hoa đứng kế bên cho Cánh Luân đeo vào cổ Hiếu Lam rồi lại né qua một bên cho MC Đô Doanh cầm chiếc cúp Ảnh Hậu bằng vàng đưa cho Cánh Luân, trao tận tay Hiếu Lam.

“Lam nhi, chúc mừng em”.Cánh Luân hai tay nâng hai bên má vợ, dùng môi điểm nhẹ lên trán Hiếu Lam.

Cánh Luân đứng kế bên khoác eo Hiếu Lam, cùng nhìn về chính diện cười thật tươi.

“Khoan đã!!”.Đột nhiên một giọng nói phát ra từ phía cửa vào, mọi người hiếu kỳ quay đầu nhìn cô gái mặc đầm đỏ chói, khuôn mặt trang điểm đậm, đang nhếch môi nhìn Tô Hiếu Lam trên sân khấu.

Ai cũng trở mắt, ngạc nhiên khi nữ diễn viên Đào Anh từ lâu đã tuyên bố giải nghệ mà lại xuất hiện ở đây, chắc chắn có chuyện hay.

Tô Hiếu Lam không ngờ cô ta lại tới đây, mà tới đây để làm gì cơ chứ??.

Cánh Luân nhíu mày, Sở Thiên Mặc với Minh Đan cũng nhìn cô ta.

“Quý vị, chắc quý vị biết cô Tô Hiếu Lam là một nữ diễn viên xuất sắc chứ?”.Đào Anh khinh bỉ nhìn Hiếu Lam xong quay lưng lại đối diện, cổ nói thật to.

Thấy tất cả gật đầu, lại tiếp tục nói.

“À mà thôi, nói nhiều quá làm gì, Đào Anh tôi đành nói thẳng ra vậy!.Tô Hiếu Lam, cô là một con quỷ đội lốt người, vì cái tham vọng của cô mà cô tiếp cận,lừa gạt tình cảm của Cánh tiên sinh, khiến Cánh tiên sinh yêu mê muội cô, cưới cô hòng cho cô danh hiệu Ảnh hậu của ngày hôm nay,hor, lo sợ tôi là người cản trở cô đạt được danh hiệu mà cô dụ dỗ,sai khiến Cánh tiên sinh loại bỏ tôi, còn thông báo với cả nước là nữ diễn viên Đào Anh chính thức giải nghệ nữa chứ!!”.Đào Anh lấy ngón tay chỉ thẳng vào mặt Tô Hiếu Lam mặt không còn giọt máu.

Đào Anh ánh mắt căm hận lẫn hả hê.Mọi bàn tán, soi mói, chiêm chọc Tô Hiếu Lam ngày càng nhiều.

Hiếu Lam nhắm mắt,nếu chỉ có cô với Đào Anh thì cô sẽ không chịu khuất phục đâu nhưng mà ở đây, chỉ có một mình Tô Hiếu Lam cô đấu với dư luận của công chúng như vậy, cô không chịu đựng nổi, định bỏ chạy trước dư luận của mọi người thì bàn tay to lớn của anh đã nắm chặt tay cô, nger ngác nhìn

anh, không biết anh định làm gì.

Luân, anh tin tưởng em đến vậy sao??. Những lời cô ta nói em đều là sự thật.

“Cô Đào, những lời cô nói ra hoàn toàn không có căn cứ, tôi có thể gọi cảnh sát bắt cô về tội vu khống!”. Cảnh Luân anh đã cho cô ta giải nghệ như vậy là nhẹ nhàng lắm rồi, vậy mà không biết điều, nói lời xằng bậy về vợ anh.

Đào Anh còn gì để mất nữa, tôi không sợ anh đâu.

“Hơ, những lời tôi nói ra đều là sự thật, lúc tôi viết một mảnh giấy dụ Tô Hiểu Lam ra hồ bơi ở buổi tiệc, trong đó tôi có viết là Nếu không muốn bị phanh phui bí mật Tô Hiểu Lam đồng ý cưới Cảnh Luân thì ngay bây giờ ra hồ bơi gặp tôi!. Đào Anh tôi tưởng cô ta sẽ không bị mắc lừa, sẽ không dễ ra như vậy nhưng đầu ngõ, tôi sắp bỏ cuộc đi về thì thấy cô ta chạy ra, về mặt sợ sệt vô cùng. Đây không phải chốt dạ trong lòng thì là cái gì chứ?!?”.

Thì ra cái người đã đẩy vợ anh mém xuống hồ bơi là cô ta. Khốn kiếp.

“Tại sao cô lại viết giấy dụ Lam nhi của tôi ra ngoài??”.

Cô à nghe Cảnh Luân hỏi như vậy liền ấp úng, không biết nên nói như thế nào.

“Để tôi nói ra cho cô luôn. Các vị, lúc ở hồ bơi, tôi nhìn thấy có một người đứng đứng đằng sau lưng vợ tôi, nhẩn tâm đẩy cô ấy xuống, may mắn tôi đã kéo vợ tôi lại chứ không hậu quả khó lường. Mấy ngày sau tôi vẫn luôn suy nghĩ, ai lại biết vợ tôi sợ nước, hóa ra là cô Đào Anh này đã hãm dọa, hãm hại vợ tôi!?”.

Mọi bàn tán về Hiểu Lam đã chuyển sang hết Đào Anh. Không ngờ cô à độc ác như vậy, nếu như Cảnh tiên sinh không cứu vợ kịp chắc chắn vợ anh sẽ chết đuối mà cô ta lại có thể hả hê vì đã hãm hại được Tô Hiểu Lam.

Đào Anh sợ hãi nhìn qua nhìn lại. Cảnh Luân làm gì để à mở miệng tiếp.

“Còn nữa, hơn 2 năm trước, vợ tôi đã được nhận đóng vai nữ chính bộ phim Nước Mắt Thiếu Nữ, cô Đào đây gan ghét, đồ kị với vợ tôi, dùng thân thể của mình qua đêm với đạo diễn, dụ dỗ đạo diễn kêu ông ấy hắt vợ tôi ra, cho cô Đào vào làm nữ chính. Nếu đã vậy rồi, cô còn dám nói vợ tôi như vậy nữa không?!!?. Rút lại lời nói của cô vào, xin lỗi vợ tôi nếu không đừng có trách tôi!”. Cảnh Luân tức giận, móc điện thoại trong túi quần ra định gọi cảnh sát.

Đào Anh trúng tim đen, không ngờ anh lại biết được quá khứ của cô, hiện giờ không thể phản bác lại được, nếu cô nói thêm chi một câu thôi, hối hận cũng không kịp.

“Tôi..tôi rút lại, tôi..xin lỗi Cảnh tiên sinh, Cảnh phu nhân. Tôi sai rồi!”.

Vừa dứt, Đào Anh liền xoay gót, che mặt chạy thật nhanh ra khỏi nhà hát.

MC bước ra sân khấu ổn định lại cho mọi người, ai nấy đều im lặng ngồi xuống, tiếp tục chương trình, cứ tưởng cô ta sẽ tới làm trò gì hay ho, ai ngờ lại vác mặt đến vạch áo cho người xem lưng.

Tô Hiểu Lam được Cảnh Luân minh oan, công chúng càng thêm tán thưởng tình yêu của hai người hơn.

Cảnh Luân thấy vợ bản thân, không nói tiếng nào nên nghĩ cô sợ hãi này giờ, nắm tay dắt cô xuống sân khấu.

MC Đỗ Doanh phi nhỏ cô à Đào Anh một lượt rồi mỉm cười đi ra giữa sân khấu.

“Ahaha, vừa rồi có một sự cố nhỏ nhỏ nhưng đã được xử lý thích đáng rồi. Quý vị, các fan hâm mộ yên tâm về nữ diễn viên xinh đẹp Tô Hiểu Lam nha, cô ấy vẫn được nhận danh hiệu Ảnh hậu, mọi người cho một tràng pháo tay chúc mừng diễn viên xuất sắc nhất ba năm liền đi nào!!?”.

Đồng loạt mọi người đứng dậy vỗ tay một lần nữa đồng thời cũng kết thúc chương trình. Lần lượt ra phía ngoài lên xe về.

Minh Đan ngồi kế bên lo lắng, Hiểu Lam từ nãy tới giờ im lặng không nói tiếng nào, cứ như mất hồn vậy ấy.

“Hiểu Lam, em đáng lý ra phải vui chứ?”. Minh Đan nắm cánh tay Hiểu Lam quay sang đối diện.

Nghe chị Minh Đan hỏi, Hiểu Lam hoàn hồn, cười nói em không sao, đi về thôi, đứng dậy cầm cốc đi ra trước. Cảnh Luân chưa kịp mở miệng đã thấy cô ra phía ngoài lối vào rồi, quay sang chào tạm biệt Sở Thiên Mặc với Minh Đan, tức tốc chạy theo Hiểu Lam.

“Lam nhi, em sao thế??”. Cảnh Luân vừa lái xe vừa nhìn qua cô bên ghế phụ.

“Chúng ta về nhà đi, em có chuyện cần phải nói cho anh biết”. Hiểu Lam về mặt lãnh cảm nhìn sang anh.

Khi hai chúng ta bước vào phòng ngủ, lúc đó anh và em sẽ chấm dứt.

Chương 117: Sự thật cay đắng,mọi chuyện kết thúc

Về đến biệt thự, mọi người đều đã yên giấc,Cảnh Luân lái xe vào sân, Hiểu Lam tự mở cửa xe bước ra.

“Lên phòng rồi em sẽ nói cho anh biết!”.Hiểu Lam về mặt vô cảm, nói xong liền quay lưng lên trước.

Cảnh Luân nhíu mày, rốt cuộc là có chuyện gì mà cô lạnh nhạt với anh như vậy??.Ôm một bụng thắc mắc khó hiểu đi theo sau Hiểu Lam.

Mở cửa phòng, Hiểu Lam nhanh chóng lấy đơn li dị trong túi xách ra, Cảnh Luân bước vào.

“Lam nhi,có chuyện gì mà em cần nói với anh??”.

Hiểu Lam xoay lưng đối diện với anh, giờ tay cầm đơn li dị trước mặt.Cảnh Luân đưa tay ra nhận tờ giấy, nhìn vào tờ đơn mỏng mà có lực sát thương vô cùng mạnh.

“Cảnh Luân,chúng ta li dị đi!”.Hiểu Lam cần mỗi chờ anh phản ứng lại.

Cuối cùng cũng tới cái ngày này, sau bao nhiêu năm khổ sở giấu diếm,tội lỗi mỗi ngày càng chồng chất nặng thêm nay đã được giải tỏa hết.Tô Hiểu Lam cũng đã trở lại thành chính mình,không còn cảm giác cắn rứt lương tâm nữa, cô đã thề rằng sau lễ trao giải sẽ nói sự thật cho anh,cô biết Cảnh Luân anh là người tốt, trọng tình trọng nghĩa, đã yêu thì sẽ yêu bằng cả trái tim, bằng cả mạng sống.

Khi nghe mẹ anh nói Tô Hiểu Lam cô là người con gái mà anh có cảm giác đầu tiên, cô lúc ấy rất bất ngờ đồng thời cũng có một chút vui trong đó, những ngày tháng bên anh,cô càng phải cảnh tỉnh bản thân không được sa lầy vào lưới tình đầy sự chân thành của anh bởi vì nếu cô yêu anh, đó là một điều đáng xấu hổ, nực cười biết bao, đến với anh vì tham vọng cá nhân, nói yêu ai tin??.

Bây giờ tham vọng đã hoàn thành, phải nói ra sự thật cho Cảnh Luân biết mới không làm trái lại lời thề, anh không đáng để cô chà đạp lên suốt một đời,lừa dối anh cả một kiếp.

Hiểu Lam run rẩy cả người, đợi chờ anh mở miệng.

Li dị?.Cảnh Luân như mất hồn, nhìn chằm chằm vào tờ giấy, ở bên dưới đã có sẵn chữ ký của cô.Anh nhắm mắt lại, chịu đựng sự đau đớn trong tim,khó khăn mở miệng.

“Em đừng đùa với anh như vậy được không??”.Anh không tin, chắc chắn cô đang lừa anh.

Hiểu Lam lắc đầu.

“Tôi không đùa,tôi không muốn làm vợ anh nữa”.

Cảnh Luân bây giờ chỉ muốn hai lỗ tai anh không nghe gì cả, cũng sẽ không nghe những lời nói mà cô thốt ra.Anh đã làm gì sai, làm gì có lỗi với cô?.

Hiểu Lam thấy anh bất động như vậy thì cắn môi,cô không muốn thấy anh như vậy, đau đớn không nói nên lời nhưng cô bắt buộc phải nói những lời cay độc, nói ra sự thật cho anh biết Tô Hiểu Lam cô là một con người khôn nạn cỡ nào.

“Cảnh Luân, ngay từ lúc tôi tiếp cận anh ở buổi tiệc cảm ơn các nhà đầu tư, tôi đã lên kế hoạch từ trước rồi,ho, không ngờ tôi chỉ nói hai ba câu,làm vài động tác quyến rũ với anh mà anh đã bị tôi hớp hồn, tôi cứ tưởng phải mất nhiều thời gian lắm anh mới thích tôi được, ai ngờ, chỉ sau ba tuần,Cảnh Luân anh đã tự động mở miệng làm quen tôi.Anh có biết cảm xúc tôi lúc đó như thế nào không? “.

Hiểu Lam dừng một chút nhìn anh, chỉ thấy anh nhắm mắt, nhíu mày, hai tay cuộn thành nắm đấm, cái tờ đơn li dị trong tay cũng bị anh vò nát.

“Cảm xúc tôi lúc đó là hả hê,rồi sau đó tôi trở thành bạn gái anh,lợi dụng danh tiếng, tiền tài của anh để tôi có thể làm nữ diễn viên chính cho các bộ phim nổi tiếng,càng ngày tích lại nhiều thành tựu để tôi có thể đoạt danh hiệu Anh hậu danh giá dễ dàng. Tô Hiểu Lam tôi cứ nghĩ làm bạn gái anh chỉ ba năm thôi, tự nhiên anh lại quỳ xuống cầu hôn tôi, lúc đó tôi cũng hơi bất ngờ đó nha,trong đầu nghĩ rằng nếu được làm vợ anh, tôi sẽ lại càng đoạt được tham vọng hơn”.

“Đừng nói ...nữa...”.Giọng nói rung rung vì kìm nén lửa giận.

Hiểu Lam giả bộ không nghe, tiếp tục sát thương vào tim anh.

“Ngay từ đầu Tô Hiểu Lam tôi đã lợi dụng tình cảm của anh, tôi chấp nhận cưới anh một phần cũng là tôi thương hại anh và tôi cũng KHÔNG HỀ YÊU ANH!!!”.Hiểu Lam như hét lên, làm rung động cả căn phòng yên tĩnh.

Hóa ra từ khi hai người chúng ta gặp nhau, em chỉ coi Cảnh Luân anh là công cụ để em hoàn thành tham vọng ích kỷ của em.Tại sao lại lựa đúng thời điểm anh không thể nào thoát ra khỏi tình yêu anh dành cho em, yêu em hơn cả mạng sống của bản thân nữa, Tô Hiểu Lam em mới quyết định nói ra sự thật cay độc như vậy, em không hề cảm nhận cảm xúc của anh sao??.

Anh đáng được em thương hại như vậy sao, vì thỏa mãn lòng ham muốn mà em nhẫn tâm vứt bỏ trái tim, vứt bỏ sự áy náy để làm mọi cách làm anh yêu mê muội, yêu đến mù quáng, thậm chí còn chấp nhận cưới anh.

“Vậy những gì em nói, những gì em làm đều là giả dối, đều nằm trong kế hoạch của em phải không?!”.Cảnh Luân hai mắt đỏ ngầu lên nhìn thẳng vào người con gái ác độc đó.

Những câu nói của Hiểu Lam đều lần lượt phát ra trong đầu Cảnh Luân,đâu là câu nói giả dối, đâu là câu nói thật lòng, anh không hề phân biệt được.

“Mây quá tham vọng rồi”

“Em.em có nói vậy hả”

“Ý anh là em có hối hận đã cưới anh không?”

“Có chứ”

“Em nói có là vì hối hận tại sao không chịu chấp nhận anh sớm hơn,anh nghĩ em có mục đích xấu xa nào sao?”

“Vâng, em nghe rõ rồi,Luân,em cũng yêu anh”

“Đấy chỉ.....là con ác mộng thôi,anh đừng suy nghĩlĩnh tinh,làm gì có chuyện em không ...yêu anh”

“Vâng,em sẽ không bao giờ buông anh ra đâu”

“Luân....em yêu anh...anh có biết...không?”

“Tha cho anh lần này,thấy anh tội nghiệp như vậy em cũng thấy trong người khó chịu”

Và câu nói cuối cùng khi chơi trò chơi nói thật.

“Em yêu anh ấy thật lòng!!”

Rốt cuộc em nói câu đó ra là từ tận đáy lòng hay chỉ là giả tạo??.

Cảnh Luân lấy hai tay ôm đầu, la lên đầy đau đớn,hai hàng nước mắt ướt đầm khuôn mặt.Anh không cam lòng, anh yêu cô như vậy, chưa hề nghĩ sẽ phản bội cô, thậm chí anh còn e dè sợ cô tức giận nhưng cô thì sao, đáp lại tình yêu của anh, cô lại dùng cách thức độc ác chà sát trái tim của anh.

Hiểu Lam trông thấy anh như vậy,tay bắt giắc đặt trên ngực, đau âm ỉ.

“Tô Hiểu Lam tôi thật lòng biết ơn anh,Cảnh Luân, nếu không có sự giúp sức của anh chắc tôi sẽ không bao giờ được như hôm nay, tôi cũng không muốn lừa gạt anh suốt đời cho nên chúng ta li dị đi, giải thoát cho anh đồng thời tôi cũng vậy.Sau đó,anh có thể tìm một người con gái khác yêu anh thật lòng”.

Nghe được câu nói của cô, Cảnh Luân nhếch miệng cười giễu.

“Tìm cô gái khác yêu anh thật lòng?Tô Hiểu Lam,em nghĩ tình yêu đơn giản như vậy sao??.Trước giờ anh không hề có cảm giác với những người con gái vì anh biết bản thân anh không hề yêu họ.Còn em??Biết Cảnh Luân anh yêu em mù quáng,không thể nào thoát ra được nữa, em càng thấy thương hại anh hơn phải không?”.

Cảnh Luân thấy vẻ mặt Hiểu Lam đầy sự kiên quyết,không hề có sự đau lòng dành cho anh cả.Hóa ra từ đầu đến cuối anh tự mình đa tình,cứ nghĩ Tô Hiểu Lam dùng những lời nói ngọt ngào,mang sự yên bình đến với anh là anh đã ngay lập tức không nghi ngờ gì,lập tức mang trái tim đã rung động, rũ bỏ hết sự phòng hộ dâng lên cho cô.

Roi vào lưới tình của Tô Hiểu Lam là sai lầm của Cảnh Luân anh.

Một con người vô tâm, vô cảm như cô tại sao có thể đối xử với anh như vậy??.Trái tim của em ở đâu?.

Cảnh Luân tức giận đến nổi cảm thấy không khí trong phòng càng ngày ngột ngạt, càng ngày càng hít thở khó khăn.

“Tô Hiểu Lam em đừng có đắc ý, nghĩ đưa cho anh tờ đơn li dị thì anh sẽ ký sao?.Đừng hòng!”.Cảnh Luân bước tới, mạnh tay đẩy ngã cô xuống giường, anh hận bây giờ không thể nào xuống tay với cô gái độc ác này.

Hiếu Lam trợn tròn mắt vì đột ngột bị anh đè xuống, cố gắng giãy giụa thoát ra khỏi con người này.

“CẢNH LUÂN, ĐỒ KHỐN, ANH MUỐN LÀM GÌ?!!!”. Vừa hét hoảng la lên vừa đánh vào ngực anh.

Nãy giờ cô cứ nghĩ anh im lặng là anh đã đồng ý với cô, tự nhiên anh nổi điên lên.

Hiếu Lam như bị uất ức, khóc nức lên. Cảnh Luân thấy màn này thì nhếch miệng cười khỏ, khóe mắt anh còn uơn ướt.

“Em mà cũng khóc được sao??. Có phải Tô Hiếu Lam em định diễn kịch nữa không, em là nữ diễn viên lão luyện như vậy, rơi ra mấy giọt nước mắt cũng dễ như trở bàn tay, lại thương hại anh nữa sao??. KHỐN KIẾP!!”. Cảnh Luân gào lên, xé hết toàn bộ cái váy màu xanh mà cô đã hí hửng đi lại chỗ anh hỏi anh nên chọn cái nào.

Bàn tay lo lớn giữ chặt hai tay cô trên đỉnh đầu, dùng đôi môi hạ xuống môi cô, anh muốn hòa nhập vào cô để cô có thể cảm nhận cảm giác đau thấu tim chung với anh. Kêu anh đi tìm người khác đã quá muộn, con người anh từ lúc gặp nhau đã hoàn toàn yêu sâu đậm cô gái tên Tô Hiếu Lam.

Tô Hiếu Lam nghe lời nói tuyệt vọng của Cảnh Luân, không nháo nữa, hoàn toàn để anh muốn làm gì thì làm.

Bắt đầu sự trừng phạt của anh dành cho cô rồi sao??.

Cảnh Luân buông môi ra, nhìn xuống cô đang cố hít lấy không khí. Hiếu Lam hoàn hồn, trừng mắt giận dữ nhìn thẳng vào anh.

“Anh đừng có cố gắng níu kéo nữa, tôi không hề yêu anh!!”. Hiếu Lam thấy anh đơ cả người, ngay lập tức đẩy anh ra, chạy xuống giường, đứng phía cửa sổ cảnh giác con người đang quỳ trên giường kia.

Tôi không hề yêu anh.

Cảnh Luân vẫn cúi đầu nhìn xuống khoảng không trước mặt, cảm thấy đầu óc quay cuồng, tiếng nói của cô cứ vang vọng bên tai, nướ mắt lại tiếp tục rơi xuống gối, ngực âm ỉ đau.

Thấy bộ dáng thống khổ của anh, trong lòng Hiếu Lam không hiểu tại sao lại đau đớn chung với anh, muốn nhắc chân đi tới chỗ Cảnh Luân nhưng lý trí đã giữ cô lại, cả hai đều im lặng không nói lời nào.

Cảnh Luân lấy tay bóp chặt ngực, tim càng lúc càng nhói, trong cơ thể như có cái gì đó xông thẳng lên khoang miệng anh.

Phụt!.

Tức giận, không cam lòng, đau đớn hòa cùng ngum máu tươi dính lên gối.

Hiếu Lam hét hoảng bịt miệng, lập tức chạy lại giường, anh một tay ôm ngực, một tay giang ngang ngăn chặn cô.

“Đừng tới đây!! Cô lại muốn thương hại tôi nữa sao?”.

“Em. em không có!”.

Hiếu Lam lắc đầu, không ngờ nói ra sự thật cho anh biết, hậu quả nghiêm trọng, làm anh bị sốc đến nỗi phun ra máu.

Bao nhiêu tình yêu dành cho cô, cô đều chà đạp lên không thương tiếc, đến cuối cùng cô ấy vẫn cố đóng kịch thương hại anh.

Cảnh Luân cười giễu, cố gắng gượng người đứng dậy, bước xuống giường, khóe miệng còn dính máu, cất giọng nói đã khàn đi vì khóc.

“Cô vẫn còn nhớ câu tôi đã nói với cô không, dù là nếu như hay chắc chắn sẽ như vậy thì đợi Cảnh Luân tôi chết đi rồi hãy nghĩ tới chuyện li dị!!”. Ánh mắt đầy hận thù xuyên thẳng vào người Hiếu Lam.

Không đợi cô mở miệng, Cảnh Luân đã quay lưng đá tung cửa ra, chạy xuống lầu.

Hiếu Lam đuổi theo anh, Lệ Văn ở dưới nhà rót ly nước, trợn tròn mắt khi thấy con trai mình lao xuống cầu thang, khuôn mặt đau đớn, khóe miệng còn dính máu.

“Con sao thế, tại sao lại có máu tươi trên miệng con, nói cho mẹ, chuyện gì đã xảy ra?!!?”. Lệ Văn sốt sắng cầm cánh tay Cảnh Luân.

Đợi con trai mở miệng nói mà nãy giờ cứ như lạc mất đi linh hồn, Lệ Văn nghe tiếng con dâu chạy xuống, vẻ mặt vô cùng lo lắng hướng về phía con trai bà.

Hiếu Lam không ngờ mẹ anh cũng ở dưới này, đang giữ anh lại, cô cần môi đi lại chỗ hai người đang đứng, không biết phải nói sao với bà.

“Hiếu Lam, rốt cuộc tại sao thằng oắt con nó dính máu trên miệng??. Hai vợ chồng cãi nhau phải không?”. Lệ Văn không biết chuyện gì, nắm cổ tay Hiếu Lam hỏi cho ra lẽ.

“Hơ, nếu chỉ cãi nhau bình thường thì mừng biết mấy!”.Cảnh Luân cuối cùng mở miệng, giọng nói đầy châm chọc, ánh mắt bị phản nhìn Hiểu Lam kể bên đang cúi đầu.

Còn không chịu đối mặt với anh sao??.

Cảnh Luân hất tay mẹ ra, đi ra cửa, vợ cái nón bảo hiểm với chìa khóa xe motor.Anh cần phải đi ra khỏi đây, một phút một giây cũng không, nếu anh còn thấy cô, anh sẽ không kiểm soát được cảm xúc, làm tổn thương đến cô.

Đến tận bây giờ, mày còn quan tâm tới cô gái độc ác đó.

Lệ Văn không tin con trai lại tức giận, hất tay bà như vậy,quay sang nhìn Hiểu Lam cắn môi dưới.

Hiểu Lam không dõi theo anh ra cửa nữa, đối diện với mẹ chồng, nói ra hết việc cô lừa dối anh,đưa đơn li dị ra, làm anh tức đến học máu.Trên cầu thang, hai vợ chồng Cảnh Ly cũng nghe được, hai vẻ mặt không thể nào nói nên lời.

Lệ Văn đứng nghe cô nói ra sự thật đầy cay đắng, uống công bà tin tưởng cô con dâu này, có muốn tha thứ cho cô cũng không được, tội lỗi của cô gái nhẫn tâm này quá ngoài sức tưởng tượng của bà, chỉ tội cho con trai, hết lòng yêu thương Tô Hiểu Lam này rồi cuối cùng người đau khổ chỉ có mình đứa con của bà.

Hết chương 117

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Vĩnh biệt

Trên đường lớn, Cảnh Luân phóng chiếc motor như một con báo nổi điên lên, tiếng gầm gừ của nó như tiếng lòng hiện tại trong anh,đến nỗi chiếc xe cũng khóc thét lên thay cho anh.

Bất chấp trên đường có trở ngại hay không, vượt qua bao nhiêu cái đèn đỏ vẫn không làm xiêu bớt nỗi thống khổ đang cào xé con tim.

Những cơn gió xông thẳng qua người anh như vừa muốn an ủi, như vừa muốn đánh tan sự ngu ngốc của anh.

Cứ tưởng khi yêu người con gái nào đó thì sẽ nhận định cô ấy là người mà anh sẽ ở bên nhau, nhanh chóng thổ lộ tình yêu của anh với cô, cô cũng sẽ đáp trả lại anh tình yêu chân thành mà anh hằng mong ước rồi hai người sẽ cùng yêu thương nhau cho đến khi tử thần chia rẽ.

Nhưng anh nghĩ sai rồi, Tô Hiểu Lam cô ấy không hề động lòng, không hề thật lòng yêu Cảnh Luân anh, cô chỉ muốn dùng danh tiếng, địa vị, tiền tài của anh để thỏa mãn lòng ích kỷ của cô thôi.

Thật châm biếm làm sao.

Lam nhi,nếu anh không có gì hết, em sẽ yêu anh chứ??.

Từng giọt nước mắt thì nhau chảy xuống má, làm nhòe đi tầm mắt,dù cố kìm nén nước mắt như thế nào vẫn không thể ngừng chảy.

Khi tới ngã tư, đèn giao thông đã chuyển màu đỏ, đồng loạt xe đạp thẳng dừng lại thì anh vẫn bất chấp chạy qua, anh chỉ ước cho anh chết đi mới thể xóa bỏ hết kí ức của cô trong đầu, sẽ không còn đau đớn vì Tô Hiểu Lam nữa.

Đột nhiên, chiếc xe tải chở hàng đang đi từ phía bên phải Cảnh Luân bất ngờ khi thấy anh chạy lên, bác tài không thể nào thắng kịp được, tông vào hông xe anh.

Lực quá mạnh làm chiếc xe motor đất tiền văng mảnh vỡ tứ tung,móp méo nằm ngang,cái bánh xe sau còn quay mấy vòng mới chịu ngưng.

Bác tài sợ hãi, lật đặt mở cửa nhảy xuống chạy tới chỗ Cảnh Luân.

Cảnh Luân bị văng xuống đường, thân thể lăn vài vòng, sau đó dừng ở trên lề đường, tay chân chảy máu lênh láng thành một vũng, may mắn anh đội nón bảo hiểm, đầu anh đụng vào lề xi măng,chấn động lên cơ thể quá mạnh, hoàn toàn bất tỉnh.

Đây có phải điều anh đã mong ước không.

Bây giờ đã khuya lác khuya lợ, chỉ có vài chiếc xe chạy trên đường, không một bóng người mà ông bác tài đang vui vẻ lái xe chở hàng về nhanh để về với vợ con, đầu ngơ từ đầu phóng thẳng trước đầu xe ông một thanh niên chạy xe motor.

Ông bác tài đổ nhiều mồ hôi, lo lắng chàng trai đang nằm bất động kia sẽ chết, ông sẽ đi tù, lập tức móc điện thoại gọi cho cấp cứu và cảnh sát.

Không lâu sau đó, hai chiếc xe chuyên dụng của cảnh sát và một xe cấp cứu nhanh chóng đến hiện trường.

Tung cửa xe cấp cứu, đội ngũ bác sĩ cầm cáng xuống, khám sơ người Cảnh Luân, xác định tay trái và chân anh bị gãy xương, còn nội tạng thì chưa rõ, cố định tay và chân anh xong khiêng anh nằm lên cáng, đẩy lên xe cấp cứu, tức tốc tới bệnh viện.

Cảnh sát ở lại ghi nhận lời khai của bác tài, khám nghiệm hiện trường, tạm thời giam ông lại để đợi chàng trai kia được cứu sống sẽ tiếp tục lấy lời khai, tiếp tục cuộc điều tra.

Chỉ vì trong lòng đã chết tâm, muốn đi tìm cái chết mà liên lụy đến người vô tội.

Ở biệt thự Cảnh gia, kể từ lúc Cảnh Luân bỏ đi, nói ra hết cho người nhà anh biết, Hiểu Lam bị ăn một tát thật mạnh của Lê Văn, chịu đựng con thịnh nộ của cả ba người, cúi đầu nghe những lời nói khó nghe. Sau một hồi, Lê Văn bắt cô lên phòng, đợi Cảnh Luân về sẽ quyết định Tô Hiểu Lam cô sẽ ra sao.

Hiểu Lam không dám ngồi trên giường, trên đó vẫn còn dính máu của anh, cô chui vào một góc, mặt không còn cảm xúc gì, gập hai đầu gối ôm trọn cả cơ thể trước không gian rộng lớn yên tĩnh mà cô độc lạnh lẽo.

Đột nhiên, trong tim cô như có con dao găm thẳng vào, hàng vạn con kiến bò ngứa ngáy trong lòng, Hiểu Lam ngẫm nghĩ trong lòng, tại sao mình lại có linh cảm không tốt chút nào.

Linh cảm cô đã chính xác, điện thoại cô đổ chuông, đứng dậy chạm vào nút nhận. Hai phút sau, Hiểu Lam như bị hút hết sinh lực, buông thông tay đang cầm điện thoại, ngã quỵ xuống sàn.

Hiểu Lam bịt miệng, anh lái xe bị tai nạn, hiện đang cấp cứu, lục trong túi anh có điện thoại, thấy tên cô trong đó nên người ta gọi đến báo, kêu gia đình lập tức tới đây.

Bộ não một hồi mới tiêu hóa kịp, Hiểu Lam bật dậy, lao xuống lầu báo với mẹ chồng với hai vợ chồng Cảnh Ly là anh đang cấp cứu.

Lê Văn cảm thấy cả thế giới sụp đổ, ánh mắt căm hận nhìn người phụ nữ xấu xa đang đứng trên cầu thang, bà đi lên xô cô ra, Hiểu Lam bị va vào tay vịn cầu thang, cắn răng chịu sự đau đớn, cô nói cô cũng muốn đến bệnh viện, Cảnh Ly vừa khóc vừa quát cô không có liên hệ, hại anh hai chưa đủ hay sao còn muốn tới bệnh viện coi anh hai chứ.

Hiểu Lam ôm mặt, chạy tuốt lên phòng, đóng cửa lại thật mạnh, dựa lưng ngồi thụp xuống sàn đá lạnh tanh, gào khóc thảm thiết.

Từ Chính Vũ chở vợ với mẹ vợ tới bệnh viện, hai người tung cửa xe, lao thẳng vào phòng cấp cứu đang sáng đèn. Cảnh Ly chụp tay cô y tá hỏi anh tôi có sao không, cô y tá chỉ lắc đầu, khuyên người nhà bình tĩnh ngồi ghế đợi.

Những cảnh tượng này ngày nào mà những người hành y không thấy chứ, nhưng biết làm sao được, không lẽ ngồi đó an ủi người nhà, không bằng cố gắng cứu người thì hơn.

Cảnh Ly với chồng đỡ Lê Văn ngồi xuống ghế, mắt vẫn dõi theo người đang được cứu chữa trong phòng, cầu nguyện đừng xảy ra chuyện gì, con trai, anh trai có mệnh gì gì, chắc chắn cả nhà sẽ không vượt qua nổi.

Hiểu Lam không còn khóc nữa, im bất trăn trĩnh lòng mình, đứng dậy lấy điện thoại gọi cho cô bạn Tú Ly tới đây giúp cô soạn đồ ra khỏi đây.

Tú Ly đang ngủ thì bị tiếng nhạc điện thoại đánh thức, ngồi dậy xoa mắt một cái, nhìn vào màn hình, là Hiểu Lam gọi. Tú Ly liền nhận, áp vào tai nghe cô nói.

Cúp máy, Tú Ly tung chăn, nhảy xuống giường, thay đồ cấp tốc, cầm chìa khóa xe chạy thẳng tới biệt thự Cảnh gia.

Tới nơi, bảo vệ đã biết mặt cô rồi nên thoải mái mở cổng cho Tú Ly chạy xe vào. Lập tức chạy lên phòng ngủ của bạn, mở cửa ra nhào tới ôm Hiểu Lam

“Hiểu Lam, không sao, có tớ ở đây!”.

Hiểu Lam không còn khóc được nữa, thoát ra khỏi cái ôm của Tú Ly, nói cô bạn phụ xếp đồ bỏ vào va li dùm.

Tú Ly hét hồn thấy máu trên gối, hỏi Hiểu Lam thì cô nói đó là máu của Cảnh Luân, mình nói sự thật cho anh ấy biết, anh kìm nén cơn giận không nổi nữa nên phun ra máu.

Vậy là Hiểu Lam đã nhẫn tâm chọn cách tổn thương Cảnh tiên sinh lẫn bản thân.

“Hiểu lam, nhất thiết phải vậy sao?”.

Tú Ly lắc đầu ngán ngẫm nhìn cô gái trẻ đang đứng trước tủ lười hết đồ đạc ra, rồi kéo cái va li màu xanh trong góc ra, đặt trên giường, đang cúi đầu xếp thì nghe hỏi như vậy liền ngẩng đầu lên đáp lại.

“Đúng vậy, tớ phải ra khỏi cái nơi này, một phút một giây cũng không thể. Mình không hề yêu anh ta, tại sao phải cố ép bản thân ở bên cạnh anh ta, hiện giờ anh ta đang nằm trong bệnh viện hôn mê, đây là một cơ hội ngàn năm có một để mình trốn khỏi thành phố này, Tú Ly, cậu không được ngăn mình”.

“Cậu sao vậy, Cảnh tiên sinh yêu chiều cậu hết mực, chưa lần nào dám chọc giận cậu, không cho cậu đi làm bởi vì ngài ấy sợ cậu khổ, bị xã hội thị phi, cậu lại nhân cơ hội ngài ấy đang hôn mê muốn trốn đi!”.

Tô Hiểu Lam không phản bác lại vì đó là sự thật, nhớ lại anh ta ngay từ lần đầu gặp đã yêu cô mê muội, kiên nhẫn theo đuổi cô, sau đó quỳ xuống một gối cầu hôn cô, ánh mắt anh ta lúc ấy tràn ngập yêu thương lẫn sự mong chờ, khiến cho đối phương không nỡ cự tuyệt trước sự nhiệt tình, lãng mạn của anh. Lúc ấy cô như có ma lực, đầu óc không kịp tiêu hóa hành động cầu hôn đột ngột của anh, vô tình gật đầu chấp nhận.

Anh ta nhìn thấy cô gật đầu thì cười rạng rỡ, vui mừng không thôi, nhanh chóng đứng lên đeo nhẫn vào ngón áp út của cô, bàn tay anh ta giống như đang nâng niu bàn tay cô vậy, chỉ sợ sợ y làm đau cô, đeo xong lại áp bờ môi nóng ấm lên mu bàn tay cô một cái, lúc đó trong lòng cô như bị điện giật vậy, như cô công chúa trong một giấc mơ đẹp gặp được vị hoàng tử của cuộc đời mình. Cô còn nhớ anh ta thì thầm bên tai cô.

“Cảm ơn em, Lam nhi, anh hiện giờ rất hạnh phúc”.

Nói xong, anh ta liền lấy tay vòng qua eo cô, làm cô ngã về phía sau, anh cúi đầu xuống đặt môi anh lên môi cô hôn nồng nhiệt, chỉ hận không thể hòa nhập chung một cơ thể.

Không biết cô đã chìm trong hồi tưởng bao lâu mà khi Tú Ly lay lay cánh tay cô, cô mới kịp hoàn hồn, ngơ ngơ một hồi mới hồi phục tinh thần lại, nhanh chóng xếp đồ hết vào va li, kéo tay cô bạn ra khỏi căn phòng mà cô đã từng cùng anh ngủ chung, cô không hề quay đầu lại nhìn một lượt căn biệt thự, quyết tâm ra khỏi đây, không hề luyến lưu, không hề đem theo bất cứ thứ gì anh tặng cho, chỉ mang theo đồ đạc của cô cùng cô bạn ra sân tới ga-ra lấy chiếc xe hơi kiểu dáng bình thường của cô ra lái đi, đạp chân ga phóng thẳng ra công an ninh của khu biệt thự, tiến tới cuộc sống mới sắp bắt đầu của Tô Hiểu Lam cô.

Vĩnh biệt, Cảnh Luân.

Hết chương 118

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Phơi bày ra bộ mặt thật

Bệnh viên tư nhân thành phố A

Hơn một tiếng phẫu thuật, đèn phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt. Cửa phòng mở, bác sĩ và y tá đẩy giường ra, trên đó Cảnh Luân đang nhắm mắt.

Lệ Văn thấy đưa con trai khỏe mạnh, trêu trọc với bà ngày nào nay đã không còn nữa, bà chạy tới, cúi xuống nhìn anh gào khóc thật lớn, Cảnh Ly buông chồng ra, ôm mẹ khóc theo.

Từ Chính Vũ hỏi bác sĩ anh hai như thế nào, ông ấy nói do va chạm mạnh nên xương sườn phía bên hông bị gãy, mảnh vụn đâm vào nội tạng, tay trái và chân phải đều bị gãy, còn phần đầu thì may mắn đã đội nón bảo hiểm, não không bị tổn thương hay mất trí nhớ gì cả, tạm thời đã qua cơn nguy hiểm.

Đứng nghe ông bác sĩ tường trình lại thì Từ Chính Vũ gật đầu cảm ơn, tiễn bác sĩ, anh lại chạy vào phòng hỏi sức với vợ, khuyên mẹ vợ qua phòng kế bên nằm nghỉ, để con lo, bà gật đầu, mở cửa ra nhẹ nhàng rồi đóng lại.

Bên trong phòng bệnh, người đàn ông nằm trên giường gần đầy dây nhợ, chân phải và tay trái đều bị bó bột, đôi mắt quần dải băng trắng, đang phải thở bằng oxy.

Trong lúc hôn mê cứ cố gắng gọi tên “Lam... nhi” đứt quãng từng hơi.

Em gái ngồi cạnh chồng mình thấy người anh hai mà mình yêu thương đang chiến đấu với tử thần giành sự sống thì thấy xót không thôi, hai tay úp vào mặt khóc vô cùng thương tâm, người chồng thấy vậy thì kéo vợ vào lòng, an ủi không ngừng, khỏe mặt anh cũng ướt và anh cũng bức bối vì tới giờ này chị dâu tại sao không tới chăm sóc anh vợ.

Anh đoán không sai, cô chị dâu này từ lúc bước vào cửa Cảnh gia, anh nhìn sơ qua thôi đã biết cô gái này lòng dạ khó lường, mưu mô xảo quyệt, không tốt đẹp gì thể mà lại làm anh vợ anh yêu điên cuồng. Cô gái tên Tô Hiểu Lam này thật không đơn giản, chỉ sợ anh vợ u mê không còn đường lui, cô Hiểu Lam này một cước đá văng anh vợ thì lúc ấy người đau khổ nhất chính là anh vợ.

Quả nhiên, ông trời đã phơi bày ra bộ mặt thật của cô ta, lúc anh vợ gặp nạn chắc đã cuốn gói cao chạy xa bay rồi. Từ Chính Vũ anh trong lòng khinh bỉ, nể nang, trừ ẻo Tô Hiểu Lam ngàn vạn lần sống không được, chết cũng không xong.

Sáng hôm ấy, ba đồng chí Sở Thiên Mặc, Lâm Việt, Lục Quân nhận được cuộc gọi của Từ Chính Vũ nói Cảnh Luân bị tai nạn, cả ba lập tức phóng xe tới, lao vào phòng bệnh hỏi sự tình, Cảnh Ly kể hết tội ác của Tô Hiểu Lam ra, Minh Đan, Diên Vỹ, Lăng Huyền nghe được, về mặt không thể nào tin đó là sự thật.

Minh Đan gọi cho Hiểu Lam nhưng cô đã tắt máy, lẽ nào cô nữ vút hết tình chị em tốt, vút bỏ hết sao.

Cô gái hay cùng cười đùa, tám chuyện trên trời dưới đất, lúc nào cũng có nhau ngày trước của tụi cô đâu?. Tại sao vậy Hiểu Lam, chị còn đợi em nhận giải xong mới tổ chức lễ cưới, muốn em chúc phúc cho chị mà.

Mọi người đều nhìn Cảnh Luân đang nằm trên giường, nếu như anh tỉnh dậy, nghe tin Tô Hiểu Lam đã bỏ trốn thì sẽ như thế nào.

Ai cũng nhủ mảy, căn môi, không ai nói một lời nào, cả căn phòng bệnh yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có tiếng của máy đo nhịp tim vang lên thôi.

-----Chuyển cảnh-----

Tú Ly lái xe dẫn đầu, Hiểu Lam chạy xe theo sau ra ngoài xa lộ, tới căn nhà mà Hiểu Lam đã kêu cô bạn thân mua dùm, nó nằm trong khu vực chưa được phát triển, còn hoang sơ, ở đây chỉ có ruộng đồng, cây cối um tùm thôi.

Chạy xe vào trước cổng nhà, Hiểu Lam mở cửa xe đi ra đằng sau mở cốp xe xách va li màu xanh ra, Tú Ly cũng xách phụ một cái đi lướt qua người Hiểu Lam mở cổng, đi vào sân rồi tới trước cửa, cầm chìa vào, xoay một cái, mở ra, bụi bặm bám đầy, Tú Ly che miệng hắt xì một cái.

“Hiểu Lam à, dọn dẹp nhà cửa giúp cậu, cậu phải bồi thường một bữa ăn cho tớ đó nghe chưa??!”. Hiểu Lam cười gật đầu, vác va li vào, bắt tay vào dọn dẹp.

Căn nhà này lúc trước chỉ có hai mẹ con ở, bây giờ người con làm có tiền rồi nên muốn bán căn nhà này, cùng mẹ rời khỏi đây, vào thành phố ở cho thoải mái nên mới bán gấp, Tú Ly lại nghe Hiểu Lam muốn mua những chỗ như thế này nên tới mua liền cho cô.

Hiểu Lam xách hai cái va li lên lầu, mở cửa phòng ngủ ra đặt hai cái va li trong đó, lật lật chạy xuống, cầm khăn với xô nước lau cửa kính, Tú Ly thì vút những cái không sai, đồ cũ ra ngoài. Hai người vừa phân chia việc vừa cười nói vui vẻ.

Đến chiều, căn nhà nhỏ cũng chính thức sạch sẽ, gọn gàng, Hiểu Lam nấu cháo gà đãi bạn, đặt lên bàn trà ngoài phòng khách, cả hai ngồi xếp bằng xuống sàn. Tú Ly lo lắng hỏi.

“Hiểu Lam, cậu tính trốn tới hết đời luôn sao?”.

“Đúng vậy, giờ mọi thứ đã chấm dứt rồi, tớ cũng thấy nhẹ lòng”.

Không biết anh bây giờ ra sao, có tỉnh dậy chưa?.

“Tú, tớ nhờ cậu một chuyện”. Hiểu Lam cầm chén nước thêm cho Tú Ly.

Cô muốn khi Tú Ly về thành phố, thăm thính một chút, coi Cảnh Luân ra sao rồi thông báo lại với cô. Biết anh đã không sao rồi thì cô cũng sẽ không áy náy nữa. Tú Ly ngậm miệng, gật đầu đồng ý.

Hiểu Lam xoa đầu cô bạn thân, chọc Tú Ly là cún ngoan hại cô bị đè xuống sàn, cù lét cười chảy cả nước mắt.

Vậy là cuộc sống hôn nhân của cô và Cảnh Luân đã kết thúc, cô đã cho anh biết Tô Hiểu Lam cô là người như thế nào, cả mẹ anh, mọi người xung quanh cũng vậy. Chắc hẳn bây giờ trong lòng mỗi người đang mắng chửi cô là người không có trái tim, lòng dạ thâm độc.

Cô phải trốn khỏi thành phố thật xa để không ai tìm được cô, cô cũng sẽ không phải đối mặt với họ, sẽ không nghe những lời nói khó nghe mà họ dành cho hạng người như cô.

Hết chương 119

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Tỏa sáng trong truyện chữ (Tập 7)

Chương trình Tỏa sáng trong truyện chữ

Góc tâm sự ngàn đời có một tập 7

“Xin chào các bạn đọc giả, có vẻ như bị kịch mà từ chương 1 đã hé trước bây giờ đã trở thành sự thật,MC Hà Đông tôi nóng lòng muốn biết sau khi Cảnh tiên sinh biết được sự thật, anh ấy tính lại sẽ làm gì tiếp theo đây??.Tôi là tôi thích ngược lắm nha.Haha.Thôi không nói chuyện lạc quẻ nữa, vào chủ đề chính.Chào mừng các bạn đã đón xem chương trình Tòa sáng trong truyện chữ, sau đây chúng ta sẽ tiếp tục phỏng vấn nhân vật tiếp theo trong câu chuyện Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương, anh Lục Quân!!!”.MC mỉm cười giới thiệu khách mời.

“Hello,tôi là Lục Quân, không phải Quân quần đâu nhé”.Lục Quân vẫy tay chào.

MC quay đầu qua chỗ khác phụt cười.

“Vậy anh Lục chuẩn bị trả lời 5 câu hỏi mà chúng tôi đặt ra chưa?”.

“Hỏi đi cô gái, tôi đang hùng hực khí thế đây!!”.

MC đỏ mặt hỏi, trả lời chứ có phải đi đánh nhau đâu anh??.

“Câu hỏi 1:Tại sao các chương truyện về việc anh cura đồ bạn gái lại không được nói tới??”.

“Haizz,chắc có lẽ anh chàng nào đó buồn vì tình nên không cho tôi đất diễn.Khổ quá Luân ơi!!!”.Lục Quân rầu rĩ, than thở không ngừng.

“Câu hỏi 2:Tại sao anh biết cô Từ là một cô gái kiêu ngạo, khó gần mà anh càng muốn có được cô ấy??”.

“Lúc đầu tôi nghĩ Diên Vỹ rất thú vị, cô khó gần là tại vì không muốn ai làm tổn thương cô ấy nên mới hơi hung dữ.Diên Vỹ, anh đang nói thật lòng!!!”.Lục Quân lại giống ai đó, hướng tới gần ống kính truyền đạt thông điệp cao cả.

MC giật giật khoe miệng.

“Câu hỏi 3:Giả sử anh là một người phụ nữ, nếu được chọn một trong ba người bạn của anh thì anh sẽ chọn ai làm chồng??”.

“Không chọn thằng nào hết,và tôi cũng không đòi nào thành một đứa con gái!!!.Dẹp!!!”.Lục Quân phản bác lại liền, thà chết còn hơn.

MC hết biết nói gì với người nhét cái câu hỏi này vào.

“Câu hỏi 4:Chắc anh Lục đã theo dõi chương 117, bản thân anh thấy cô Tô như thế nào??.Có nhắn tâm quá không??”.

“Về cái cô tên Tô Hiểu Lam này à, riêng Lục Quân tôi nếu không biết về quá khứ của cô ta thì chắc chưa rửa,hận đến cuối đời,vui đập cô ta nát không còn gì nữa thì thôi, cơ mà khoan,” vui đập” với “nát” không phải là làm “cái ấy” đâu nhá các bạn.Đồng chí Luân, lòng tôi chỉ hướng về Diên Vỹ thôi, đừng chơi ác với bạn bè trong tương lai nghe??!!..Tình yêu của tôi đang là màu hồng, đừng biến nó thành một cục đen xì nhe Luân!”.Lục Quân bắt đầu lo sợ, nhắc nhở nhẹ trước.

Mc nghĩ chắc không tới phiên anh bị ngược đâu.

“Và đây là câu hỏi cuối cùng.Câu hỏi 5:Nếu cô Từ không muốn tiếp tục với anh nữa, lúc đó anh sẽ làm gì??”.

“Sài hết các chiêu, giữ cô ấy tới cùng.Muốn chia bao nhiêu tay, tôi cũng không chia!!!”.Lục Quân giờ nắm đấm, vẻ mặt vô cùng kiên quyết.

“Chương trình Tòa sáng trong truyện chữ,góc tâm sự ngàn đời có một tập 7 đến đây là kết thúc,cảm ơn các bạn đã đón xem.Hẹn gặp lại vào tập tiếp theo.Câu chuyện Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương bắt đầu hấp dẫn, mọi người đừng bỏ lỡ nhe!!!”.MC cùng Lục Quân vẫy tay chào tạm biệt.

Hết chương 120

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Giữ lại hay vứt đi?

Một tuần sau, vì nhiều sự việc xảy ra mà lễ cưới của Sở Thiên Mặc với Minh Đan đều tạm dừng, không tổ chức nữa, hai người cũng không có tâm trạng, thẳng bạn thân thì nằm viện đang hôn mê, chị em tốt thì bỏ đi không nói một lời.

Trong bệnh viện, mỗi ngày mọi người đều thay phiên nhau túc trực bên Cảnh Luân, ngày nào cũng cầu mong đợi chờ anh tỉnh lại nhưng cũng không muốn anh biết tin Tô Hiểu Lam bỏ trốn, không hề tới thăm anh dù chỉ một phút,anh sẽ khó chấp nhận được,đau khổ không gượng dậy nổi.

Hôm nay tới phiên Lê Văn trông, bà đã khóc cạn nước mắt, không thể khóc được nữa,thần thờ ngời nhìn con trai một hồi thì bà đi ra ngoài một lát.

Cả căn phòng chỉ còn Cảnh Luân, đột nhiên máy đo nhịp tim tích từng hồi một càng ngày càng mạnh, bàn tay phải từ từ cử động nhẹ.

Khi Lê Văn đi vào đã nghe tiếng động trên giường, bà lập tức chạy lại coi con trai như thế nào.

“Luân, con tỉnh rồi sao?”. Do mắt anh bị quần băng nên bà không biết anh tỉnh chưa.

Cảnh Luân giành giật với thần chết ở hai ranh giới, cuối cùng vẫn về ranh giới sự sống, anh cố mở mắt, chỉ thấy toàn là bóng đen, không có chút ánh sáng nào.

Anh thử mở miệng ra đây khó nhọc, cô họng như lâu ngày không nói, bị rí sét hay sao ấy.

“Lam... Lam. nhi..”.

Rốt cuộc anh đang ở đâu, thân thể không cử động được.

Lê Văn nghe tiếng con trai, kìm chế cảm xúc vui mừng, mở miệng ra cho con trai biết mẹ anh đang ở đây.

“Luân, mẹ đây, là mẹ đây!!”. Bà lập tức cúi xuống choàng cổ con trai nhưng chỉ được mấy giây đã giật ra, quên mất thằng bé đang trọng thương.

Là mẹ anh sao, tại sao lại là tiếng mẹ vang lên chứ, Lam nhi của anh đâu?.

“Con.. đang.. ở.. đâu?”.

Anh chỉ nhớ cô nói sự thật cho anh biết, anh vì đau lòng mà phóng xe nhanh trên đường rồi sau đó như thế nào thì anh không rõ.

Lê Văn nói với con trai là đang nằm trong bệnh viện, kêu gọi mẹ một chút, mẹ đi thông báo với bác sĩ vào kiểm tra cho con.

Bác sĩ và y tá lập tức đi vào phòng kiểm tra cho Cảnh Luân, nói anh đa chấn thương như vậy mà chỉ trong một tuần đã tỉnh thì đây là dấu hiệu cho thấy hồi phục rất tốt, tháo bớt dây nhợ khỏi người anh, cũng tháo băng mắt ra cho anh.

Đôi mắt Cảnh Luân tạm thời không chịu tiếp nhận được ánh sáng đột ngột chiếu thẳng vào, anh nhú mày, nhắm mắt rồi từ từ mở ra lại, vẫn thấy đường nhưng không thấy rõ nữa.

Bác sĩ đứng giải thích lại toàn bộ cho Cảnh Luân xong dặn anh đợi một chút, sẽ đi làm một cái mắt kính cho anh đeo vào, gật đầu chào Lê Văn rồi xin phép đi ra ngoài.

“Mẹ... Lam. nhi..”.

Anh muốn gặp cô, biết anh bị thương, cô cũng phải tới đây chứ.

Lê Văn xoay đầu qua chỗ khác, không muốn trả lời con trai nhưng bà bắt buộc phải nói.

“Oát con, kể từ lúc con gặp tai nạn, vào bệnh viện cấp cứu, nó đã tranh thủ trốn đi rồi!”.

Bà không ngờ người con dâu mà bà yêu mến, biết hiếu thảo, biết tôn trọng mẹ chồng như cô lại đâm một nhát lên trái tim con trai bà, hủy hoại hết cả nhà bà. Lúc nó nói nếu như sau này li dị, dặn bà không được trách con trai. Cứ tưởng thằng oát con làm gì tổn thương con dâu nhưng không ngờ, người con dâu mà bà tin tưởng bấy lâu nay, lại là một con rắn độc.

Hên là con bé đó đã biết điều mà tự giác bỏ đi, nếu bà mà thấy nó chắc sẽ lấy dao đâm nó một nhát mới hả giận, đã cảnh cáo đừng làm tổn thương con trai bà rồi nhưng rốt cuộc con trai bị tai nạn, đúng là bị kịch mà.

Cảnh Luân nghe như sét đánh vào tai, ngực lại đau. Nhắm mắt lại, điều chỉnh lại nhịp thở, anh bắt đầu cảm nhận được con đau nhức toàn thân đang ủa tới.

Những lời cô ấy nói đều là sự thật, cô không yêu anh.

Tại sao anh bị tai nạn lại không được chết đi cho xong, ít nhất cũng làm anh mất trí nhớ hoàn toàn quên Tô Hiểu Lam, tại sao ông trời lại nhẫn tâm với anh như vậy, bắt anh tỉnh dậy đối diện với sự thật.

Bây giờ em đang ở đâu??!.. Chắc em đang ở một nơi nào đó mở tiệc ăn mừng rồi chứ gì?!

Lê Văn thấy con trai nhắm mắt, cần môi dưới gần không cho nước mắt trào ra thì xót xa không thôi. Thở dài ngồi xuống kế bên giường an ủi con trai.

Lát sau, Lê Văn gọi thông báo cho con gái với con rể là anh hai tụi con đã tỉnh rồi. Cảnh Ly đang trong tập đoàn JC của Cảnh Luân bàn giao một chút rồi vui vẻ chạy ra ngoài công ty, đợi xe chồng tới đón cô vào gặp anh hai.

“Tốt quá, anh hai tỉnh rồi!”. Cảnh Ly ném túi xách lên ghế sofa, đi tới kế bên giường, cúi đầu xuống nhìn Cảnh Luân, anh chỉ gật đầu thay cho lời nói thôi nhưng như vậy cô cũng hạnh phúc rồi, cứ tưởng anh hai mình sẽ không tỉnh lại nữa, thế thì được lợi cho Tô Hiểu Lam quá.

Đến chiều, ba người Lâm Việt vừa tan làm đã kéo nhau vào bệnh viện chúc mừng thằng bạn, chỉ hận không thể mở party tại chỗ thôi.

“Luân à, dù gì cậu vẫn còn gia đình, bạn bè, Sở Thiên Mặc tôi yêu thương cậu mà. Một đùng như vậy nữa nghe hôn đồng chí Luân!”. Sở Thiên Mặc ngồi kể bên giường, rầu rĩ không ngừng.

Không tổ chức lễ cưới với Minh Đan được, cô ấy cũng không có tâm trạng để làm cô dâu. Đành đợi mọi việc ổn thỏa, thằng bạn anh xuất viện đã rồi tính tiếp.

Cảnh Luân nghe Lâm Việt nói vì anh mà Sở Thiên Mặc không thể làm lễ cưới được thì áy náy.

“Thiên..Mặc..xin lỗi”. Tại anh mà phải hủy bỏ, anh không đáng được coi trọng như vậy.

“Rồi rồi, lời xin lỗi được chấp nhận, đợi cậu khỏe rồi lúc đó cậu phải tới dự lễ cưới của thằng bạn này, có nghe chưa???”. Sở Thiên Mặc thấy bạn gật đầu thì cười ha hả hải lòng.

Lục Quân đang cầm mấy lon nước, đi tới trước cửa phòng bệnh thấy cô y tá cầm cái túi đồ tư nhân của Cảnh Luân, đang do dự không dám vào, anh liền đi tới nhận dùm, ký tên rồi mở cửa bước vào.

“Thiên Mặc à, đây là bệnh viện, cậu có thể nào kiểm soát âm lượng một chút không, làm cô y tá nhỏ bé ngoài cửa đứng ở ngoài không dám vào là vì cậu đó”. Lục Quân lắc đầu chán nản, cầm cái túi nhỏ tới đưa trước mặt Cảnh Luân.

“Luân, bây giờ tôi mở cái này ra, cậu coi có phải của cậu không???”.

Lục Quân mở lớp keo ra, thò tay vào móc từng món ra giờ lên, khi thấy Lục Quân cầm sợi dây chuyền mặt hoa cầm tú cầu đã bị dính máu lên trước tầm mắt anh thì Cảnh Luân muốn đưa tay phải lên giật sợi dây ấy lại.

“Quân..sợi..dây..đưa cho..tôi”.

Lục Quân lấy tờ khăn giấy ướt lau máu xung quanh mặt hoa rồi cả cái dây, thấy đã sạch sẽ rồi cúi xuống đặt vào lòng bàn tay Cảnh Luân.

“Luân, anh đeo sợi dây chuyền mặt hoa cầm tú cầu không?”

“Bây giờ em đeo cho anh, anh không được tháo ra nghe chưa?”

Cảnh Luân nắm chặt sợi dây trong lòng bàn tay, nhớ lại cảnh Hiếu Lam vui vẻ hí hửng, mặt nghiêm dặn anh không được tháo nó ra.

Bây giờ anh chỉ có món đồ mà cô tự tay mua cho anh là sợi dây chuyền đó thôi, cô đã dặn anh không được tháo xuống, cô không thấy sẽ giận anh.

Rốt cuộc anh nên làm gì đây, giữ lại hay vứt đi??.

Dù cô đưa đơn li dị bắt anh ký nhưng anh đã nhàu nát nó, vậy có nghĩa anh và cô vẫn là vợ chồng suốt đời này.

Lam nhi, anh tạm thời không thể đi tìm em nhưng không có nghĩa cả đời cũng không, chắc chắn một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm thôi.

-----Chuyển cảnh-----

Hiếu Lam đang ngồi chồm hòm, một tay chống cằm, một tay tưới vườn rau nhỏ, tại sao một tuần rồi mà cô bạn Tú Ly vẫn không tới đây thông báo cho cô chứ, không lẽ cô nàng quên rồi, định đứng dậy bật nguồn điện thoại lên rồi lại thôi, sim điện thoại cô không nở vứt, nếu giờ bật lên, sẽ có nhiều cuộc gọi đến.

Lắc đầu dẹp bỏ ý nghĩa gọi cho Tú Ly, quên thì thôi.

Đang chăm chú xới đất thì nghe có tiếng xe hơi quen thuộc, Hiếu Lam quay đầu nhìn ra ngoài cổng, mới nhắc tên đã tới rồi.

Tú Ly vẫy vẫy tay, tự động mở cổng ra, xách túi đồ ăn đi vào, cô không giỏi nấu ăn ngon cho lắm nên tới đây nhờ Hiếu Lam nấu, hai người ăn chung cho vui nhà vui cửa.

“Hiếu Lam, tớ đem đồ tiếp tế tới cho cậu này. Hihi”.

Tú Ly dắt tay bạn vào nhà, đi vào góc bếp, quăng cái túi bự lên bàn. Hiếu Lam mở ra coi thử, thịt, sữa chua, bàn chải các thứ đều đủ.

“Tú, cậu muốn mình nấu món gì???”.

Tú Ly nghe bạn hỏi thì nhìn lên trần nhà suy nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui, phán ra một câu chót quớt.

“Cậu nấu gì mình ăn nấy!”. Hiếu Lam bật cười, là con gái với nhau mà một số người biết nấu ăn, còn số còn lại chỉ thích thưởng thức.

Đang cắt rau củ, Tú Ly rửa rửa rau xong đem qua chỗ cô để xuống.

“Cánh tiên sinh sau một tuần hôn mê, cuối cùng cũng tỉnh rồi”.Quan sát biểu cảm trên mặt Hiểu Lam

Anh,anh tỉnh rồi sao?.Hiểu Lam thấy trong lòng mình hiện tại nghe được câu nói anh tỉnh lại thì vui mừng không thôi.Đặt con dao xuống, cầm hai tay Tú Ly, nở nụ cười thật tươi.

“Thật chứ, anh ấy tỉnh lại thiệt hả?.Rồi bệnh tình anh ấy như thế nào??”.Hiểu Lam vừa mừng xong lại lo lắng trở lại, anh bị tai nạn nặng như vậy có thể lại di chứng gì không nữa.

Khỏe miệng Tú Ly giật giật, nồn nóng đến vậy sao không ở bên cạnh chồng đi, trốn đến nơi xó xỉnh này rồi giờ giọng quan tâm người khác, ai chứng??.Cô có nên thay trời hành đạo đánh vào mông cô nàng trước mặt không??Có phúc không hưởng,hại người ta đau lòng đến nỗi nhập viện.

“Tớ nghe lén sếp nói Cánh tiên sinh trọng thương,tay trái với chân phải gãy xương,xương sườn gãy đâm vào nội tạng, mắt không còn thấy rõ nữa.Rồi giờ cô gái vừa lòng chưa, thấy đã gây tai họa nghiêm trọng chưa, hử??”.Tú Ly lấy hai ngón tay búng vô trán Hiểu Lam.

Hiểu Lam không hề biết Tú Ly búng vào trán mình, bùm miệng lại,nếu cô biết hậu quả hại anh ra nông nỗi này như vậy, cô sẽ không ích kỷ lập kế hoạch tiếp cận anh từ hơn hai năm trước, vĩnh viễn không muốn dính dáng tới anh.

Chắc anh bây giờ rất hận không thể giết cô, từ một người đàn ông khỏe mạnh như vậy chỉ vì cô mà phải nhập viện với đầy vết thương bên ngoài lẫn bên trong.

Khi anh xuất viện rồi có thuê người truy tìm, bắt cô về chịu tội không??.

Không được, cô sẽ không để điều đó xảy ra.

“Tú, bây giờ cậu phải cẩn thận đừng để người khác biết tớ đang ở đây, Cánh Luân anh ấy mới tỉnh dậy,có lẽ tạm thời không nhớ tớ có một người bạn thân là cậu nhưng sau này anh ấy nhớ lại, sẽ bắt cậu khai ra”.Hiểu Lam ánh mắt gắt gao nhìn Tú Ly, lo lắng cô bạn bị vạ lây.

Tú Ly gật đầu ghi nhớ, sẽ chú ý cẩn trọng, dù có ra sao sẽ không phản bội lại nhau.

Một người thì nhưng nhớ, mong mỗi người mình yêu quay về.

Còn người còn lại thì sợ hãi, chỉ muốn trốn tránh, không dám đối mặt.

Đã yêu mà không nhận ra.

Đề khi chia xa day dứt không nổi.

Hết chương 121

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Cô đơn trống trải

Hơn một tháng ở nhà mới,Tô Hiểu Lam cô chính thức thích ứng được ở đây,cô bác hàng xóm thấy có người mới chuyển đến thì rất niềm nở với cô, trừ tiền bạc ra họ trồng rất nhiều rau củ, lúc nào thu hoạch đều đem mang cho cô một ít,cô cũng vui vẻ mời vào uống nước, hỏi họ cách trồng như thế nào là đơn giản nhất, lấy cuốn sổ và cây bút ra lắng nghe thật kỹ, ghi thật rõ ràng.

Những người ở đây họ không biết về giới giải trí nên không biết cô là nữ diễn viên nhưng vậy cũng tốt, bắt đầu cuộc sống mới, cái gì cũng mới, không còn là diễn viên, không còn là vợ người khác,được là chính bản thân mình.

Vô tư với mọi thứ, không cần rứt lương tâm hay cái quái gì liên quan đến quá khứ, không đụng vào tình yêu nữa, cô ném thử đủ một lần trong đời thôi.

Hiện tại,Hiểu Lam đang đặt cuốn sổ chỉ dẫn trên đùi, mắt vừa nhìn vừa cầm xèng mini, nghiên cứu từ đầu đến cuối cách trồng hoa mà cô thích nhất, hoa cẩm tú cầu.

Hiểu Lam lựa chỗ có bóng râm, ẩm thấp,cầm nhánh cây cắm xuống đất,buộc cổ định cho không bị lay gốc,cười hài lòng, phui hai tay đứng dậy đi vào nhà.

Trong bệnh viện, bác sĩ tháo bột tay và chân cho Cánh Luân, hỏi anh thử cử động,dẫn anh muốn xuống giường thì chống gậy đi từ từ thôi, vết thương ở hông chưa lành lại nên sẽ hơi đau một chút. Về mắt thì Cánh Luân phải đeo kính luôn.

Kể từ khi Hiểu Lam bỏ đi, Minh Đan, Lăng Huyền với Diên Vỹ chẳng vui vẻ gì, có hẹn nhau đi đâu cũng ngồi chống cằm thờ dài. Bọn cô không nghĩ Hiểu Lam cô là người con gái xấu xa, chắc chắn là do tình thế ép buộc, cái gì đó kích thích cô nên cô mới nhẫn tâm làm như vậy.

Lúc trước khi chưa quen Diên Vỹ, Hiểu Lam đã hứa với Minh Đan, Lăng Huyền là có chuyện gì cứ nói với nhau, cùng nhau giải quyết, sẽ không có lần sau nhưng mà thế nào, vẫn chứng nào tật nấy, Hiểu Lam không tin tưởng tại cô hay sao, thế thì là chị em tốt làm gì nữa.

Nhất quyết phải tìm cho ra Tô Hiểu Lam để hỏi tội, bắt cô về, tưởng trốn tránh mọi người là xong sao?.

Đã đưa thiệp cưới rồi, bắt cô phải đi vậy mà chỉ sau lễ trao giải khi gió đó mà nhiều sự việc xảy ra, không có hững làm cô dâu nữa, đẹp qua một bên.

Minh Đan đang ngồi uống trà sữa với Lăng Huyền, Diên Vỹ, tức anh ách, cầm ly trà sữa hút một hơi.

“Aizz, tức quá, cái cô gái tên Hiểu Lam này có thể đi đâu biệt tăm biệt tích hơn cả tháng, đến điện thoại lúc nào cũng khóa máy!!”. Lăng Huyền vuốt ngực bà chị cho bớt giận.

“Chị Minh Đan, chị có biết Hiểu Lam ngoài chúng ta còn thân với ai không??”. Diên Vỹ múc một miếng bánh ngọt bỏ vào miệng.

Minh Đan lắc đầu.

“Từ lúc lễ cưới Hiểu Lam xong tới bây giờ chị không gặp người bạn nào của Hiểu Lam cả”.

“Hay là chị đi hỏi Sở thiếu, chồng chị ấy, thằng chả giao tiếp rộng rãi lắm, chị thử nhờ vả coi”. Lăng Huyền nảy ra ý kiến, hào hứng không thôi.

Minh Đan, Diên Vỹ mắt hướng về cô bé tóc búp bê, không ngờ ngốc nghếch như em còn có thể nghĩ ra sáng kiến hay.

Hên là Lăng Huyền không nghe được tiếng lòng của hai bà chị, chứ không giựt hết mấy ly trà sữa, chu môi hờn đi về rồi.

Uống xong, Minh Đan gọi cho Sở Thiên Mặc hỏi đang ở đâu, thằng chả nói đang trong bệnh viện thăm đồng chí Luân, Minh Đan kêu chồng hỏi Cảnh Luân có biết Hiểu Lam có người bạn thân nào không, lẽ người ấy biết chỗ Hiểu Lam đang ở thì sao, Sở Thiên Mặc nghe xong đồng ý, cúp máy, quay qua nhìn Cảnh Luân đang dựa lưng trên giường.

“Luân, hỏi cái này, không biết cậu có muốn nói về cô ta không??”. Sở Thiên Mặc anh từ lúc biết Tô Hiểu Lam là người như vậy thì khinh bỉ, phi nhổ cô ta, yêu thật lòng của cô đây à.

“Cô ta nào??”. Cảnh Luân nhú mày, nói tên ra đi còn bày đặt dài dòng.

“Tô Hiểu Lam ấy, ôi trời, không phải cô ta thì là ai vào đây??!!”. Mắc mệt, kiêng dè chỉ cho bị hỏi ngược lại.

“Cô ấy là vợ tôi, không phải cô ta!”. Tôn trọng chút đi chứ. May là hiện giờ tôi không thể đá cậu văng ra khỏi phòng.

Sở Thiên Mặc anh không ngờ tới giờ còn có người vì yêu mà đầu óc càng ngày càng có vấn đề, cô ta hại thảm như vậy còn kêu cô ta là vợ.

“Rồi, mệt quá, vợ tôi kêu tôi hỏi cậu là có biết Tô Hiểu Lam có người bạn thân nào không, có thể người đó biết chỗ Tô Hiểu Lam!”. Với con người huyền bí như Tô Hiểu Lam, Sở Thiên Mặc anh có giao tiếp rộng hay hẹp cũng không thể nào mò ra được thông tin gì, hoàn toàn bó tay.

Cảnh Luân cố nhớ, trước ngày nhận giải một ngày hình như lúc anh đi làm về có gặp cô bạn thân của cô tên là gì ấy nhỉ.

“Hình như tên Tú Ly thì phải”. Cảnh Luân anh nhớ rồi, cái cô nàng tới nhà anh chơi, ăn tối cả buổi.

Tú Ly??.. Sở Thiên Mặc hai mắt ngạc nhiên, không phải cô thư ký của mình đấy à. Dám lắm!

“Tên Tú Ly. Cậu chắc chưa đồng chí Luân??”. Hỏi lại cho chắc chứ không ăn cảm.

Cảnh Luân gật đầu, cho dù chỉ gặp một lần nhưng anh nhớ rất tốt, làm gì có chuyện nhầm trừ khi anh mất trí nhớ.

“Cô Tú Ly đó đang là thư ký của tôi. Trời đất ơi, tôi không ngờ, mối quan hệ xung quanh sao cứ ngoằn ngoèo dính với nhau không vậy??”. Sở Thiên Mặc than một hồi, đứng dậy, kêu bạn nghỉ ngơi đi, tôi đi hỏi cô ta dùm cậu.

Cảnh Luân thấy bạn đi ra khỏi rồi thì dựa đầu ra đằng sau, nhắm mắt lại, thờ dài, vừa nhớ nhưng vừa lo lắng, không biết cô đang làm gì, có đang nghĩ tới anh hay không.

Rời khỏi bệnh viện, Sở Thiên Mặc luôn làm việc nhanh gọn, chạy thẳng về con cung của mình, đậu trước cửa vào, phi lên tầng cao nhất, đáp xuống thẳng bàn thư ký, thấy Tú Ly cúi đầu chào rồi tiếp tục gõ máy tính. Sở Thiên Mặc hắng hắng giọng, chuẩn bị tra khảo người đẹp.

“Thư ký Tú, tôi biết vẫn còn trong giờ hành chính, không tiện nói việc tư nhưng đây là chuyện quan trọng, liên quan đến mạng người, tôi hỏi cô một chút được không??”. Chém chút nhưng mà cũng là thiệt chứ bộ.

Tú Ly nghe Sở tổng nói như vậy chắc chắn có liên quan đến Hiểu Lam, bạn thân cô mà người đề nghị Sở tổng hỏi chắc chắn là Cảnh tiên sinh. Tú Ly cô

đã chuẩn bị sẵn tâm lý hết rồi.

“Sở tổng cứ việc hỏi”.

“Tôi nghe nói cô là bạn thân của vợ bạn tôi, Tô Hiểu Lam,phải không??.”Dám nói không phải đi, tôi trừ lương cô.

“Đúng vậy ạ!”.Bắt đầu mỗi miệng rồi đây.

“Nếu đã là bạn thân của nhau, Tô Hiểu Lam đi đâu chắc cô cũng biết chứ?”.Cái này thì Sở Thiên Mặc anh không chắc lắm nên sẽ không trừ lương được đâu.

“Đó là việc riêng của cô ấy, dù là bạn thân nhưng cũng phải tôn trọng nhau, không thể soi mói nhiều chuyện được.Sở tổng còn gì hỏi nữa?”.Tú Ly bắt đầu đổ mồ hôi.

Sở Thiên Mặc thiệt tình không thể đoán hay nhận biết được tia nào khác thường hay chợt dạ ở cái cô thư ký này cả, lúc nào anh chọc ghẹo cô, cô chỉ là vẻ mặt lạnh tanh không thêm quan tâm,được cái làm việc nghiêm túc thôi.

“Nếu Tô Hiểu Lam có gọi cho cô, nói về chỗ ở của cô thì cô làm ơn cho tôi biết được không, tên đường thôi cũng được, bạn tôi khó khăn lắm mới tỉnh dậy, bây giờ như phát điên lên vì không có vợ bên cạnh ấy.Bởi, tình yêu là bể khổ mà”.

Thân là tổng giám đốc mà lại dùng khổ nhục kế đi năn nỉ thư ký, đồng chí Luân à, cậu có thể nào thương xót tôi không??.Tôi đang hy sinh cho tương lai của cậu đấy.

Tú Ly thấy Sở Thiên Mặc rầu rĩ thì do dự, không biết có nên nói không nhưng nếu nói ra, Hiểu Lam sẽ giận cô, rồi sẽ cuốn gói trốn đi không một ai biết.Không được, phải giữ kín bí mật.

“Vâng, nếu cô ấy có gọi cho tôi, tôi sẽ báo ngay với Sở tổng, không còn gì nữa, tôi xin phép làm việc tiếp”.Tú Ly lại tiếp tục gõ máy tính, không thêm nhìn.

Sở Thiên Mặc hết cách, đành âm ỉ đi về phía thang máy đi xuống, gọi điện thoại cho Cảnh Luân nói là đã hỏi rồi, không khai ra được gì,để nghỉ cách khác.

Đến tối, Hiểu Lam đang ngồi dưới sàn, tay cầm hạt giống, nhìn vào sổ ghi chép thì cửa đột ngột mở ra, Tú Ly ngó qua ngó lại, thấy không có ai rồi mới đóng cửa, kéo rèm che lại, ngồi xuống nói với Hiểu Lam

“Chắc tớ đau tim mà chết quá!!”.Tú Ly ôm ngực, thở không ra hơi.

Hiểu Lam không hiểu gì, rướn người tới bàn trà rót cho bạn ly nước.Tú Ly cảm ơn rồi ngửa cổ uống một hơi, điều chỉnh nhịp thở.

“Hiểu Lam, cậu nhắc nhở tớ không sai chút nào, Cảnh tiên sinh kêu sếp tớ hỏi tớ là bạn thân cậu phải không, rồi hỏi nếu là bạn thân phải biết chỗ ở của nhau chứ, lúc đó tim tớ như muốn rớt ra ngoài luôn ấy!”.

Hiểu Lam tròn tròn mắt, Cảnh Luân thật sự muốn bắt cô về nên mới bắt đầu thử hỏi cô bạn thân của cô.

“Nhưng mà tớ đã phòng thủ sẵn, nói lại với sếp là nếu cậu có gọi cho tớ thì tớ sẽ thông báo cho sếp biết”.

Hiểu Lam cảm động, vì cô mà một người không thích nói dối Tú Ly lại giúp cô như vậy, ôm chặt cô bạn, miệng nói cảm ơn rồi rít.

Đoán chắc Tú Ly vừa tan ca xong chạy tới đây nên chưa ăn tối, cô vui vẻ dọn cơm cho cô nàng ăn.

Tiền Tú Ly ra xe rồi Hiểu Lam đóng cổng, hai tay ôm trước ngực,đi vào nhà khóa cửa,lên phòng, ngồi trước cửa sổ trầm tư suy nghĩ.

Hon một tháng nay không ở bên cạnh anh, cô đã có câu trả lời cho những cảm xúc hay thay đổi vì anh, đó là tình yêu, cô đã yêu anh thật rồi.

Mới đầu ở đây, lạ giường, lại không nằm trong vòng tay rộng lớn của anh, không được anh ôm vào lòng nên cô bị mất ngủ mấy ngày.

Sự cô đơn trống trải, cả căn nhà chỉ có một mình cô,mấy ngày đầu cô đã từng có ý định về thành phố, sẵn sàng chịu sự trừng phạt, chỉ để được nhìn thấy anh.Nhưng cô không chịu nghe theo trái tim mà chọn theo lý trí,cô mới sống được ở đây tới giờ phút này.

Hết chương 122.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Trốn tránh cả đời

Về việc nữ diễn viên Tô Hiểu Lam sau khi nhận giải Ảnh hậu, biến mất cả một tháng nay. Mọi người, fan hâm mộ tưởng cô bị gì đó, suy đoán linh tinh, báo lá cải đăng từa lura hột đưa làm chấn động dư luận.

Trong bệnh viện, Cảnh Luân đang đeo kính đọc báo thấy tin tức không hay về người con gái của anh thì nhũn mày, với tay lấy cái điện thoại, gọi cho trợ lý nói với truyền thông là nữ diễn viên Tô Hiểu Lam chính thức giải nghệ để về chăm sóc gia đình, trợ lý tuân lệnh, anh mới hài lòng cúp máy.

Lúc này cửa phòng mở ra, Lâm Việt cầm giỏ trái cây bước vào, đặt xuống bàn trà, cầm cái ghế ngồi xuống bên cạnh giường thẳng bạn.

“Luân, tôi hỏi cậu, nếu cậu tìm được Tô Hiểu Lam về thì cậu sẽ làm cái gì?”. Lâm Việt không muốn cô ta tổn thương bạn anh nữa.

“Tiếp tục yêu cô ấy”. Cô không yêu anh cũng không sao.

Lâm Việt lắc đầu không hài lòng, tốt nhất nên ngăn cản thẳng bạn lại trước khi bị kịch lại xảy ra, đã vì cô ta mà phải nhập viện rồi, không kịp hận thì thôi chứ sao lại nói tiếp tục yêu cô ấy được chứ.

“Cảnh Luân mà tôi biết không phải như thế này, cậu ta biết việc nên làm và không nên làm, ném mùi đau khổ chưa đã hay sao còn muốn nhúng sâu vào thêm với cô ta?”. Tôi chỉ muốn tốt cho cậu thôi.

Nghe những lời nhắc nhở này đã nhiều lắm rồi, bắt Cảnh Luân anh quên Hiểu Lam khác nào bóp chết trái tim anh, sống hơn ba mươi năm mới thật sự yêu thương một người, nếu vứt bỏ, quên đi cô dễ dàng như vậy, tồn tại tình yêu làm gì.

“Tôi cũng rất muốn ngừng yêu cô ấy nhưng sự thật thế nào, càng ngày càng không thể dứt ra, tôi muốn chết mà ông trời cũng bắt tôi quay trở lại, bị người con gái tôi yêu lừa dối tôi như vậy, cậu nghĩ tôi dám yêu người nào khác nữa không?”.

Cảnh Luân anh đã định Tô Hiểu Lam là người con gái đầu tiên và cuối cùng của cuộc đời anh rồi, không thể chứa một người con gái khác vào tim được.

Cô nói cô chỉ lợi dụng anh thôi, không hề yêu anh nhưng không có nghĩa cô được quyền ngăn cản anh ngừng yêu cô bằng cách đưa cái tờ giấy li dị ra trước mặt anh, nói những lời cay độc với anh.

Lâm Việt thấy thẳng bạn kiên quyết, không thể thay đổi được gì đành lắc đầu chán nản, bỏ qua chủ đề đó, hỏi thăm chừng nào xuất viện, đi lại bình thường được chưa.

“Đi chậm rãi được thôi, vết thương bên hông còn đau, mắt thì bó tay, đeo kính suốt đời”. Cảnh Luân cười khổ, đang nhìn rõ, dùng một cái mắt mờ hết.

“Còn đỡ hơn là mù, tôi bị mù một lần tổn tới già, cảm cô vợ mua ba cái chai xịt đó về, đánh sập cả nhà máy sản xuất cái bình xịt hơi cay còn không quên đề chữ chất lượng cao này cho bỏ tức, hà tiện thiệt. Haha”. Lâm Việt nhớ lại cảnh cô vợ lúc nào cũng ở bên cạnh anh 24/24 thì hạnh phúc cười tít mắt.

Nghe Lâm Việt nhắc đến vợ như vậy, Cảnh Luân cũng buồn bã, lại bắt đầu nhớ cô gái vô tâm nào đó nữa rồi.

Hôm qua đợi Sở Thiên Mặc đi hỏi bạn thân của cô, trong lòng anh nôn nóng muốn biết cô ở đâu, chờ mong tin tốt nhưng rốt cuộc thẳng chả gọi cho anh nói là không biết, để tìm cách khác.

Lam nhi, em muốn trốn anh cả đời phải không?.

-----Chuyển cảnh-----

“Di Đô ơi, cái cây này có thu hoạch được chưa cô?”. Hiểu Lam đội nón vành to, đeo găng tay chỉ vào cái cây cà rốt, nói vọng qua di Đô đang nhỏ bên kia.

“Chỗ đó thu hoạch được rồi đó con, nhỏ đi!”. Cười gật đầu với Hiểu Lam rồi cúi người tiếp tục nhổ lên.

Loay hoay xong, di Đô đưa mấy ký cà rốt cho Hiểu Lam ăn, tại vì hai người phụ nữ một già một trẻ sống một mình ở đây, lại gần nhà nhau nên dễ dàng thân quen, giúp đỡ nhau.

Hiểu Lam cười tươi, cúi đầu cảm ơn di rồi hí hửng cầm bao cà rốt về nhà. Sống ở đây không khí trong lành, không cướp bóc, lừa lọc người khác, không bao giờ sợ chết đói, về điện nước thì cũng không lo lắm, đầy đủ, mà lại rẻ hơn trong thành phố. Một chỗ ở quá lý tưởng cho những người muốn và thích sống ẩn dật như cô, chẳng âu lo điều gì trong cuộc sống cả.

Hết chương 123

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 124: Tô Hiểu Lam,cô thật đáng sợ

“Hiểu Lam, con có chắc là muốn cắt ngắn chứ, uống lăm đó nghe?!” Di Đô tiếc nuối đuôi tóc dài của Hiểu Lam

“Di cắt dùm con, tóc con dài le quá, con thấy vướng víu”.

Nghe cô nói như vậy, di Đô lắc đầu, cầm cây kéo lên bắt đầu tỉa tóc.Lúc ở bên cạnh Cảnh Luân,tóc cô đã dài tới lưng rồi, bây giờ sắp tới mông luôn,thời gian trôi lẹ thiệt.

Ngồi chờ một hồi cũng xong,di Đô cười hài lòng với thành phẩm của mình, làm kiểu gì thì làm, cắt tóc ngắn trên vai mà ngang nửa thì dễ như trở bàn tay,chỉ cần cắt cho bằng là xong.

Đứng dậy soi gương, nghiêng đầu xéo qua một chút, cũng không tệ cho lắm,thấy di Đô lúc Hiểu Lam cô ở đây làm cái gì cũng khéo tay nên mới nhờ cắt dùm mái tóc.

Hiểu Lam nghe người ta nói nếu muốn thay đổi thì trước tiên phải cắt tóc đã,công nhận đổi kiểu tóc thấy bản thân trong gương khác thật.

Cô vui vẻ cầm hai tay cảm ơn di Đô, hai người cười với nhau rồi dắt nhau ra bếp,phụ nấu bữa tối rồi cùng nhau ngồi ăn chung,Hiểu Lam coi di Đô này như mẹ mình, thoải mái nói chuyện.

Ăn tối bên nhà hàng xóm xong Hiểu Lam chào tạm biệt đi về nhà mình,phát hiện đã hết đồ dự trữ rồi, Hiểu Lam thở dài, biết hết đúng thời điểm trời tối ghê, đành lên thay đồ, đeo ba lô đi ra cổng, lên xe chạy vào thành phố.

Tuy nói ở đây phù hợp với những người không thích sự ồn ào, náo nhiệt, muốn sống ẩn dật nhưng ở đây còn thiếu thốn nhiều thứ, không bằng ở trong thành phố ở chỗ thành phố có đầy đủ thứ mình cần và lại rất gần nhà chúng ta ở.

Sau một thời gian ở trong bệnh viện,Cảnh Luân cũng chính thức được xuất viện, tay đã khỏi rồi, chân còn yếu phải chống gậy đi,ba người Sở Thiên Mặc,Lục Quân với Lâm Việt xung phong muốn đưa anh về nhà,đành chịu vậy.

Chiếc xe lái tới ngã tư,chờ đèn đỏ, Cảnh Luân đang ngồi trong xe, cảm giác trong lòng hơi nồn nóng, có cái gì đó hồi thúc anh, muốn dẫn anh đi tới đâu đó gần đây.Ba người kia đang nhìn về phía trước, không hề biết Cảnh Luân mở cửa xe ra, chống gậy đi từng bước băng qua đường.

Anh như có ma lực dụ dỗ dắt đi vậy,khi chỉ còn một con đường nữa thì anh dừng lại, mắt nhìn qua nhìn lại,tay vô giác đặt trên ngực, đập liên tục, trong thâm tâm như muốn nói với Cảnh Luân sắp gặp điều gì đó.

Đột nhiên từ cửa hàng đối diện bên đường mở cửa ra, một cô gái trẻ mái tóc ngắn, mặc áo thun quần ngắn, đeo ba lô, tay cầm hai túi đồ bước ra ngoài,nhiều đồ quá làm rớt chìa khóa xuống đất, Hiểu Lam cúi người xuống lượm, không hề biết Cảnh Luân đang đứng bên đường.

“Lam..nhỉ”.Cảnh Luân tròn to hai mắt, cố gắng nhìn thật kỹ người con gái anh yêu đang đứng phía bên kia đường.

Hiểu Lam lượm chìa khóa lên cũng vô tình thấy được anh,há hốc miệng,tại sao anh lại tới đây??.Tới bắt cô về để hành hạ cô phải không??.Cô sẽ không để anh được toại nguyện đâu.

Hiểu Lam nhếch môi, xoay lưng chạy vào con hẻm tối kè bên.Bây giờ cô không còn là gì của anh nữa, phải trốn anh ta thật xa.

Cảnh Luân vừa định đặt chân xuống lề đường, đèn giao thông đã chuyển màu xanh, lần lượt các xe chạy vù vù qua anh.Vết thương tái phát, nhói lên, Cảnh Luân khụy hai chân xuống, mồ hôi nhễ nhại, hai mắt anh vẫn nhìn về phía bên kia, đã không còn thấy cô ấy đâu nữa.

Cảnh Luân nhắm mắt lại, kìm nén sự đau đớn của thể xác và trong con tim,biết cô và anh không thể nào được như lúc ban đầu,cô lừa dối anh còn anh thì yêu ngu muội, nếu được quay trở lại, anh cam tâm tự nguyện để cô lừa anh suốt cả đời, vĩnh viễn cũng không biết gì hết, ít nhất Hiểu Lam có thể ở bên cạnh anh,một mình anh yêu cô đủ rồi.

Khó khăn lắm anh mới tỉnh dậy được,bây giờ gặp được nhau chỉ mấy giây ngắn ngủi,cô lại chạy trốn khỏi anh như vậy,cô thật sự nhẫn tâm vứt bỏ anh sao??.

Cảnh Luân đặt tay trước ngực, thống khổ khóc thật lớn, nếu như khóc có thể vơi đi chút tình yêu của anh dành cho Hiểu Lam,anh nguyện khóc đến mù.

Hiểu Lam như nghe được tiếng lòng của Cảnh Luân, quay ngược lại đằng sau lưng,hai chân tự động muốn chạy ra hẻm tới bên anh.Do dự một hồi, Hiểu Lam cắn môi, nhắm mắt chạy ngược lại thật nhanh.

Luân,chúng ta không thể làm vợ chồng như trước được nữa,anh đừng cố gắng níu kéo em, em van xin anh buông em ra đi, được không?.

Vừa chạy vừa đưa mu bàn tay lên miệng cắn cho rỉ máu, sự đau đớn làm Hiểu Lam bình tĩnh, đầu óc mình miễn để không đi tới chỗ anh.

Đám người Sở Thiên Mặc chạy theo Cảnh Luân, thấy anh quỳ hai chân, cúi gập người khóc to.Lâm Việt, Lục Quân,Sở Thiên Mặc nhủ mày, đi từ từ lại

chỗ Cảnh Luân,vỗ vai an ủi một hồi lâu mới dìu được Cảnh Luân về nhà.

Lúc trước cứ tưởng Cảnh Luân là người hạnh phúc nhất trong đám, cũng nghĩ Hiểu Lam cũng thật lòng yêu Cảnh Luân.Đâu ai ngờ,chỉ sau lễ trao giải thưởng, cô ta đập bạn tụi anh từ thiên đường xuống đáy địa ngục,hại Cảnh Luân muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Tô Hiểu Lam,cô thật đáng sợ.

Thấy chiếc xe của mình, Hiểu Lam lập tức leo lên, cắm chìa vào, nổ máy, đạp chân ga phóng nhanh ra ngoại ô,cô chỉ muốn vào thành phố mua chút đồ, mà cửa hàng cô định vào lại không có chỗ đậu xe, đành để xe ở xa, cô đi bộ đi mua xong tính tiền ra đã thấy người đàn ông mà Hiểu Lam cô không thể nào quên,Cảnh Luân.

Nhìn anh tàn tạ, hốc hác còn đeo kính nữa,nhìn chằm chằm vào cô.Lúc đó vừa muốn chạy tới ôm anh vừa muốn chạy trốn.Hai cái ý nghĩ đấu đá nhau một hồi, ý muốn chạy trốn đã chiến thắng, Hiểu Lam thấy anh đã không sao rồi thì cô không còn cảm thấy tội lỗi nữa, mừng cho anh vì anh đã khỏe mạnh trở lại.

Nửa tiếng sau đã tới nhà, chạy xe vào sân, Hiểu Lam ra đóng cổng lại, ôm đồ đi vào nhà.Căn nhà nhỏ này là cô rất thích,không ai có thể biết được cô sống ở đây, muốn tìm được chỗ này cũng không phải dễ dàng nên Hiểu Lam hoàn toàn yên tâm sống đến hết đời, về tiền bạc thì cô cũng không lo, người dân ở đây dạy cô trồng rất nhiều loại hoa quả có thể đem bán kiếm lời.

Hiểu Lam ngồi trên bệ cửa sổ, gập hai chân trước mặt, dùng hai tay bao bọc cơ thể,nhìn ra bên ngoài.

Mọi chuyện đã qua, đã nói sự thật cho Cảnh Luân biết, tất cả mọi người đều biết,cô bây giờ cảm thấy nhẹ nhõm đồng thời cũng có cảm giác trống rỗng trong tim, dù cứng rắn đến đâu,Hiểu Lam vẫn không thể đối mặt với bất kỳ ai,nhất là anh.Bây giờ cô chỉ còn bạn thân Tú Ly bên cạnh cô thôi.

Đối lập với không gian yên ắng ở Hiểu Lam, ở biệt thự Cảnh gia náo loạn cả lên.Đám Sở Thiên Mặc đã đưa Cảnh Luân về an toàn nhưng cậu ta mới bước vào không khách đã la um sùm.

“Tránh ra cho tôi, các cậu đưa tôi về đây làm gì??!!!”.Cảnh Luân lúc này còn ngơ người, bây giờ mới phát hiện đã về cái nhà này thì lập tức muốn đi tìm Hiểu Lam cho bằng được.

Cả ba người đàn ông chặn trước cửa không cho Cảnh Luân ra.Lê Văn,Cảnh Ly đứng một góc nhìn con trai,anh hai như muốn phát điên,Từ Chính Vũ đứng đằng sau lưng Cảnh Luân cản anh lại.

“Luân,bình tĩnh lại, cô ta không đáng để cậu đau khổ như vậy!!”.Lâm Việt nắm hai vai Cảnh Luân.

“Tôi yêu cô ấy,cậu thì sao hiểu được chứ!.Tránh ra!!”.

Cảnh Luân hét Từ Chính Vũ ra,đẩy Lâm Việt vào Lục Quân với Sở Thiên Mặc, quăng cây gậy ra,chạy xuống sân, muốn tới chiếc xe thì vết thương nhói lên,Cảnh Luân quỳ một gối xuống, chịu đựng cơn đau liên tục, kiệt sức ngất xỉu, ngã xuống sân.

Nếu cứ để tình trạng như vậy càng bất ổn, mặc dù không muốn Tô Hiểu Lam tiếp xúc với Cảnh Luân một phút một giây nào nhưng nếu không tìm cô ta, Cảnh Luân sẽ không vực dậy nổi.

Hết chương 124

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Muốn chết cũng không được chết

Kể từ lúc gặp lại Cảnh Luân, Hiểu Lam không dám lãng vãng, đi vào lại thành phố nữa.Ngày qua ngày,lúc đầu óc cô không suy nghĩ gì thì hình dáng của anh vào cái đêm đó cứ hiện rõ mồn một,ám ảnh đến nỗi đi theo vào trong giấc mơ của cô.

Trong mơ, Hiểu Lam quỳ xuống sàn đá lạnh lẽo,hai tay bị trói chặt đằng sau lưng, miệng bị một miếng vải lấp đầy, hai mắt nhắm lệ tuyệt vọng, cô phát ra những tiếng van xin sự tha thứ đến tai người đàn ông đang ngồi đối diện.

Cảnh Luân sắc mặt vô cùng lạnh lùng,không còn dịu dàng như trước nữa, đột ngột đứng dậy, đi từ từ về phía Hiểu Lam, cúi người xuống,lấy hai ngón tay bóp chặt cằm Hiểu Lam, bắt cô phải ngước mặt lên,thốt ra lời nói cay độc.

“Tô Hiểu Lam,cô biết tôi yêu cô rất nhiều,yêu vô điều kiện nhưng cô đối xử với tôi thì sao,đã dám làm ra những chuyện như vậy còn không dám chịu tội,lợi dụng tôi hôn mê lại cuốn gói chạy trốn!!..Đến lúc tôi bắt cô về đây, cô lại diễn kịch rơi nước mắt cho tôi xem, cô nghĩ tôi sẽ động lòng tha thứ cho cô sao??!!”.

Vừa dứt, anh lấy tay đẩy cô ngã ra đằng sau, lưng Hiểu Lam va chạm mạnh, đau đớn truyền tới, muốn la muốn rên cũng không thể thốt, hai mắt sợ hãi không ngừng, ý tứ cầu xin anh hãy dừng lại nhưng điều đó dù anh có thấy, anh cũng mặc xác, tay lần vào bên trong, lột quần lót cô lôi ra, giờ trò đồi bại, trừng phạt Tô Hiểu Lam cho tới khi cô muốn chết cũng không được chết.

Hiểu Lam đang ngủ, nhấm mỳ xoay đầu qua lại, không thể nhìn nổi nữa, la to thật lớn, bật người dậy thở hổn hển, mồ hôi túa đầy trên trán.

Về mặt thần thờ nhìn xung quanh phòng, nuốt ực nước miếng xuống cổ, cố điều chỉnh lại nhịp thở. Hóa ra chỉ là một cơn ác mộng, thật khủng khiếp, liệu tương lai Cảnh Luân bắt cô về rồi có đối xử với cô như trong mơ không.

Hiểu Lam gấp hai chân trước ngực, dùng tay bao bọc cơ thể nhỏ nhắn trước một căn phòng bóng đêm bao trùm, lạnh lẽo đến nỗi người cô run lên, nhìn không được lần xuống má một giọt lệ tuyệt vọng.

Sáng hôm sau, mặt trời còn chưa lên tới đỉnh đầu, Hiểu Lam vì cơn ác mộng tới quá mà không dám nằm xuống ngủ tiếp, dậy sớm xếp chăn lại cho gọn gàng, lấy cọng thun tùy tiện cột đuôi tóc ngắn ra đằng sau thành một chùm, mở cửa đi xuống dưới nhà, ăn sáng qua loa rồi ra ngoài vườn tưới cây.

Tưới cây một hồi, Hiểu Lam nhớ ra là hôm nay đi Đờ gần nhà cô dọn qua nhà để bàn bạc gì đó, đành chăm sóc cây cho lệ rồi chạy qua coi sao.

Ở biệt thự Cảnh gia, từng thành viên trong nhà lần lượt thay phiên bắt chuyện với Cảnh Luân cố làm cho anh vui vẻ như trước nhưng đều không thành, anh từ lúc gặp lại Hiểu Lam, muốn đến gần cô nhưng cô chỉ nhếch môi rồi chạy trốn khỏi anh thật xa, đau khổ, tuyệt vọng kéo dài dẫn đến anh không muốn mở miệng nói chuyện với bất kỳ người nào, im lặng vô cảm.

Rồi đột nhiên có một ngày, Cảnh Luân nhìn chăm chăm vào sợi dây chuyền mặt hoa cẩm tú cầu đang đặt trước bàn làm việc trong phòng ngủ, suy nghĩ tự vấn chính mình, không đoái hoài mọi thứ đang diễn ra xung quanh, mặc kệ mẹ mình hay những người khác sốt ruột, lo lắng đứng phía bên ngoài cánh cửa đập liên tục.

Đến khi nhìn không nổi nữa, mọi người muốn phá khóa, nghĩ anh phát điên lên lần nữa, làm chuyện dại dột thì cánh cửa phòng từ từ mở ra, Cảnh Luân như biến thành một người khác, trầm tính ít nói, đi lướt qua mọi người, đi xuống lầu.

Bước chậm rãi đi ra xe, mở cửa ngồi vào, lái thẳng ra cổng, đi tới công ty, quay trở lại làm việc sau bao nhiêu ngày bỏ bê, hoàn toàn coi những gì trong quá khứ như một giấc mơ, cả tình yêu dành cho Tô Hiểu Lam cất gọn hết vào một cái hộp trong lòng, quên thật nhiều sợi kẽm gai nhọn bao xung quanh, phong ấn toàn bộ.

Sợi dây chuyền cô tặng, anh đã không còn muốn đeo lên cổ nữa, hai ba lần đều nhắm mắt muốn vứt nó vào sọt rác mà không thành rồi cũng có một lần vứt nó vào thành công, không thèm nhìn một cái, lẳng lặng rời đi, đến khi người giúp việc dọn dẹp phòng cho anh, tay cầm túi rác đem ra chỗ đổ rác.

Cảnh Luân lại đầu đá tâm lý không nổi, đứng dậy đi tìm lại sợi dây, được cô giúp việc nói đã lỡ ném túi rác ra chỗ đổ rồi, anh nhủ mảy, cần môi đi ra đó nhanh nhất có thể, mặc kệ có dơ bẩn hay không, cố mở ra những cái túi, lục lọi một hồi cũng thấy sợi dây chết tiệt ấy nằm dưới đáy túi, lấy tay thò xuống cầm nó lên, lưu luyến không nỡ, đành đem nó về nhà, đặt nó vào hộp đựng nhẫn cưới, giấu vào trong tủ đầu giường, khóa lại, từ đó không hề mở ra coi lấy một lần.

Cái tên Tô Hiểu Lam từ từ bị lãng quên, lúc đầu còn nhắc đến cô nhưng sau thời gian dài, chẳng ai buồn nhớ đến nữa, cô thật sự là một con người đáng sợ, nay đã trở thành quá khứ, vậy hãy để cho nó ngủ yên đi, có ngu mới khơi dậy lịch sử của người con gái ấy.

Hiện tại trong tập đoàn JC, Cảnh Luân ngồi ghế tổng giám đốc, đang ngồi chính giữa bàn họp, lắng tai nghe những lời góp ý, trình bày, báo cáo của các trưởng phòng.

“Cảnh tổng, khu đất ở khu vực chưa phát triển ở ngoài thành phố rất có triển vọng, hiện tại chưa có tập đoàn nào có ý định mở chi nhánh ở đó cả”. David - trưởng phòng kinh doanh đứng dậy trình bày.

“Vậy David, nhờ cái gì mà cậu có thể nói khu đó rất có triển vọng?!” Cảnh Luân hai mắt híp lại, khoanh hai tay trước ngực, thắc mắc.

“Thưa Cảnh tổng, khu đó từ mấy năm nay trở đi không ai ngó ngang vì ai cũng nghĩ có bỏ cả đồng tiền vào phát triển thêm chi nhánh hay cái gì khác thì vẫn không xoay chuyển được gì nhưng ý nghĩ như vậy sai hoàn toàn, tập đoàn chúng ta đang gặp khó khăn về việc trữ lượng hàng, hầu như các nhà kho đều không thể chứa đủ, vậy sao mình không tận dụng khu đất đó?!” David mở miệng nói chậm rãi, nhìn xung quanh mọi người trong phòng.

“Về vấn đề này tôi sẽ xem xét thêm rồi thông báo sau. Claire thư ký, đưa báo cáo tháng trước cho tôi”.

Nghe sếp ra lệnh, Claire thư ký vâng một tiếng, đứng dậy mở túi, hai tay đưa tập tài liệu màu đen cho Cảnh Luân rồi ngồi xuống gõ laptop.

Mở ra coi từ đầu tới cuối, trong suốt thời gian đợi sếp, tất cả mọi người đều không dám hó hé, ngồi im phăng phắc, lúc trước thấy sếp lúc nào cũng vui vẻ, thắc mắc cái gì, sếp đều sẵn lòng trả lời rõ ràng từng chi tiết. Rồi tới nay sếp đi làm lại, có hơi khó ở, may mắn trong lúc sếp nghỉ vô thời hạn, ai nấy đều nghiêm túc làm việc.

Cảnh Luân coi sơ một hồi thì nhú mảy nhìn vào chỗ trống phần khai số tiền đã chi, gấp tập tài liệu lại, quăng lên bàn thật mạnh.

Tiếng động lớn vang khắp phòng họp, người nào người nấy giật cả mình.

“An phó tổng, trong lúc tôi không có mặt ở đây, tháng trước cậu làm cái gì, tại sao lại để trống phần khai số tiền?!”.

“Cảnh tổng bớt giận, Claire thư ký lúc đưa cho tôi, tôi đã xem qua rồi, do phòng kế toán chưa kịp thống kê nên đã để trống, lát nữa hoàn tất sẽ đem qua phòng Cảnh tổng liền, tuyệt đối sẽ không chậm trễ”.

An Diệm khai báo xong, được sự khoan hồng của sếp, sếp gật đầu không truy cứu nữa, lập tức ngồi xuống, lấy tay vuốt vuốt ngực, mới đầu giờ họp, anh sợ hãi vô cùng, nếu trưởng phòng kế toán không chặn đầu anh trình bày tội lỗi thì anh cũng không biết nói sao với sếp, thẳng trước An Diệm anh đã nhắc nhở phải hoàn thành rồi, rốt cuộc kéo dài tới bây giờ.

Âm thầm liếc xéo cái cô gái trưởng phòng kế toán kia, dù biết An Diệm tội dễ dãi nhưng không có nghĩa Cảnh tổng cũng giống tôi, lát nữa không đem qua đi.

Hiệu Lam từ chỗ họp về, người ta khuyến khích cô nên mở rộng vườn dâu, đem dâu tới thị trường thành phố A, mặc dù biết cô không phải chủ vườn nhưng mấy tháng nay cô ở cùng di Đà chăm sóc những trái dâu rất khéo, trái nào cũng to, ăn vào rất ngon nếu chỉ bán trong khu này thì rất ửng, thả đem vào thành phố A, thành phố phát triển nhất, lượng tiêu thụ cao, bỏ cho các siêu thị, chợ mới sẽ càng kiếm được nhiều tiền hơn, khuyên cô về bàn bạc kỹ lưỡng với di Đà rồi mọi người sẽ giúp hai đi cháu.

Cô nghĩ vậy cũng tốt, vào nhà di Đà hỏi xong xuôi, di ấy cũng cười nói cô muốn thì cứ như vậy đi, di không có ý kiến gì cả, nếu không có Hiệu Lam phụ di chắc sẽ không có những trái dâu ngon ngọt như ngày nay đâu.

Được sự đồng ý, Hiệu Lam liền báo lại với mấy bác, mấy bác ấy gật đầu kêu cô đợi mấy ngày, sẽ sắp xếp hết rồi bắt đầu tiến hành dán nhãn đóng gói.

Đang đi bộ trên đường về, Hiệu Lam thấy dưới đất có cục đá nhỏ, ngứa chân, hí hửng đá văng cục đá ấy đi, cứ tưởng văng người, sẽ không có ai qua nhưng cô nghĩ sai rồi, có một bóng dáng đàn ông đang đi bộ tới, mặt hướng về trước, cục đá nhỏ bay thẳng vào trán, la lên một tiếng thảm thiết, gục xuống tại chỗ.

Hiệu Lam hai tay bịt miệng, suy nghĩ có nên chạy trốn không nhưng lỡ trúng người ta rồi, không lại xin lỗi, người ta ghi hận đuổi theo cô lúc đó chết nữa.

Nhắc chân chạy tới, ngồi chồm hòm xuống người đàn ông đang ôm đầu kia.

“Xin..xin lỗi, tôi tưởng không có ai nên lỡ đá cục đá trúng anh. Anh có sao không, số này số mấy??”.

Do cúi đầu nên Hiệu Lam không biết là ai, sót ruột giờ tay ra bật bốn ngón hỏi, cục đá cứng như vậy bay vào trán, không biết nào có bị ảnh hưởng không.

Đô Doanh đang rên rĩ nén đau đớn, tức giận bốc khói, ngược đầu lên xem thử ai chơi ác thế, định mở miệng chửi thì dừng lại, cái cô gái tóc ngắn này, không phải là Tô Hiệu Lam mấy tháng nay không thấy đâu à.

“Hiệu Lam??”.

Cô cũng thấy mặt nam diễn viên mà cô đã từng đóng chung thì ngạc nhiên không thôi.

“Anh Đô Doanh??. Tại sao anh ở đây??”.

Anh nói với cô là tới đây chơi với mẹ, Hiệu Lam ngẫm một hồi, hỏi anh có phải là con trai của Đô Ngọc không, anh gật đầu nói đúng rồi. Hỏi ngược lại cô tại sao ở đây, tại sao lại biết mẹ anh.

“Em sống ở đây, sẵn tiện phụ di Đà chăm sóc vườn tược”

Hàn huyền một hồi, Hiệu Lam thấy trán Đô Doanh không còn chảy máu nữa, định mời anh về nhà mình chườm nước đá, anh phát tay cười nói không sao, anh về nhà mẹ luôn, có gì rảnh anh qua chơi được không. Hiệu Lam cười tươi gật đầu đồng ý, tạm biệt Đô Doanh rồi đi về nhà tiếp, dần với lòng mót rút kinh nghiệm, ngứa chân thì về đá vào gối, ít nhất không ai bị thương tích do cô gây ra.

Hết chương 125

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Hoàn toàn không muốn nhớ

Cảnh Luân đang trong phòng làm việc, ngồi coi từng tờ giấy kẹp trong văn kiện, chán nản tháo mắt kính ra, nhắm mắt dựa lưng vào ghế, nghỉ được mấy phút thì nghe tiếng gõ cửa.

“Vào đi”.

Claire thư ký mở cửa cho trường phòng kế toán vào rồi cúi đầu chào sếp, đóng cửa lại nhẹ nhàng.

“Có việc gì?” Giọng nói phát ra có một chút lười nhác.

Nãy giờ đứng thấy sếp cứ nhắm mắt dưỡng thần, dù không muốn quấy phá sếp nhưng lúc này họp xong đến giờ sếp còn tức giận vụ để trống phần số liệu, Jenny sợ sệt ôm sấp tài liệu trong ngực, khó khăn mở miệng.

“Cánh. Cánh tổng, bản thống kê đã xong rồi ạ!”.

Trong phòng vẫn im lặng đến đáng sợ, Jenny bây giờ chỉ thấy khó thở, càng ngày càng run sợ hơn, cầu nguyện sếp có thể nào trả lời một câu phá vỡ bầu không khí này hay không rồi sau đó cho cô ra ngoài nhanh. Dù biết sếp bây giờ rất khó tính, sẽ không chấp nhận những người không làm việc nghiêm túc nhưng nếu sếp thấy có cơ hội sửa sai thì vẫn được tha thứ nhưng sẽ trừ lương.

Cánh Luân nghe được giọng nói có phần run rẩy của cô bé trưởng phòng thì không im lặng nữa, chỉ nói cô để trên bàn rồi ra làm việc tiếp đi, Jenny như được cứu rỗi, nở nụ cười thật tươi, chạy tới đặt lên bàn, cúi đầu chào rồi nhanh chóng mở cửa thoát ra ngoài.

Cứ mỗi lần buông thả đầu óc, hình ảnh cô gái đó cứ lại chiếu lên, làm thân thể anh như bị tê liệt một lúc, hoàn toàn lôi kéo anh vào những kí ức quá khứ, giả dụ như ở trong căn phòng này, anh hay lại thấy cô gái đó ngồi ở ghế sofa chơi điện thoại, chơi laptop, lâu lâu lại lén lút ngấm anh đang làm việc, lại thấy hình ảnh cô lon ton đi ra đằng sau lưng anh, choàng hai tay trước ngực anh, thủ thỉ những lời nói đầy mật ngọt.

Tôi không hề yêu anh.

Mở mắt ra, vẻ mặt đang khó nhìn trong phút chốc câu nói ấy vang vọng liên đánh tỉnh, xoa ấn đường một chút rồi ngồi thẳng dậy, đeo mắt kính vào coi bản thống kê.

Hoàn toàn không muốn nhớ nữa.

Ở tập đoàn Sở Thế.

Mấy ngày nay cô bạn thân Hiểu Lam trông dẫu được mùa, có hái một ít bỏ vào hộp đưa Tú Ly ăn chơi, Tú Ly thừa dịp Sở Thiên Mặc đi đâu chưa về, moi từ trong túi xách túi dâu đã rửa, đặt lên bàn vừa làm vừa ăn.

Tầng cao nhất của công ty chỉ có bàn làm việc của cô với phòng sếp thôi mà sếp lại hay đi rong chơi nên cứ thoải mái hưởng thụ.

Tú Ly đang cúi đầu coi dòng chữ trong tờ giấy, một tay đặt trên bàn phím, một tay để hờ trong túi dâu, chuẩn bị lấy một trái bỏ vào miệng thì từng đảng xa, Sở Thiên Mặc một tay chống tường, một tay chống hông dòm cô thư ký.

“Thư ký Tú à, dâu ngon nhĩ?”.

Tú Ly giật mình, mém làm rơi trái dâu xuống sàn, quay đầu sang phía phát ra tiếng nói, cười trừ đứng dậy chào sếp.

“Buổi sáng tốt lành, Sở tổng”.

Sở Thiên Mặc bước tới, lia cái túi dâu, Tú Ly cũng nhìn, cái tay cô định chồm lấy túi dâu nhưng thẳng chả đã nhanh tay chụp lấy.

“Lợi dụng lúc tôi vắng mặt, ngồi nhàn nhả ăn trái cây, thấy tôi tới còn định giấu, cái túi này tôi tịch thu!!”.

Sở Thiên Mặc thấy cô thư ký cắn môi ừ ừ không dám phản bác thì hí hửng bóc dâu lên ăn, mở cửa đi vào phòng Tú Ly hiện giờ chỉ muốn giết người thôi, dâu của cô!!.

Hậm hực ngồi xuống bàn, trong đầu suy nghĩ có phải lúc trước mình có mắt mà như mù mới xin vào đây làm hay không.

Mặc kệ đang trong giờ làm, móc điện thoại ra nhắn tin với Hiểu Lam, kêu cô chữa cho cô một ít, bị sếp bắt gặp tịch thu ăn luôn rồi.

Lát sau, cửa phòng sếp mở ra, Sở Thiên Mặc cười tủm tỉm lộ đầu ra.

“Thư ký Tú, công nhận dâu ngon thật, có gì mỗi ngày cô rảnh mua dùm tôi nhe, tiền thì cô cứ ghi vào giấy, tới tháng tính luôn một lượt, mai tôi muốn ăn tiếp, nhớ chuẩn bị!!”.

Tú Ly cúi đầu xuống bàn, gõ trán liên tục, vừa than thở vừa chùi rửa.

Hết chương 126

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Blue Garden

Mở rộng vườn dâu rộng thêm, đòi hỏi phải có nhiều người thay phiên chăm sóc, Hiểu Lam cùng mấy cô chú mệt đến thở không ra hơi nhưng đổi lại lúc xâm nhập vào thị trường thành phố A, quả thực không ngoài dự đoán, các bà nội trợ, các tiệm bánh, siêu thị và các chỗ khác đều ưa thích loại dâu này, giá luôn luôn bình ổn thị trường, trái nào trái nấy đều đạt chất lượng và điều mà người nào cũng tin tưởng là thương hiệu dâu Blue Garden của nước mình trồng, được kiểm tra nghiêm ngặt từng khâu một, bảo đảm không tiêm chích gì vào hết.

Với lại thành phố A cũng không dễ cho nhập vào đại trà, phải đưa tới các cơ sở mỗi chỗ một ít để họ xem xét, ký giấy đầy đủ rồi mới quyết định cho dâu Blue Garden vào thị trường.

Ngày tới đêm rồi đêm qua ngày, hàng loạt đơn đặt hàng tăng lên, có nhiều đơn góp ý nên trồng nhiều loại trái cây khác vì họ tin tưởng thương hiệu mới này.

Không một ai biết Tô Hiểu Lam là chủ, đoán cũng không ra, mỗi lần người khác tới đây đều do đi Đô Ngọc ra bàn bạc với họ, Hiểu Lam chỉ đứng sau lưng trồng dâu thôi.

Ngoài ra còn có thể cho khách vào tham quan, tự tay hái thử luôn, miễn vé vào, ai nấy đều hào hứng, phấn khích, họ ở trong thành phố ngọt ngào muốn hít thở không khí trong lành, vườn dâu này lại hợp ý với mọi người, chỉ cần đi xe máy chục phút là đã tới đây rồi.

Hiểu Lam đang đứng kiểm tra hàng, nghe thấy tiếng của nhiều đứa con nít, quay đầu ra nhìn phía cổng đằng xa, thấy nhiều bé trai bé gái mặc đồng phục trường mẫu giáo Hoa Hướng Dương, Hiểu Lam nhận ra được là vì hai đứa nhóc sinh đôi Ninh Ninh với Ngôn Ngôn đang theo học ở đó. Không nhìn nữa, chắc gì đã có hai đứa nhóc trong đó, quay đầu lại tiếp tục kiểm.

“Woa, Ngôn Ngôn, nhìn trái dâu này đi, nó mập như em vậy ấy”. Ninh Ninh tò mò chạy ra khỏi hàng, hai mắt lia thấy trái dâu đỏ chín, tay nâng nhẹ nó lên, nhìn qua em gái.

“Trái kè bên giống chị Ninh Ninh. Hứ”. Ngôn Ngôn chu môi, đứng kè bên nâng trái dâu khác theo chị.

Cô giáo đứng điểm danh không thấy hai đứa sinh đôi đâu, đi kiểm một hồi muốn đổ mồ hôi mới lòi ra hai đứa đang đứng cạnh nhau trêu ghẹo.

Đi tới nhắc nhở, dắt tay mỗi đứa về lại hàng, tiếp tục tham quan vườn dâu. Nhà trường đã thông báo trước cho chủ vườn nên đồng ý cử một người ra giới thiệu cho các bé cách hái dâu, cách bảo quản mà người đó không ai khác là Đô Doanh, anh cười thật tươi, mẫu MC vui tính trong người trời dấy, vừa hướng dẫn vừa pha trò, tổ chức trò chơi làm cả đám hào hứng, nhộn nhịp cả lên.

Hiểu Lam đang cầm sắp giấy đi ngang qua đoàn, hai mắt tròn tròn nhìn hai đứa đã từng là cháu mình đang vừa đi vừa gây gổ nhau, xoay đầu qua xoay đầu lại không biết trốn kiểu gì đành lấy sắp giấy che mặt, đi khập nhệ vào một phía, lạy trời đừng thấy cô, cứ tưởng sẽ không trùng hợp như vậy nhưng đâu ai biết trước được chữ ngờ, ông trời cho gặp liền.

“Em về mách bà ngoại là chị ăn hiếp em!”. Ngôn Ngôn đi ngang qua người Hiểu Lam, hoàn toàn không hay biết mọi hai mình đang ở bên cạnh rất rất gần.

Thấy hai đứa đó trong hàng đã đi xa tuốt đằng sau lưng thì Hiểu Lam vuốt ngực thở phào, thôi nhanh chóng làm xong xuôi rồi về nhà trốn tới chừng nào đoàn trường mẫu giáo về thì lại ra tiếp, đau tim thật.

Dặn dò mấy chú chở hàng xong, Hiểu Lam chạy về nhà như bị ma đuổi, mở cổng ra đóng lại liền, mở cửa vào nhà, nhớ ra Tú Ly có đặt mấy hộp dâu, cô thắc mắc hỏi tại sao lại đặt nhiều như vậy, Tú Ly gọi nói với cô là sắp thấy Tú Ly ăn dâu trong giờ làm việc, tích thu đem vào phòng, lát sau quay ra nói mỗi ngày phải có dâu để trên bàn cho sắp.

Lắc đầu cười, cầm mấy hộp giấy có đề tên thương hiệu đặt trên bàn trà, cầm rô dâu đã bỏ tủ lạnh ra, ngồi xếp bằng xuống bỏ vào hộp, cân đo đóng gói toàn bộ, xếp từng hộp vào túi, ghi giấy lên trên rồi ấn điện thoại bàn gọi cho Tú Ly đến lấy.

Ở trong phòng làm việc của Cảnh Luân, Sở Thiên Mặc xách hộp dâu mà cô thư ký chuẩn bị cho ngày hôm nay, ăn một mình cũng chán, đem tới đây bồi bổ cho thằng bạn gia tăng thêm tình đồng chí.

“Luân ới Luân ới, há miệng ra nào!”. Sở Thiên Mặc cười tùm tùm cầm trái dâu chín mọng rướn người qua bàn, đối diện Cảnh Luân, Cảnh Luân chỉ ngược đầu lên nhìn rồi lại cúi đầu xuống tiếp tục ký.

“Này này, về mặt vậy là sao, Sở Thiên Mặc tôi đây là đang tắm bồn cho cậu mà sao cho tôi ăn bơ hoài vậy, ăn dâu chứ không ăn bơ, ok?”. Sở Thiên Mặc sắp hết kiên nhẫn, đứng thẳng người, hai tay chống hông, thờ phỉ phò như một người phụ nữ bị chồng mình bỏ rơi.

“Không lo làm việc, rảnh rồi đi mua dâu ăn vậy?”. Cảnh Luân nhú mày, ồ ào hết chịu nổi.

“Dâu này ăn ngon thiệt, tôi đem tới cho cậu thử mà sao hắt hủi tôi quá, thương hiệu dâu Blue Garden hiện giờ rất được tin dùng nhe đồng chí. Ăn thử một

trái thôi cũng được, há lệ!?”.Sở Thiên Mặc cạ kiên nhẫn, chồm người xuống, một tay bóp má cho miệng Cảnh Luân há ra, nhét trái dâu vào, cười ha hả lên, này thì cho tôi ăn bơ.

Cảnh Luân khó chịu, định lấy trái dâu ra nhưng thôi, nhai nhai một hồi, nước dâu tung tóe trong miệng,tươi mát vô cùng.

“Nhìn cái vẻ mặt hưởng thụ trái cây của cậu là tôi biết đã dính chương,bắt đầu thèm rồi chứ gì.Đây đây, còn nhiều lắm này!””.Sở Thiên Mặc dúi vào ngực bạn mình hai hộp dâu còn giữ lạnh.

Cảnh Luân cầm cái hộp lên nhìn tên thương hiệu, địa chỉ một chút, nhường mảy, vườn dâu này gần khu đất mà David trưởng phòng đã đề xuất với anh,nếu ở đó tiềm năng như vậy thì anh cũng muốn tới coi thử, lát nữa dặn Claire thư ký sắp xếp lịch trống toàn bộ vào ngày mai, anh muốn đi khảo sát liền.

Hết chương 127

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Sau ngày mai,không hẹn mà gặp

Buổi tối,Cảnh Luân lái xe về nhà mẹ lấy cái laptop để trong thư phòng.Lệ Văn từ trong bếp đi ra thấy con trai im lặng bước lên cầu thang thì thờ dài,kể từ lúc thằng con nó hờ hững mở cửa phòng ra ngoài, từ đó nó không muốn ngủ ở đây nữa,dọn đồ nó về nhà riêng, cô đơn một mình.

Đứng thờ dài một hồi cũng thấy Cảnh Luân xách cái laptop xuống định ra cửa bị Lệ Văn giữ lại.

“Oắt con, ở lại ăn tối rồi hãy về.Đi mà, năn ni luôn ấy”.Lệ Văn đành sai sát chiêu, chiều này lúc nào cũng hiệu quả, thấy con trai ngoan không nói lời nào chỉ nhìn mẹ rồi gật đầu,bỏ cái máy xuống bàn, bà mẹ hí hửng lôi cánh tay con trai dắt vào phòng ăn,đề vai anh xuống.

Cả quá trình, Lệ Văn đều gấp đồ ăn thật nhiều vào chén con trai,nhìn nó ăn mà thấy thương không thôi,dù không còn người con gái đó bên cạnh nữa nhưng vẫn còn gia đình bên cạnh mà.

Cảnh Luân thật sự không muốn ăn nhiều nhưng mà mẹ anh đã gấp cho anh như vậy thì cứ ăn cho mẹ vui.

Ăn xong, Lệ Văn cắt trái cây cho anh ăn tráng miệng rồi lại khui hộp nước ép ra, đổ thật đầy vào ly đưa cho anh uống.

Tự nhiên chỉ muốn giữ thằng oắt con này ở đây hoài luôn, không muốn nó đi chút nào.

Cảnh Luân đặt ly không xuống, lập tức đứng dậy ra phòng khách lấy cái laptop đi ra cửa, nếu còn nán lại chỉ một phút thôi, mẹ anh sẽ giờ chiều khóc lóc muốn anh ngủ ở đây luôn thì mệt mỏi nữa.

Nghe tiếng xe con trai rời đi,Lệ Văn đứng nhìn, bức bối không thôi, mắc gì chuồn lẹ dữ vậy.

Trong xe, Cảnh Luân nhìn qua hai cái hộp dâu Blue Garden mấy giây rồi lại tiếp tục nhìn thẳng về phía trước, phóng thẳng về Cảnh viên.

Tối cổng, móc thẻ từ ra quẹt phía ngoài, hai cánh cổng đen tự động mở ra, Cảnh Luân lái xe vào, tháo dây an toàn ra, cầm cái cặp đựng laptop với ôm hai hộp dâu đi vào nhà,quẹt thêm một lần nữa, cầm tay nắm đẩy vào,nhìn không gian rộng lớn tối tăm, âm u không một bóng người thì lại vô thức hiện ra thân ảnh người con gái đó hí hửng chạy tới đón anh về nhà, cầm cặp giúp anh, nắm tay anh đi vào,bầu không khí lúc đó thật sự rất ấm áp, rất hạnh phúc.

Chớp mắt một cái, cả không gian ấm áp đó đã biến mất kéo theo thân ảnh nhỏ nhắn đó theo, Cảnh Luân nhấc một chân muốn đuổi theo thân ảnh ấy, mở miệng định nói gì đó rồi lại thôi, lắc đầu cho tỉnh, đi tới tủ lạnh bỏ hộp dâu vào.

Lên lầu, mở cửa phòng ngủ, lấy đồ thay bước nhẹ nhàng vào nhà tắm,vặn vòi sen, dòng nước mát lạnh từ vòi phun xuống chảy khắp cơ thể,Cảnh Luân vuốt tóc ngược ra sau, nâng mặt lên cho nước dội lên mặt rồi cúi đầu xuống,thân ảnh ấy lại xuất hiện, đang đứng trước người anh, khuôn mặt thẹn thùng đỏ cả lên,dáng người mảnh khảnh không một tấc vải đầy sự khiêu khích với đàn ông. Cảnh Luân cười nỉm, giờ tay sờ vào khuôn mặt đang đỏ ấy, cứ tưởng sẽ được chạm vào nhưng cô chỉ lắc đầu rồi từ từ tan biến, chỉ còn khoảng không vô hình.

Cảnh Luân hệt hăng, bàn tay đang mở liền nắm chặt lại.

Dù người con gái đó đã bỏ anh đi rồi tại sao không mang theo những kí ức mà cô đã đóng đinh trong tâm trí anh theo để rồi bây giờ người day dứt nhất chỉ có anh mà thôi.

Vặn vòi sen lại, quần khăn dưới thân, bước ra chỗ bồn rửa tay, đeo kính vào nhìn bản thân trong gương,càng ngày càng khác xa.

Mở cửa phòng tắm, thay đồ xong đi xuống nhà mở tủ lạnh lấy một hộp dâu ra phòng khách, bật laptop lên coi thông tin vườn dâu Blue Garden một chút.

Hiệu Lam ngồi đếm đơn đặt hàng trong hôm nay,Đô Doanh cười tươi cầm hai chai nước đặt xuống bàn, kéo ghế qua ngồi nói chuyện.

Trước đã thấy cô diễn viên Tô Hiệu Lam đã xuất sắc trong từng vai diễn rồi nay lại xuất sắc trong kinh doanh như vậy Đô Doanh anh càng nể hơn, nhờ cô mà vườn dâu của mẹ anh mới được như ngày hôm nay, tiền bạc sinh hoạt không còn lo lắng nữa.

“Hiệu Lam, cảm ơn em!”.

“Sao lại cảm ơn em??”.Hiệu Lam quay đầu nhìn, về mặt chả hiểu chuyện gì.

“Nhờ có em mà mẹ anh mới đỡ vất vả, lại có tiền hưởng tuổi già”.

Hiệu Lam nghe anh khách sáo như vậy thì che miệng cười, nói lại với Đô Doanh là mẹ anh từ lúc cô dọn tới đây, đã giúp đỡ cô rất nhiều nên phải báo đáp một chút.

“Mà Hiệu Lam, anh hỏi cái này được không, em không muốn nói cũng được!”.Đô Doanh muốn biết tại sao cô giải nghệ, đang trên đà của sự nổi tiếng mà đã rút lui về rồi.

“Anh hỏi đi!”.

“Sao em nhận danh hiệu Ảnh hậu xong lại giải nghệ rồi??.Rồi lại tới đây ở nữa??”.Đô Doanh không biết Hiệu Lam đã từng có chồng,vì gây tai họa cho nhà chồng nên trốn tới đây.

“Nếu em không giải nghệ, sẽ không thể tới đây, gặp được người tốt như mẹ anh”.Hiệu Lam nói ra một câu làm Đô Doanh không hiểu cho lắm,vì thích ở đây nên giải nghệ??.Thôi cứ nghĩ vậy đi.

Thấy đã trễ rồi, đứng dậy tạm biệt Hiệu Lam đi về nhà, chỉ còn lại Hiệu Lam ngồi trước ánh đèn vàng, lúi thủi một mình làm việc tới khuya.

Sau ngày mai, cả hai người đã chia xa từ lâu lại tiếp tục không hẹn mà gặp, lúc đó hai người sẽ ra sao??

Hết chương 128

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Tình huống bất ngờ

Ngày hôm qua Cảnh Luân đã dặn Claire thư ký nhắn với David trưởng phòng là hôm nay sẽ cùng đi khảo sát khu đất đó,anh chàng David nghe sắp xếp cái góp ý đó thì hào hứng không thôi.

“Cảnh tổng, chúng ta sắp tới rồi”.David vừa lái xe vừa nhìn bên ngoài, chắc chắn đã đi đúng đường, quay sang báo cáo với sếp đang ngồi ở ghế phụ nhắm mắt dưỡng thần.

Ở đằng trước đã hiện bảng tên lớn, David ngo qua ngo lại, đánh lái sang trái đậu xe vào, đạp thắng xe, tắt máy,đi vòng qua mở cửa cho sếp.

Cảnh Luân bước ra, hai tay đút túi quần đứng quan sát xung quanh,David cầm tập văn kiện thông tin về khu đất đưa cho Cảnh Luân xem

Cách chỗ hai người đang đứng không xa, Hiệu Lam vui vẻ cầm nón vành đội lên, xắn tay áo chuẩn bị thu hoạch dâu,hôm nay trời mát, nắng cũng không gắt càng làm cho tâm tình mỗi người thoải mái làm việc hơn.

Hái dâu một lúc đã đầy rổ,Hiệu Lam hai tay đem ra bàn,đứng phụ chị kế bên cân, chọn lọc.Bất ngờ bên tai nghe được mấy cô hàng xóm vừa cầm rổ vừa tám,Hiệu Lam vô tình nghe được,họ nói lúc nãy đi từ ngoài vào vườn, thấy có một chiếc siêu xe màu đen vô cùng sang trọng, bắt mắt người đi đường, hiểu kỹ nhìn vào khu đất bỏ trống có hai người đàn ông thân vest đen đang đứng quan sát, một trong hai người đó xoay mặt nghiêng qua trái.

Dù chỉ nhìn ở một góc cạnh thôi cũng điển trai lắm rồi,mũi cao, môi mỏng cân xứng, dù có đeo kính nhưng lại càng làm tăng thêm khí chất,đứng ngắm một hồi mà bao nhiêu trái tím màu hồng bắn tung tóe,muốn bước lại chỗ người đàn ông ấy nhưng lại thôi, người ta khí chất bất phàm,giàu có, chắc gì đã tới lượt mình,chỉ nên im lặng ngắm từ xa.

Sợ trễ giờ làm, các cô liền ngậm ngùi đi về phía vườn dâu, lâu lâu ở đây mới có hai người đẹp trai tới đây,như rở được kim cương,cô gái nào cũng thêm thường muốn sở hữu.

David trình bày hết thông tin, Cảnh Luân gật đầu đồng ý thu mua khu đất,bàn luận xong xuôi,anh muốn tới Blue Garden xem vườn dâu, hai tay đút túi quần thông dong đi ra khỏi khu đất, bước từng bước vững chãi men theo con đường nhỏ vào vườn dâu, David cũng đòi đi, hí hửng theo sau sếp.

Tôi nói, cứ tưởng sẽ vắng vẻ lắm, ai ngờ cũng nhộn nhịp, có nhiều người tới đây, Cảnh Luân nhìn qua nhìn lại, có cả người nước ngoài nữa, người thì cầm trái dâu, người thì tạo dáng chụp hình. David đang đi thì có mấy cô gái trẻ nhờ anh chụp dùm mấy tấm, liền vui vẻ đứng lại giúp các cô.

Chỉ còn Cảnh Luân đi tham quan, tự hỏi có nên mua mấy hộp về cho mẹ với vợ chồng em gái không, anh nghĩ là nên, đã tới chỗ này rồi sao lại tay không đi về được. Thấy có một người cầm rô dâu đi ngang, Cảnh Luân bắt chuyện hỏi muốn mua dâu thì phải đi tới chỗ nào, cô gái đỏ mặt chỉ tay về phía sau, chỗ cái bàn có hai người đang đứng đóng gói ấy, anh cứ tới đó hỏi mua là được.

Cảnh Luân gật đầu cảm ơn, đi lướt qua cô gái.

Ở phía trước mắt Cảnh Luân, Hiểu Lam đang đứng cúi đầu xếp từng trái dâu vào hộp, không hề hay biết đằng sau lưng là người mà cô không thể nào quên đang tới rất gần.

Chỉ đứng kế bên nghe tiếng động, ngược đầu lên thì thấy một anh chàng điển trai đang đi tới đây, tìm đập thỉnh thoảng không thôi, mắt cứ mãi mê ngắm nhìn, Cảnh Luân tới nơi, đứng kế bên Hiểu Lam, do cô cúi đầu lại đội nón vành rộng nên không biết sự hiện diện đột ngột của anh.

“Xin lỗi, tôi muốn mua mấy hộp dâu”.

Giọng nói này?? Hiểu Lam đang cầm dâu, nhẩn nháy thắc mắc, sao nghe giống tiếng Cảnh Luân vậy, vừa nghĩ tới đó liền bị đập tắt, không thể nào anh lại xuất hiện ở đây được, chắc chỉ là tiếng người khác hơi giống thôi, gãi chân mày, tiếp tục làm việc.

“6 hộp phải không ạ, anh đợi một chút, ở đây tụi em chỉ mới đóng gói được 4 hộp thôi. Để em đi lấy dâu thêm”. Cô gái cười tươi, dặn Cảnh Luân đứng chờ một chút rồi tức tốc chạy đi về phía vườn.

Cả không gian nhỏ bỗng chốc im lặng, chỉ nghe tiếng bỏ dâu vào hộp của cô gái kế bên, Cảnh Luân thử nhìn lên cô đang làm, dáng người hơi ốm, đôi tay khéo léo nâng niu từng trái dâu, anh nhìn đến mê mẩn, chẳng hiểu vì sao không thể nào dời tầm mắt đi chỗ khác.

Cô gái hồi nãy dặn anh đợi đã quay trở lại, trên tay cầm rô dâu lớn, đặt trên bàn, nhanh chóng xếp vào hộp cho trai đẹp. Chồng hộp vào túi, ghi giấy thanh toán đưa cho Cảnh Luân, anh gật đầu lấy bóp ra, đưa tiền cho cô gái đó.

Cảnh Luân quay người lại rồi đi, cô gái đó đứng đếm tiền một hồi thì thấy dư một tờ tiền mệnh giá lớn, đẩy đẩy vai Hiểu Lam kêu cô chạy đi trả lại cho người hồi nãy, Hiểu Lam gật đầu, bỏ dâu xuống, cầm tiền đuổi theo Cảnh Luân.

Hiểu Lam chạy tới công, la lên một tiếng khoan đã anh gì ơi, Cảnh Luân đang quay lưng, nghe tiếng, nhướn mày quay lại coi là ai đã kêu, thấy trước mắt là cô gái nhỏ xếp dâu đứng kế bên anh lúc nãy, cô lấy hai tay chống hai đầu gối, thở không ra hơi.

“Có chuyện gì sao??”.

“Anh đưa dư...”.

Hiểu Lam điều chỉnh lại nhịp thở, ngược đầu lên, đưa tay cầm tiền ra thì trợn hai mắt, miệng há hốc không thể nào tin lại gặp Cảnh Luân ở đây, ngay trước mặt cô.

Cảnh Luân cũng không kém gì, hai người đứng đối diện nhau, không biết phải nói gì trước cái tình huống bất ngờ này.

Hết chương 129

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Kết quả chỉ có một

Đầu óc Hiểu Lam trống rỗng, hoàn toàn chỉ nghe tiếng tim mình đập liên hồi, miệng mấp máy muốn nói nhưng không biết phải mở lời như thế nào, hai mắt không hề chớp lấy một lần nhìn người đàn ông trước mặt.

Cô đã cố gắng quên đi anh thật sạch sẽ, ngày qua ngày xây bức tường ngăn tình yêu dành cho anh thật kiên cố rồi cứ lầm tưởng đã thành công, anh đột ngột xuất hiện, chưa kịp làm gì cô mà bức tường đã đổ ập xuống, không còn sót lại một viên gạch.

Rất lâu về trước, vô tình gặp được anh chỉ nghĩ là trùng hợp nay lại gặp anh nữa, có phải định mệnh đã sắp đặt Tô Hiểu Lam cô suốt đời không thể trốn tránh khỏi anh hay không.

Nhìn anh từ trên xuống dưới, thay đổi nhiều quá, về mặt hơi xanh xao, chắc chắn không hề chăm sóc tốt cho bản thân.

Hiếu Lam hơi bực bội trong người, dù cô không ở bên cạnh nữa thì cũng phải biết lo cho bản thân chứ.

“Lam.Lam..”.

Cảnh Luân không tin tưởng vào hình ảnh chân thật trước mắt, cố chớp mắt mấy lần, nghĩ chỉ là ảo ảnh của cô quá nhiều anh suốt thời gian vừa qua nên lời nói thốt ra có vài phần ấp úng, lo sợ.

Nghe được tiếng anh rung rung, Hiếu Lam đau xót muốn òa khóc trong ngực anh, muốn thốt những lời xin lỗi từ tận đáy lòng cô.

Nhưng lý trí lại một lần nữa cảnh cáo cô, hoàn toàn lấn át trái tim đang âm ỉ, hai chân muốn lùi về đằng sau chạy trốn, Cảnh Luân hoàn hồn, lập tức đi tới cầm cổ tay người con gái trước mặt, chỉ sợ cô sẽ tan biến, bỏ anh bơ vơ một mình như những lần trước.

Lo sợ tới độ, lực siết cổ tay càng ngày càng tăng, Hiếu Lam đau đớn khẽ rên một tiếng.

“Ôi Hiếu Lam, tại sao thấy tôi còn muốn chạy?!” Hai mắt Cảnh Luân dán sát lên mặt Hiếu Lam, gần giọng quát.

Cô gái mà anh hận không thể xuống tay thật sự đứng trước mặt, da chạm da chân thực như vậy, sao có thể là ảo ảnh, lần trước gặp lại nhau mà cô đã chạy trốn, lần này lại muốn lặp lại nữa, càng ngày càng hư.

Hiếu Lam sợ hãi nín thở, dù muốn giãy ra nhưng sức lực nhỏ bé của cô sao đấu lại anh chứ. Cô định la lên nhưng ở đây đông người, nếu cô la lên chỉ một tiếng thôi, hậu quả vô cùng lớn.

Không nghe được câu trả lời của cô, Cảnh Luân kim nén cơn thịnh nộ, nhìn qua nhìn lại, thấy có rất nhiều người hiếu kỳ nhìn hai vợ chồng coi kịch hay, làm như anh sẽ để cho họ toại nguyện vậy.

Lôi tay cô kéo đi ra ngoài cổng, Cảnh Luân bước từng bước dài, Hiếu Lam cúi đầu, cắn răng chịu cơn đau từ cổ tay, cố gắng bắt kịp nhịp chân của người đàn ông trước mặt.

Men theo con đường nhỏ chỗ chiếc xe của anh đang đậu, Cảnh Luân lôi Hiếu Lam đi vào khu đất trống, dùng lực kéo cô lên phía trước, bắt đối diện với anh.

Lần này không có cửa thoát khỏi tôi đâu, Ôi Hiếu Lam

“Thấy chồng tôi còn không chịu tiếp đãi tử tế, cô nghĩ tôi yêu cô nên sẽ dễ dàng bỏ qua sao???!! Mở miệng trả lời tôi!!”. Cảnh Luân nắm bả vai cô, hai mắt đỏ ngầu.

Bầu không khí lạnh lẽo đến đáng sợ, Hiếu Lam không dám ngước đầu nhìn thẳng vào mắt anh, thân thể không rét mà run, đây là Cảnh Luân chồng cô sao??.

Cảnh Luân mà cô biết là một người rất ôn nhu, dịu dàng còn người trước mặt cô là ai?? Cũng là Cảnh Luân nhưng là một mặt khác của anh, âm hiểm khó gần, lạnh lùng tàn bạo.

“Cảnh..Luân, tôi không hề biết sẽ gặp anh ở đây”.

Nếu cô mà biết thì đã trốn anh thật xa rồi, trực giác mách bảo mỗi nguy hiểm đe dọa gần kề, như một con dao sắc nhọn lúc nào cũng kề bên cổ, nhích nhích là mất mạng.

Cảnh Luân nhếch môi, nếu anh cho cô biết, anh có được gặp lại cô không. Câu nói của cô cứ như muốn đổ vào lửa giận của anh thêm vậy.

“Hơ, câu trả lời ngu ngốc như vậy mà cô cũng thốt ra được. Nếu cô biết, tôi có được gặp lại cô hay không?!. Bây giờ ngay lập tức theo tôi về!!”. Vừa dứt liền nắm cổ tay cô kéo ra chiếc xe.

Hiếu Lam nghe lời nói lạnh lùng của anh, cắn môi không chịu khuất phục, dồn hết sức lực giựt tay ra, ý nghĩ muốn bảo vệ bản thân xẹt ngang, tay Cảnh Luân trống rỗng, nhúm mày quay sang nhìn cô, Hiếu Lam liền giáng một tay vào má trái của anh.

Bốp!.

“Cảnh Luân, anh chán ghét tôi như vậy tại sao còn muốn tôi về với anh?!”. Hiếu Lam gào lên, hai mắt rơm rớm, tại sao anh không thể tôn trọng cô dù chỉ một chút, bàn tay phải đã tát anh bây giờ đã đỏ thành một mảng, đau rất vô cùng.

Cảnh Luân bị tát, văng mắt kính xuống đất, vẻ mặt không thể nào ngờ người con gái ấy lại dám động tay với anh, lại tiếp tục tiếp nhận sự đau đớn mà cô mang lại, nếu cô đã biết tội của mình như vậy, anh lại càng muốn cô phải chịu đựng lại những đau khổ của anh suốt thời gian qua.

“Chính vì chán ghét nên tôi mới bắt cô quay về, hành hạ cho đến chết!!”. Trong lúc nóng giận, không kịp suy nghĩ lời nói, tự tiện thốt ra đã thành công hù dọa Hiếu Lam.

Hành hạ cho đến chết??.

Hiếu Lam hai mắt ngây dại, lồng ngực như bị một con dao găm vào, đau đớn không ngừng, cổ trắn tình sự sợ hãi, ngược đầu lên đối diện với anh.

Cảnh Luân biết mình lỡ lời nhưng cô là người đã làm anh bị tổn thương, ba cái lời này thì nhằm nhò gì với người không có trái tim như cô.

“Tôi biết tội lỗi tôi gây ra cho anh vô cùng lớn, hại anh ra nông nỗi này tôi cũng áy náy lắm nhưng lúc tôi vạch ra kế hoạch, tôi không nghĩ hệ quả lại nghiêm trọng như vậy, anh có thể buông tha cho tôi được không?!. Tôi hứa sẽ không đến gần anh, không làm gì anh nữa đâu, anh đừng bắt tôi về nhà”. Nước mắt không nhịn nổi nữa, lăn dài trên má.

Cảnh Luân đặt tay trước ngực bóp mạnh, nghe cô thốt ra những lời cầu xin, thấy nước mắt cô chảy xuống, tim nhói lên từng cơn, lòng quặn đau.

Đến cuối cùng em vẫn nghĩ anh là một con người độc ác, rắc tâm trả thù những người làm tổn thương anh. Thế em có nghĩ em cũng nhẫn tâm với anh không?.

Cảnh Luân cười giễu, em có yêu anh đâu mà phải suy nghĩ cho anh chứ.

“Ôi Hiếu Lam, cô đừng quên thân phận của cô là Cảnh phu nhân, là vợ của tôi. Cô có trốn đến đâu vẫn không thể xóa bỏ, theo tôi về nhà. Nếu không chịu, tự lãnh hậu quả!!!”. Cảnh Luân không hề kiêng dè có ai gần đây hay không, tăng âm lượng giọng nói lên mức cao, dễ dàng lọt vào tai Hiếu Lam.

Những lời nói của anh không còn ảm áp như trước, lúc nào cũng nhẹ nhàng với cô nhưng bây giờ thời thế đã thay đổi, giọng nói của anh khiến cô lạnh thấu xương, chôn chân một chỗ.

Bây giờ cô nên làm gì bây giờ?.

“Cảnh tổng!”.

David trưởng phòng lúc này thấy sếp tức giận lời một cô gái nào đi, không dám nán lại lâu, đi ra đây, không ngờ bầu không khí đang vô cùng căng thẳng, nuốt nước miếng xuống cổ, có phải mình đã phá đám chuyện của sếp không, cả thân người của sếp tỏa ra cỗ băng lạnh giá, hù chết anh rồi.

Nhìn xéo qua thấy một cô gái nhỏ, tóc ngắn, đang khóc nức nở, David nhìn cô rất quen mắt, tạm thời không thể nhớ ra.

“Anh gì ơi, cứu tôi!”

Hiếu Lam như thấy một vị cứu tinh, mở miệng cầu cứu anh chàng lai tây phía trước hông giúp cô thoát khỏi anh.

“David, cậu cứu ngay cho tôi!!”.

Cảnh Luân nghe vợ mình mở miệng cầu xin người đàn ông khác trước mặt anh, con ghen lập tức nổi dậy, làm tâm tình đang không tốt càng trở nên tồi tệ hơn bao giờ hết.

Anh chàng lai tây ấy sợ sệt, không dám cãi lại sếp, đành truyền thông tin bằng mắt qua cho cô gái tội nghiệp, thôi cô tự cứu lấy chính mình đi, tôi còn muốn sống, truyền xong liền chạy ra khỏi khu đất, quay lại nhìn cũng không dám quay.

Hiếu Lam như bị nhấn chìm xuống tận cùng của sự tuyệt vọng, may mắn mới vượt qua liền bị dập tắt liền.

“Cô định diễn một màn khóc lóc với người đàn ông khác để nhận được sự thương hại sao, mơ mộng hão huyền!! Có tôi ở đây còn dám giờ cái trò đó ra!”. Cảnh Luân đi tới trước mặt Hiếu Lam, dùng ngón tay bóp chặt cằm cô, dù anh không thấy rõ nhưng vẫn biết vị trí, khóe miệng thốt ra lời châm chọc, mỉa mai, mỗi một từ như muốn Hiếu Lam khắc sâu vào tận xương tủy.

Uất ức chồng chất, trong lòng Hiếu Lam tràn ngập bi thương. Anh vì cái gì, căn cứ vào đâu mà nói cô như vậy?.

“Tôi không có!. Là do anh tự tưởng tượng ra rồi đổ tội cho tôi, bị người như anh đe dọa, tôi tất nhiên phải kêu cứu!!”. Mắt của cô lại dâng lên một màn nước, đau đớn ở cảm truyền tới tận bên trong.

Cảnh Luân nhắm mắt lại, nhú mày, thở một hơi đầy nặng nề, cố gắng khắc chế cơn giận.

Dù là quá khứ hay hiện tại, cô gái này đều dễ dàng khiêu khích anh, hoàn toàn bị cô chi phối làm anh không thể kiểm soát chính mình, sẵn sàng làm những điều điên rồ.

“Bây giờ tôi cho cô hai lựa chọn. Một, ngoan ngoãn theo tôi về. Còn thứ hai, cô có cần tôi nói ra không?”. Ánh mắt của Cảnh Luân nhìn Hiếu Lam như một người xa lạ.

Dù cô chọn cái nào, kết quả chỉ có một.

Hiếu Lam lấy hai tay lau nước mắt, cắn môi quay đầu qua một bên suy nghĩ. Quay về căn biệt thự đó, ngoài anh ra còn có mẹ anh, hai vợ chồng Cảnh Ly, ba người đàn ông Sở Thiên Mặc, còn có hội chị em tốt Minh Đan nữa, họ sẽ không tha cho cô.

Hết chương 130

Chương 131: Suy nghĩ riêng

Còn một vấn đề về hai nhân vật nữ chính, nam chính nữa, trước hết nói về Tô Hiểu Lam cái đã.

Con người Hiểu Lam từ đầu truyện cho tới bây giờ thiết tình là giống một số ít nữ phụ, lợi dụng tình yêu, đủ thứ tật xấu, không ra gì mặc dù chưa yêu người đàn ông khác bao giờ.

Đáng lý ra phải cảm động trước tình yêu của anh và phải đáp trả lại anh bằng tình yêu chân thành của mình như bao người con gái khác nhưng không, lúc đầu tiếp cận Cảnh Luân là lúc đó Hiểu Lam “chưa yêu”, sau khoảng thời gian sống chung với nhau, Hiểu Lam đã thể là phải nói ra sự thật cho Cảnh Luân, biết là làm vậy quá đáng, quá tàn nhẫn, còn đâu là tính người nhưng nếu yêu lại Cảnh Luân, Hiểu Lam sẽ cảm thấy cô thật sự không xứng, tình yêu xuất phát từ tư lợi cá nhân, người con gái nào chịu nổi nên Hiểu Lam không dám yêu cũng không muốn như vậy.

Riêng cá nhân tôi thấy nhân vật Tô Hiểu Lam có muốn sửa sai với người đàn ông đã yêu mình hay không cũng đã quá muộn, Tô Hiểu Lam ngay từ đầu bản chất con người đã không như các nữ chính khác, tự mình phá vỡ mọi thứ, sau này muốn chứng minh cho Cảnh Luân biết được tình yêu của cô cũng là cả một vấn đề vô cùng lớn.

Sự tin tưởng bao lâu nay đã sụp đổ, nếu thốt ra câu em yêu anh thì dễ dàng quá rồi, ai mà chẳng nói được còn về hành động để Cảnh Luân thấy được tình yêu “không biết nói sao” của Tô Hiểu Lam thì lại càng không, ai biết được Hiểu Lam có phải đang đóng kịch tiếp hay không.

Cuối cùng là nhân vật nam chính, Cảnh Luân.

Là một CEO mà chả có tí nào cho thấy anh xứng cả, chả lạnh lùng, âm hiểm, vân vân... như các nam chính làm CEO của các truyện ngôn tình khác.

Một phần là do sự ngu ngốc trong tình yêu, biết là anh mới lần đầu biết yêu đi nhưng mà vậy đã sao chứ, không cần biết Tô Hiểu Lam có thật lòng yêu anh, mở miệng nói những lời làm con tim anh rung động, anh đã không kiêng dè gì, không suy luận phán đoán rõ ràng như một CEO nên có mà đi yêu điên cuồng, yêu đến không biết gì.

Trên đời chuyện gì cũng có thể xảy ra, có thể mọi người sẽ không hề nghĩ sẽ có ai như Tô Hiểu Lam, Cảnh Luân, hai nhân vật này quá phi thực tế, chắc chắn sẽ không có ai như vậy trong cuộc sống này đâu.

Người thì chưa từng biết yêu như thế nào mà bản tính xấu xa, khó lòng được mọi người chấp nhận được.

Người còn lại thì lần đầu yêu mà quá ngu ngốc, quá ngu muội nhưng đã lỡ yêu rồi thì phải chịu thôi, đây cũng coi như là một bài học nhớ đời, đánh tình anh.

Lúc đầu tôi tưởng tượng ra hai nhân vật đúng là khác người thật, dạng như tôi muốn chuyển đổi ngược lại với tính cách thường có của con người vậy, chẳng hạn như nếu không nhu nhược thì sẽ mạnh mẽ, nếu không mạnh mẽ thì nhu nhược, không có cả hai thì sao, nếu thêm tính tình của nữ phụ vào nữ chính thì sẽ như thế nào, tóm lại là đầu óc tôi thường xuyên nghĩ đến những việc xa vời thực tại, những mặt mà mọi người không hề nghĩ tới sẽ có.

Cuối cùng, cảm ơn người đã viết bài review về câu chuyện của tôi:

Không nhờ vào bài viết ấy chắc tôi cũng chẳng biết ngoại trừ văn phong không ổn ra thì còn nhiều vấn đề khác cũng không ổn nốt, từ lúc tôi viết chương 1 tới giờ chưa ai nhận xét về truyện của tôi cả nên tôi thực sự không biết phải sửa đổi như thế nào.

Một lần nữa cảm ơn bạn đã giúp tôi nhận ra lỗi sai.

Còn các bạn đọc giả khác nữa, nếu mọi người đọc tới chương nào đó trong truyện của tôi cảm thấy như thế nào cứ việc bày tỏ cảm nhận của bản thân, phê phán, góp ý tôi nhiều vô đề tôi rút kinh nghiệm, có thể qua Sân truyện nơi tôi up truyện lên để bình luận.

CẢM ƠN MỌI NGƯỜI ĐÃ ĐỌC.

Cảnh Luân.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Tỏa sáng trong truyện chữ (Tập 8)

Chương trình Tỏa sáng trong truyện chữ

Góc tâm sự ngàn đời có một Tập 8

“Chào mừng các bạn đã đón xem chương trình Tỏa sáng trong truyện chữ, tôi là MC Hà Đông, hôm nay chúng ta sẽ tiếp tục phỏng vấn nhân vật tiếp theo trong câu chuyện Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương, cô Từ Diên Vỹ!”. MC hào hứng giới thiệu khách mời ngồi kế bên.

“Xin chào, tôi là Từ Diên Vỹ”.

“Vậy chúng ta bắt đầu câu hỏi thôi. Câu hỏi 1: Nguyên nhân gì mà cô Đào Anh quen biết cô Từ??”.

“Cô ta là hàng xóm, lúc nhỏ cô ta cứ hay qua nhà kiếm tôi chơi”.

“Câu hỏi 2: Trước khi quen anh Lục, cô Từ đã từng có bao nhiêu mối tình, tại sao lại chia tay??”

“Ừm, để tôi nhớ cái, hình như là 3 hay 4 mối gì ấy, một trong những lí do chia tay là tôi không hề thích họ và họ cũng không thích tính cách của tôi”.

MC gạt đầu.

“Câu hỏi 3: Cô Từ thấy bạn trai hiện giờ như thế nào??”.

“Quân ấy hả, từ lúc qua lại với nhau, anh chưa bao giờ làm tôi buồn, tôi khóc cả”. Từ Diên Vỹ che miệng cười.

“Câu hỏi 4: Nếu cô Tô Hiểu Lam trong hội chị em tốt của cô Từ trở về, cả ba người cô sẽ làm gì??”.

“Về việc em ấy không nói một lời với ai, chạy trốn khỏi mọi người như vậy là hoàn toàn sai lầm, đáng bị trách phạt, nếu em ấy mà về đây, ba người tụi tôi sẽ giáo huấn em ấy chừng nào chưa thì thôi!”.

MC đỏ mặt cười chia buồn cùng cô gái nào đó.

“Và đây là câu hỏi cuối cùng của chương trình hôm nay. Câu hỏi 5: Nếu anh Lục ngoại tình, cô sẽ như thế nào??”.

“Có cho anh cũng không dám đâu. Haha”.

“Chương trình Tỏa sáng trong truyện chữ, góc tâm sự ngàn đời có một Tập 8 tới đây là kết thúc, hẹn gặp lại các bạn vào tập tiếp theo. Đừng bỏ lỡ nhé!!”. MC cùng Từ Diên Vỹ mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt.

Hết chương 132

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Uy hiếp

“Tôi sẽ không chọn cái nào hết!”.

Hiểu Lam cô thốt ra được câu nói đó quả thật không hề dễ dàng, nãy giờ cô không ngừng kiềm chế sự run rẩy, nghĩ bản thân không có gì để anh có thể uy hiếp được cô nên đánh liều một phen.

Chấp nhận theo anh về khác gì phán cô tội chết.

Không nghe được câu trả lời vừa ý lại nghe cô hùng hổ phản bác anh như vậy thì lửa giận trong người lập tức xông lên đầu, lấn át hết toàn bộ ý nghĩ.

Có phải cô nghĩ Cảnh Luân anh bây giờ cũng giống như trước kia, ôn nhu dịu dàng chiều chuộng cô hay không??. Chiều cô đến mức không coi anh ra gì, coi lời nói uy hiếp của anh như câu nói đùa, sẵn sàng chống trả lại anh.

Nếu đã như vậy, anh sẽ cho cô biết hậu quả của việc chọc giận anh như thế nào.

“Được thôi”. Cảnh Luân lạnh nhạt mở miệng.

Hiếu Lam khó tin nhìn Cảnh Luân. Anh như vậy mà lại đồng ý dễ dàng với cô??.

Cảnh Luân hít lại hai mắt cố nhìn thật rõ khuôn mặt xinh đẹp của Hiếu Lam, trông thấy vẻ mặt mơ màng của cô thì nhếch môi.

Ngay từ lúc anh nói ra câu đó, trong đầu anh đã bày sẵn một trò vui cho Hiếu Lam, nếu cô đã không muốn quay về với anh trong yên bình thì anh đành bắt cô phải chịu khổ sở, chịu không nổi nữa lúc đó cô cũng sẽ tự thân đứng trước mặt anh, cầu xin anh dừng tay.

Hiếu Lam nhăn mày, càng ngày càng khó hiểu bèn nói cho ra lẽ.

“Cảnh Luân, tôi không biết anh đang tính toán cái gì nhưng cái ý nghĩ muốn bắt tôi về lại bên cạnh anh thì anh nên dẹp bỏ đi, Tôi Hiếu Lam tôi ngoài cơ thể bản thân ra thì không còn gì để anh uy hiếp được cả!!”.

Những lời cô nói ra là sự thật, ba mẹ cô từ lâu đã không muốn dính dáng với đứa con gái của họ nên cô cũng không sợ anh sẽ dùng gia đình uy hiếp, chỉ còn cô bạn thân Tú Ly nhưng Tú Ly không phải người của anh nên anh cũng sẽ không thêm gây khó dễ cho Tú Ly.

Cơ thể bản thân?? Không còn gì để uy hiếp??.

Cảnh Luân nghe Hiếu Lam nói ra như vậy thì bật cười lớn làm cô hơi giật mình, lùi về sau một bước, hai tay bao trước ngực, nuốt ực nước miếng, căng thẳng nhìn anh.

“Đúng là không có gì uy hiếp được cô nhưng đó là của lúc trước. Bây giờ xuất hiện một thứ có thể, một thứ mà cô đã đặt hết tâm tư vào nó”.

Lúc này cô làm trong vườn dâu Blue Garden, chăm chút nâng niu từng trái dâu, Cảnh Luân đứng kế bên cũng có thể thấy được sự yêu thích của Hiếu Lam trong đó, người ngoài cũng dễ dàng nhận ra vườn dâu đối với Hiếu Lam lúc này cực kỳ quan trọng.

“Thứ đó là vườn dâu Blue Garden!”.

Không đợi cô trả lời, Cảnh Luân ánh mắt thích thú nói toạc ra, quả nhiên không ngoài dự đoán, nói trúng rồi.

Hiếu Lam mở to hai mắt, nghe anh nói liền nhớ ra còn vườn dâu, tại sao cô lại có thể quên được, dù bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ vườn dâu, đó là tâm huyết, là nơi mà mọi người ở đây đã bỏ công bỏ sức giúp cho thương hiệu dâu Blue Garden càng ngày càng phát triển, cô sẽ không để cho anh hủy hoại.

“Anh. hạ lưu! Tôi sẽ không để cho anh toại nguyện đâu, tôi sẽ bảo vệ Blue Garden tới cùng, anh đừng hòng động tay vào, tôi cảnh cáo anh!”.

Hiếu Lam bực tức chỉ thẳng vào Cảnh Luân, hùng hồn tuyên chiến với anh.

Cảnh Luân không vì hành động của cô mà tức giận, chỉ nhướn mày giương cánh môi cười nhẹ, còn ra oai với anh sao, đợi đến lúc xảy ra chuyện khi đó cô có còn giữ cái bộ dáng này hay không.

“Vậy cô ở đây mà bảo vệ cho tốt”.

Cảnh Luân thư thái chỉnh lại áo khoác, cúi người xuống nhặt mắt kính, xoay người bước ra khỏi khu đất. Càng nói nhiều với cô gái này càng bực bội chỉ bằng dứt khoát một câu, tự cô sẽ hiểu.

Nhìn bóng lưng thẳng tắp của Cảnh Luân thong dong bước đi, Hiếu Lam ánh mắt phức tạp dõi theo, trong lòng tràn đầy lo lắng sợ hãi.

Rốt cuộc anh định làm gì??!!.

Hết chương 133

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Mặt Lại Thấy Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.